



અમ્મોહિનીયનવિવાસવિકાસમેષ  
 હંસસ્વ હન્તિ નિતરાં કુપિતો વિખાતા ।  
 ન ત્વસ્ય દુઃખજલમેદવિષ્ણો પ્રસિદ્ધાં  
 વૈદગ્ધ્યકીર્તિમપહર્તુમસૌ સમર્થઃ ॥

ગુજરાત સાહિત્ય સભા . અમદાવાદ  
 કાર્યવહી . સને ૧૯૩૮-૩૯

# ગુજરાત સાહિત્ય સભાનાં પ્રકાશનો

ગુજરાતી સંસ્કૃતિનું વિદ્યાગવ્યોદ્ધન

શાહે આલમ

ગુજરાતનું વહાણવટું

શાહીબાગ

ગુજરાતનું પાઠનગર-અમદાવાદ

જેતણપુર

અમદાવાદનું સ્થાપત્ય

ખંભાતનો ઇતિહાસ

વીર નર્મદ

નર્મદનું મંદિર (પદ્યવિભાગ)

નર્મદનું મંદિર (બધ્વવિભાગ)

જયંતીગ્યાખ્યાનો

સાહિત્ય સભાનો રજત મહેલસવ

Return from Abroad

દત્તર દિંદુસ્તાની સંગીતની સંક્ષિપ્ત

ઐતિહાસિક સમાચારના

\*

સને ૧૯૨૬ના ગુજરાતી સાહિત્યનું દિગ્ગ્દર્શન

સને ૧૯૩૦ તથા ૩૧ ના ગુજરાતી સાહિત્ય

પર દ્રષ્ટિપાત

બત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાહુમય

ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૩-૩૪

ચોત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાહુમય

ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૫

ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૬-૩૭

ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૭-૩૮

[ વિગત માટે જુઓ છેવટનું પાનું ]

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ ગુજરાતી ગ્રંથાલય વિભાગ ]

અવકાશિક ૨૧૮૭ કિમત ૦.૧૨૦.

ગ્રંથનામ ૨૨૪૨૧૧ ૨૨૪૨૧૨ ૨૨૪૨૧૩

ક્રમાંક ૪-૬

# ગુજરાત સાહિત્ય સભા અમદાવાદ

કાર્યવહી :: સને ૧૯૩૮-૩૯



અ મ દા વા દ



પ્રકાશક :

ચૈતન્યપ્રસાદ મોતીલાલ દીવાન

મધુસૂદન ચિમનલાલ મોદી

માનદ મંત્રીઓ,

ગૂજરાત સાહિત્ય સભા

કાર્યાલય :

વલ્કન ઇન્સ્ટ્યુરન્સ કંપનીની ઓફિસ

ત્રણ હરિવાન : અમદાવાદ

મૂલ્ય રૂ ૧ આના

મુદ્રક :

મણિલાલ પુ. મિસ્ત્રી, ખી. એ,

આદિત્ય મુદ્રણાલય

રાયખંડ : અમદાવાદ

## નિવેદન

ગુજરાત સાહિત્ય સભાની સને ૧૯૩૮-૩૯ની કાર્યવહી છેક ફેબ્રુઆરી ૧૯૪૦ માં અમે બહાર પાડી શકીએ છીએ. આ વિલંબ માટે અમે ખરેખર અત્યંત દિલગીર છીએ. માત્ર દિલગીરી ખતાવી અમે છટકી જવા માગતા નથી.

આ પ્રકાશનની ઢીલનાં ખરાં કારણો અમે દૂર કરવા યત્ન કરી રહ્યા છીએ; પરંતુ અમારે લાચારી સાથે જણાવવું પડે છે કે આ અમારા હાથની બહારની વાત છે. વળી આ દૂર કરવા માટે અમારી પાસે-અમારી સભા પાસે કાંઈ sanction નિયામક સત્તા નથી.

આવા વિલંબનું મુખ્ય કારણ એ વિદ્વાન સમીક્ષકોને સમીક્ષાનું જે કામ સભા તરફથી સોંપાય છે તે તેઓ વખતસર પૂરું કરી આપતા નથી તે છે. ગયા દશ વર્ષના અનુભવથી અમારે દુઃખ સાથે જણાવવું પડે છે કે આજ સુધીના બધા વિદ્વાન સમીક્ષકોમાંથી ભાગ્યે જ એ ત્રણ જણે વખતસર પોતાની સમીક્ષાનું કામ પૂરું કરી આપ્યું હોય.

આ વખતે પણ તેમ જ જન્યું છે, બધેકે અત્યાર સુધી કદી નહિ થયેલો એટલો વિલંબ આ વખતે થયો છે અને વિદ્વાન સમીક્ષકે છેક ગયા ડિસેમ્બર-જાન્યુઆરીમાં જ સમીક્ષાનું કામ પૂરું કરી અમને મોકલી આપ્યું છે. આથી જ આ અક્ષમ્ય વિલંબ થયો છે.

આથી અમારી વિદ્વાન સમીક્ષકોને એક જ પ્રાર્થના છે કે તેઓ સભા તરફથી તેમને સમીક્ષાનું જે કામ સોંપાય તેને તેમની બીજી અંગત ધંધા અંગેની ફરજો અને જવાબદારીઓ જેટલું જ મહત્ત્વ આપે તો જ આવા વિલંબો ન થાય અને સભાની કાર્યવહી નિયમિત રીતે બહાર પડી શકે.

આટલું અમારે સખેદ લખવું પડે છે, પણ અમને આશા છે કે વિદ્વાન સમીક્ષકો અમારી વિટંબનાનો ખ્યાલ રાખી અમને ક્ષમા કરશે.

આ કાર્યવહી બહાર પાડવામાં વિલંબ થયો છે તે માટે ફરી એકવાર અમે સર્વેની દરગુજર ચાહીએ છીએ.

અમદાવાદ

તા. ૧૨-૨-'૪૦

ચૈતન્યપ્રસાદ મોતીલાલ દીવાન

મધુસૂદન ચિમનલાલ મોદી

માનદ મંત્રીઓ,

ગુજરાત સાહિત્ય સભા • અમદાવાદ

## અનુક્રમણિકા

૧. વિભાગ ૧લો : સમીક્ષા પૃ. ૧ થી ૧૨૬  
આડત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાક્યમય  
સમીક્ષક: પ્રો. મંજુલાલ રણછોડલાલ મજમુદાર
૨. વિભાગ ૨જો : ભાષણો પૃ. ૧ થી ૭૪
  ૧. મહાનુભાવ પંથ ૩  
પ્રો. રામચંદ્ર બ. આઠવળે
  ૨. સ્મૃતિકાળની સંસ્કૃતિ ૬  
શ્રી. પ્રહ્લાદ ચંદ્રશેખર દીવાનજી
  ૩. સર સર્વપલ્લવી રાધાકૃષ્ણને માનપત્ર ૪૦
  ૪. મામા વરેરકરને સન્માન અને તેમનો જવાબ ૪૫
  ૫. શ્રી. સયાજીરાવ ગાયકવાડના અવસાનના કારણે શોકસભા ૫૩
  ૬. આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનાં મૂળ ૫૭  
સ્વામી શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી
  ૭. અમદાવાદમાં રેડિઓ-મથકની જરૂર ૬૩  
શ્રી. ચંદ્રવદન મહેતા
  ૮. અસ્મિતા ૬૭  
શ્રી. કનૈયાલાલ મા. મુનશી
- ૩ વિભાગ ૩ીજો : પૃ. ૭૫ થી ૮૮
  ૨૧. રણજીતરામ સુવર્ણચંદ્રક અર્પણવિધિ  
વાર્ષિક વ્યાખ્યાન : ડૉ. હરિપ્રસાદ દેસાઈ ૭૯  
શ્રી. કનુભાઈનો પરિચય :  
શ્રી. રવિશંકર રાવળ ૮૧  
શ્રી. રમણલાલ વસંતલાલ દેસાઈ ૮૪  
શ્રી. કનુભાઈ દેસાઈનો જવાબ ૮૫
  ૪. વિભાગ ૪થો : લઘુલિપિ-વર્ગનો અહેવાલ ૮૬
  ૫. પરિશિષ્ટ ૬૫
  ૬. સભાનાં પ્રકાશનો ૬૬

વિભાગ પહેલો

# આડત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાડ્મય

સને ૧૯૩૮ ના ગ્રંથોની સમીક્ષા

ગૂજરાત સાહિત્ય સભા, અમદાવાદ તરફથી

સમીક્ષક

પ્રો. મંજુલાલ રણછોડલાલ મજમુદાર

## અનુક્રમ

વિષય	પૃષ્ઠ
ગૂ. સા. સભાનો કાર્યપ્રદેશ . . . . .	૩
વાર્ષિક સમીક્ષાનો દશ-વાર્ષિક પ્રયોગ . . . . .	૩
આભારદર્શન તથા ક્ષમાયાચના . . . . .	૩
સરવૈયું કે સિંહાવલોકન . . . . .	૪
પાણીમાં તરતા પદાર્થો અને પુસ્તકો . . . . .	૫
શિષ્ટતાની મહોરછાપ અને, કાલભગવાનની લીલા . . . . .	૫
વાહ્મય-સાહિત્ય : શાસ્ત્ર અને સારસ્વત . . . . .	૫
શાસ્ત્ર અને સારસ્વત: અંતરંગભેદ . . . . .	૬
શાસ્ત્રીય વાહ્મયનો પ્રદેશ . . . . .	૬
સારસ્વતના વિભાગો . . . . .	૭
ચાલુ સાલની અંથસમૃદ્ધિ . . . . .	૮
સારસ્વતની શેઠમાં . . . . .	૮
શાસ્ત્રાભ્યાસની નવી કેડીની અગત્ય . . . . .	૯
સાહિત્ય-ધનના ધણીઓ પ્રત્યે પ્રાર્થના . . . . .	૯
વાર્ષિક પ્રકાશનોનો અન્ય-કૂટ : સમીક્ષકનું કાર્ય . . . . .	૧૦
અવલોકનની પરિપાટી, અવલોકનકારનાં મોંઝંઘન . . . . .	૧૧
સારસ્વત સમીક્ષાનું ત્રૈમાસિક . . . . .	૧૨
પુસ્તકનાં રૂપરંગ પ્રત્યે પહેલી દૃષ્ટિ . . . . .	૧૪
એક પેઢી પછીનો અનુભવ . . . . .	૧૫
સુશોભિતપણાનો અતિરેક . . . . .	૧૫
દ્વિતીય આશ્રિતિઓ: શાસ્ત્રની કે સારસ્વતની ? . . . . .	૧૬
અંથમાળાઓનો ફાળો અને ઉદ્દેશ . . . . .	૧૬
અનુવાદો સંબંધી, અનુવાદોમાં આત્મીય દૃષ્ટિ . . . . .	૧૭
અનુવાદોનો હેતુ: વાચનભૂખ સંતોષવાનો . . . . .	૧૮
ભાષાંતરો શેનાં થવાં જોઈએ ? . . . . .	૧૮
પરોપજીવી બનવાનો ભય . . . . .	૧૯
અનુવાદોએ શિષ્ટ અંથોની યાદી . . . . .	૧૯
કવિતા વહેવરાવનાર જ્ઞાનદંડની જરૂર . . . . .	૨૦

નવ-કવિતા	•	•	•	•	૨૧
કવિતાનો આદર્શ તથા મુખ્ય ઓક	•	•	•	•	૨૧
નવકવિતાની દુર્ભેદતા:	•	•	•	•	૨૨
ઐતિહાસિક વિષયોનું નવલકથા માટે આકર્ષણ	•	•	•	•	૨૨
વિવેચનસાહિત્ય	•	•	•	•	૨૩
જીવનચરિત્રોના સાહિત્યનો યુગ	•	•	•	•	૨૪
બાલસાહિત્યની નવી કેડીઓ	•	•	•	•	૨૫
કવિતા-નવા સંગ્રહો	•	•	•	•	૨૫
કવિતા-સંપાદનો	•	•	•	•	૩૪
નાટકો: (તખ્તા લાયકીનાં)	•	•	•	•	૪૦
સાહિત્યવિવેચન	•	•	•	•	૪૬
મંસ્ત્રમરણો	•	•	•	•	૫૦
નવલકથા	•	•	•	•	૫૧
ઐતિહાસિક વાર્તાઓ	•	•	•	•	૫૧
સામાજિક વાર્તાઓ	•	•	•	•	૬૦
બેદ ભરમની વાર્તાઓ	•	•	•	•	૬૫
પ્રપ્રાન્તની ભાષામાંથી અનુવાદો	•	•	•	•	૬૬
શરદબાજુનું વાર્તાચક્ર	•	•	•	•	૬૮
પરદેશી ભાષામાંથી રૂપાન્તરો	•	•	•	•	૭૩
નવલિકા, નવલિકાના વિષયો	•	•	•	•	૭૫
હાસ્ય-મર્મ-નું સાહિત્ય	•	•	•	•	૮૨
ચરિત્રો	•	•	•	•	૮૫
ઇતિહાસ	•	•	•	•	૮૬
ભૂગોળ-પ્રવાસ	•	•	•	•	૯૧
કેળવણી અને અર્થશાસ્ત્ર	•	•	•	•	૯૪
નિબંધો	•	•	•	•	૯૬
લલિત-કલા	•	•	•	•	૯૭
ધર્મ-તત્ત્વજ્ઞાન	•	•	•	•	૧૦૦
આરોગ્ય તથા વૈદક	•	•	•	•	૧૦૫
કુદરત અને વિજ્ઞાન	•	•	•	•	૧૦૮
કોશ, આકરણ	•	•	•	•	૧૦૯
બાલસાહિત્ય	•	•	•	•	૧૧૧



# આડત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાડ્.મય

અમદાવાદ ગુજરાત સાહિત્યસભા તરફથી

સમીક્ષક

પ્રો. મંજુલાલ રણછોડલાલ મજમુદાર

સાહિત્યરસિક ભાઈઓ તથા બહેનો,

આપણી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદની જનેતા સમી આપની ગુજરાત સાહિત્યસભાએ સાહિત્યપ્રવૃત્તિની અનેક દિશામાં પહેલ કરી છે: સાક્ષર જન્યંતીઓ, ગુજરાતના ભૌગોલિક-સાંસ્કૃતિક ઇતિ-ગુજરાત સાહિત્ય-હાસને લગતાં પ્રકાશનો, શિલ્પ, ચિત્ર અને સ્થાપત્ય સભાનો કાર્યપ્રદેશ જેવી લલિત કલાઓ પ્રત્યે સહાનુભૂતિ, વાર્ષિક પ્રકાશનોની સમીક્ષા, ગ્રંથકાર-બહુમાનમૂલ્યક ચંદ્રકની સંસ્થાપના : તથા સંગીત, નૃત્ય અને અભિનયને ખીલવનાર રંગભૂમિના સમુદારની યોજના—આવી આવી અનેક સાહિત્યપોષક પ્રવૃત્તિઓમાં મોખરે રહી, લગભગ બે પેઢીની પ્રતિષ્ઠા સાચવનાર સાહિત્યસભા આખા ગુજરાતનું નાક છે.

એની અનેકવિધ પ્રવૃત્તિઓમાંથી માત્ર એકનો જ ઉલ્લેખ મારે માટે આજે પ્રસ્તુત ગણુશે. ગુજરાતી ગ્રંથસ્થ સાહિત્યની વાર્ષિક સમીક્ષા કરાવવાનો વાર્ષિક સમીક્ષાનો રવૈયો છેલ્લાં દશ વર્ષથી પાડવામાં આવ્યો છે. તેનું દશ-વાર્ષિક પ્રયોગ પરિણામ કેવું સુંદર તથા સર્વમાન્ય (અથવા બહુમાન્ય) આવ્યું છે તે આપણે સૌ જાણીએ છીએ. પદ્ધતિસરની, જોખમદારીના ખ્યાલવાળી, છતાં પૂર્ણ નિખાલસપણે, મારા પુરાગામી પંડિત મિત્રાએ — પૂર્વસૂચિઓએ — જે સમીક્ષા સાદર કરી છે તેનો ઘટતો આદર લેખકોમાં તથા પ્રકાશકોમાં થતો આવ્યો છે: આ હકીકત જ આ પ્રયાના સર્વગ્રાહીપણાને મંજૂર રાખે છે.

મારી પહેલાં આવાં કાર્ય માટે નિમાયેલા વિદ્વાન અને સિદ્ધહસ્ત વિવેચકોની હારમાં મને મૂકીને આપની સભાએ મારું ખૂબ ગૌરવ કર્યું છે: તે દ્વારા મને ખૂબ પ્રોત્સાહન પણ આપ્યું છે; અને આભારદર્શન તથા એ રીતે પ્રવર્તમાન સાહિત્યના નિકટ પરિચયમાં ક્ષમાયાચના આવવાની જે તક મને મેળવી આપી છે તે બદલ

સભાના કાર્યવાહકોનો આભાર માનું છું. મને પાકી ખબર છે કે વર્તમાન સાહિત્યવહેણોના અભ્યાસમાં અલ્પતન ગણાઈ એવો હું નથી; છતાં ૧૯૩૦-૩૨માં “ગુજરાતી સાહિત્ય-પરિચય”નાં મારા સંપાદનકાર્યે મને વિવિધ વિષયો અને વિવિધ કક્ષાનાં શિષ્ટ લખાણોનો પરિચય કેળવવાનું સુગમ કરી આપ્યું હતું એટલું માફ. તે પછી આટલે વર્ષે મને પાછો શુદ્ધ સાહિત્યના અભ્યાસમાં ખેંચી લાવવામાં આપ સૌનો સદ્ભાવ જ કારણભૂત થયો છે એમ હું પૂરેપૂરું માનું છું. સાથે સાથે સમીક્ષાનું વાચન જે વખતે થયું નેહ્યું એ તે વખતે મારાથી બની શક્યું નથી; છતાં તેમાં થયેલો વિલંબ તમે સૌએ નિભાવી લીધો છે, તે માટે પણ સભાના કાર્યવાહકોનો આભાર વ્યક્ત કરું છું.

પ્રવાસમાં આગળ વધનારને હમેશાં વનરાજ સિંહની જેમ પાછળ પણ અવલોકન કરવાની જરૂર પડે છે કે મજલ કેટલે આવી? ચીલો તો સરવૈયું કે જૂલ્યા નથી? બીજા સાથીઓ ક્યાં છે? એ સૌ કેટલે આવ્યા છે? — આવા પ્રશ્નો સૈકે સૈકે, દસકે દસકે કે વર્ષે વર્ષે વિચારવા પડે છે.

અનેક વર્ષોના ગાળામાં થયેલી વિવિધ પ્રવૃત્તિઓનું સરવૈયું અથવા ‘દૂંડો’ કાઢવો પડે છે : કારણ કે પ્રતિવર્ષે, પ્રતિદિવસે અને પ્રતિક્ષણે માણસનો અનુભવ વધતો જાય છે, તેની દષ્ટિ વિશાળ થતી જાય છે, અને તેનું જીવન વિકસતું જાય છે. જેમ વ્યક્તિગત માણસમાં કે સમાજમાં તેમ સાહિત્યમાં પણ એ પ્રકારનું પરિવર્તન નિહાળી શકાય છે.

પરંતુ આ પરિવર્તન નિહાળવા જતાં આપણી આંખે નજીકની સામાન્ય વસ્તુઓ ધણી મોટી દેખાવા સંભવ છે, અને દૂરની મોટી વસ્તુઓ નાની લાગવાનો ભય રહે છે. તેથી તે કાર્યમાં ધણી સાવધાનતા રાખવી પ્રાપ્ત થાય છે. પ્રતિવાર્ષિક ચતાં ગુજરાતી પ્રકાશનોની રીતસરની સમાલોચના કરાવવાનો પ્રયોગ કર્યે આજે એક દસકો વીત્યો છે : અને એ અરસામાં આપણને મળેલો અનુભવ, તેમાંથી ફલિત થયેલાં પરિણામો અને જણાવા લાગેલી મુશ્કેલીઓનો વિચાર કરવાનું પણ આ તકે ઇષ્ટ ગણાશે.

પુસ્તકોની ખામતમાં એમ બને છે કે અમુક પુસ્તક પ્રસિદ્ધ ચતાં જ પ્રગતે તેનો મોહ લાગે છે : તથાપિ કાળે કરીને નવતાપ્રેમનો ઊભરો શમી જતાં એ પુસ્તક પ્રત્યેનો મોહ ઊતરી જાય છે અથવા ઓછો થાય છે.

પાણીમાં પડેલા પદાર્થો જિંયાનીચા થઈ, ઝોલાં ખાઈ, આખરે પોતાના ગુરુત્વના પ્રમાણમાં અમુક સ્થળે સ્થિર થાય છે : કેટલાક તળિયે બેસે છે :

પાણીમાં તરતા  
પદાર્થો અને  
પુસ્તકો

કેટલાક અધવચ રહે છે : અને કેટલાક સપાટી પર તરતા રહે છે : પુસ્તકોની આખતમાં પણ આવો જ કંઈ નિયમ પ્રવર્તેલો હોય એમ જણાય છે. કેટલાંક પુસ્તકો થોડો કાળ 'વાહવાહ' બોલાઈ 'શકવર્તો'

કહેવાયા છતાં થોડા સમયમાં જ વીસરી જવાય છે; ત્યારે કેટલાંક પ્રજ્વળી દષ્ટિ આગળ સર્વદા રહીને વાંચનારને આનંદ આપે છે; અને કેટલાંક પુસ્તકોને ફરી ફરી વાંચતાં તેમાં નવો નવો આનંદ સ્ફૂરે છે.

એટલે જેમ પાણીમાં પડેલા પદાર્થ માટે તેમ પુસ્તકો માટે પણ કહી શકાય કે અમુક પુસ્તક કંઈ જગાએ સ્થિર થશે અને કયું પદ પ્રાપ્ત કરશે તેનો નિર્ણય સમયને અધીન છે. ક્યાં ક્યાં પુસ્તકો વિસ્મરણરૂપી અગ્નિની આંચમાંથી બચી શકે છે અને તેનાઉપર વર્તમાનકાળની શિષ્ટતાની—Classicની—મહોરછાપ પડે છે તે પણ, આપણે તેમના જમાનાના રાગદ્વેષથી ખૂબ દૂર હોઈએ ત્યારે જ જાણી શકીએ છીએ. આપણે સૌ જાણીએ છીએ કે છપાય એટલું બધું સાહિત્ય નથી. સાહિત્યની કસોટીએ ઊતરે તે જ સાહિત્ય ગણાય. અને ગમે તેવા ટીકાકારે પણ યાદ રાખવાનું છે કે સાહિત્યકૃતિઓની કસોટી સમય કરે છે તેવી કોઈ ટીકાકાર કરી શકતો નથી. એટલે જેમાં સાહિત્યનો સાચો અંશ હશે તે પુસ્તક બલે અમર કે ચિરંજીવ નહિ થાય છતાં તે વંચાયા કરશે તો ખરું જ.

'વાઙ્મય'ને કેટલાક વિશાળ અર્થમાં વાપરે છે. ઉચ્ચારમાત્ર, વાણીમાત્ર અથવા લેખનમાત્ર — તેને વાઙ્મય કહીએ તો તેમાં અતિવ્યાપ્તિ આવે છે.

વાઙ્મય-સાહિત્ય તેથી વાઙ્મયની જે રચનામાં વાણી અને અર્થનું સમતોલપણું હોય — જેમાં એ બન્ને સમબલવન્તાં હોય — જેમ અર્ધનારીશ્વરના સ્વરૂપમાં કદપ્રવામાં આવ્યું છે તેમ — તો તેવું વાઙ્મય જ 'સાહિત્ય' નામને યોગ્ય અને છે : કારણકે એમાં વાણી અને અર્થનું સાચેસાચ સાથે હોવાપણું — 'સહિત' હોવાપણું હોય છે.

આ સાહિત્ય ઊર્મિપ્રધાન અથવા કદ્દનાપ્રધાન હોય તેમ વિચાર-પ્રધાન પણ હોય : વિચારપ્રધાન સાહિત્યને 'શાસ્ત્ર' કહીએ તો કદ્દનાપ્રધાન સાહિત્યને 'સારસ્વત' અથવા 'લલિત વાક્યમય' કહેવું ઠીક પડશે.<sup>૧</sup> બધી લલિત કલાઓમાં કાવ્યનું સ્થાન ઊંચું છે : કારણકે ઊર્મિ તથા કદ્દનાના બળથી તેનામાં હૃદયને આહ્લાદ આપવાનો ગુણ રહેલો છે.

'શાસ્ત્ર' અથવા 'શાસ્ત્રીય વાક્યમય' બુદ્ધિને — મગજને અસર કરે છે : અને તે મુખ્યત્વે વિચારપ્રધાન છે. શિલ્પ, વ્યાકરણ, કાષ, રાજનીતિ વગેરે વિષયોના ગ્રંથો, પદ્યબંધ હોય તોપણ તે શાસ્ત્ર-વિભાગમાં જાય છે. ત્યારે 'સારસ્વત'ની ભૂમિકા ભાવનાત્મકપણું છે. એમાં જે રસની ઉત્પત્તિ કે ઉત્કર્ષ બતાવવાની શક્તિ રહેલી છે તે તેમાં રહેલી ભાવના, કદ્દના કે ઊર્મિને લીધે છે.

તેથી શાસ્ત્રીય વાક્યમયને મુખ્યત્વે અર્થવાહી જ રહેવું પડે છે, ત્યારે સારસ્વતમાં કદ્દના અને વૈચિત્ર્યને પ્રુષ્ઠાન સ્થાન રહે છે. શાસ્ત્રગ્રંથો સીધા, સચોટ અને અસંદિગ્ધ વાણી અને શબ્દોમાં લખાય છે; ત્યારે સારસ્વતમાં વક્રોક્તિ, વ્યંગોક્તિ, લક્ષણા, ધ્વનિ, ઉત્પ્રેક્ષા, અતિશયોક્તિ, સંદિગ્ધતા ઇત્યાદિને સ્થાન હોય છે.

શાસ્ત્રીય વાક્યમયમાં લેખકનું વ્યક્તિત્વ અદ્વપસ્વદ્વ દેખાય છે અથવા બિલકુલ દેખાતું નથી; પરંતુ સારસ્વતમાં વસ્તુનિષ્ઠ (objective) પ્રકાર ન હોય તોપણ આત્મનિષ્ઠ (subjective) પ્રકારમાં વ્યક્તિત્વ જેટલું દેખાય છે તેટલું કલાની દૃષ્ટિએ વાજબી જ હોય છે : સારસ્વતમાં વસ્તુ-નિષ્ઠતા, વાસ્તવતા અથવા ધ્યેયતા, નિર્માતાના એકંદર વ્યક્તિત્વ અને દૃષ્ટિકોણ પર જ અવલંબેલાં હોય છે.

કાવ્યેતર વિચારપ્રધાન વાક્યમયમાં કાષ, વ્યાકરણ, હન્દ:શાસ્ત્ર, અલંકાર-શાસ્ત્ર, ચિત્ર, શિલ્પ, સ્થાપત્ય, સંગીત, ઇતિહાસ, અર્થશાસ્ત્ર, જ્યોતિષ, આયુર્વેદ, રસાયન, ભૌતિકશાસ્ત્ર, માનસશાસ્ત્ર, સમાજ-શાસ્ત્ર, ધર્મ તથા તત્ત્વજ્ઞાન — એવા એવા અનેક ચિંતનાત્મક વિષયોનો અંતર્ભાવ થાય છે. સંસ્કૃત

૧. રાજશેખરે કાવ્યમીમાંસા અધ્યાય ૨માં આ વસ્તુ જ કહેલી છે : (જુઓ પૃ. ૨ માયકવાડ ઓરિયન્ટલ સિરિઝ, આણ્ડિ ૩, ૧૯૩૪) :-

इह हि वाङ्मयमुच्यते शास्त्रं कान्यं च ।

[ વાક્યમય બે પ્રકારનું છે : શાસ્ત્ર અને કાવ્ય ].

સાહિત્યના ઉપલબ્ધ એકંદર ગ્રંથોનો વિચાર કરતાં જોઈ શકાય છે કે કાવ્ય નાટકાદિ કદ્દપનાપ્રધાન સાહિત્યરચનાઓને મુકાબલે, શાસ્ત્રીય વાઙ્મયની રચનાઓ અનેકગણી વધારે છે: એટલે બુદ્ધિનો વિકાસ અનેક દિશામાં સધાયા પછી જ કદ્દપનાના વિલાસ તરફ લેખકો વળતા હતા: શાસ્ત્રાભ્યાસનું નવનીત, સુરસ વાણીદારા, સારસ્વતદારા—પછી જ હૃદયંગમ સ્વરૂપે પ્રગટ થતું હતું.

કદ્દપનાપ્રધાન, રસાત્મક, ભાવનાત્મક કે લલિત—એવાં એવાં નાભોથી ઓળખાવાતા સાહિત્યને તેના બાહ્યસ્વરૂપ ઉપરથી બે વિભાગમાં વહેંચવામાં આવે છે: ‘ગદ્ય’ અને ‘પદ્ય’. જેમાં માત્રા, અક્ષર કે શબ્દની ગોઠવણીના કે પંક્તિઓની સંખ્યાના સંબંધમાં કંઈ નિયંત્રણ નથી, બંધન નથી, જે ‘અનિબદ્ધ’.

સારસ્વતના  
વિભાગો

છે તેને ‘ગદ્ય’ કહે છે; + અને જેમાં છન્દ:શાસ્ત્રના નિયમોને અનુસરી એકંદર પદાવલિની રચના કરવાની હોય છે તેને ‘પદ્ય’ કહે છે.

આમ રસાત્મક પદ્યબદ્ધ વાણીપ્રવાહ તે કવિતા: તેનાં વિવિધ સ્વરૂપો તે મહાકાવ્ય, ખંડકાવ્ય, ગીતકાવ્ય તથા મુક્તક. કાવ્યેતર ગદ્યસ્વરૂપના પ્રકારાન્તરો તે નવલકથા, નવલિકા, સંવાદ, નાટક, નિબંધ, જીવનચરિત્ર, વગેરે. ખીજી દૃષ્ટિએ સારસ્વતના બે વિભાગ પાડવામાં આવે છે: એક વસ્તુનિષ્ઠ—objective સાહિત્યપ્રયોગો જેમાં નાટક, નવલકથા, મહાકાવ્ય, નવલિકા, ખંડકાવ્ય વગેરેનો સમાવેશ થાય છે: અને ખીજો આત્મનિષ્ઠ—subjective વિભાગ જેમાં આત્મચરિત્ર, સંસ્મરણો, ઊર્મિકાવ્યો તથા ઊર્મિગીતો વગેરે આવે છે.

+ ગુજરાતમાં ચૌદમા સૈકામાં થયેલા મંડનમંત્રીકૃત અલङ્કારમજ્જન ગ્રંથમાં કવિ યનારને કેટકેટલી તાલીમની જરૂર રહે છે તે જણાવેલું છે:

“ કાવ્યસ્ય હેતુ: પ્રતિભા સર્વશાસ્ત્રાવલોકનમ્ ।

ગુરુર્ણાં નિકટેઽભ્યાસ: કાવ્યકૃજ્જનમિત્રતા ॥ ૧૦

દેશભાષાપરિજ્ઞાનં કવિચ્છાયોપજીવનમ્ ।

સદસલ્લોકચાતુર્યં છન્દોબન્ધનમેવ ચ ॥ ૧૧

નવ્યાર્થાનાં ચ ઘટના સમસ્યાપૂરણં તથા ।

અર્થસફલનાં ચૈવ વસ્તુરૂપવિવેકિતા ॥ ૧૨ ”

—મજ્જનમગ્ન્યસંગ્રહ:; શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય સભા, પાટણ

જુઓ જામ શત્રુશત્રુના દરબારમાં થયેલા શ્રીકંઠ કવિનો રસકૌમુદી ગ્રંથ

(રચનાસંવત ૧૬૬૭): અનિબદ્ધ ગદ્ય। નિબદ્ધ પદ્યમ્ ।

સમીક્ષાના વર્ષમાં મારી પાસે આવેલાં નાનાંમોટાં પુસ્તકોની સંખ્યા ૩૩૪ની છે. આ સંખ્યામાં '૩૭નાં પ્રકાશનો ભેગાં નોંધાયેલાં અને સાલની શરૂઆતમાં પ્રગટ થયેલાં એવાં કેટલાંક પુસ્તકોની સંખ્યા, તથા કેટલાંક સાલ દરમ્યાન પ્રકટ થયેલાં છતાં મને ન મળેલાં એવાં પ્રકાશનોને ઉમેરતાં એકેદર સંખ્યા સહેજે ચારસો સુધી પહોંચી જાય છે.

આલુ સાલની  
અથસમૃદ્ધિ,  
વિષય પ્રમાણે

આ આંકડામાંથી (સંખ્યાની દૃષ્ટિએ જ વિચારતાં) એક ભાગ બાલ-સાહિત્યનાં પ્રકાશનો રોકે છે, એક ભાગ શાસ્ત્રીય વિષયો સંબંધીનાં પ્રકાશનોનો છે: અને બાકીના બે ભાગ સારસ્વત—એટલે બહુધા કદપનાપ્રધાન એવા લલિત વાઙ્મય ખાતે જમા થાય છે. આ બે ભાગમાંથી ખાસતો એક ભાગ વાર્તાસાહિત્યે રોકા લીધો છે (૫૪ નવલો + લગભગ અઢીસો જેટલી નવલિકાના ૨૨ સંગ્રહો+નિદાન ૨૪ બાળવાર્તા મળીને સો). વાર્તા પ્રત્યેનો વર્તમાન ગુજરાતી પ્રબલો વધતો જતો પ્રેમ જોઈ શ્રી. રામનારાયણ પાઠકના 'સ્વૈરવિહાર'માંનો કટાક્ષ મને યાદ આવે છે: “બાળકો વાર્તા માગે તે સમજી શકાય તેમ છે; પરંતુ આ તો આખું ગુજરાત જ જાણે બાળક બની જતું હોય એમ લાગતું જાય છે!”

આપણાં નાટકો, આપણી કવિતા, આપણાં જીવનચરિત્રો, આપણાં પ્રવાસવર્ણનો વિસ્તાર પામેલા વાર્તાસાહિત્યના ધેરગંભીર વડ નીચે એક પ્રકારનો વણુછો અનુભવી રહ્યાં છે, અને તેથી તે ફાલવાં જોઈએ તેમ ફાલી શક્યાં નથી એમ મને લાગે છે.

અને એક રીતે આપણું સાહિત્ય સારસ્વતની શેઠમાં તણાવા લાગ્યું છે. પરિણામે આપણે સાહિત્યના સીમાડાઓને સંકુચિત કરી બેઠા છીએ. શાસ્ત્ર અને સારસ્વત: વિચારપ્રધાન અને કદપનાપ્રધાન સારસ્વતની શેઠમાં સાહિત્ય: એ બે વિભાગમાંથી બીજા તરફ જ આપણે મંડયા રહીએ છીએ. હરીફરીતે આજના ઊગતા યુવાન લેખકોનો મોહ વાર્તાસાહિત્ય કે કવિતાસાહિત્ય પર જ ઊતરી જાય છે. વાઙ્મયના શાસ્ત્રપ્રદેશો અણખેડ્યા જ પડ્યા રહ્યા છે. એ પ્રદેશો વિસ્તીર્ણ છે, સંગીન છે, ઉદ્વેગ અને પ્રતિભાને મનમાન્યું ફળ સંપાદનનારા છે; છતાં ખેદની વાત છે કે ધંધાર્થી પ્રકાશકો—અથવા કોઈ કે કહ્યું છે તેમ—વાઙ્મય-વિકેતાઓ વાર્તા સિવાયનાં ક્ષેત્રો બાદ કરી, અનેક ઊગતી કલમોને વાર્તાનું બાદની હતો ચઢાવી દે છે. પરિણામે નિબંધ, કોષ, પુરાતત્ત્વ, રાજકારણ,

સમાજશાસ્ત્ર, ઇતિહાસ, લલિતકળા, વગેરે વિષયોને જાણે સાહિત્યમાં કે બજારમાં કશું સ્થાન નથી ! ધંધાર્થી પ્રકાશકોએ આ દીધેલા આ સાહિત્ય-પ્રદેશો જેમ જેમ અભ્યાસી લેખકોદ્વારા, સાહિત્યપોષક સંસ્થાઓની સાહાય્યથી ખેડાવા લાગશે, તેમતેમ આપણા અનેક શક્તિશાળી છતાં બેકાર ગણાતા અને તેથી જીવનનો સાચો આનંદ ખોળવામાં નાસીપાસ થનારા યુવકો આજીવિકા અને કીર્તિ બંને રળતા થશે.

એક બીજી વાત: શિષ્ટ કાવ્ય, નાટક તથા વાર્તા જેવાં કલ્પનાપ્રધાન સર્જનોને શક્ય બનાવવા માટે શાસ્ત્રીય ગ્રંથોનાં સર્જન—જમીનને ખાતર—

શાસ્ત્રાભ્યાસની નવી  
કેડીની અગત્ય

પાણી જેટલાં—અગત્યનાં છે. નહીં તો મમ્મટાચાર્યે કહ્યા પ્રમાણે કાવ્યશાસ્ત્રાદિના અભ્યાસથી ઉત્તેજિત થનારી પ્રતિભાવાળા સર્જકોની કૃતિઓ ગુણવત્તામાં ધીમેધીમે ઊતરતી જશે એ નિઃસંદેહ છે. મૌલિક રચના કરનાર કવિ કે નાટકકારે પણ ભિન્નભિન્ન માનવસંસ્કૃતિઓના ઇતિહાસ, કલાપરિચયના ગ્રંથો, માનવ-વિજ્ઞાનાદિનાં પુસ્તકો વગેરેનો અભ્યાસ ઇશ્વરદત્ત પ્રતિભાને તેજસ્વી બનાવવા માટે સેવ્યા વગર ચાલવાનું નથી. અભ્યાસશીલતા—scholarship—નું દેવાળું કાઢીને કાઠ પણ દેશનું સાહિત્ય ન્યાલ થઈ શક્યું નથી. આપણાં ઇતિહાસ, પુરાતત્ત્વ, હંદોરચના, ભાષાસંશોધન, સાંસ્કારિક વહેણ, વગેરે પ્રદેશનાં ઊંડાં ખેડાણ નહિ હોય, તો નવયુગનાં ભાવનાબીજ સડી જશે અને બોરોપણી પણ માથે પડશે.

દલપતરામે ‘ધનિકાના ધર્મ’ વિશે ‘હોપ વાંચનમાળા’માં કવિતા લખી હતી તે મને આજે સાહિત્યકારોના સંબંધમાં સંભારવી ઉચિત લાગે છે.

તેમણે લખ્યું છે:

સાહિત્ય-ધનના  
ધણીઓ પ્રત્યે  
માર્થના

“ નિર્જળ ગામ-નવાણુ ગળાવો,  
વાવ, ફૂવા, નદી, તીર, તળાવો  
શોધી, જૂના ફરી સઘ સુધારો,  
તે ધનના ધણી! ધર્મ તમારો.”

ધનનો બ્યય કરવાની ખાતમમાં યોગ્ય દિશાસૂચનભરેલો ધનિકા પ્રત્યેનો આ ઉપદેશ, સાહિત્યસ્વામીઓ અને સાહિત્યસર્જનની શક્તિવાળા વિદ્યાધનિકાને પણ લાગુ પડી શકે છે. જે પ્રદેશમાં પાણીની રેલછેલ છે, અથવા તો, ધરા ઝીલી ન શકે તેમ પચાવી ન શકે તેટલું જલવર્ષણ જ્યાં રાજ-બ-રાજ થયે જાય છે, ત્યાં નકામો વહી જતો શુદ્ધિપ્રવાહ, બીજાં ક્ષેત્રો

—જે સાવ નિર્જળ અને નીરસ રહેવા પામ્યાં છે—ત્યાં વાળવાની ખૂબ જરૂર છે. વળી કાંપ ઠરવાથી પાણીનો સરવાણીઓ અટકી ગઈ હોય તેવાં બુદ્ધિ-ઝરણો આગળનો કાંપ ખસેડવાની તેટલી જ જરૂર છે. અને વહાં કરતા જળબોધને વાળી લેતી જૂની નહેરો અને નિરર્થક વહી જતા પાણીને રોકનારા પાણીના બંધ આજે મરામત માગતા હોય તો તેની મરામત કરી, ભૂમિને રસાળ કરનારા જળને સર્વત્ર અને સચરાચર વ્યાપી બનાવવાની પહેલી જરૂર છે. તો જ આખી સાહિત્યભોમ હરિયાળી લાગશે; નહિ તો રણપ્રદેશ અને ખારા પાટની બાબુમાં ઊગેલી અદ્વૈતવાદી વનસ્પતિઓ વર્ષભરનો સૂર્યતાપ ખમી નહિ શકે અને બીજે ઉનાળે બહુ વેરાન જેવું લાગશે. સાહિત્યક્ષેત્રના ક્યા ક્યા ભાગને આ રૂપક લાગુ પાડવું તે આપ સુઘ સમક્ષ સ્ફુટ કરવાની જરૂર હું જોતો નથી.

દિવસનું પૂરું અંકેકું પ્રકાશન આવે એટલી અથવા એથીયે વધારે ઝડપથી અત્યારે પુસ્તકો પ્રગટ થઈ રહ્યાં છે. એનું સંખ્યાપ્રમાણ જોયા પછી, એ પ્રત્યેક પુસ્તકમાં પીરસાયેલ સાહિત્યરસનો વાર્ષિક પ્રકાશનોના અસ્વાદ કરવાની સ્વાભાવિક ઇચ્છા આપણને થાય અન્ય-દ્રુટ છે. પરન્તુ આખાંયે વર્ષના ‘અન્યદ્રુટ’ (જેમ અન્યદ્રુટ તેમ)ની વાનીઓ તરફ નજર નાખ્યા પછી લોડ એકને પુસ્તકોના નિબંધમાં કહ્યું હતું તેમ આપણને પણ લાગે છે કે આમાંથી ફક્ત

“Some books are to be tasted; others to be swallowed, and some few to be chewed and digested.”

એટલે વાર્ષિક સમીક્ષકનું કાર્ય એક રીતે બહુ વિકટ અને વિશાળ છે, તેમ બીજી રીતે બહુ સૂક્ષ્મ અને મર્યાદિત પણ છે. અનેકાનેક વિષયને સ્પર્શ કરનારાં એવાં એકેએક પ્રકાશનનું ઝીણવટભર્યું સમીક્ષકનું કાર્ય વિવેચન તેની શક્તિ તથા તેના અવકાશની બહાર છે. એવું કાર્ય તો તેના પહેલાં અનેક દૈનિકાં, અઠવાડિકાં અને માસિકાં, ત્રિમાસિકાં સૌ સૌની શક્તિ, શ્રદ્ધા તથા સાધનસંપત્તિ પ્રમાણે સાધે છે. એટલે કે વાર્ષિક સમીક્ષક પાસેથી વ્યક્તિગત પુસ્તકોનાં અવલોકનોમાં ઝાંઝું નવું મેળવવાની આશા રાખવી વધારેપડતી છે. તેનું કાર્ય પ્રધાનપણે સાહિત્યના જુદાજુદા પ્રકારો અને તેના વિવિધ વિભાગોમાં ચાલુ પ્રકાશનોનું સ્થાન બતાવવું, બદલાતી અથવા બદલાવા માગતી સાહિત્યરુચિ તથા સાહિત્યવહેણો પ્રત્યે આંગળી ચીંધવી તથા એકંદર



વાતાવરણ ખ્યાનમાં રાખી ગ્રંથનું મૂલ્યાંકન કરવાનું સૂચવવું—એટલું છે : અને એટલુંજે જે સમીક્ષક યથાસાંગ કરી શકે તે પોતાને કૃતકૃત્ય માની શકે.

ગ્રંથકારો, પ્રકાશકો તથા વાચકોની દૃષ્ટિને એકસાથે સંતોષવાનું કાર્ય સમાલોચક બાગ્યે બળવી શકે છે. તેમાં વળી તેને બધાં પુસ્તકો મેળવવાની

અવલોકનની  
પરિપાટી

મુશ્કેલી, મળેલા સમયમાં જ તે વાંચી તપાસી જવાની

મુશ્કેલી, અને તેટલાં વધુ પુસ્તકોને ઘટતો ન્યાય

આપવાની મુશ્કેલી, તથા કોઈની અવગણના કે કોઈને

અન્યાય થઈ જવાની બીતિ—આ બધામાંથી નિર્વિદ્ધ પસાર થવું વિકટ છે — ‘અસિધારાવત’ કહે છે તેના જેવું કંઈક આ છે.

છતાં આ દિશામાં છેલ્લાં નવ વર્ષથી એવો સ્પષ્ટ અને અદ્દલવો ન પડે એવો ચીલો પડી ગયો છે કે મારા પુરોગામી સમીક્ષકોએ સ્વીકારેલું ધોરણ જ મારે માટે સર્વથા સ્વીકાર્ય બન્યું છે. એમાંના કોઈકે સાહિત્ય-પ્રકારોને વળગી રહી, તેનાં નિરનિરાળાં સ્વરૂપોના ખ્યાલ સમીક્ષામાં આંખ આગળ રાખ્યો છે. કોઈકે સાહિત્યપ્રકારોને ઉત્તેજનાર તથા પ્રેરનાર યુગબળોનો ઇતિહાસ આંખ આગળ રાખી, દરેક સાહિત્યપ્રકારનું વિશિષ્ટ અસ્તિત્વ સમજાવવાની નેમ રાખી છે. તો વળી કોઈકે દસકે દસકે બદલાતા સાહિત્ય-પ્રકારો અને સાહિત્યરુચિઓને ખ્યાનમાં લઈ નવાં પ્રકાશનોની આંકણી કરી છે. આ બધાંજે દૃષ્ટિબિન્દુઓ ઓછેવત્તે અંશે સમીક્ષકે ખ્યાનમાં રાખવાં જ પડે છે.

છતાં હવે વધતાં જતાં પ્રકાશનોને પહોંચી વળવા જેવી બીજી બારે મુશ્કેલી મને જણાઈ નથી. આના ઉકેલ માટે ત્રૈમાસિક સમાલોચનાની

અવલોકનકારનાં  
મોંબંધન

ચોજના હમણાં સૂચવું છું તે પ્રત્યે આપ સૌનું સહાનુ-

ભૂતિભર્યું ખ્યાન ખેંચું છું. આખા વર્ષની વિપુલ અને

વિવિધરંગી પ્રકાશનસમૃદ્ધિ અવલોકનારની દશા,—કંઈક

હીનોપમા હોવા છતાં—શ્રી. મેઘાણીએ વર્ણવી છે તેવી જ અહીં બંધબેસતી જણાવાથી, તેમના શબ્દોમાં જ ઉતારું છું:

“અવલોકનકારની દશા ધાન્ય બરપૂર ખળાવાડમાં મોંએ શીકલી બાંધીને કામે લગાડવામાં આવતા બળદિયા જેવી હોય છે. એ ધાન્યનાં કણસલાં કચર્યા જ કરે છે : એના પગમાં અનવધિ અનકણો ઠેબે આવે છે. એની આંખો સામે લીલાં, રાતાં ને બૂરાં અનાજના ઢગલા હોય છે. એની નાસિકામાં તાજ દાણાની મુગંધ સીંચાય છે — પણ એને મોંએ બાંધી છે

શીકલી, એક દાણો પણ ચાખવાનું બનતું નથી. દાણામાં ચંચુઓ નાંખીને તો મુક્તવિહારી નાનાં પંખીઓ જ ચાખી શકે છે.

શીકલીની જેને ઉપમા આપી શકાય તેવું અવલોકનકારની ઉપર કયું મોંઘન હોય છે? એ છે આ, કે જે વાંચો તે કેવું છે ને કેવું નહીં તે ઝટ ચર્ચા દેખાડો : તમારે રસાસ્વાદ નથી લેવાનો. તમારે તો કણસલાં જ કચરો રાખવાનાં છે!”

લગભગ એક દસકાથી વાર્ષિક ગ્રંથસ્થ વાસ્તવ્યની સમીક્ષા કરાવવાનું આપણે શરૂ કર્યું છે : અને આપણો અનુભવ એ પ્રયોગથી અનેક વિષયમાં સમૃદ્ધ બન્યો છે. ૧૯૨૬માં લગભગ પોણોસો—સો “સારસ્વતસમીક્ષા”નું પુસ્તકોથી અવલોકનની થયેલી શરૂઆત આજે ત્રૈમાસિક સંખ્યામાં તથા વિવેચનાવિસ્તારમાં લગભગ ચારગણી થઈ ગઈ છે. સમીક્ષકોની સમીક્ષાનું કદ પણ તેના પ્રમાણમાં વધતું જ ચાલ્યું છે. ૧૯૩૯ની સાલ માટે સભાએ સમીક્ષાનો બાર એ વિદ્વાનો પર નાખ્યો છે તે પણ સૂચવે છે કે હવે અવલોકનનો વર્ષભર વિસ્તરતો કાર્યવિસ્તાર તથા કાર્યભાર વધતો જાય છે.

આ પરિસ્થિતિ ધ્યાનમાં લેતાં મને એક સૂચના સભા સમક્ષ પેશ કરવાની ઇચ્છા થઈ છે:

આટલાં વર્ષો સુધી, એમ બનતું આવ્યું છે કે સાલભરનાં પ્રકાશનો તથા તેમાં વ્યક્ત થતાં સાહિત્યવહેણો સંબંધી સમીક્ષક વર્ષને અંતે એક—સામટું અવલોકન વાંચવાને માટે તૈયાર કરે છે : દરમ્યાન ગુજરાતનાં દૈનિકો, અઠવાડિકો, પાક્ષિકો, માસિકો તથા ત્રૈમાસિકોમાં એનાં એ પ્રકાશનોની નોંધ તથા તેને લગતી સાહિત્યચર્ચા પ્રકટ થઈ ગયેલાં હોય છે.

એટલે હાલમાં એવું બને છે કે વાર્ષિક સમીક્ષકનો અમુક પુસ્તક સંબંધીનો અભિપ્રાય, જે સાલને અંતે જણાવવાને મળે છે—તે તે પહેલાં પ્રકટ થયેલા નિદાન સાતઆઠ કે દસ અભિપ્રાયમાં એક નવાનો—અને કદાચ તે વાસી—stale—ગણાઈ જાય—એવાનો,—માત્ર ઉમેરો કરે છે.

તેને બદલે, વાર્ષિક સમીક્ષકને જુદાંજુદાં અસલ પુસ્તકો જ નહીં પરંતુ તે ઉપરાંત પ્રકટ થયેલાં તેના પરનાં અવલોકનોનું અવલોકન—Review of Reviews—કરવાની તક પણ મળે એવી ગોઠવણ થાય તો સભાએ પ્રતિષ્ઠાપિત અને સન્માનિત સમીક્ષકને પોતા તરફથી ધણું નવું સત્ત્વ ખતાવવાનું બની શકે.

આ કેમ કરી શકાય તે સંબંધી રૂપરેખા રૂપે થોડુંક અહીં જણાવું છું:

(૧) સભાએ નિયુક્ત કરેલા સમીક્ષકના તંત્રીપદે Review of Reviews જેવું ત્રૈમાસિક શરૂ કરવું: આ પ્રયોગને સાહિત્યપરિષદ જરૂર અપનાવે અને ખર્ચમાં ભાગીદાર થાય એમ હું માનું છું.

(૨) ત્રૈમાસિકના નામ માટે 'સારસ્વતસમીક્ષા', 'વાહ્યમયવિચાર', 'સાહિત્યદર્પણ' કે 'સાહિત્યસમાલોચક' જેવું કંઈક રાખી શકાય.

(૩) ત્રૈમાસિકના ત્રણ અંકોમાં બહુધા અવલોકન પૂરું થાય તો પછીના છેલ્લા અંકમાં, સાલભરની સાહિત્યસમૃદ્ધિ તથા સાહિત્યવહેણ સંબંધી, સમીક્ષકને જે કંઈ સમારોપ જેવું કહેવું હોય તે તેમાં કહેવાની તેને અનુકૂળતા રહી શકે.

(૪) દૈનિક, અઠવાડિક તથા માસિક વગેરેમાં આવતી સાહિત્ય-ચર્ચાઓની અવતરણસહિત નોંધ આ અંકોમાં સમીક્ષક લઈ શકે. જન્મભૂમિ, પ્રભાવંધુ, ગુજરાત સમાચાર, લોકવાણી, ગુજરાતી, ફૂલછાંચ તથા જેનાં નામ મને અત્યારે યાદ આવતાં નથી તે — તથા માસિકો અને ત્રૈમાસિકો — એ સર્વમાં જુદાંજુદાં દષ્ટિબિંદુઓ તથા હેતુથી કરાયેલાં અવલોકનોમાં જણાઈ આવતા પૂર્વપક્ષ તથા ઉત્તરપક્ષની બરાબર ખબર લઈ, સમીક્ષક પોતાનો ઉવટનો અંચત નિર્ણય પ્રકટ કરી શકે.

(૫) આમ થવાથી ત્રૈમાસિકના વાચકને બધાંયે અવલોકનો વાંચ્યા જેટલો લાભ મળશે અને એકે નવી વિચારકણિકા તે ગુમાવશે નહીં: તથા અવલોકન કરવાની પરિપાટી જે અત્યારમાં બિનબેખમદાર-પણે ચાલ્યા કરે છે તેમાં કંઈ ચાતક આવશે, અને સમીક્ષકની રાગદ્વેષથી પર એવી ભ્રમી ભૂમિકાએ રહીને ખબરદારીથી કરેલું આ કાર્ય ખૂબ પ્રતિષ્ઠાવંતું ગણાશે. એ વાર્ષિક સમીક્ષકની સમીક્ષાને મળવું જોઈતું મહત્ત્વ જે આજે નથી મળતું તે આ પ્રયોગથી મળશે એમ હું તો માનું છું.

(૬) જોકે આવો પ્રયોગ સમ્ભવતાં મારે બતાવવું જોઈએ કે સભા તરફથી ગ્રંથસ્થ સાહિત્ય જ માત્ર અવલોકન માટે સોંપવામાં આવે છે: પરંતુ ત્રૈમાસિકને અંગે તે ઉપરાંતનું કેટલુંક સામયિક સાહિત્ય પણ સમીક્ષકને કદાચ જોવું પડશે; પણ એમ થશે તો જ

સારાંનરસાં અવલોકનોમાંથી ખરેખર માનવા જેવું શું છે તે સામાન્ય વાચકના ધ્યાનમાં આવી શકશે, અને વાચકોની વિવેકશુદ્ધિ પણ કંઈક અંશે કેળવાતી જશે.

આ સૂચના, પ્રયોગ તરીકે પણ એક વાર અમલમાં મૂકવા જેવી છે એમ મને લાગ્યાં કર્યું છે. આ સૂચનાને વ્યવહારુ સ્વરૂપ કેમ આપવું તે સંબંધી આપ સૌ મારાથી વધારે જાણુકાર અને અનુભવી છો : તેથી આપના પર જ એ વાત છોડું છું.

પ્રકાશનોના વિહંગાવલોકનમાં પુસ્તકનાં રૂપરંગ પહેલાં આંખ આગળ આવે છે. જે હું જૂલતો ન હોઉં તો ૧૯૨૦ પહેલાં પુસ્તકની બાહ્ય સજ્જવટ તરફ લેખક - પ્રકાશકનું વિશેષ ધ્યાન ગયું નહોતું; પુસ્તકનાં રૂપરંગ પ્રત્યે અને બહુધા લેખક જ પોતાનો પ્રકાશક બનતો હતો. પહેલી દૃષ્ટિ ૧૯૧૬માં 'વીસમીસદી'એ પહેલવહેલાં સુશોભનોના તુડકટ લેખના પ્રારંભમાં તથા અંતમાં, તેમ કેટલીક વાર વચ્ચેમાં પણ, વિષયને અંબેસતાં જણાય તેમ ગોઠવવાની પ્રથા શરૂ કરી હતી. આ વર્ષથી ચિત્રકાર એ સાહિત્યકારનો સાચો મદદગાર મનાવા લાગ્યો.

દરમ્યાન પ્રકાશક જેવો નવો મિત્ર લેખકને મળી આવ્યો. તેણે લેખકના લખાણનું સ્થૂલ કે બાહ્ય સ્વરૂપ નિર્માણ કરવામાં ઉત્સાહભર્યો ભાગ લેવા માંડ્યો. એક ગ્રંથમાલાના સંચાલકે લખ્યું છે તે ખરેખર સાચું છે કે :

“લેખક અને પ્રકાશકનો સંબંધ શરીર અને પ્રાણ જેવો છે. પ્રકાશક શરીર બાંધે છે, લેખક પ્રાણ પૂરે છે; એક બીજાના પૂરક બની તેમનાં સાહસ તેઓ જોડે છે.”

આમ થવાથી, ધીમેધીમે જનતાની રુચિ બાહ્ય રૂપરંગ પર વિશેષ ઠરતી ગઈ; અને કેટલીક પ્રકાશનસંસ્થાઓએ તેમાં વૈવિધ્ય લાવવાના પ્રયોગો કરવા માંડ્યા, જે સારો સત્કાર મેળવી શક્યા. કદ, કાગળ, મુદ્રણ, સુશોભન અને વેષ્ટન મળીને થતું પુસ્તકનું બાહ્યાંગ, તેનાં નવતર નામકરણ તથા નવા નિરૂપણપ્રકારને લીધે પ્રત્યેક પ્રકાશનને વિલક્ષણ બનાવવામાં સરસાર્થ થવા માંડી, અને તે ખાતે દોડાદોડ વધતી ગઈ.

છતાં હવે આજે લગભગ એક વીશી કરતાં ઓછાં વર્ષોમાં આપણને લાગતું જાય છે કે ફરમાસુ કામ કરી આપનાર ચિત્રકાર હવે સાહિત્યકારનું ગૌરવભર્યું સ્થાન અણધારતી રીતે ખૂંચાવી લેવા તૈયાર થયો છે. ગમે તેવું સારું

લખાણ પણ કોઈ ચિત્રકારની બાહ્ય સજ્જવટ વગર પ્રસિદ્ધ થશે, તો જે લોકોની વાચનરુચિ રાજકારણમાંની જગતિની સાથે હમણાં જ કેળવાવા લાગી છે તે લોકો, તેવા પ્રકાશન સામે નજર પણ એક પેઢી પછીનો અનુભવ નહીં કરે અને દુકાનદાર તેને દુકાનમાં રહેવા દેવા પણ તૈયાર નહીં થાય ! વાર્તા, નાટક, તેમ બાલોપયોગી રંજનપ્રધાન પુસ્તકો જ નહીં, પરંતુ કાવ્ય, વિવેચન, નિબંધ જેવાં ચિંતન-પ્રધાન પ્રકાશનોને પણ હવે સચિત્ર બન્યા વગર ચાલતું નથી : એટલે તેમાંની સાદી સુધડતાને ભોગે તેમને વિચિત્ર વરણાગિયાવેડા તરફ ધસડાવું પડે છે. બાહ્ય રૂપરંગમાં દેખા દેતી બજારુ ચિત્રકલાનો દુરુપયોગ એટલી હદ સુધી આવ્યો છે કે ગ્રંથમાંનું વસ્તુ ઠીકાઠીકે કે નમાલું હોય છતાં કેવલ તેના બાહ્ય ઠંઠેરાથી પુસ્તકો વાચકનું આકર્ષણ કરાવવા ઇચ્છે છે. ઓછા વખતમાં નકામા થઈ જતા જેકેટ પર કોઈ ચિત્ર છાપી, મૂળ પુસ્તકના પૂંકાને સાદું રહેવા દેવામાં શો કલાનો હેતુ સચવાતો હશે તે મને સમજાયું નથી. આ સ્થળે કુલીન સ્ત્રીઓની શિષ્ટ સજ્જવટ તથા વારાંગનાઓનો જુગુપ્સાપ્રેરક ઠંઠારો — એ બેમાંનું અંતર સંભારવાનું મન થઈ આવે છે: જાહેર — ખખરિયા દવાઓની ગુણવત્તા જેમ તેના આંતરિક ગુણ કરતાં તેના વેજન — પેકિંગ વગેરેથી વેપારીઓ અંકાવે છે તેમ.

વળી બીજી વાત: રૂપે રંગે રૂડાં હોવા છતાં ધણાં પુસ્તકોમાં જોડણી — શુદ્ધ લેખન — માંની ભૂલો આપણને ખૂબ આઘાત પહોંચાડે છે. આવાં અશુદ્ધ જોડણીવાળાં પુસ્તકો જોતાં, વસ્ત્રાલંકારની સુશોભિતપણાનો અતિરેક ટાપટીપ કરેલી કોઈ દેખાવડી સ્ત્રી ગામડિયા ભાષા બોલતી સંભળાય અને જેવી ગલાનિ થાય તેવી વાચકને થાય છે. પુસ્તકોનાં મથાળાંના અક્ષરોની ચિત્રવિચિત્ર ઢબ તથા ઉત્તરીયવસ્ત્ર જેવું ‘જેકેટ’નું વેજન હવે પુસ્તકનું લગભગ અનિવાર્ય અંગ ગણવા લાગ્યું છે: છતાં એ જેકેટ પર રજૂ કરેલી કોઈ સ્ત્રી કે કોઈ પુરુષનાં રેખાંકનો કે રેખાચિત્રોને ભાગ્યે પુસ્તકના વસ્તુ સાથે સીધું કે આડકતરું લાગેવળગે છે — તે હવેની ‘ફેશન’ બની ચૂકી છે. પરંતુ આમાં તો “ઉપરકી આછી બની, ભીતરકી રામ જાણે” જેવી સ્થિતિ આવવાનો ભય રહેલો છે. ટૂંકામાં કહેવાનું એટલું કે આવું વલણ વધતાં કલાકારની સાચી કલા મારી જશે અને સાહિત્યપ્રકાશન ખર્ચાળ થવાથી સાહિત્યનો પ્રચાર બ્યાપક થતો અટકી જશે. જે વરણાગિયા વાર્તાનાં

પુસ્તકોમાં યુક્ત દેખાય છે એવી વરણાગી અન્ય પ્રકાશનોમાં સોજતી નથી. આને ઉદ્દેશીને “કલમ - કિતાબ” કારે એકવાર લખેલું તે મને અહીં યાદ આવે છે:

“સારું છે કે કનુ દેસાઈની પીછી છે: નહીંતર આપણાં કેટલાંયે પુસ્તકોને હાથ પણ ફાળુ લગાડત ?”

ગુજરાતી સાહિત્યના ઇતિહાસમાં બીજી, ત્રીજી કે ચોથી આવૃત્તિ એવાનું બાજ્ય બહુ થોડાં જ પુસ્તકોનું લખાયું હોય: છતાં ચાલુ સાલે નવલકથા અને નવલિકાનાં પુસ્તકોની બીજી, ત્રીજી, દ્વિતીય આવૃત્તિઓ: અને ચોથી આવૃત્તિઓ સાથે, ૪ કવિતાનાં પુસ્તકો શાસ્ત્રની કે બીજી આવૃત્તિમાં પ્રવેશ્યાં છે. શ્રી. નાગરદાસ પટેલ તથા રમણલાલ શાહની બાલસાહિત્યની કેટલીક પુસ્તિકાઓની ત્રીજી અને ચોથી આવૃત્તિ પણ થઈ શકી છે, તે માટે તેમને અભિનંદન ઘટે છે.

પરંતુ આ વર્ષે શાસ્ત્રવિભાગનાં પુસ્તકોની પ્રગતિ પણ બ્યાન ખેંચે તેવી છે. તેથી વિશેષ સંતોષની વાત તો એ છે કે સ્વરૂપે લલિત છતાં શાસ્ત્રીય વાઙ્મયમાં ગણવેા પડે એવો શ્રી. કાકાસાહેબના ‘હિમાલયનો પ્રવાસ’ તેની પાંચમી આવૃત્તિ પ્રકટ થઈ છે. અને શ્રી. પાંડુરંગ વળાએ હવે — “શ્રી રંગઅવધૂત” બનેલા — તેમની ‘ઉપનિષદની વાતો’ની બીજી આવૃત્તિ થઈ છે: તે ઉપરાંત ધર્મતત્ત્વજ્ઞાન વિભાગમાંથી કેટલાંકની બીજી આવૃત્તિ થઈ છે: એટલે પાછલાં વર્ષોમાં પ્રકટ થયેલાં પુસ્તકો આ વર્ષમાં વિજય સાથે ફરી દેખા દે છે.

ગુજરાતમાં જ્યારથી વાર્ષિક ગ્રંથમાલાઓ અસ્તિત્વમાં આવતી ગઈ છે ત્યારથી વાર્તા — નવલકથા અને નવલિકા — બનેના બાવ પ્રિમિયમથી ખોલાવા લાગ્યા છે. હું ન જૂલોતો હોઉં તો સસ્તા સાહિત્યવર્ધક મંડળની વિવિધ ગ્રંથમાલા, જીવનલાલ અમરશીની જ્ઞાનવર્ધક ગ્રંથમાલા તથા નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, એ ત્રણે જૂનામાં જૂની ગ્રંથમાલાઓ છે: તેમને ઉદ્દેશ કેવલ સારસ્વત — લલિત વાઙ્મયનો રસ લગાડીને ગુજરાતી વાચકપ્રજાને ઘેલો બનાવવાનો નહોતો: તેમનો હેતુ સાચે સાચ વાચકને ઉપયોગી સાહિત્ય સસ્તું આપવાનો, જ્ઞાન વધારવાનો. અને નવજીવન લાવવાનો હતો. ત્યાર પછીની ઘણીખરી ગ્રંથમાલાઓને — વશે કે કવશે —

રંજનપ્રધાન વાર્તાવાચનની જૂખને સંતોષવા તરફ ખેંચાયું પડ્યું છે. તેથી હાલમાં વર્ષે વર્ષે વધતી જતી અનેક અંથમાલાઓનાં બૂલબૂલામણીમાં નાખે તેવાં નામો વાંચતાં વેત, સાહિત્યરુચિને કંઈ તરફ વાળવાના જાહેર પ્રયત્નો થઈ રહ્યા છે તેનો આપણને ખ્યાલ આવી શકે છે.

પરપ્રાંત તથા પરદેશના સાહિત્યમાંથી આણેલા નવા ફૂલરોપ માટે ભાગે નવલકથાના વિભાગમાં જાહેર રીતે અને નવલિકાના વિભાગમાં કંઈક અનુવાદો સંબંધી છાની રીતે દેખા દે છે. નવલકથાનાં લગભગ ૫૪ પુસ્તકોમાંથી ૨૫ એક અનુવાદો બહારના સાહિત્યમાંથી કરવામાં આવ્યા છે. તેમાંથી બંગાળીમાંથી ૧૬, મરાઠીમાંથી ૧, અને અંગ્રેજીમાંથી ૯ - એમ જાણી શકાયું છે : બંગાળીમાંથી થયેલા અનુવાદનું લેખકવાર વિવરણ કરતાં જણાય છે કે તેમાં બંકિમચાલુની એક, દેવી પ્રસન્નરાય ચોધરીની એક, રવીન્દ્રનાથ ટાગોરની એક, અન્નપૂર્ણા લેખકની એક અને બાકીની બધી શરદબાલુની સામાજિક નવલો છે. તેમાં ત્રણ (શેષપ્રભ, અનુરાધા અને પથેરદાખી, આ જ વર્ષમાં અને વિપ્રદાસનું બીજું ભાષાન્તર 'સુવાસચંદ્ર') નાં તો બબ્બે ભાષાંતરો થયાં છે : શરદબાલુ પ્રત્યેનો ગમે તેની આંખે ચડે તેવો પક્ષપાત કેટલી હદે પહોંચવા જાય છે તેનો કંઈક ખ્યાલ આપણને આથી આવી શકે છે.

આ વર્ષમાં ધર્મ-તત્ત્વજ્ઞાનના વિષયનો અનુવાદવિભાગ બહુ સંતોષકારક અને પ્રોત્સાહક પણ્ય છે. અરવિંદબાલુ ઉપરાંત શીખ, જૈન અને વેદાંત ધર્મના ગ્રંથો પણ અનુવાદિત થયા છે.

જેમ ભાષાના શબ્દભંડોળ માટે કહેવાય છે તેમ ભાષાના સાહિત્ય માટે પણ કહી શકાય તેમ છે કે કોઈ પણ ભાષાનું સાહિત્ય એ તે ભાષાના એટલે કે તે ભાષા બોલનાર સમાજના પુરુષાર્થનું પ્રતીક હોય છે : એવા સમાજમાં દરેક નવી વસ્તુનો અલિંગકાર કરવાની સંકુચિત વૃત્તિ નથી હોતી; અને જે જુઓ તેનો સ્વીકાર કરે. એવી બિખારીવૃત્તિ પણ નથી હોતી : પોતાપણું સાચવીને, ગૌરવ વધારીને જોટલી નવી વસ્તુ લઈ શકાય અને આબાદ રીતે પોતાનામાં ભેળવી શકાય — આત્મસાત્ કરી શકાય તેટલાનો સ્વીકાર કરતાં તે આંચકો નહીં ખાય; અને નવાની ભલકથી અંબાઈ જઈ જોને જુઓ તેને ચરણે ઢળી પડે, પોતીકાંનો તિરસ્કાર કરી, પરાયાનું દાસત્વ સ્વીકારે એવી હીનશુદ્ધિ પણ ન રાખે : પોતાની હસ્તી

નેખમમાં હોય ત્યારે પારકાના હુમલાથી બચી જવા માટે, અમુક જાતની પુરાણપ્રિયતા કહો અથવા ક્ષેમવૃત્તિ કહો — તે આવશ્યક હોય છે; પણ બ્યારે પ્રજા સમર્થ અને, પરાક્રમ પ્રગટ કરે અને નવું લઈ આવવાની ઇચ્છા કરે ત્યારે જૂની ક્ષેમવૃત્તિ ધડીભર કોરે મૂકે તો વાંધો લેવા જેવું ન હોય. છતાં તેવે વખતે પણ નવું નવું લઈ આવવાના ઉત્સાહમાં પ્રજાની આત્મીય દૃષ્ટિ તણાઈ ન જાય અને પરિણામે આખો સાહિત્યપ્રવાહ ડોહળાઈ ન જાય તે ખાસ સંભાળવાનું છે. હાલમાં છેલ્લાં પાંચેક વર્ષથી વધી પડેલા શરદ્યાણુના આક્રમણને આપણે વિચારપૂર્વક ખાળવું ધટે છે : નહીં તો શુદ્ધ ગુજરાતી જીવનની નવલકથાનું સ્વરૂપ ડોહળાઈ જવાનો ભય રહે છે.

હાલમાં વાર્તાનો શોખ વધતાં અનેક ગુણપ્રકારની વાર્તાઓનો અનુવાદ જુદીજુદી ભાષાઓમાંથી કવચિત્ત્વિવેકસર તો ધણી વાર દેખાદેખી થયાં જાય છે. લોકોમાં વાર્તા વાંચવાનો રસ વધતો જાય છે. વાર્તા વાચનારો વર્ગ પણ વધતો જાય છે : અને તેની માંગ પૂરી પાડવા વાર્તા લખનારો વર્ગ પણ વધતો જાય છે. આપણી ધણી વાર્ષિક ગ્રંથમાળાઓ આ વાચનભૂખને, જે મળે તે વંચાવીને સંતોષવાના શોખ પર જ નબી રહી છે.

મૈલિક પુસ્તકો આપણા સ્વાધ્યાય અને ચિંતનનાં ફળો હોઈ આપણી મૂલ્યવાન સમૃદ્ધિ છે : અને અનુવાદો તથા ભાષાંતરો પણ પરવિચાર-સમૃદ્ધિ હોવા છતાં આપણા ઉદ્ધમ અને અભ્યાસનાં ફળો છે. એવાં ફળોના રસથી પણ જે આપણા સંસ્કારબીજકને પોષણ મળતું હોય તો આપણે તેમને છેક જ અવગણી શકીએ નહીં : ઊલટું તેમને જરૂર આવકારીએ.

પરંતુ ખરું પૂછો તો ભાષાન્તરની સાચી દિશા જ આપણને હજી સૂઝી નથી. ભાષાંતર કરવાં હોય તો એવા ગ્રંથોનાં હોય કે જે આપણે ત્યાં અભ્યાસ કે યત્ન કરવા છતાં પણ રચી શકાય તેમ ન હોય. તેથી એવા અસાધારણ સર્જન કે ચિંતનને મૂર્ત કરતા અમર ગ્રંથોને જ ભાષાંતરવા ધટે છે. કેટલાયે અંગ્રેજી ગ્રંથકારો છે જેમની કાર્તિનો કામતી ફાળો ખીજી ભાષાના શિષ્ટ ગ્રંથોના સુંદર અનુવાદો આપવામાં જ નિર્ભર છે.

સર વિલિયમ જેન્સ—તેમણે Theatre of the Hindus નામથી સંસ્કૃત નાટકોના અંગ્રેજી અનુવાદો આપ્યા, સર એડવિન આર્નોલ્ડ જેવાએ બુદ્ધચરિતનો અનુવાદ The Light of Asiaની અમરકૃતિ રચીને



આપ્તો છે. પેન્ડરે કથાસરિસાગરની વાતોને 'The Ocean of Stories' ના નામથી દસ ભાગમાં લોકકથાઓનાં તત્ત્વો સંબંધી વિદ્વાન-ભરેલી પ્રસ્તાવનાઓ સાથે અંગ્રેજીમાં ઊતારી છે: આવા વિદ્વાન અનુવાદકોનો શ્રમ સ્વતંત્ર ગ્રંથરચના કરતાં કોઈ પણ દરજ્જે ઊતરતો છે એમ કાણ કહી શકશે? તેમજ આપણા ગુજરાતી ગ્રંથકારોમાંથી ગણાવીએ તો મણિલાલ નલુભાઈ તથા સ્વર્ગસ્થ કેશવલાલભાઈના જીવનનું સુંદરમાં સુંદર તેમ જ કીમતીમાં કીમતી કાર્ય શિષ્ટ ગ્રંથોના અનુવાદોનું જ હતું.

પરંતુ વર્તમાન સાહિત્યમાં જે અનુવાદો થાય છે તે માત્ર સામાન્ય પુસ્તકોના થાય છે. શાસ્ત્રીય અને બોધક ગ્રંથોનાં ભાષાંતરો તો જોટલાં થાય

તેટલાં અભિનન્દનીય છે: પરંતુ આપણે ત્યાં રંજન-પરોપજીવી બનવાનો પ્રધાન એવા એકના એક પુસ્તકના પણ અનેક અનુવાદો થાય છે અને ગુજરાતની શક્તિ તથા

દ્રવ્યો પારાવાર અપવ્યય થાય છે. વળી એક બીજી વાત: આવા સામાન્ય પુસ્તકોનાં ભાષાંતરોની વધારે પડતી સાહિત્યમાં ભરતી થવા માંડતાં આપણો લેખકવર્ગ પરોપજીવી અને આળસુ બનતો જાય છે. આપણે સૌ ફરિયાદ કરીએ છીએ કે ગુજરાતમાં અભ્યાસવૃત્તિ મંદ પડતી જાય છે: પંડિતોની જાત ઘટવા લાગી છે: ગમે તે વિષયનો અભ્યાસ કરી તેના સારરૂપ અથવા સ્વતંત્ર ગ્રંથ રચવા જોટલી શ્રમ લેવાની વૃત્તિ ઘણા ઓછાની થાય છે: પણ એમ ન થાય તો શું થાય?

પરભાષાના અનુવાદો સામે વિરોધનો સૂર કાઢેલો જોઈ કોઈ એમ માનવાની ઊતાવળ ન કરે કે આપણે બીજા દેશનાં કે પ્રાંતનાં સત્ત્વશાળી સર્જનોથી પરિચિત રહેવા માગતા નથી. સંસ્કૃતિનાં વહેણ જગતભરમાં વહે છે: તેમાંથી વાળી શકાય તેટલાં વહેણ આપણે આપણા દેશમાં વાળી લાવવાં જોઈએ. આપણા લેખકોનો અમુક વર્ગ તેવા કાર્યમાં મચેલો રહે તેથી સાહિત્યને જરૂર લાભ છે. પરંતુ આ લેખકોએ અનુવાદ કરવાનાં પુસ્તકો ખરેખર સંસ્કૃતિનાં વહેણને ફેલાવે તેવાં સત્ત્વશાળી છે કે કેમ તેની પહેલાં ખાત્રી કરી લેવા બદલનો અમારો આગ્રહ છે; અને એવી ખાત્રી તો તે સાહિત્યના ઇતિહાસના અભ્યાસ વગર થવી અશક્ય છે.

ભાષાંતરો કરવાં જ હોય તો પરપ્રાન્તના કે દરિયાપારના દેશોના, અનુવાદયોગ્ય શિષ્ટ અમર કલાવિધાયકોના ગ્રંથોને ગુજરાતીમાં જરૂર ગ્રંથોની યાદીઓ: ઊતારો: તેને બદલે નાના નાના ક્ષણજીવી ક્ષણગા ત્યાંથી ક્ષણી, આપણી 'ગુર્જરી વાડી'ને શયુગારવાનો સંતોષ લેવો તે નકામું છે.

સાધારણ કોટિની પરદેશી વાર્તાઓ ઉપર શ્રમ તથા દ્રવ્યનો ખર્ચ થતો અટકાવવા આપણે શું કરી શકીએ તેને પ્રશ્ન તમારી સમક્ષ હું રજૂ કરું છું.

આ સૂચના માત્ર પરપ્રાન્તીય સાહિત્ય પૂરતી જ મર્યાદિત સ્વરૂપમાં હું અહીં રજૂ કરું છું. જવાબદાર સંસ્થાઓ તરફથી ગુજરાતી સાથે વત્તોઓછો નિકટ સંબંધ ધરાવતી એવી મરાઠી, હિંદી તથા બંગાળી ભાષા-માંના જુદા જુદા વિષયનાં શિષ્ટ પુસ્તકો Classics-ની યાદીઓ પ્રકટ થતી રહે તો બીજી દેશી ભાષાઓમાં કયાં શ્રેષ્ઠ પુસ્તકો રચાય છે, તેમાંનાં કયાં અને કેટલાં અનુવાદ થવા યોગ્ય છે અને આપણામાં શેની જાણપો છે -તેની માહિતી અભ્યાસીઓ તથા વિદ્વાનોને મળતી રહે તો પોતપોતાના સાહિત્યમાં ઊતારી લેવા જેવી કૃતિઓ કઈ કઈ છે તેનો સાચો ખ્યાલ લેખકો તથા પ્રકાશકોને રહે.

તેવી જ બીજી યાદી આપણા કયા કયા ગુજરાતી ગ્રંથો પરભાષામાં અનુવાદવા યોગ્ય છે તેની પણ તૈયાર થતી રહેવી જોઈએ: તો પરસ્પર વિનિમયથી ઘણો લાભ થવાનો સંભવ છે. ગોવર્ધનરામભાઈનો ‘સરસ્વતીચંદ્ર’, ઇચ્છારામનો ‘ચંદ્રકાન્ત,’ ન્હાનાલાલનાં નાટક અને ગદ્ય વાર્તા, મહાત્માજીનાં ઘણાં લખાણો, મુનશી તથા રમણલાલની કેટલીક નવલકથાઓ, ધૂમકેતુ, મેઘાણી વગેરેની નવલકથાઓ; તથા કાકાસાહેબના બે ત્રણ ગ્રંથો, શ્રી. રવિશંકર રાવળના ‘અજન્તાના કલામંડપો’ તથા ‘સરસ્વતી’ પ્રેસવાળી હિંદી ગદ્ય સંસારમાલા, એટલું, મારા જાણવા પ્રમાણે, પરપ્રાન્તીઓના પરિચયમાં આવી શક્યું છે. પણ હજી ઘણાં એવાં આપણાં સુંદર સર્જનો છે જે બીજી ભાષામાં ઊતારવામાં આવે તો ત્યાં પણ સારું સ્થાન પ્રાપ્ત કરી શકે. આ દિશામાં પણ પદ્ધતિસરનો પ્રયત્ન થવાની જરૂર છે.

વર્તમાનયુગની કવિતા જનહૃદયને આપણી પ્રાચીન કવિતા જેટલી આકર્ષી શકતી નથી એ સત્ય હકીકત છે. કવિતાનો રસાસ્વાદ સહૃદયતા અને ઉચ્ચ કોટિનો અધિકાર માગે છે તેથી જ તેની લોકપ્રિયતા ઓછી છે એવો એક મત છે: છતાં સુ-ભાષિત હોય **કવિતા વહેવરાવનાર** એવી સાચી કવિતામાં ગમે તેવા પ્રાકૃત માણસના **જ્ઞાનદંડની જરૂર:** હૃદયને પણ હલમલાવવાની શક્તિ રહેલી છે તે વિસરવા જેવું નથી. આપણો કવિતાભોગી વર્ગ દિવસે દિવસે ઘટતો જાય છે. તેથી, આજની કવિતામાં રસની જાણપૂર હશે કે વિચારોનો ભાર વધારે હશે કે પાંડિત્ય વધારે હશે કે પ્રેરણા કરતાં પરસેવો વધારે હશે કે શું હશે-તે કોઈ કહી શકે તેમ નથી.

પરંતુ ઉન્નત જીવન ધડવામાં પ્રેરણા મળે અને વાંચતાવેંત હૃદય-સોંસરી નિકળી જાય તેવો કવિતાનો પ્રસાદગુણ હાલના કવિવર્ગે કાવ્ય માટે ગૌણ માન્યો છે એમ કહેવાનું મન થાય છે. કવિતા ડાયરો, દરબાર અને શેરી મૂકી હવે દીવાનખાનામાં, અભ્યાસખંડમાં અને માસિકોનાં પાનામાં ભરાઈ બેઠી છે. કાંઈ એવો સાધુચરિત આવે અને જ્ઞાનદંડ પ્રહરી, પંડિતવર્ગમાં બંધિયાર થઈ ગયેલો કવિતાનો પ્રવાહ ફરીથી ગુજરાતી સમાજમાં ખળભળ વહેતો ખનાવી દે, અને માનવહૃદયને રસગ્રાહી થતાં શીખવે એ ધડીની રાહ સૌ જોઈ રહ્યાં છીએ. ભાઈ સુંદરમ્ના નવી કવિતાને જૂનાં ખીખાંમાં ઢાળવાના પ્રયોગો જેમ જેમ સફળ થતા જશે તેમ તેમ નવી કવિતામાં લોકવર્ગને પણ અસર કરવાની તાકાત આવતી જશે એમ મને લાગે છે.

નવી કવિતામાં ગુજરાતી જીવનની નિર્ભેળ લાક્ષણિકતા જ્યારે ઊતરતી નથી અને પરકીય વાતાવરણથી પોષાયેલી ભાવનાઓ અને કલ્પનાઓ તરે

**નવ-કવિતા:**

છે ત્યારે તેમાંનું કવિત્વ કોયું હોવા છતાં, કવિતાનો વાંચકવર્ગ વિસ્તારી ખનતો નથી, પણ મંકડાયતો જાય છે. આ વસ્તુસ્થિતિ નવ-કવિઓને વિચારપ્રેરક થવી શકે છે. આપણા પ્રગતિપોષક કવિઓ ગુજરાતીપણામાં ઊંડા ઊતરે, તેમાં રસ લે, તેની સરસતા શોધે અને લોકસુલભ વાણીમાં તેને સીચે તો જનતા આપે છે તેનાથી વધારે ભાવભર્યો સત્કાર નવ-કવિતાને આપશે.

વિચારપ્રધાન કવિતા એ જ ઉત્તમ કવિતા: કારણકે હૃદયને અસર કરનાર 'પુષ્કળ કવિતા માત્ર, પોચટ આંસુ સારતી' હોય છે એવો 'ઠાકાર

**કવિતાનો આદર્શ**

**તથા**

**મુખ્ય ઝોક :**

સંપ્રદાય'નો મત ઊગતા કવિઓ પર વધુને વધુ અસર કરતો જણાય છે; અને તેથી જ આજનો વાસ્તવદર્શી કવિ કલ્પનાવિહાર અને કુદરતવિહાર મૂકી દઈ, વાસ્તવ જગત તરફ વળ્યો છે. વાસ્તવ જગતમાં દેખાતો અન્યાય, જુલમ, જુઠ્ઠાણાં, દંભ, કંગાલિયત વગેરે નિહાળીને કવિનું હૃદય સમસમી ઊઠે છે. તેનો પુણ્યપ્રકોપ જાગે છે: અને ધગધગતી વાણીમાં એની કવિતાનો રસ વહેવા માંડે છે: પણ પછી વાસ્તવદર્શી કવિનું મોઢું ભયસ્થાન આવીને ખડું થાય છે: એને નવીનતાની ખાતર, ક્ષુદ્રમાં ક્ષુદ્ર વિષયો ખોળી કાઢી, તેમાં નવા બોધપ્રધાન વિચાર દુર્બોધ વાણીમાં ઢાળવાના પ્રયોગો કરવા પડે છે.

વર્તમાન કવિતામાં ધણાં ધણાં લક્ષણો છે જે સામાન્ય વાચકથી પકડી શકાતાં નથી; પરંતુ એક વસ્તુ એણે અચૂક પકડી છે કે આપણી વર્તમાન કવિતાનાં દુર્બોધતા અને અવિશદતા-એ સામાન્ય નવકવિતાની દુર્બોધતા: લક્ષણો ગણાવા લાગ્યાં છે. આ હકીકતને એક દુચ્છકા વડે સમજાવીએ તો વધારે સ્પષ્ટતા થશે: “ઈંગ્લેંડમાં એક ડોશી એક દેવળમાં નવા પાદરીનું પ્રવચન સાંભળીને આવ્યા પછી અફસોસ કરતી હતી કે ‘અરે બાપ ! આ પાદરીના બોલવામાં તો કાંઈ શકરવાર ન મળે: આ તો બધું જ ચોખું ને ચટ સમજાતું હતું. ક્યાં આગલા પાદરીની પંડિતાઈ ! લલલલા સમજી શકતા નહોતા !’” -આપણી વર્તમાન કવિતા જે તેની દુર્બોધતા માટે ખ્યાતિ વધારતી જાય છે તે આ જૂના પાદરીના પ્રવચનની કક્ષાએ પહોંચવા આવી છે. પાંડિત્ય પ્રદર્શનની કસરતશાળા તરીકે આપણા નવીનોના કવિતા-પ્રયોગો થાય છે અને તેથી સ્વાભાવિક પ્રશ્ન થાય છે કે આપણી કવિતા લઈ જાય છે ‘કયે રસ્તે ?’

સામાજિક નવલો માટેના વિષયો જૂના થઈ જવાથી કે મુનશી અને રમણલાલના પ્રયોગો પછી તેમાં નવીનતા લાવવાનું દુર્ઘટ જણાવાથી આપણા ઐતિહાસિક વિષયોનું નવલકથા માટે આકર્ષણ: લેખકોની નજર ઐતિહાસિક વાતાવરણમાંથી વાર્તાઓ ઉપજાવવા તરફ હવે ઝડપથી વળતી હોય એમ લાગતું જાય છે. ચાલુ સાલના નવલકથા વિભાગને તેના વસ્તુપરત્વે તપાસવાથી આ નવા જમાનાની તાસીર તેમાંથી જોઈ શકાય છે. સામાજિક નવલો નથી લખાતી અથવા લખાવી બંધ થઈ છે એમ નહીં, પરંતુ એક નવી દિશા તરફ પ્રસ્થાન થઈ રહ્યું છે એટલું જ અહીં વક્તવ્ય છે. સંખ્યામાં પણ સામાજિક નવલો ૧૩ છે ત્યારે ઐતિહાસિક નવલો ૧૪ છે.

જૂના ઇતિહાસો ઊખેળાવા લાગ્યા છે. આપણા લબ્ધપ્રતિષ્ઠ નવલ-કથાકારો રમણલાલ, મેઘાણી, ચૂનીલાલ શાહ, ગુણવંતરાય આચાર્ય, ગોકુળદાસ રાયચુરા, ઉછરંગરાય, સુશીલ, નાગકુમાર મકાતી વગેરેએ ઇતિહાસની ભોંયપર પોતાની વાર્તાસૃષ્ટિનો વણાટ કર્યો છે. તેમાં છેક પ્રાચીન ઇતિહાસ ( ‘ક્ષિતિજ’માં રામન સામ્રાજ્ય અને ભારશૈવો તથા નાગોનો સમય, ‘તક્ષશિલાની રાજમાતા’માં અલેક્ઝાંદરનો ને પૌરસનો સમય, ‘કલિંગનું યુદ્ધ’માં મહારાજા ખારવેલનો સમય ), મધ્યકાલીન રજપૂત ઇતિહાસ ( ‘નગાધિરાજ’,

• આ દુચ્છકા ‘કલમક્રિતાજી’નાની કટારોમાંથી સાબાર ઉઠ્ઠત કર્યો છે.

‘સોરઠપતિ’ તથા ‘સોમનાથની સખાતે’ તેમજ ‘રા’ગંગાજળિયા’માં—રા’ નવધણુ તથા રા’માંડલિક જેવા ચૂડાસમાઓનો ઇતિહાસ, ‘સતી જસમા’માં સોલંકી ઇતિહાસ, ‘સમરાંગણુ’માં ગુજરાતના છેલ્લા સુલતાનનો સમય, ‘ખાપરા કોડિયાનાં પરાક્રમો’ તથા ‘દરિયાલાલ’માં મધ્યકાલીન કચ્છ અને સોરઠનો ઇતિહાસ, ‘વીર દયાળદાસ’માં ઔરંગઝેબ અને મેવાડના રાજસિંહનો સમય તથા ‘દગ’માં કંપની સરકાર અને પિંઢારાનો વખત ) તથા અંગ્રેજી સમયનો ઇતિહાસ, લેખકો શોધી વળ્યા છે: અબ્યાસની, અન્વેષણની તથા માનવતા નિહાળતી કલ્પનાની જેમાં જરૂર પડે છે એવા આ નવો ચીલો ગુજરાતી નવલને સમૃદ્ધ બનાવશે એવી આશા રહે છે.

સને ૧૯૩૦ પહેલાં સાહિત્યનાં અનેકવિધ અંગોની શુદ્ધ વિવેચના કરનારા છૂટક લેખો, માસિકો અને ત્રિમાસિકોમાં છપાતા આવ્યા છે: પરંતુ વિવેચન સાહિત્ય : આવા લેખોને પુસ્તકારૂપ કરવાનું કાર્ય તો આલુ દસકામાં જ શરૂ થયું હોય એમ જણાય છે; અને તેના સ્વતંત્ર સંગ્રહો પ્રકટ થવા લાગ્યા છે.

આલુ સાહે શ્રી. રામનારાયણ પાઠકનાં “અર્વાચીન કાવ્યસાહિત્યનાં વહેણો” પ્રકટ થયાં છે. તેમાં ગુજરાતી કવિતાનું નવું પ્રરથાન થયે લગભગ પોણું સૈકું વીત્યા પછી તેના નવનવા પ્રયોગો, રીતિઓ, તેનાં પ્રેરકબળો, કાવ્યવિષયો, કાવ્યના દલેવરરૂપ શબ્દ, અલંકાર, પ્રાસ વગેરેની પદ્ધતિસરની અન્વેષણ કરેલી છે. શ્રી. રમણલાલના ‘જીવન અને સાહિત્ય’ ભાગ બીજામાં તેમની પ્રસન્ન શૈલીમાં સાહિત્ય તથા જીવન અંગથી રસિક ચિત્તનો છે.

શ્રી. મોહનલાલ દવેના ‘સાહિત્યકલા’ના રમૂજપૂર્ણ લેખો મૂળ લખાયેલા બીજા અને ત્રીજા દસકામાં, છતાં સંગ્રહરૂપે ચોથા દસકામાં પ્રકટ થાય છે.

શ્રી. નરસિંહરાવના સાહિત્યવિષયક લેખોનો છેલ્લો ભાગ ‘મનોમુકુર’ ભાગ ૪-રૂપે આ વર્ષે જ પ્રસિદ્ધ થયો છે. એટલે હવે વિવેચન સાહિત્યનું જુદું વ્યક્તિત્વ દિવસે દિવસે સ્વીકારવા લાગતું બન્યું છે.

ગુજરાતી સાહિત્યનું સૌથી નળગું અંગ નાટક છે. નાટકોના અંથોની સંખ્યા પ્રમાણમાં થોડી છે એટલું જ નહીં, પણ નાટકો કહેવાતી ઘણીખરી

તખ્તાસાયફીનાં

નાટકોનું સર્જન:

રચનાઓમાં સંભાષણની દારમાળા જ હોય છે.

આપણાં શિષ્ટ નાટકોને અત્યારે નથી કોઈ રંગમંચ

મળતી કે નથી નવલકથા જેવો બહોળો વાચકવર્ગ

મળતો. છતાં આલુ સાક્ષમાં જે અગિયાર નાટકો નોંધાયાં છે તે બજાવવા

જેવાં અથવા ભજવવા માટે લખાયાં છે એટલી એમાં વિશેષતા છે. શ્રીયુત રમણલાલનાં જે પુસ્તકો ‘અંજની’ અને ‘પરી’ અને રાજકુમાર તથા ખીર્ન પાંચ નાટકો’ એ ભજવાયાં છે અને ભજવાવાનાં છે. શ્રી. મૂળજીભાઈ શાહનું ‘યુગદર્શન’ અને શ્રી. કુલીનચંદ્ર દેસાઈનું ‘જહેમનાં વમળ’ રંગભૂમિ પર ભજવાઈ ચૂક્યાં છે. સ્વ. વ્યોમેશચંદ્ર પાઠકજીના ‘સંવાદો’ ગ્રંથેલનો તથા મેળાવડામાં ભજવવા માટે જ લખાયા હતા. શ્રી. અન્નેનું ‘ઉંચર પહાર’ શ્રી. મૂળશંકર પાખ્યાએ ગુજરાતીમાં ઊતારેલું સૂરતની કોલેજના વિદ્યાર્થીઓએ ભજવ્યું હતું. શ્રી. મેઘાણીનો ‘શાહજહાં’નો દિગ્ગંજલાલ રાયના રંગભૂમિ માટેના નાટકનો અનુવાદ ખીજી આવૃત્તિમાં પ્રવેશે છે.

એટલે નવા વર્ષનું નોંધપાત્ર ચિહ્ન, નાટકોના મંબંધમાં એ છે કે રંગભૂમિ માટે લખાતાં નાટકો તથા શિષ્ટ સાહિત્યકારો લખે છે તેવાં શિષ્ટ અને પાઠ્યનાટકો વચ્ચેનું અંતર ઓળંગી જઈ નાટકની ભાષા, ગીત વગેરેને કંઈક અંશે સહેલાં અને વાસ્તવદર્શી બનાવવાનો સત્ પ્રયત્ન તેની પાછળ જોઈ શકાય છે.

સને ૧૯૨૧ થી ૧૯૩૦ સુધીના દસકાને ‘બાલસાહિત્યનો યુગ’ અથવા ‘દસકો’ કહીને ઓળખાવિયે તો ૧૯૩૧ થી શરૂ થયેલો દસકો

‘ચરિત્ર સાહિત્ય’ના દસકા તરીકે સારી રીતે ઓળખાવી શકશે. આપણે ત્યાં પ્રગ્નની અસ્મિતા હવે જાગી છે. સાહિત્યનો યુગ:

પોતાના ભૂતકાળના વીરોની પ્રગ્નમાંથી પ્રેરણા મેળવવાનું હવે એને લાન આવ્યું છે. અને સાહિત્યકારોમાં પણ નવા સાહિત્ય—પ્રકાર ખેડવાની વૃત્તિ જાગી છે. તેથી જ જીવનચરિત્રોએ સારી પ્રગતિ ખતાવી છે. તેમાંયે વળી નાનાં નાનાં ચરિત્રો હૃદયંગમ શૈલીમાં રચીને જે ઝડપથી શ્રી. શારદાપ્રસાદ વર્મા, શ્રી. ધીરજલાલ ટોક્કરશી તથા શ્રી. રસુલભાઈ વહોરાએ પ્રકટ કરવા માંડ્યાં છે તેથી સાહિત્યનો આ વિભાગ ધણો માતબર બન્યો છે. કેવળ કાલ્પનિકતામાં રાચતી વૃત્તિ હવે વાસ્તવિકતા તરફ વળતી જાય છે: તેથી લેખકની કલ્પનાએ ધડી કાઢેલાં વાર્તા—નાટકાદિનાં પાત્રો કરતાં જગતના ઇતિહાસપટ પર અમર પગલાં મૂકી ગયેલાં અને વર્તમાનકાળમાં દેશના ચાલતા અધ્યાયમાં પગલાં મૂકતાં વાસ્તવિક પાત્રો પ્રત્યે હવે વલણ વધવા માંડ્યું છે.

ગુજરાતમાં નવી દૃષ્ટિએ પ્રાથમિક કેળવણીનો સુદમ વિચાર થતાની સાથે ખાળકો માટે સાહિત્ય સર્જવા લાગ્યું છે. વાચનની ભૂખની દૃષ્ટિએ જોઈએ

તો હાલનાં બાળકો વાંચતાં શીખે છે તેની સાથે જ બાલસાહિત્યની બાલસાહિત્યની નવી પુરિતકાઓ વખેરવા માંડે છે. થોડું સમજાય, થોડું કેડીઓ: શિષ્ટઅંથોની ન સમજાય-છતાં બાળકો એ વાંચ્યેજ રાખે છે: બાલ-આવૃત્તિની પરિણામે તેમનામાં જિજ્ઞાસા તથા રસવૃત્તિ ગમત જરૂર: થાય છે. તેને અંગે અનેક વિષયોનું સાહિત્ય તેમને આલેખિત ભાષામાં સુલભ કરવાના પ્રયત્નો થયા છે.

વળી પ્રૌઢશિક્ષણની વાતો ચાલે છે એ જમાનામાં આ બાલસાહિત્યનો ઉપકાર બીજી રીતે નોંધપાત્ર અને છે. નિશાળે જતાં બાળકો તથા કુમારો માટેનું આ ઇતરવાચન બાળકોની માતાઓને પણ વહેવારુ રીતે ડીકડીક સાધન પૂરું પાડી રહ્યું છે. થોડું બહેલી માતાઓનો વાચનનો શોખ તથા નવું જાણવાની ઇચ્છા આ પુસ્તકોદ્ધારા ધણાં ઉત્તેજિત થયાં છે: અને આ સાહિત્યને-રમકડાંવાળાઓ બાળકનાં રમકડાંને ખૂમ પાડીને વેચે છે કે “બાળકની માને રમવાનાં રમકડાં”: કારણકે નાનાં બાળકોને રમકડાં કેમ રમવાં તે તેમની માતા જ શીખવાડે છે—તેમ આ બાલસાહિત્યને પણ મુખ્યત્વે ‘માતાઓમાં વંચાતું સાહિત્ય’ એમ કહીને જરૂર ઓળખાવી શકાય.

વળી બાલસાહિત્યમાં અનેક વિષયોનો સમાવેશ હવે થવા લાગ્યો છે: તો આપણા શિષ્ટઅંથોની સંક્ષિપ્ત કે ટૂંકાવેલી બાલ-કિશોર-અને કુમાર માટેની આવૃત્તિઓ તૈયાર થવા માંડે એ ઇચ્છવા જેવું છે: તો પહેલી માતાઓ અને પછી બાલકો, ગુજરાતનું જ અને શિષ્ટ હોય એવું સાહિત્ય વાંચતાં થશે.

## ૨

હવે ગુજરાતી પ્રકાશનોના પ્રકારો અને તેની વિભાગવાર અંથસમૃદ્ધિનો પરિચય કરી લઈએ.

સારસ્વતના પ્રવાહમાં પહેલું તીર્થ કવિતાનું આવે છે: તેથી આપણે ત્યાંથી જ આપણી યાત્રાનો પ્રારંભ કરીશું: આ વર્ષની કવિતાને બે વિભાગમાં

કવિતા-નવા સંગ્રહો: વહેંચી નાખી છે. (૧) નવાં સર્જનો, અને (૨) જૂનાં સંપાદનો: આ વર્ષના વિશિષ્ટ ચિહ્ન તરીકે સંપાદન વિભાગનો ફાલ ધ્યાન ખેંચે છે: ગુજરાતી કવિતાનો અભ્યાસ કદીક વેગ ધારણ કરતો જાય છે એનું એ સુચિહ્ન છે.

ગઈ સાલ કરતાં સંખ્યામાં કંઈક ઓછા એટલા કાવ્યસંગ્રહો પ્રકટ થયા છે. મળેલાં બાવીસ પુસ્તકોમાંથી ‘કાવ્યમંગલા’ (સુદરમ) અને ‘ગંગોત્રી’

(હિચ્ચાસંકર)ની ખીજી આવૃત્તિ આ વર્ષમાં થવા પામી છે. યુનિવર્સિટીએ એકેડેમીના અભ્યાસક્રમમાં આ નવી કવિતાના સંગ્રહોને સ્થાન આપીને તેનો પરિચય જાગતા વાચકવર્ગને કરાવવામાં મદદ કરી છે: અને તે દૃષ્ટિએ તેના કવિએને મળેલું પ્રોત્સાહન નોંધપાત્ર છે. બાકીનાં વીસ પુસ્તકોમાંથી છ રાસસંગ્રહો, આઠ કાવ્યસંગ્રહો, એક બાલકાવ્યોનો સંગ્રહ, એક કાવ્યમય ગદ્યખંડોનો સંગ્રહ, એક મુક્તાક-સંગ્રહ અને ત્રણ અનુવાદિત કાવ્યો છે.

પહેલું રાસસંગ્રહોનું જૂથ લખ્યે: 'રાસકૌમુદી' (મૂળજીભાઈ શાહ), 'રાસ-પાંખડી' (વિવિત્સુ-ચીમનલાલ ગાંધી), 'રાસ-પૂર્ણિમા' (જમિયતરામ અધ્વર્ણુ), 'રાસવિલાસ' (ખંડેરાવ પવાર), 'સૂર્યમુખી' (સુંદરલાલ પરીખ) અને 'અમર ગીતાંગલિ' (માસ્તર લાલજી નાનજી):

એમાંથી એકાવન રાસનો શ્રી. મૂળજીભાઈનો સંગ્રહ એમનો પાંચમો ચીત્રસંગ્રહ છે. તેમના પહેલાં રચાયેલા રાસની જેમ આ રાસ પણ સંગીતક્ષમ છે અને સરળતાને લીધે સુગેય છે: તેમાંના કેટલાક 'મારી ફૂલવાડીએ', 'સંબોધન', 'સ્વપ્નોનો સોહાગ', 'ફૂલસોહાગી', 'લીમડાની છાંય', 'જીવનવસંત', 'નાથ હજી આવ્યા નહીં!', 'વરણાગિયા', 'સંત', 'ભારતીવંદના' વગેરે નોંધપાત્ર છે; કવિશ્રી ન્હાનાલાલની પ્રસ્તાવના તથા 'ગરબા' સંગ્રંધી પ્રારંભનો લેખ એ તેનાં વિશેષ આકર્ષણો છે.

'રાસપાંખડી'ના લેખકનો આ પહેલો કાવ્યસંગ્રહ છે: કુટુમ્બપ્રેમ, સ્વદેશપ્રેમ તથા પ્રકૃતિપ્રેમ એ આ ગીતોનો પ્રધાન સ્ત્ર છે. સંગ્રહ આશાસ્પદ છે: છતાં એના 'પરિચય'માં નોંધ્યું છે તેમાંથી એ વસ્તુ અહીં જિતારું છું: ગેય કવિતાનું-ખાસ કરીને ગરબા અને ગરબીનું-એક વિશિષ્ટ તત્ત્વ એ છે કે તેમાં એક વિચાર, એક લાગણી કે એક પ્રસંગનું ટૂંકામાં ટૂંકું આલેખન હોવું જોઈએ. એવું એકધારું લખાણ ચાર કે પાંચ કડીમાં સમાવી ન શકાય તો ગીતનું પોત પાતળું અને વણાટ શીસો થઈ જાય છે. પરિણામે ગીતમાં શબ્દાળુતા આવી જાય છે. વળી ગીતો ગાવા માટે જ રચાયા હોય છે: અને ગાનારને તે યાદ કરવાં પડે છે; તેટલા સારૂ પણ ગીતો બને તેટલાં ટૂંકાં અને મુદ્દાસર હોય, તેટલાથી યે કવિને અડધી ફત્તેહ મળી જાય છે. નરસિંહ, મીરાં કે દયારામનાં પદોનો આ દૃષ્ટિએ અભ્યાસ ઉપકારક છે.

ગીતાના આસ્વાદમાં તેનો રચનાબંધ એ ખીજી મહત્ત્વની વસ્તુ છે. ધણે ભાગે ધ્રુવપદ તથા અંતરાની કડી: એ પ્રમાણે ગીતની રચના હોય



છે. ધ્રુવપદ ગીતની કડીને અંતે ઝીલાવા માટે તથા ગીતના કેન્દ્રસ્થ ભાવનું આવર્તન કરવા માટે યોગ્યથેલું હોય છે: અને તેથી તે 'ધ્રુવ' રહે છે, બદલાતું નથી. આખા ગીતના અર્થને વીંટીને એક કરવા પૂરતી 'ટક'ની કડી સમર્થ હોવી ઘટે છે; અને ગીત ઝીલનારને ધ્રુવપદ જ ઝીલવાનું હોય છે. તેથી ગીતનું ધ્રુવપદ સાચેસાચ કાયમ રહેવું ઘટે છે: આપણા કેટલાક રાસ-લેખકો આ મુદ્દો ચૂપી જાય છે: ત્રીજી વસ્તુ, રાસને લોક ઝીલાતા બનાવનારી તેની શબ્દાવલિ તથા સુંદર પ્રાસ છે. કલ્પનાનું સંકુલપાત્રું અને ભારે-ખમ સંસ્કૃત શબ્દો-તેને લીધે જૂના કવિઓની પ્રસન્નગેયના બહુ ઓછા નવીનોને સિદ્ધ થઈ છે. વળી અત્યારે ઉપજતું રાસસાહિત્ય એકના એક વિષયો તેમ એક જ કાદિના વિચારો, એક જ ઢાળ, અને એક જ કલ્પનાઓથી પ્રગતિ કરતું અટકચું છે: રાધા અને કૃષ્ણ સંબંધીનાં મધ્યકાલીન કવિઓનાં ગીતોના સંબંધમાં આવું જ બનવા પામ્યું હતું. તેમનામાંથી જેમ કેટલાંકનાં પદોમાં જ સામાન્ય વિષયમાંથી અસામાન્ય કવિત્વ ઝળકી ઊઠ્યું છે તેમ આપણા નવીનોના સંગ્રહોમાંથી પણ એવું અસામાન્ય ઓછું લાધે છે.

પહેલા બે સંગ્રહોની જેમ ત્રીજો 'સૂર્યમુખી' (સુંદરલાલ પરીખ)નો ગીત-સંગ્રહ પણ વડોદરાના જ એક પ્રસિદ્ધ ગીતલેખક તરફથી પહેલીવાર પુસ્તકરૂપે મળે છે. તેમનું 'અહો એ સંતતણાં દર્શન' વાળું કાનરો-આશાવરીનું ગીત, 'ચાલો જઈએ વર્ષાઋતુને વારણે, સખિ!' વાળો મીયાંકી મલ્હારનો ગરબો, તથા 'પ્રભુજી ખેલો કાંઈ એક ખેલ, બાળક આવ્યાં શરણ અખેલ' વાળું બાલપ્રાર્થનાનું ગીત—એટલાં તો ગુજરાતભરમાં પ્રસિદ્ધ થયાં છે. બીજાં ગીતોના વિષય પ્રાસંગિક છે છતાં તેમાં સામાન્ય કરતાં વિશેષ ઘણું છે.

'રાસપૂર્ણિમા' (જમિયતરામ અધ્યયુ)માં સંગીતક્ષમ રાસ છે: તેમાંના 'અભિસારિકા', 'ગરબાનો ગરાસ', 'ખેડલિયું' અને 'દુનિયા દુખિયારી' જેવા નોંધપાત્ર છે: પરંતુ 'રાસવિલાસ' (ખડેરાવ પવાર) નામે એક સુરતવાસી મહારાષ્ટ્રીનો સંગ્રહ ઊંચુ કવિત્વ વ્યક્ત કરે છે. એમના રાસના વિષય તથા તેમાંની કલ્પના પણ અવનવીન અને મનોરમ છે. એમના 'લાખેણા', 'સોણલાંને દેશ', 'સરી જ વાદળી', 'તેજ કાનાં ઢળ્યાં?' 'વાંછના', 'વાદળીનું રુદન' વગેરેમાં સુંદર ભાવ અને ભાવને અનુરૂપ વાણી તથા ઢાળ ચોગ્યાં છે. જન્મે મહારાષ્ટ્રી એવા લેખકનો આ નાનો સંગ્રહ ગુણવત્તાની દૃષ્ટિએ મોટો છે.

'અમર ગીતાંજલિ' (કવિ લાલજી નાનજી)ના લેખક કચ્છના રાજ્ય-

માન્ય કવિ છે. તેમની કવિતામાં પ્રસાદ છે: છતાં કંઈ કંઈ કચ્છી ભાષાની છાંટ છે. 'સ્વાત્માર્પણ', 'અંધતમ એકલતામાં આશાદીપ', 'આવો ર હરિ! બાંધુ દામજો', 'વીર જસરાજનું રણગીત' તથા 'કચ્છનું રાજગીત' એમાંનાં લાક્ષણિક કાવ્યો છે.

કાવ્યસંગ્રહોમાં શ્રી. પૂજાલાલના 'પારિજાત'ને અભિજાત સંગ્રહ તરીકે પહેલું સ્થાન ધટે છે. અરવિંદ આશ્રમમાં યોગસાધના માટે જઈ વસનાર શ્રી. પૂજાલાલ રણછોડદાસ દલવાડીએ રાજના સાધક-ક્રમમાંથી ધડીભર વિસામો મેળવી પારિજાતનાં કાવ્યપુષ્પોનો અર્ધ્ય લઇ ગુજરાતી કવિતાસાહિત્યમાં જાહેર પ્રવેશ કર્યો છે. કવિતાકાર તરીકે એ ભક્તાત્મા, આરાધક અને ઉપાસકના સ્વરૂપના છે. તેથી તેમને યમ-નિયમની છંદગીમાંથી આશાએશ મેળવવાનું સ્થાન કવિતાસર્જન છે: એમનું 'પ્રિયા કવિતાને'નું સંબોધન આ વાતને સ્પષ્ટ કરે છે:

“તું એક મુજ અંતરંગ સહુ જાણનારી સખી  
ન ગુપ્ત તુજથી કશુંયે હૃદયે કહી સંધર્યું:  
ન અન્ય કહ્યુંયે જઈ ઉર કહીય મેં કાલબ્યું  
પ્રિયે તું થઈ ઓતપ્રોત, મુજ જીવને જ લખી  
મહા અરવ શન્યમાં ય મુજ સંગ રહેજો હળી.”

તેમના કવિતાક્ષેત્રમાં પાટણ, ચિતોડ, સૂરપાણ અને અરવલ્લીના પાણિયા, કવિની પ્રાન્તીય અસ્મિતા અને ગુજરાતભક્તિની સાક્ષી પૂરે છે. ઠાકોરસંપ્રદાયની વિચારપ્રધાન અને પાઠ્ય એવી કવિતાશાલાના એ અનુયાયી જણાય છે. તેથી એમણે અગેય પૃથ્વી છંદ-અને તેમાંયે પૃથ્વીની ચૌદ લીટીઓના એકમનું સ્વરૂપ જે 'સોનેટ' તેને તેમણે અપનાવ્યાં છે. ગૌરભાઈ પૃથ્વી છંદની મર્યાદાઓ-અર્થગરિમા માટે આવશ્યક ગણેલી સંસ્કૃતપ્રચુર શબ્દાવલી અને એકવિધતા-તેણે તેમનાં કેટલાંક સુંદર કાવ્યોને પ્રસાદગુણથી વંચિત રાખ્યાં છે. છતાં કવિનો કુદરતપ્રેમ તથા શાંત ચિંતનો માટે તલસતું હૃદય તેમનાં કાવ્યોદ્ધારા જોઈ શકાય છે. કવિ, પ્રાકૃત માણસોને તેમનાં કાવ્યપુષ્પોની સુગંધ લેવામાં ભાગીદાર બનાવવા સારુ કંઈક ભાષાને હળવી બનાવે, અને વિચારને ભર્મિપર સરસામ મેળવતા અટકાવે તો ગુજરાત તેમનું વિશેષ ઋણી બનશે.

'અર્ચન' ('પ્રબોધ અને પારાશય') તથા 'કાવ્યસંહિતા' ('અનામી')-એ કવિતાની નવી કેડીએ પ્રયાણ કરતા કાવ્યસંગ્રહો છે. બે મિત્ર-કવિઓનો બેગો કાવ્યસંગ્રહ પ્રત્યેકની વિશિષ્ટતાને ગૂઢ રાખે છે. સંગ્રહમાંનાં કથા-વસ્તુવાળાં

કાવ્યો સારાં છે. તોટક છંદની 'ચાલ' બનાવીને રચેલું 'પૂજારી'નું કાવ્ય ખાસ નોંધપાત્ર છે; છતાં એકંદરે જોતાં કવિઓએ પોતાની કાવ્યદેવીનું 'અર્ચન' શરૂ કર્યું છે એવું જે વિનયભર્યું નામ આપ્યું છે તે સાર્થક છે. આગળ જતાં તેમને કવિતાદેવી પ્રસન્ન થશે ત્યારે આથી વધુ સરળ અને સુગેય કાવ્યો તેઓ આપી શકશે એમ લાગે છે. 'કાવ્યસંહિતા'માં લેખકે બધા જ ચાલુ કાવ્યપ્રકારો (ગીત, રાસ, ખંડકાવ્ય, સોનેટ, મુક્તક) તથા કાવ્ય-વિષયોનું પ્રતિનિધિત્વ રજૂ કર્યું છે. કલિંગયુદ્ધને અંતે અશોકનાં આત્મ-મંથન ચીતરતું 'સંહારને અંતે' કાવ્ય તથા ખેડૂતની ખાનાખરાખીનું ચિત્ર આપતું 'એક દર્શન'નું કાવ્ય કવિના ભવિષ્ય માટે સારી આશા આપે છે. આ જુવાન કોલેજિયનની કવિતાનો નીચેનો શ્લોક તેનો ઠીક પરિચય કરાવે છે:—

“ પ્રભો ! હું છિદ્રોથી ખચિત અમથો વાંસ-કટકો  
કૃપા સ્પર્શે જાગ્યો કવન કવવા ઓર ચટકો:  
તું વાશે તો ગારો જીવનભર બંસી મૃદુ સ્વરે  
નહીં તો એ ઘેરા ભવન વિશે મૂક ભટકો ! ”

ઉપરના ત્રણ વિશિષ્ટ પ્રકારના, નવયુગની કવિતાના પ્રતિનિધિ જેવાં, સંગ્રહોનો એકસામટો વિચાર કર્યા પછી લાગે છે કે કદપના, લાગણી અને સહૃદયતા છતાં કવિતા ભારેખમ અને છે ત્યારે તે કેવલ વાચ્ય કે પાઠ્ય બની જાય છે. પરંતુ કવિતા શ્રાવ્ય અને સુગેય બનશે તો જ તેને લોકાદર વિશેષ મળવા સંભવ છે. કારણ કે વાચન કરવા માટે જ જો કવિતા રચાતી હોય તો તે બેની સરખામણીમાં લોકો સાદું અને હળવું ગદ્ય જ વધારે પસંદ કરે છે. તેથી કવિતાને જો જનતાના હૃદયમાં સ્થાન અપાવવું હોય તો અનેક વિચારગંભીર પાઠ્યકાવ્યોમાં રેલાતી ભિંમિઓને સંયમપૂર્વક ધૂંટીને પ્રજા ઝીલે તે સ્વરૂપે કવિતા પ્રગટ થાય એ ઈષ્ટ છે.

'કુંપળ' (સ્વ. તરુણેન્દ્ર મજમુદાર)—સાચે જ સત્તરમે વર્ષે સ્વર્ગસ્થ થનાર બાલકવિના કાવ્યરોપની કુંપળોનો તેમનાં બહેને પ્રકટ કરેલો આ મરણોત્તર કાવ્યસંગ્રહ છે. કોલેજમાં માત્ર પગ મૂકનાર આ તરુણે જે શક્યતાઓ આ પ્રયોગોદ્ધારા ખતાવી છે તે જોતાં તેના અવસાનથી આપણને એદ થાય છે. આટલી નાની વયમાં ફૂટેલી કુંપળોની કપરી કસોટી કરવા કોઈ પણ ન પ્રેરાય એ વ્યાજબી છે. 'બાલ કવિ' કાવ્યની નીચેની પહેલી કડી જાણે એ પોતાને માટે જ રચી ગયા હોય એમ લાગે છે:

“ હું આગિયા બાલમનો ભમન્તો  
કુંજે વને ને સદને વિલાસું:

રેલી બધે શીતલ તેજ હાસું:

હું કલ્પના પાંખ પરે બડતો ! ”

કચ્છી બોલી જોમદાર અને મર્મ મીડી છે; લોક સાહિત્યની જનેતા છે. એ બોલીમાં પણ સાહિત્યસર્જનની તાકાત છે એમ શ્રી. દુલેરાય-કારાણીએ ‘કારાણી કાવ્યકુંજ’ ભા. ૨’-રચીને ફરીથી બતાવી આપ્યું છે. પ્રસ્તુત ભાગમાં કચ્છી ઇતિહાસનાં કથાગીતો, નીતિબોધના ચાપખા અને વતનભોમ પ્રત્યેના ભક્તિભાવ તેમણે પોતાની કવિતામાં સંઘર્યો છે. કવિની બાનીમાં વાણીનું તથા જુસ્સાનું શુદ્ધ કચ્છીપણું દૃષ્ટિગોચર થાય છે. એમાંની શુજરાતી કવિતા પણ સુવાચ્ય અને સુગેય છે.

‘કવિતા, કહેણી અને કંક’-એ ત્રિપુટીથી ઓપતા ચારણ કવિ દુલા ભગતનાં કાવ્યોના એ ભાગ (‘કાગ-વાણી’ ભાગ ૧-૨.) એ નોખી જાતનો કાવ્યસંગ્રહ છે. ચારણી કાવ્યસામર્થ્યને નૂતન રાષ્ટ્રભાવોમાં અનેરી સ્વાભાવિકતાથી ઓતપ્રોત કરી દેનાર આ પુરુષ પાસે, ઉપર કહેલા લોકકવિતામાં અનિવાર્ય એવા ત્રણે ગુણોનો અદ્ભુત સુમેળ છે. પહેલો ભાગ ત્રણ વર્ષમાં બીજી આવૃત્તિમાં પ્રવૃત્તો છે તે ઉપરથી તે લોકાદર પામ્યાનું સ્પષ્ટ થાય છે. બીજા ભાગમાં સંગ્રહેલી, લોકવાણીમાં સફળતાથી પકડી લીધેલ લઘ્ય તથા સુંદર વિચારોવાળી ભાર્મિક કવિતાનો પરિચય શ્રી. મેઘાણીએ પોતાની મર્મોળી તથા તલસ્પર્શી બાનીમાં કરાવ્યો છે. આ ભાગની કવિતા કવિની ફલાનો વિકાસ સૂચવે છે. દુલાભાઈ એ ઝડઝમકિયા ચારણી છંદોની જોડાજોડ સાદા સરળ લોકઢાળો પણ ઝીલ્યા છે અને એ ઢાળોમાં એમણે નવ-ભાવનાની કવિતા ઠાલવી છે. ગાંધીજીવનની ખારીક રેખાઓમાંથી ભગતે જે લોકગીતો રચી આપ્યાં છે તે સમાજના એકેએક થરને ડોલાવવાને સમર્થ છે. ‘વાણિયો ખેડે વેર’, ‘ગાંધીજીની દીકરી (મહાસભા)’, ‘હિંદ માતાનો લાડકડો વર છે’-વગેરે તેમનાં ગીતોનો પ્રચાર ગઢવી મેરુલા જેવા લોક-સાહિત્યના પ્રચારકોદ્ધારા સુંદર રીતે થઈ રહ્યો છે. એકંદરે, ઉપર નોંધેલા કાવ્યસંગ્રહોને પડછે આ સંગ્રહ તેની ‘રીતિ’ (Style)ની દૃષ્ટિએ ખૂબ જુદો પડી જાય છે.

‘ચમકારા’ના કવિ જહાંગીર દેસાઈનો બીજો કાવ્યસંગ્રહ ‘પારસિકા’ નામથી આ વર્ષમાં મળ્યો છે. કાવ્યોનો વિષય પારસી ઇતિહાસને લગતો છે; એમાં ઇરાની ઇતિહાસનું પદ્યરૂપે વિહંગાવલોકન છે; ભાષાની દૃષ્ટિએ એમાં અપરિચિત શબ્દોનું ભરાણું એટલું બધું છે કે ‘શબ્દાર્થ સિંધુ’ રૂપી કોષ

આપવા છતાં તેમાં કહેલી વાત સમજતાં મુશ્કેલ પડે છે. અમારા નમ્ર મત પ્રમાણે, કવિએ કાંઈ મહાકાવ્યની ધાટીપર આખા ઇરાની ઇતિહાસમાંથી ભવ્ય પ્રસંગ ઊંચકી લઈ, કવિતા કલાનો ઉપયોગ કર્યો હોત તો મહેનત સાર્યક થાત; બાકી ગુજરાતી સમજનાર વાચકો માટે સરળ ગદ્યમાં ઇતિહાસ લખાયો હોત તો તેના તેથી ચે વધારે વાચકો મળત. કવિ ખખરદારને પગલે ચાલી કવિએ નવા છદ્દો રચવાનો શોખ કેળવવા માંડ્યો છે. એ છંદોની ઝીણવટભરી તપાસમાં ઊતરવાનું આ સ્થળ ન હોવાથી કવિતાના વાંચકોને કુતૂહલ ખાતર પણ આ સંગ્રહ જોઈ જવા ભલામણ છે.

‘ચિનગારી’ (‘તુરાખ’) એ પૃથુ શુક્લની ‘કૂલપાંદડી’ને યાદ આપતી ગદ્ય-કાવ્ય કંડિકાઓનો સંગ્રહ છે: તેમાં આલંકારિક, કલ્પનાપ્રધાન તથા ભવ્ય ગદ્યમાં ટપકાવેલા રકુટ વિચારો છે: તેને કાંઈ સળંગ સૂત્રમાં પસાવવાનું બની શકે તેમ નથી, લેખકે ટાગોરની ‘ગીતાંજલિ’ના અંગ્રેજી ગદ્ય-અનુવાદની ધાટીનો નમૂનો યાદ કરાવ્યો છે. પરંતુ ધ્યાનમાં લેવાનું છે કે એ અસલ વિચારો ગીતરૂપે-કવિતારૂપે કાંઈ કલાના ચાકાકામાં કવિએ રજૂ કર્યા હતા: ગદ્યમાં અનિબદ્ધપણું છે તેથી તેમાં કવિતાની સૂત્રાત્મક શૈલીની મનોરમતા આવી શકતી નથી. તેથી ભાષ ‘તુરાખ’ને સૂચવીશું કે તેમના મુંદર વિચારોને કાંઈ છદ્દમાં કે ગીતમાં એ રજૂ કરે: પછી એની ખ્યાતિ ફટલી થાય છે નેનો અનુભવ તેમને ખીગ્ન પ્રયોગો કરતી વખતે જરૂર ઉપકારક થશે.

“પાંખડી” (જેકાલાલ ત્રિવેદી)માં રજૂ કરેલાં વિચાર-મુક્તકો ઉપરના ગદ્ય વાક્ય સંગ્રહને મુકાબલે ઠીક વિચારી શકાશે: વિચાર મનોરમ હોય, ચમત્કારયુક્ત હોય અને તે સારી ભાષામાં ગૂંથાયો હોય-‘સુભાષિત’ હોય તો તે વાંચકોનું મન અવશ્ય બેદી શકે છે: સંગ્રહના રસિક અને વિદ્વાન ‘ઉપોદ્ધાત’ લેખકે ‘કાવ્યાદર્શ’માંથી ‘મુક્તક’-એટલે છુટા શ્લોકનું-સુભાષિતનું લક્ષણ યાદ કર્યું છે તે અહીં ઊતારીયે: મુક્તકં શ્લોક એવંકથમત્કારકમ: સતામ્ । -સહદેવીને ચમત્કારયુક્ત લાગે એવો એક જ શ્લોક તે મુક્તક: આજે નવી કવિતાના યુગમાં ‘મુક્તકો’ લખાય છે તેથી આપણને તે નવાં લાગે છે એટલું જ: બાકી મુક્તકસાહિત્યપ્રવાહ આપણા સમાજને યુગોથી સંસ્કારી બનાવતો આવ્યો છે: અને તે પ્રાચીન પરિપાટીને યાદ કરવા માટે ભાઈ ત્રિવેદીને અભિનંદન ઘટે છે: લખાય છે અને છપાય છે તેટલી બધી કવિતા કવિતાભોગીઓને આનંદ આપી શકતી નથી; પરંતુ આ પ્રકારની કવિતા

તેની પ્રાસાદિક ખાની તથા ચમત્કૃતિના પ્રમાણને લીધે ધણાને રીઝવશે એમ લાગે છે. તેથી એવા પ્રયોગો ધણા થાય એ ધ્રુષ્ટ છે.

‘સોમાભાષા ભાવસારનાં કાવ્યો’ એ ખાલકાવ્યોનો સંગ્રહ છે: તેમાં એકંદરે જોઈએ તો કાવ્યતત્ત્વ કમતી અને ગેયતત્ત્વ પર જોર દેવા જતાં શબ્દોને મહારવાની, વિચારને ઘાટીલો ખનાવવાની અને મોટામાં મોટું તો લાખવ અથવા સંક્ષિપ્તતા લાવવાનું ભૂલી જવાયું છે. પ્રાસ અને માત્રામેળની સૂક્ષ્મતા તથા સાચા સંગીતની પકડ ખાલ-કવિએ તો વળી વધારે અગત્યનાં ગણવાં જોઈએ. ‘હાલરડાં’નું ‘ચાંદો સૂરજ લડી પડ્યા’વાળું ૧૦મું ગીત કદપનાએ સુંદર છે. એવું જ સુંદર ૧૧મું ‘નાનાભાષા’વાળું છે: સોમાભાષા પોતાનાં ગીતો સુંદર રીતે ગાઈ સંભળાવે છે તેથી તેમાં રહેલી કવિતા-તત્ત્વની કચાશ ધણાના ધ્યાનખંડાર રહી જાય છે: કારણ કે ગાવે સાંભળવે તો તે સુંદર લાગે છે: પરંતુ તેમને સાચું માર્ગદર્શન થવા ખાતર જણાવવું પડે છે કે ખાલગદ્ય અથવા ખાલપદ્યમાં ખનાવટી લાલિત્ય અને કાલાપણું દાખલ થવાથી તેની અસલી અસર મારી જાય છે: અને વળી વિચારો અને ભાવોની ગૂંથણી ખાલગીતોમાં જોઈ કલા માગી લે છે. તેથી આ ખાલકોના કવિની શૈલીની કચાશ તેમના ભવિષ્યના પ્રયોગોમાંથી અદૃશ્ય થાય એમ આપણે ધ્રુષ્ટીશું.

‘ઉપનિષદની વાતો’ની ખીજી આવૃત્તિની નોંધ આગળ ઉપર આવશે. તેના મહારાષ્ટ્રી લેખક પાંકુરંગ ત્રિકુલ વળામે-હવે ‘રંગ અવધૂત’ના સ્વરૂપમાં તથા નામથી ‘ગુરુલીલામૃત’ નામક ઓગણીસ હજાર દોહરાના રચનાર તરીકે ગુજરાતી કવિતાક્ષેત્રમાં દેખા દે છે. સંસ્કારી અને શુદ્ધ ભાષામાં રચાયેલા આ ગ્રંથ આશ્ચર્ય પમાડે તેવો છે: ગુરુ દત્તાત્રયનાં ચરિત્રો તથા તેનાં આતુષંગિક ઉપાખ્યાનોનો તેમાં સમાવેશ કરેલો છે. ગ્રંથના ત્રણ ભાગ કરેલા છે: જ્ઞાનકાંડ, કર્મકાંડ તથા ઉપાસના કાંડ; પહેલા કાંડમાં કવિએ પોતાના ગુરુ વાસુદેવાનંદ સરસ્વતીનો પરિચય આપ્યો છે તથા તેમની આજ્ઞાથી ‘દત્ત કથામૃત-ગ્રંથ’ની રચના કર્યાનું જણાવ્યું છે. તે પછી પોતાનો પરિચય આપ્યો છે. કવિનો વિનય જોવા જેવો છે:

“ નવ જાણું ગુર્જરગિરા, કાળ્યાલંકૃતિ શબ્દ:

રચનાપાટલ ના લહુ, અપાર એ જ્ઞાનાખ્ધ.”

તે પછી પોતાના ગુરુના વચનપ્રસાદથી પોતે ગ્રંથ રચ્યો છે તેનો દોહરો આ રમ્યો:

“ જેમ વગડે તેમ આ, વાગે મુખ-તબૂરઃ  
સમમ પંચમ એ બધા, સર્વ એહના સૂર.”

કવિએ પ્રાકૃત ભાષાદ્વારા વર્ણવેલા ગુરુ-મહાત્મ્ય તરફ નજર રાખવા  
વાંચકોને જે ટકાર કરી છે તે મંસ્કૃત-પ્રાકૃતના વિગ્રહમાં રસ લેનારને રસિક  
લાગે તેમ છે:

“ પ્રાકૃત નાણી ના હસો, ભાષાડંબર-વ્યર્થઃ  
કાષ્ઠવેટિકામાં ભર્યો, રતનામૂલ્ય અર્થઃ.  
કાષ્ઠ કુષ્ઠિથી જે ત્યજે, સાવ અભાગી તેહઃ  
ભર્યો ખનનો અર્થમાં; કરો કેમ સંદેહ ?  
માની અરૂપ મને રખે, કરો અથ-ઉપહાસઃ  
અરૂપ મહિકામુખ થકી, મળે મિષ્ટ મધુ ખાસ.”

ગુરુ હતાત્રયની સેવામાં પોતાનું સર્વસ્વ કામ આવે એવી ઈચ્છા  
ખતાવતો. નીચેનો બ્રૂણા છંદ કવિની શૈલીનો લાક્ષણિક નમૂનો છે:

“ કાષ્ઠ થઈ પાવડી પાવની તુજ બનું  
મૃદ બની કેરા કાળા પખાણું;  
દેહ બાળી બનું ભસ્મ ભીતિહરા  
અંગપર જો ધરે તું કૃપાણુ !  
મૃગ થઈ વ્યાધથી દેહ વીધાતું આ  
અજિન થઈ એસવા કામ લાણું  
શ્વાન થઈ મદિરે નિત્ય ચાકી કરું  
દરસ વિણુ અન્ય નવ કાંઈ માણું !”

શ્રી ‘રંગ અવધૂત’નો ખીજો કાવ્યગ્રંથ ‘સંગીતગીતા’નો છે: તોટકની  
દેશી અને વચ્ચે દોહરાના અંતરાવાળી રચનાવડે “ ગામડાનો અદ્વપશ્ચિક્ષિત  
આમવર્ગ પણુ ગીતાના રાજભરન સુધી જઈ શકે, સામાન્ય બણેલો પણુ  
સંસ્કારી, એકાદ જુવાર સાચવતો ખેડૂત કે ઢોર ચારતો ગોવાળિયો પણુ  
ભગવાનનું એ અમર ગાણું લલકારતો રહે ”—એવો આશય તેની રચના  
પાછળ રહેલો છે. આ પદ્યાનુવાદ વાંચવા જેવો છે.

‘રાસ-પંચાધ્યાયી’ (અમૃતલાલ ના. બદ)નો સમ્પ્રદાયોપદેશ અનુવાદ  
તેના ભેખકનો સફળ પ્રયાસ છે. એક ખંડકાવ્ય તરીકે વિવિધ વૃત્તોમાં  
રચાયેલું આ કાવ્ય સુવાચ્ય બન્યું છે. નરસિંહ મહેતાની ‘રાસસહસ્રપદી’નો  
ભાગવત-ગાયેલ પ્રસંગ આ અનુવાદમાં આપણને વાંચવાને મળે છે.

રાસનું વર્ણન નમૂના તરીકે જિતાડું છું:

“ ભુજ-ખેલડીઓ ગૂંથી, રાસ ચારખતા હરિ.  
રહી સૌ મંડલાકારે, ખબ્બેની મધ્ય શ્રીપતિ  
અનેક સ્વરૂપે ઊભા, યોગમાયા-પ્રભાવથી. ”

નવી કવિતા તરફ જનતાનું આકર્ષણ વધતું જાય છે તે સાથે પ્રાચીન ગુજરાતી કાવ્યોનું સંશોધન, સમુદ્ધાર અને અભ્યાસ પણ ચાલુ રહ્યો છે. મધ્યકાલીન ગુજરાતી કવિતા તે સમયના ગુજરાતી કવિતા-સંપાદનો જીવનની લાક્ષણિકતા સમજવા માટે ઉપયોગી છે; અને તેથી તે દિશામાં થતા પ્રયત્નો સત્કારવા જેવા છે: અભ્યાસીઓ માટે મધ્યકાલીન જ નહીં પરંતુ વર્તમાનકાળના કવિતાસાહિત્યનું પણ સંપાદન થવાની જરૂર ઊભી થતી જાય છે: ચાલુ સાલનો કાવ્યસંપાદન વિભાગ અને રીતે ઘણો માતઅર થયો છે:

આ વિભાગનાં એકંદરે તેર પુસ્તકોમાંથી છ મધ્યકાલીન કવિતાનાં છે, ત્રણ બ્રિટીશ યુગનાં છે અને ચાર પ્રકીર્ણ સંગ્રહો છે.

પ્રાચીન કાવ્યોના સંપાદનવિભાગમાં બે સુંદર અને શાસ્ત્રીય પ્રકાશનો ચાલુ સાલમાં મળ્યાં છે: એક ‘નરસિંહ મહેતાકૃત રાસસહસ્રપદી’ (કેશવરામ કાશીરામ શાસ્ત્રી) અને બીજું ‘વીરસિંહકૃત ઉપાહરણ’ (ભોગીલાલ જ. સાંડેસરા) અને તેનું મહત્વ અને મૂલ્ય તેના વિદ્વાતાભર્યા ઉપોદ્ધાતો છે: પાઠસંશોધનની ચીવટાઇ, કવિના સમયની ભાષાનો નિકટ પરિચય તથા વર્ણ્ય વિષયના ઊદાપોહ માટે આનુષંગિક વીગતોનો અભ્યાસ-એ અનેના ઉપોદ્ધાતોમાં તરવરી રહે છે.

‘રાસસહસ્રપદી’નાં ઉપલબ્ધ પદોનો ક્રમ ‘રાસપંચાધ્યાયી’ના આધારે ગોઠવી, શાસ્ત્રીજીએ ત્રુટક પદોને એક અખંડ તંતુથી સાંકળી લીધો છે: ‘પદ’ શબ્દથી સૂચિત થતા ગેય કાવ્યની પ્રાચીનતા, તેનું વૈવિધ્ય વગેરે સંગંધી કીમતી અન્વેષણ અહીં આપવામાં આવ્યું છે. સ્વર્ગસ્થ દી. બા. કેશવલાલભાઈ એ ‘પદરચનાની સમાલોચના’નો તંતુ જ્યાંથી અધૂરો મૂક્યો છે ત્યાંથી તેના ઇતિહાસનું સૂત્ર જિંચકી લેવામાં આ નોંધ ખૂબ ઉપયોગી બનશે. સંશોધક તથા સમુદ્ધારકને તેમના સુરેખ પ્રયત્ન માટે અભિનંદન ઘટે છે.

માધવકૃત ‘રૂપસુંદર કથા’ના સંપાદન પછી, ‘વીરસિંહકૃત ઉપાહરણ’ એ ભાઈ સાંડેસરાનો બીજો અભ્યાસ-પ્રયોગ છે. એક જ પ્રતપરથી તૈયાર કરેલું સંસ્કરણ પ્રમાણમાં સુવાચ્ય બન્યું છે. ‘પ્રવેશક’માં તેમના અભ્યાસ-પરિશ્રમની ઝાંખી થાય છે. ઇસવીસનના પંદરમા સૈકાનું આ કાવ્ય ભાષાના



અભ્યાસીઓ માટે સુગમ બનાવવા માટે સંપાદક અભિનન્દનને પાત્ર છે. ‘પ્રવેશક’માં ચર્ચેલા પ્રશ્નોમાંથી બે સંબંધી નોંધ કરવી ઇષ્ટ છે. જે માનપુરીના ‘ઉષાહરણ’ની નોંધ કરી છે તે માનપુરી, ગણેશસ્તુતિના મંગલાચરણના પદનો જ માત્ર કવિ છે; પરંતુ આખું આખ્યાન તો પ્રેમાનંદની કૃતિ છે; તેથી તુટક ભાગપરથી દોરેલું અનુમાન સાચું કરતું નથી. ખીજું, “ઉષાહરણ કે અનિરુદ્ધહરણ ?” નો પ્રશ્ન સને ૧૯૨૩ ના ‘ગુજરાત’ માસિકમાં સ્વર્ગસ્થ ચૈતન્યબાલા મળ્લુદારે-કદાચ ગુજરાતી સાહિત્યમાં પહેલ વહેદલો-ચર્ચો હતો; તેનો ઉલ્લેખ સંપાદકે કર્યો નથી. તે તરફ તેનું ધ્યાન ખેંચું છું.

એક જ વિષયને લગતાં આખ્યાનો, જુદા જુદા જમાનાની અને જુદાં જુદાં સ્થળોમાં વસતા જનસમુદાયની જરૂરિયાત પ્રમાણે અનેક કવિઓને હાથે રચાતાં હતાં; તેમ ‘ઓખાહરણ’ (સંપાદક: શ્રી. ગજેન્દ્રશંકર પંડ્યા)નો પ્રસંગ પાંચ સાત ગુજરાતી કવિઓએ ગાયો છે: વીરસિંહ, જનાર્દન, ભાલણ, વિષ્ણુદાસ, માધવદાસ, કાશીદાસ, પ્રેમાનંદ તથા કહાન-એટલાનાં આખ્યાન-કાવ્યો ‘ઉષાહરણ’ના પ્રસંગની આસપાસ ગૂંથાયેલાં જાણવામાં આવ્યાં છે. એક માનપુરીનું નામ ગણાવવામાં આવ્યું છે તે અસલ આખું કાવ્ય ન જોવાથી બન્યું છે. “માનપુરી પ્રભુકે-” એ નામનું ગણેશસ્તુતિનું પદ કેટલીક પ્રતોમાં પ્રારંભમાં મળી આવે છે. તે ઉપરથી સોસાયટીની યાદીમાં માનપુરીના નામપર એ આખ્યાન ચઢાવવામાં આવ્યું હતું. આ ભૂલ પ્રસ્તુત સંપાદકે પણ ચાલુ રાખી છે. ઓખાહરણની ખાનદેશમાંથી મળી આવેલી ૮૦ કડવાંવાળી સચિત્ર પોથીના, પ્રારંભમાં જ આ માનપુરીનું હિંદી પદ છે: અને આખ્યાનની છેવટે પ્રેમાનંદ કવિની છાપ છે.

એક પ્રસંગમાં કાવ્યોનો તુલનાત્મક અભ્યાસ કરવાનું સુગમ પડે તે હેતુથી અહીં ત્રણ કવિનાં આખ્યાનોને એક સાથે જોડ્યાં છે. ૧૯૨૨માં પ્રેમાનંદ કવિના ‘સુદામાચરિત્ર’ના આખ્યાનની આવૃત્તિ તેમના પુરોગામી આઠ કવિઓના કાવ્ય-પ્રયોગો સાથે પ્રકટ કરી, આવા તુલનાત્મક અભ્યાસની પહેલ આ નોંધ લખનારે કરી હતી. તેવા જ કેઈ ધોરણે શ્રી. પંડ્યાએ શૈલી, વિષય તથા વાતાવરણની તુલનાત્મક દષ્ટિએ અભ્યાસીને જાણવાનું મળે એવું પ્રસ્તાવનામાં આપ્યું હોત તો જિજ્ઞાસુઓને તે બાબતનો અસંતોષ ન રહી જત. ‘ઉષા’નું રૂપક સહસ્રકર સૂર્યની પુરોગામી ઉષા તરીકે અને આકાશમાં ચિત્રરેખાઓ દોરનારી ચિત્રલેખાને એની સખી તરીકે સમજાવવામાં સંપાદક મનોરમ તર્ક ગૂંથ્યો છે.

સંપાદકે પ્રેમાનંદના ૨૯ કડવાંવાળા ઓખાહરણની નોંધ લીધા પછી

૪૯ અને ૫૨ કડવાંવાળા પ્રયોગ તરફ નજર કરતાં, વધારાનાં કડવાંને 'ક્ષેપક' કહ્યાં છે; પરંતુ પ્રેમાનંદની કવિતાકલાના વિકાસનો અભ્યાસ ધ્યાનમાં લેતાં, એ ખતાવવું પ્રાપ્ત થાય છે કે વધારાનાં કડવાં ક્ષેપક ગણવાનાં નથી; પરંતુ કવિએ કરેલી એ કાવ્યની સંવર્ધિત અને સંશોધિત આવૃત્તિના અંગભૂત ગણવાના એ ભાગ છે. કવિનાં ખીજાં આખ્યાનોની આવી ઉપલબ્ધ ખીજા આવૃત્તિઓ સંબંધી માત્ર સ્પર્શ કરીને જ આ મુદ્દો અહીં છોડી દેવો પડે છે. પ્રેમાનંદના અનુયાયી કવિઓમાં તેમના કાવ્યની મોહિની વધતી ગઈ તેથી તેમણે તેમાં જામેરા કર્યા હશે એ વાત અસંભવિત નથી.

'સિલેક્શનસુ ક્રોમ કલાસિકલ ગુજરાતી લિટરેચર—ભાગ ત્રીજો' (સં. ડૉ. એચ તારાપોરવાલા) એ કલકત્તા યુનિવર્સિટીના ગુજરાતી અભ્યાસક્રમને માટે તૈયાર કરેલો સંપાદન—ગ્રંથ છે. મુંબઈ યુનિવર્સિટી જ્યારે શિષ્ટ ભાષા અને પ્રાન્તિક ભાષાઓની મહત્તાનો પ્રશ્ન ચર્ચવામાંથી જામી પણ આવી નહોતી ત્યારે સર આશુતોષ મુકરજીની ૧૯૧૮માં જાહેર કરેલી વિશાળ યોજનાને પરિણામે ૧૯૨૪માં આ ગુજરાતી સાહિત્ય—સંકલનનો પહેલો ભાગ પ્રકટ થયો હતો. તે પછી ૧૯૩૦માં ખીજો અને ૧૯૩૬માં આ ત્રીજો ભાગ પ્રકટ થઈ શક્યો છે: તેમાં દયારામ સુધીના યુગની કવિતાનો સમાવેશ કર્યો છે. પરંપ્રાન્તમાં રહેનાર અને ગુજરાતી સાહિત્યનો પરિચય સાધવા ઇચ્છનારની સુગમતા ખાતર કવિપરિચય વગેરે મુદ્દાસર અંગ્રેજી નોંધમાં ડૉ. તારાપોરવાલાએ આપ્યું છે. ૧૯૩૬માં પ્રકટ થયા છતાં ચાલુ સાલમાં મને તે સંગ્રહ મળ્યો તેથી તેનો પરિચય અહીં કરાવ્યો છે. 'શ્રી. કનૈયાલાલ મુનશીની સાહિત્યસેવા'નું અંગ્રેજી પ્રકરણ લખનાર આ પારસી વિદ્વાનનો ગુજરાતી સાહિત્યનો પરિચય સુવિદિત છે.

'દ્રહાની રમઝટ' (સં. ગોકુળદાસ રાયચુરા અને ગઢવી મેરુભા)માં 'દોહા' જેવા પ્રાકૃત છંદમાં રચાયેલાં સુભાષિત મુક્તકોનો સંગ્રહ આપવામાં આવ્યો છે: પાંચસો દ્રહાના એ સંગ્રહને સમરપા અને પ્રહેલિકાની ઢળે સામસામા ઉત્તરો અથવા એક ખીજની અર્થપૂર્તિ કરનારા દ્રહા તરીકે ગોઠવ્યા છે. 'આદિવચન'માં દ્રહાની રચના, તેની વેધક શક્તિ તથા તેના વૈવિધ્ય વિશે વિચારપૂર્ણ લખાણ જોડેલું છે. ભાષાની દૃષ્ટિએ અથવા દ્રહા અભ્યાસીએ તપાસવા જેવા છે: તેમાંના કેટલાક દસમા શતકમાં મળી આવતાં પ્રાકૃત અપભ્રંશ સુભાષિતોની છાયા જેવા છે: કેટલાક શામળ દલપતના સમયના અને પ્રમાણમાં આધુનિક લાગે તેવા છે. કેટલાક પ્રાન્તિક શબ્દોનો કોષ

જોડ્યો હોત તો સંગ્રહ શાસ્ત્રીય બની શક્યો હોત; પરંતુ સંપાદકોનો હેતુ માત્ર તેને આમવર્ગની દૃષ્ટિએ ચલણી બનાવવાનો હોવાથી આવી આશા રાખવી વધારે પડતી છે. આવા બીજા ધણા સંગ્રહો માટે હજી અવકાશ છે; તે કામ લોકસાહિત્યના આ મિશનરીઓએ ઉપાડવા જેવું છે. 'દૂધાની રમઝદ'ને શહેરી જનતામાં જાણીતી કરવા માટે તથા તેનો રેકર્ડદારા પ્રચાર કરવા માટે બન્ને શાયરોને અભિનંદન ઘટે છે.

‘ગવરીકીર્તન માલા’ (સંશોધક ‘મસ્ત’) એ આજથી પોણાબસે વર્ષપર થઈ ગયેલી રજપૂતાનાના વાગડ પ્રાંતમાં આવેલા ગિરપુર-કુંગરપુરની નાગર બ્રાહ્મણ બાઈનાં પદોનો સંગ્રહ છે. સં. ૧૮૧૫માં જન્મેલી ગવરીબાઈ પાંચ વર્ષની વયે બાલવિધવા થઈ; અને પરમેશ્વરને પોતાનો પતિ કહેવા લાગી. સમજણ આવતાં જ્ઞાનવૈરાગ્યના જોર પર હૃદયગી ગાળવાનો નિર્ધાર કર્યો. કુંગરપુરના રાજા શિવસિંહજીના દરબારમાં ગવરીબાઈની પ્રભુભક્તિની સુવાસ પહોંચી. ધર્મનિષ્ઠ રાજાએ પ્રભુપરાયણા બાઈ માટે સં. ૧૮૩૬માં એક મંદિર બંધાવી આપ્યું; અને લાલજીની મૂર્તિ પધરાવી ત્યાં યાત્રીઓ માટે સદાવ્રત ચાલુ કર્યું. ગવરીબાઈ કીર્તનો રચતી અને લજ્જન કીર્તન કથા કરતી. સંતસાધુઓના સહવાસથી તેનામાં વેદશાસ્ત્રાદિનું જ્ઞાન આવતાં એ બહુશ્રુત બની; અને સમાધિ ચક્રાવતાં પણ શીખી; સાધ્વીવેશમાં રહેતી ગવરીબાઈનો જોક જ્ઞાન તરફ વિશેષ વળવા લાગ્યો. સં. ૧૮૬૦માં પોતે ગોકુલવૃન્દાવન જવા નિકળ્યાં. માર્ગમાં જયપુરના રાજાએ તેનું સન્માન કર્યું. ગોકુલયાત્રા કર્યા પછી એણે કાશીવાસ કર્યો; અને પોતાનો અંતકાળ આવેલો લાગતાં સં. ૧૮૬૫માં યમુનાતટપર મધુવનમાં આવી રામનવમીને દિવસે સમાધિ લીધી. અસ્ત થયેલા મધ્યકાલીન યુગની કવિતાનાં છસોએક પદનું આ સંપાદન ઉપકારક છે; દેવનાગરી લિપિમાં તેને પ્રકટ કરવાથી તેનો વાંચકવર્ગ વધશે તે નોંધવું ઘટે છે.

‘કેકારવ’માંથી કથાકાવ્યો, કુદરતકાવ્યો અને ભૂમિકાવ્યોની ૩૪ કૃતિઓ વીણીને ‘ત્રામમાતા અને બીજાં કાવ્યો’ (સંપાદક: શ્રી. નવલરામ ત્રિવેદી)ના નામથી આ સંગ્રહ સંપાદકે આપ્યો છે. ઉપયોગી કલાપી-જીવનની પિછાન અને કવિતાનું સમતોલ વિવેચન તેમાં જોડેલું છે. સંપાદકની વિદ્વત્તા અને શક્તિનો પરિચય આપણને તેમાંથી થાય છે. તેનાં ટિપ્પણ પણ ઉપયોગી અને વિચારપ્રેરક છે.

કલાપીની કવિતામાંથી ચોક્કસ વર્ગીકરણ કરી આવા પ્રકારનો એક

સંગ્રહ થવાની જરૂર હતી જ. અસ્તુત સંગ્રહથી તેમજ બીજા સંગ્રહ ('હૃદયત્રિપુટી અને બીજાં કાવ્યો') દ્વારા—જે મને મળ્યો નથી—કંઈક આ ધોરણે સંપાદન થયું છે: છતાં એને બદલે એક લાક્ષણિક સંગ્રહમાં સારામાં સારું બધું વિવેકસર સમાવવામાં આવ્યું હોત તો કલાપીનો પરિચય ઝંખનાર વાચકવર્ગને બળ્લે સંગ્રહો વસાવવા ન પડત; પરંતુ આવાં સંપાદનો પ્રકાશકોની જરૂરિયાત પ્રમાણે કરી આપવાં પડતાં હોવાથી તેના વિદ્વાન સંપાદક શ્રી. નવલરામનો અમે વાંક કાઢતા નથી.

ગઈ પેઢીના શિષ્ટ કવિઓને આપણે નવીનોની આંખ આગળથી ભૂલાવવા ન માગતા હોઈએ તો હવે એવો સમય આવી પહોંચ્યો છે જ્યારે આપણા કેટલાક સ્થિતિશ્ચ યુગના કવિઓના અનેક કાવ્યસંગ્રહોમાંથી તેમની માત્ર લાક્ષણિક કૃતિઓને એકએક સંગ્રહ સવેળા તૈયાર કરીએ: નર્મદાશંકર, દલપતરામ, નરસિંહરાવ, ખખરદાર, બોટાદકર, ન્હાનાલાલ—વગેરેમાંથી આનોદે જોમ બાયરન, શેલી, કીટ્સ, ટેનિસન વગેરેમાંથી પસંદગી કરી છે, ટિમ્પલ્સી, પ્રસ્તાવના વગેરે જોડ્યાં છે: અને કવિનું વૈશિષ્ટ્ય બતાવનારાં તેનાં કાવ્યોમાંથી પહેલા વર્ગનાં બધાં કાવ્યોને તેમાં સમાવેશ કર્યો છે: કવિસંબંધી જીવનપરિચય, ગ્રંથપરિચય, શૈલીપરિચય, તેનું સાહિત્યના મંદિરમાં સ્થાન—અને છેવટે કવિ સંબંધી જેમણે જેમણે અભ્યાસનોંધો પ્રકટ કરી હોય તેની કાલાનુક્રમ લેખસૂચિ તથા કવિના સમગ્ર ગ્રંથોની સૂચિ—એવી પદ્ધતિએ આપણા કવિઓનો પરિચય આપવાની અગત્ય ઊભી થઈ છે. આપણી સાહિત્યપોષક પ્રસિદ્ધ સંસ્થાઓ, કેઈ મુખ્ય સંપાદકની દેખરેખ નીચે જુદાજુદા સંપાદકોદ્વારા આવું કામ જરૂર ઊપાડી શકે છે.

‘નર્મદનું મંદિર-પદ્મવિભાગ’ (સં. વિશ્વનાથ ભટ્ટ)ની બીજી આવૃત્તિ આ સાલમાં પ્રગટ થઈ છે: એમાં કવિની સર્વકાલીન રસવત્તા કે ઉપયોગિતાવાળી કવિતા પ્રત્યે આજના વાચકવર્ગને અભિમુખ કરવાની નેમ છે: તે સહુદયી રસિક સંપાદકને હાથે સુંદર રીતે પાર પડી છે: છતાં અભ્યાસીઓ તથા સામાન્ય વાંચકો બન્નેને એકીસાથે સંતોષે એવી ‘નર્મ-કવિતા’ની આવૃત્તિ, ઉપર જણાવેલા ધોરણે, તૈયાર થવાને હજી અવકાશ છે: નર્મદની કવિતાકલાના ધડતરનો વિકાસક્રમ વાંચકની નજર બહાર ન રહે તેટલા સારુ ‘વજ્રસંગ-ચાંદબા’ જેવી પદ્યવાર્તામાંથી પણ અવતરણો આપીને પુરોગામી કવિઓમાંથી પીધેલાં પ્રેરણાજલનો ખ્યાલ વાંચકને અપાયો હોય તો એ અંગથી ‘મંદિર’નો એ અવકાશ ખૂણો વિશેષ શોભત.

‘લલિતકાવ્યસંગ્રહ’ (સં. પ્રસન્નરાવ વ્યાસ) એ નર્મદાશંકરના ઉત્તરકાલના સમકાલીન અને સુરતના શિક્ષક, કવિ તથા નાટકકાર લલિતાંશંકર વ્યાસ (૧૮૪૯-૧૯૨૧)નાં કાવ્યોનો સંગ્રહ છે. યુજરાતી વાંચનમાળાની પાંચમી ચોપડીમાં ‘પરેશા વિશ્વેશ્વા, અકલિત તહારી કૃતિ ગતિ’વાળી ‘પ્રભુકૃતિ’ સંબંધીની કવિતાથી તેમનું નામ જણીતું છે. સંગ્રહમાંનાં કાવ્યો પ્રાસંગિક સ્વરૂપનાં છે. તેમનાં નાટકોમાંનાં ગીતો ધ્યાન ખેંચે તેવાં છે; પરંતુ તેમાંથી ગેયતત્ત્વને જુદું પાડીએ તો તેમાંનું કવિત્વ આશ્ચર્યપાત્રું જણાઈ આવે છે: છતાં એમના યુગની કવિતાના અભ્યાસીને આ સંગ્રહ ઉપયોગનો છે.

‘ગ્રામજનમંડળી’ (સં. જુગતરામ દવે) તથા ‘સ્વરાજ્યનાં ગીતો’ (સં. કલ્યાણજી મહેતા, ખીજી આવૃત્તિ) એ બે વિશિષ્ટ હેતુથી કરવામાં આવેલા ગીતસંગ્રહો છે. ‘જનમંડળી’ની સંસ્થા આપણાં ગામડાંઓના વિકાસમાં મહત્ત્વનો ભાગ ભજવે છે: અને શ્રી. રમણલાલ દેસાઈની ‘ગ્રામલક્ષ્મી’માં તથા શ્રી. ચંદ્રવદન મહેતાની ‘રતન’માં તેનાં દર્શન કરાવવામાં આવ્યાં છે: એ પ્રાચીન જ્ઞાનસંસ્કારવિનિમયની લોકલોગ્ય સંસ્થા જનપદમાં સાહિત્ય, સંગીત તથા કલાની ત્રિપુટીનો સુમેળ સાધે છે; અને ગ્રામજનોની કુંળી તથા મૃદુ લાગણીઓને સમાનતાના હક્કથી વ્યક્ત કરવાની તક મેળવી આપે છે. આ પ્રાચીન જનસાહિત્યમાં નવજીવનનો પ્રાણ ધબકાવી, નવયુગનાં જનજોને યોગ્ય સ્થાન મળે તે હેતુથી શ્રી. જુગતરામે જનસમાહ યોજવામાં ઉપયોગી થાય એવી સાત ‘મંડળી’ માટેનાં જનજો સંગ્રહ્યાં છે. તેની બે આનાની કીર્તિતથી ‘આશ્રમ-જનનાવલિ’ની લોકપ્રિયતા આ સંગ્રહ મેળવે તો નવાઈ નહીં લાગે.

‘સ્વરાજ્યનાં ગીતો’નું સંકલન ‘૩૦માં કરવામાં આવેલું, અને ‘૩૧-૩૨ની લડતમાં તેનો થતો ઉપયોગ સરકારની આંખે ચડ્યો હતો. તેથી એ જમ થયું હતું. કોન્ગ્રેસ પ્રધાનમંડળના અમલ દરમ્યાન હરિપુરા મહાસભાના પ્રસંગે તેની ખીજી આવૃત્તિ થવા પામી છે: તેમાંથી કેટલુંક પ્રાસંગિક કાઢી નાખી, નવાં જોમેરો ટીકટીક કરવામાં આવ્યો છે: ત્રીજા દસકાના ‘અસહકારયુગની ગીતા’ એને કહીએ તો ચાલે.

વિશાળ ધર્મભાવનાવાળા મહારાજશ્રી નાનચંદ્રજી સ્વામીએ કરેલો “પ્રાર્થનાપદ”નો સંગ્રહ ભાવિકોમાં પ્રસિદ્ધ છે: તેમાં સર્વધર્મમાંથી હૃદયને અસર કરે તેવાં પદો સંધરવામાં આવ્યાં છે.

મુંબઈ યુનિવર્સિટીનો ‘૩૯ની મેટ્રીક પરીક્ષા માટેનો ‘ગણપલસંગ્રહ’ પણ શાળાનું પાઠ્યપુસ્તક હોવા છતાં નોંધપાત્ર છે. તેમાંની પસંદગીનું ધોરણ,

સંપાદનની જોખમદારી તથા એકંદરે શુદ્ધ સાહિત્યનો પરિચય કેળવવા માટે થોળયેલા લાક્ષણિક સંપ્રદાય તરીકે તેની સમીક્ષા વિવેચકોએ મંડનાત્મક પદ્ધતિએ કરવાની જરૂર છે. અહીં તો માત્ર તેના અસ્તિત્વની નોંધ જ લેવાનું બની શક્યું છે.

ઉપર એકવાર કહ્યા છતાં, ફરીથી કહેવું પ્રાપ્ત થાય છે કે ગુજરાતી સાહિત્યનું સૌથી નબળું અંગ નાટક છે. નાટકોના ગ્રંથોની સંખ્યા પ્રમાણમાં થોડી છે એટલું જ નહીં, પણ નાટકો કહેવાતી ધણીખરી રચનાઓમાં સંભાષણની હારમાળા જ હોય છે; કારણકે (તખ્તાલાયકીનાં): આપણે ત્યાં ધણેભાગે પાઠ્ય નાટકો, સંસ્કૃત ધાટીપર રચાયાં હોય છે: અને વળી રંગભૂમિ અને સાહિત્યજગત વચ્ચેનું અંતર જેટલું ગુજરાતમાં છે તેટલું ભાગ્યે હિંદના બીજા પ્રાંતમાં હશે.

બાકી કલ્પનાપ્રધાન સાહિત્યમાં નાટકનું સ્થાન સર્વશ્રેષ્ઠ છે. વસ્તુને પ્રત્યક્ષ કરવાને નાટક જેવું બીજું બલવાન સાધન નથી. લોકોને કેળવવાને, તેમની લાગણીઓ સમૃદ્ધ કરવાને, તેમની ગ્રામ્યતા શુદ્ધ કરવાને, તેમને અન્યના ચિત્તવ્યાપાર સમજતા કરવાને, એક જ લાગણીનો અનેક હૃદયમાં એકસાથે જુવાળ લાવવાને રંગભૂમિ જેવું બીજું એકકે સાધન નથી. નાટકકાર જેટલો બીજો કોઈ સાહિત્યકાર પોતાના ભાવુકોની સાથે પ્રત્યક્ષ સંપર્ક બાંધી શકતો નથી.

ચાલુ વર્ષમાં અગિયાર પુસ્તકો આ વિભાગમાં મળ્યાં છે. તે સૌનું આગળ પડતું લક્ષણ-જેનું આગળ સૂચન કર્યું છે-તેની તખ્તાલાયકી માટેનો પ્રયત્ન છે. આમાંથી દ્વિજેન્દ્રલાલ રાયના ‘શાહજહાં’નો અનુવાદ (ઝવેરચંદ મેઘાણી, બીજી આવૃત્તિ) તથા શ્રી. અત્રેના ઘરા બાહેરનો ‘ઉંખર બહાર’ અનુવાદ (અનુ. મૂળસંકર પાખ્યા) એ તો ભજવાઈ ગયેલાં જ નાટકો છે; અને ‘અંબજની’ (રમણલાલ દેસાઈ), ‘વહેમનાં વમળ’ (કુલીનચંદ્ર દેસાઈ), ‘યુગદર્શન’ (મૂળજીભાઈ શાહ) તથા ‘પરી અને રાજકુમાર’ (રમણલાલ દેસાઈ) અને ‘સંવાદો’ (સ્વ. બ્યોમેશચંદ્ર પાઠકજી)—એટલા બિનધંધાદારી નટોએ રંગભૂમિ પર રજૂ કરેલા નાનામોટા નાટ્યપ્રયોગો છે.

‘મૃગનૃણ્યુ’ (ખટાઉ વલ્લભજી જોષી), ‘યોગી કોણ ?’ (‘દિવ્યાનંદ’), તથા ‘વૈશાલીની વનિતા’ (પ્રદેહાદ ચંદ્રશેખર દીવાનજી) અને ‘રાગની રાણી’ (રમણિકલાલ દલાલ) એ ચારેમાં પણ ધણા સંવાદો જોરદાર, વસ્તુનો જીકેલ સૂચવનારા તથા શ્રોતાઓના ધ્યાનને ખેંચી રાખનારા છે. ‘રંગભૂમિ-પરિષદ’-દ્વારા આપણાં તખ્તાલાયકીનાં નાટકોમાંથી અમુકઅમુક પ્રવેશો લઈ, દરવર્ષે

‘નાટ્ય પ્રયાગો’ યોજવામાં આવે તો પ્રેક્ષકોની તેમ જ લેખકોની નાટ્યલેખન સંબંધીની સમજ સંસ્કારી તથા શાસ્ત્રશુદ્ધ બનવામાં ઉપકારક થયા વગર નહીં રહે.

‘શાહજહાં’ એ શેક્સપિયરના ‘કિંગ લિયર’ સાથે સરખાવાતા બંગાળી ભવ્ય નાટકનું પ્રતિબિંબ આપતો સુંદર ભાષાવતાર છે. બાર વર્ષ પહેલાં એ પ્રગટ થયું ત્યારે પણ એ ખૂબ ગમી ગયું હતું. આજે એની બીજી આવૃત્તિ આપણને મળે છે.

‘ઉંખર બહાર’ (અનુ. મૂળશંકર પાધ્યા)એ પ્રો. અત્રેના મરાઠી નાટકનું સખળ, સરળ અને શુદ્ધ ભાષાંતર છે. બહારથી સભ્ય અને ખાનદાન પુરુષો કેવા દુર્ગુણી અને દંબી હોય છે અને પોતાની સામે થનારને કેટલે સુધી હેરાન કરી શકે છે તેનો આમાં સખળ ચિતાર છે. શ્રીમંત સસરા પોતે જ લંપટઃ છતાં પોતાની પુત્રવધૂપર પરપુરુષગમનનું આળ મૂકી તેને બર બહાર કાઢી મૂકાવે છે. મ્યુનિસિપલ સ્કુલોની શિક્ષિકાઓને પ્રેમશિકારી મ્યુનિસિપલ સભ્ય દોલતરાય વકીલ, પોતાને આશ્રયે આવેલી શિક્ષિકા અનેલી પેલી પુત્રવધૂ નિર્મળાનો પ્રણયાકાંક્ષી બનેલો રજૂ થાય છે. તે પછી તુર્ત જ નિર્મળાનો પરતાયેલો પતિ પાછો તેડવા આવે છેઃ ને નિર્મળા પોતાના બાલક પ્રત્યેના પ્રેમથી બે આઘને પતિગૃહમાં ફરીથી દાખલ થાય છે. આમ વરતું નજીવું, તેમાં પાછા લાગણીઓના ઝંઝાવાત, આકોશપૂર્ણ લાંબા સંવાદો—એમ કરતું નાટક પૂરું થાય છે. લેખકની રંગદર્શી કલાને લીધે નાટક તખ્તા માટેનું સુંદર હળવું સર્જન છે. અનુવાદકને અભિનંદન ઘટે છે.

‘વૈશાલીની વનિતા’ (પ્રલ્હાદ ચંદ્રશેખર દીવાનજી)માં ઈ. સ. પૂર્વે ચોથા સૈકાના હિંદુ ધાર્મિક, રાજકીય, સામાજિક તથા આર્થિક એમ—અનેકવિધ વાતાવરણ નાટકની ભૂમિકા તરીકે લેવામાં આવ્યું છે; અને તે સમયના જીવનનું પ્રતિબિંબ ખડું કરવાની લેખકની ધારણા છે. તે સમયના આર્ય હિંદુઓના સામાજિક જીવનના—વર્ણવ્યવસ્થા, અસ્પૃશ્ય જાતિઓ સાથેનો વ્યવહાર, આન્તર જાતીય વિવાહ, અનેક જાતના પુત્રોનું સમાજમાં સ્થાન—વગેરે પ્રશ્નોને નાટકમાં વણી લેવામાં આવ્યા છે. વર્તમાન સમાજ જીવનમાં એના એ પ્રશ્નો નવા સ્વરૂપે દેખા દેવા લાગ્યા છેઃ તેને પ્રતિચ્છાયારૂપે લેખકે આંખ આગળ રાખ્યા હોય એમ જણાય છે. આ પ્રયોગમાં, લેખકનો અભ્યાસ તથા પરિશ્રમ જેટલાં જણાય છે તેટલા પ્રમાણમાં નાટ્યકલાની પ્રતિભા કે સ્વાભાવિકતા દેખાતાં નથી.

સંસ્કૃત કલાસિકલ નમૂનાઓની ધાટીપર આ પંચાંકી નાટકની રચના થયેલી છે: છતાં તે સળંગ ગદ્યપ્રયોગ છે એટલું તેમાં જુદાપણું છે. મરાઠીમાં સામ્રાજ્યીય-સંગીતપ્રધાન નાટકો તેમ જ ફક્ત ગદ્યસંવાદોનું જ નાટક-એ બે છેડાપરના સફળ પ્રયોગો થયેલા છે. પરંતુ સળંગ ગદ્યમાં થયેલો આ ગુજરાતી પ્રયોગ તખ્તાલાયકીનો છે કે નહિ તે તો અખતરો કયે સમજાય. સંવાદોનું ગદ્ય સ્વાભાવિક હોવું જોઈએ અને તે ચંપૂઓ જેવું પ્રયત્નસાધ્ય કે જોઈ બુમિકાપર હમેશ વિહરતું ન હોય. આ નાટકમાંના કેટલાક સંવાદોનું દીર્ઘસૂત્રીપણું તેને બહુધા પાઠ્ય કાટિમાં મૂકી દે છે. નાટકનો છેલ્લો પ્રવેશ જે રીતે પૂરો થાય છે તે રીતે કાષ્ઠ પણ પ્રયોગ પૂરો થાય કે કેમ તે વિચારવા જેવું છે.

નાટકમાં પાત્રપરત્વે ભાષા બ લાવી જોઈએ એમ તો કવિ નાનાલાલ સિવાય બધા ચે માને છે. ખાસ કરીને ગૌણ પાત્રોની ભાષા તો પ્રચલિત શિષ્ટ ગણાતી ભાષાની પ્રાકૃત અથવા અપભ્રંશ હોય તો જ તેમાં સાહજિકતા આવે. આ નાટકમાં ‘આહિર’ કહેલા દુદુંબીની તથા ખીલતસકની ભાષા માટે, ‘દૂબળા બોલે છે તેવી સુરતી બોલી’નો પ્રાન્તિક ભેદ લેખકે યોજ્યો છે. તેથી ઇ. સ. પૂર્વે ચોથા સૈકામાંથી આપણે વર્તમાન સમયની ખૂબ નજીક આવી પડીએ છીએ એવો આભાસ થાય છે. સ્વર્ગસ્થ દી. બા. કેશવલાલ ધ્રુવે તેમના સંસ્કૃત નાટકોના અનુવાદોમાં મૂળ પ્રાકૃતોને બદલે ગૌણ પાત્રોની દેશી ભાષા રાખવા સંબંધી રાખેલી ચીવટાર્થ અહીં સંભારવા જેવી છે. શુદ્ધ સાહિત્યના પ્રદેશમાં પ્રવેશ કરનાર પુરાતત્ત્વના અભ્યાસી એવા આ લેખકને આ નાટક માટે અભિનંદન ઘટે છે.

શ્રી. રમણલાલ દેસાઈના નવલકથાના સર્જન ઉપરાંત બીજાં ઘણાં ક્ષેત્રોમાં ચાલુ સાલે વિહાર જોઈ તેમને અભિનંદન આપીએ છીએ. ત્રિવેચન-સાહિત્યમાં ‘જીવન અને સાહિત્ય’નો બીજો ભાગ અને નાટકસાહિત્યમાં ‘અંજની’ તથા ‘પરી અને રાજકુમાર તથા બીજાં’ પાંચ નાટકો’ એ એમનો ફાળો છે. નવલકથામાં તેમના જૂના ગ્રંથોની નવી આવૃત્તિઓ ઉપરાંત ઐતિહાસિક વિભાગમાં ‘ક્ષિતિજ’ની અને ‘ઠગ’ની વાર્તા એ એમના જાણીતા ક્ષેત્રમાં નવો ફાળો છે. અવલોકનના વર્ષમાં બીજા એક એવા લેખક જેમનો ફાળો એટલો જ વિપુલ તથા કીમતી છે તે શ્રી. ઝવેરચંદ મેઘાણી: તે માટે વિશેષ આગળ ઉપર લખીશું.

ગ્રંથાકારે લેખનની પહેલી શરૂઆત શ્રી. રમણલાલે નાટકથી જ કરેલી



હતી. 'સંયુક્તા' (૧૯૨૧) અને 'શંકિતહૃદય' (૧૯૨૪) પછી લગભગ પંદર વર્ષે તેમણે એમના લેખનપ્રારંભના નાટ્યકલાના પ્રયોગો તરફ ધ્યાન લગાડ્યું છે. પ્રાચીન રંગભૂમિની સિદ્ધિઓ તથા શક્યતાનો પૂરેપૂરો લાભ ઉઠાવી, પ્રસંગે પ્રસંગે નવાં તત્ત્વો સુકિતથી દાખલ કરી; એમણે 'અંજની' લખ્યું છે: કહેવાની જરૂર નથી કે રંગભૂમિ માટે જ નજર રાખીને તેમનાં નાટ્યસર્જનો થયેલાં છે: કવિ તરીકે શ્રી. રમણલાલમાં ગીતતત્ત્વ આગળ પડતું અને મને રમ પ્રકારનું છે એ તેમના 'નિહારિકા'ના સંગ્રહ ઉપરથી જ જોઈ શકાય છે. એટલે 'અંજની'માંનાં ગીતો એ બહુ સારી કવિતા છે એટલું એનું વૈશિષ્ટ્ય છે. કેસરલાલનું પાત્ર શરૂઆતથી હાસ્ય, કટાક્ષ તથા વ્યંગ્યોક્તિથી તથા તેની હેવટ સુધીની નિમકહલાલીથી ખૂબ યાદ રહી જાય તેવું સર્જ્યું છે. 'શંકિતહૃદય'માંના 'કવિ'ની આ સંસ્કારેલી આવૃત્તિ જણાય છે. તે પાત્ર જીવંત રહેશે. 'કામદહન'નું અંતર્નાટક એ એક નવું ધ્યાન ખેંચે તેવું અંગ છે.

'જગતને ધનની-વૈભવની-સુખની વહેંચણી કરતાં હજી સુધી આવડ્યું નથી; અને તેની અવ્યવસ્થામાં જ આપણા સમાજનું દુઃખ સમાયું છે:' એટલે આ નાટકમાં તેવી અવ્યવસ્થાને પરિણામે થતા વિખવાદ, હૈયાવરાળ અને નિસાસાઓનું આલેખન છે: માનવતાભરેલી સૃષ્ટિનું આભેદ્ય પ્રતિબિંબ ત્રીસી તેને પાછું સમાજને સોંપવાનો તેમાં ઉદ્દેશ રહેલો છે, જેથી માનવ પશુ થતો અટકે અને દેવ થવા યત્નશીલ બને. નાટક સુવાચ્ય છે: લેખકની કૃતિને તે જાંચે ચડાવે કે નહીં: તોપણ તેને સ્થાનભટ્ટ કરે તેવું તો નથી જ.

'પરી અને રાજકુમાર તથા ખીર્ન નાનાં પાંચ નાટકો'—એ લખવા જેવાં નાટકો એમેચ્યોરની જરૂરિયાતને લીધે રચાયાં છે. લાંબી નવલકથાઓ લખતાં લખતાં પણ શ્રી. રમણલાલે જેમ ટૂંકી વાર્તાના બે સુંદર સંગ્રહો આપ્યા છે, તેમ આ નાના નાટ્યપ્રયોગો નાટ્યસાહિત્યમાં તથા એમેચ્યોર રંગભૂમિ માટે શિષ્ટ અને કીમતી સાધન પૂરું પાડે છે. 'એક તક'માં આખી માનવજાતને મહામાયાએ આપેલી તકનો એણે કેવો દુરુપયોગ કરવા માંડ્યો છે તેનું સૂક્ષ્મ પૃથક્કરણ તેમાં કલાત્મક રીતે કર્યું છે; 'કામદહન'નું 'અંજની'માં યોજેલું અંતર્નાટક અહીં જુદું આપ્યું છે. દરેક નાટિકાનું નિરૂપણ કરવું એ આવડી નાની નોંધમાં અશક્ય છે. આખો સંગ્રહ સંપાદન-સાહિત્યમાં મૂલ્યવાન ઉમેરો છે: અને આ સાલની નાટિકાઓમાં જ નહિ પરંતુ એના આખા વિભાગમાં તે ખોખરે રહેશે એમ લાગે છે.

સ્વ. ઓમૈશચંદ્ર પાઠકજીકૃત 'સંવાદો' (સંપાદિકા: જયમનગૌરી પાઠકજી) જનવવા માટે લખાયેલા હતા. સાહિત્ય, નીતિ તથા સમાજ-માના અનિષ્ટ અંશો પ્રત્યે કટાક્ષ કરી, તે દ્વારા રમૂજ આપવાનો તેમાં ઉદ્દેશ રહેલો છે. તેની ભાષા સરળ અને પ્રસંગાનુરૂપ હળવી પણ છે. અહીં જયમનજીને આ પ્રકારનું પતિનું તર્પણ-કાર્ય આરંભ્યું છે; અને તેમના અક્ષર-દેહને ભક્તિપૂર્વક સાચવી રાખવા માટે આપેલી આ તેમની ત્રીજી અંગલિ છે. પૌરાણિક પાત્રોની આસપાસ વર્તમાન જીવનના પ્રશ્નો લેખકે ચર્ચ્યા છે: Social Satireના અંશો, જે આપણી મધ્યકાલીન અને તળપદો એવી 'ભવાઈ'ના એક એક પ્રવેશ જેવા 'સ્વાંગ'માં જોવાને મળે છે તેવા જ અંશો, અહીં કક્ષાત્મક રીતે સંસ્કારી લેખકે ગૂંથેલા છે. પ્રેમાનંદ અને દયારામનો સ્વર્ગમાં ચિતવેલો સંવાદ વર્તમાન સાહિત્યજગતમાં પ્રવર્તતા મતમતાન્તરોની ઠીક ખબર લે છે.

'યોગી કાણુ?' ('દિવ્યાનંદ') નાટક માટે એક સામયિકમાં આવેલું અવલોકન: "નાટકનું વસ્તુ ઉત્તમ છે, શૈલી મધ્યમ છે; છતાં વસ્તુવિકાસ તથા પાત્રાલેખન અધમ છે"-એ બહુ કડક અને લેખકને કંઈક અન્યાય કરે છે. શૈલીની અસ્પષ્ટતાથી નાટકનાં સારા તત્ત્વોને પુષ્કળ હાનિ પહોંચી છે તેની ના પડાય તેમ નથી; કારણ કે તેથી તેમાંના સુંદર વિચાર અને સંસ્કારભર્યા વાતાવરણને વાચક તરફથી અન્યાય થવાનો ભય રહે છે. ઉત્તમ વસ્તુને યોગ્ય, શિષ્ટ તથા સરળ એવી શૈલી પર હાથ બેસતાં આનાથી બચ્યા સુંદર અને શિષ્ટ પ્રયોગો લેખક રચી શકશે એવું આ આશાવન્તું સર્જન કહી શકાય.

પોતાના સૌંદર્ય પર મોહી પડેલી એવા એક ગુણવાન પતિની પત્ની, એક લાલસાભર્યા પુરુષની કુદૃષ્ટિનો ભોગ થઇ પડે છે: અન્નેને પશ્ચાત્તાપ થાય છે: જીવનના માર્ગો અદલાઈ જાય છે: અધામાં પતિત પત્નીનો ક્ષમાવાન પતિ માન ઉપજાવે તેવો છે: અને પોતાનું ન હોવા છતાં પત્નીના બાલકને એ ઉછેરે છે: અને પોતાના બાલક પર પત્નીને પ્રેમ ઉપજાવે છે.

લેખકે નાટકમાં સ્વરચિત સામાન્ય ગીતો દાખલ કરવાને અહીં, દયારામ તથા નાનાલાલનાં કેટલાંક પ્રસંગાનુરૂપ ગીતોથી પ્રવેશને અંતે વાતાવરણને ધક્કું ખનાવવામાં સફળતા મેળવી છે; અને ગદ્યની એકતાનતા હળવી કરી છે. અહીં 'વૈશાલીની વનિતા'ના લેખકે પોતાના નાટકમાં ગીતો ન આપવા માટે એક જુદા જ ખ્યાલ કર્યો છે તે સંભારવાનું મન થાય છે. એ લેખકે છે: "સ્વાભાવિક જીવનમાં માણસ પ્રસંગે પ્રસંગે ગાતો નથી, પણ માત્ર

ખોલે જ છે. તેથી સંગીતની નાટકમાં જરૂર નથી; કારણ કે તેથી નાટકની સ્વાભાવિકતા જતી રહે છે.” આ મત ચિંત્ય છે. નાટકની ઉત્પત્તિ સમ-જનવતાં ભરતમુનિએ ત્રણ વેદમાંથી સંવાદ, ગીત અને અભિનયનાં તત્ત્વોના એકીકરણથી ‘રૂપકો’ જન્મ્યાં છે એમ આપ્યું છે: તે તેમને ફરીથી વિચારવા માટે સૂચવું છું.

ખટાઉ વલ્લભજી જોશીનું ‘લક્ષ્યાધિપતિ હોઉં તો ?’ (૧૯૩૫)-જેમાં સંવાદને નાટકનું રૂપ આપવામાં આવ્યું હતું તેના કરતાં, તેમનું આ વર્ષમાં પ્રકટ થયેલું નાટક ‘મૃગતૃષ્ણા’ ગુણવત્તામાં ધણું આગળ જાય છે: પ્રો. બ. ક. ઠાકોર જેવા કડક છતાં તલસ્પર્શી વિવેચકનો ‘પ્રવેશક’ એને મળ્યો છે એટલું એનું સુભાગ્ય કહેવું પડે. પાત્રોનાં નામ પરથી નાટકનું નામ પાડવાને બદલે લેખકે તેના પ્રધાનસૂત્ર પ્રત્યે ધ્યાન કેન્દ્રિત કરવાના હેતુથી આધિ-ભૌતિક સુખવાદને ‘મૃગતૃષ્ણા’થી ઓળખાવ્યો છે. ધનની તૃષ્ણામાં અધઃગત ભાનવસમુદાયના જુદાજુદા ચરનાં વાસ્તવદર્શી ચિત્રો આપવા જતાં, એકાદ પ્રવેશ જરા વધારે ઘેરા રંગથી ચિતરાઈ ગયો છે તે બાદ કરતાં નાટક, વર્ષનાં સારાં નાટકોની ગણતરીમાં મૂકવા જેવું છે. સંવાદો મુદ્દાસર અને સચોટ-ભાષી છે: ગીતો પ્રાસંગિક અને વસ્તુના વાતાવરણને મનોરમ બનાવવામાં મદદ કરે છે.

‘રાજની રાણી’ (પ્રયોજક: રમણિકલાલ દલાલ)માં મીરાં, જુલિયટ અને સ્વીડનની સાગરખેડતી મહારાણી એમ ત્રણ રાણીઓ સંબંધી નાટિકાઓ અંગ્રેજી પરથી સૂઝેલી હોય એમ નિવેદન પરથી જણાય છે. ભાષા સરળ છે અને નાનાં નાટકો ભજવવા માટે પુસ્તકો ઓળનારને આનાથી સારી મદદ મળશે. ‘કલા ને કિરણ’ની ભાષા કંઈક વધારેપડતી ભાવનાશીલ અને શિષ્ટ વપરાઈ છે: તેથી તેના પ્રચાર ઓછો થશે એમ લાગે છે.

‘વહેમનાં વમળ’ (કુલીનચંદ્ર દેસાઈ) દ્રશ્ય નાટક તરીકે જ યોગ્ય હોવાથી તેમાંના સંવાદો, ગીતો વગેરે રંગભૂમિને અનુસરતાં હળવા રાખવામાં આવ્યાં છે. ‘ધરમપુર કલા સમાજે’ આ સામાજિક પ્રયોગ ભજવ્યો હતો. તેની સફળતા લેખકને ખીજા વધારે ભવ્ય અને ઉન્નત પ્રયોગો રચવા પ્રેરે તો નવાઈ નહીં. નાટકની સંવાદકલા વખાણને પાત્ર છે; પરંતુ ગીતોની રચનામાં ક્યાશ જણાઈ આવે છે: તેને મહારવાની જરૂર હતી. જોડણીની કેટલીક અક્ષત્ય ભૂલોને લીધે નાટકનું વાચન આખતે ખૂંચે છે. ખીજા આવૃત્તિ વખતે તેનું સંસ્કરણ તેની કિંમત જરૂર વધારશે.

‘યુગદર્શન’ (મૂળજીભાઈ શાહ)નું નાટક પણ ભજવવા માટે રચાયું હોવાથી તખ્તાલાયકીને અનુકૂળ તેનું પોત-તેના સંવાદ તથા તેનાં ગીતો-રાખવામાં આવ્યાં છે. વડોદરામાં આ પ્રયોગ ભજવાયો પણ હતો. તેથી સ્વાભાવિક રીતે એક શિષ્ટ સાહિત્યપ્રયોગ તરીકેનાં તેનાં લક્ષણો કંઈક આછાં-પાતળાં થયાં છે. તેમાંનાં કેટલાંક ગીતોમાંથી રાસકવિની કાવ્યકલા પરખાઈ આવે છે. દેશસેવાનો સાંપ્રતકાળનો વિષય એ નાટકનું વસ્તુ છે તથા નાટકનું નામ સાર્થ છે: પ્રધાનપણે રાસકવિ એવા લેખકે ચાલુ સાહે સાહિત્યનાં ખીન્ન ક્ષેત્રો (નાટક તથા નવલકથા)માં પણ વિહાર કરવા માંડ્યો છે તે તેમના વિકાસ માટે પ્રોત્સાહક છે.

વિવેચનના ગ્રંથોમાં, પહેલો મૂકવા જેવો ગ્રંથ તે શ્રી. રામનારાયણ પાઠકનાં “અર્વાચીન કાવ્યસાહિત્યનાં વહેણ” સંબંધનાં મુંબઈ યુનિવર્સિટી સ્થાપિત વસનજી હક્કર વ્યાખ્યાનમાલાનાં ‘૩૭ નાં વ્યાખ્યાનોનો સાહિત્ય વિવેચન: સંગ્રહ. કદમાં નાનાં છતાં તેની શાસ્ત્રીય પદ્ધતિથી પ્રૌઢીમાં મોટાં એવાં આ વ્યાખ્યાનોમાં અર્વાચીન કવિતાનાં વહેણનો ઉદ્ગમ તથા વિકાસનું ઐતિહાસિક નિરૂપણ છે. વ્યાખ્યાનોમાં કવીશ્વર દલપતરામની કાવ્યરીતિથી આરંભી મન:સુખલાલ ઝવેરી સુધીના કવિઓની કાવ્યધાટીનું અવલોકન છે. એ અવલોકનમાં કાવ્યનાં સર્જક તથા પ્રેરક બળો ઉપર દષ્ટિ ઠરાવવામાં આવી છે. ગુજરાતી કવિતાનું નવું પ્રસ્થાન થયે લગભગ પોણું સૈકું વીત્યા પછી તેના નવનવા પ્રયોગો, રીતિ, તેનાં પ્રેરકબળો, કાવ્યવિષયો, કાવ્યના કલેવરરૂપ શબ્દ, અલંકાર, પ્રાસ વગેરેની પદ્ધતિસરની અન્વેષણ આ વ્યાખ્યાનોમાં કરેલી છે.

દલપત-નર્મદથી શરૂ થયેલા આપણા યુગમાં કવિતાને લગતાં રુચિ-ધોરણો કેટકેટલીવાર બદલાયાં ને એક પછી એક નવીન કવિતાપ્રવાહનાં સંકેતચળ ભેદનારાં નૂતનબળો કેટલાં આવ્યાં તેનો પહેલા વ્યાખ્યાનમાં સુંદર ચિતાર છે: એ ચિતાર સૂક્ષ્મતા અને સમદષ્ટિથી અંકિત છે. નર્મદ-દલપતના વખતમાં કાવ્યનું જે રુચિ-ધોરણ હતું તેનાથી ધર્મ, ધર્માખ્યાન કે વાર્તાના જૂના વિષય ઉપરાંત તેમાં સંસારસુધારો ને નીતિબોધ-એ વિષયો વધ્યા. નર્મદની અંગત લાગણીનાં કાવ્યો એટલે કે આત્મલક્ષી કાવ્યોનો પ્રવાહ શરૂ થયો. સૃષ્ટિસૌંદર્ય અને ચિંતનનાં કાવ્યો નર્મદથી શરૂ થયાં. યુનિવર્સિટીની નવીન કેળવણીથી ધડાયેલા રુચિતંત્રે શ્રી. નરસિંહરાવની ‘કુસુમમાલા’રૂપે કાવ્યક્ષેત્રમાં દેખા દીધી: આ નવીન બલનાં આર

લક્ષણ : તેમાં આત્મલક્ષી કાવ્ય ઉત્તમ ગણાય છે : તેમાં સ્વરૂપનો, સંયમનો અને મહાન અથવા લઘ્ય વિષયનો આગ્રહ છે: એવું અન્વેષણને અંતે જણાયું છે.

કાળે કરીને આ નવીન ખળો અતંત્રતામાં વ્યવસ્થા લાવનારાં થયાં ખરાં; પણ તે જ પાછાં કાવ્યના વિસ્તારને સંકોચનારાં પણ બન્યાં. એ સંકોચને ભેદતી નાનાલાલની કવિતા આવી. એના હંદોમેળના બાહ્ય રૂપના ત્યાગથી, કવિતાના અંતઃસ્વરૂપ પર ધક્કો અસર થઈ. નવા કવિતાપ્રદેશો ઊધા ઊઠ્યાં કવિતાના વિષયો જગતને સ્પર્શ કરી આધા ખસી જનાર બની ગયા. એટલે એક નવા પ્રકારનું સંકોચબળ દાખલ થયું. તે સંકોચબળને ભેદનાર એવા અન્યબળનું ઉદ્ભવસ્થાન તે પ્રો. ડાકોરની કવિતાપ્રણાલિ. તેણે કવિતામાં વિચારપ્રધાનતાનું તત્ત્વ આણ્યું; અને વિચારને પ્રાધાન્ય આપતા આપણા જમાનામાં જે જે નવા વિચાર અને 'વાદો' આવ્યા તેને કાવ્યમાં ઉતારવા કવિઓએ પ્રયત્ન કરવા માંડ્યો : અને બીજી તરફથી અમુક તો કાવ્ય ન કહેવાય-એવો વિષયપરત્વનો આગ્રહી મત શિથિલ થવાથી કાવ્યના જૂના અને યોગ્યપ્રધાન પ્રકારો પુનરુજ્જીવિત થયા. દલપત નર્મદના વખતમાં મનાતું કે ગમે તે વિષયપર કાવ્ય થઈ શકે : ગમે તે વક્તવ્ય કાવ્યમાં મૂકી શકાય : અને અત્યારે પણ (ડાકોરસંપ્રદાયના લેખકોને ધ્યાનમાં લેતાં) આપણે લગભગ એ જ સ્થિતિએ આવ્યા છીએ : પણ ઇતિહાસનું પુનરાવર્તન કદી થતું નથી. માનવગતિ કદાચ ગોળ લાગે ખરી : પણ તે ડુંગર ફરતા ગોળ રસ્તા જેવી : પરંતુ યુગેયુગે આપણે આગળ વધીએ છીએ એ તો ચોક્કસ. દૂકામાં, અર્વાચીન કવિતાનાં વહેણોને ઇતિહાસ આટલો છે: શ્રી. પાઠકે ઉચિત ઉદાહરણો વડે આ વિષયનું સુંદર પ્રતિપાદન કર્યું છે.

પહેલાંનાં વહેણ અને પ્રવર્તમાન વહેણ તરફ વિશેષ દૃષ્ટિ ઠરાવવાથી વચલા કાળમાં થઈ ગયેલા નાનાલાલ, ખખરદાર તથા બોટાદકરની કવિતા-કલાની વિવેચના આપણે ઇચ્છીએ તેટલા પ્રમાણમાં મળી નથી. તે વિશેષ મળી હોત તો વિશેષ લાભ થાત. એકંદરે લખાણનું સ્વરૂપ 'વ્યાખ્યાન'નું હોવાથી પુસ્તકમાં કેટલુંક સંક્ષેપમાં કહી શકાય તેમ હતું તેનો તેમને વિસ્તાર કરવો પડ્યો છે; અને તેથી પછીનાં વ્યાખ્યાનોમાં કેટલાંક પૂર્વકથનોનું પુનરાવર્તન પણ કરવું પડ્યું છે. તેને લીધે પુસ્તક, વિષયના એકદેશને સ્પર્શ કરે છે. ધણી આનુષંગિક સુદાઓનો માત્ર ઉદ્દેશ્ય કરી તેમણે તે પક્ષા મૂક્યા છે. એટલે સાહિત્યના એક સ્વતંત્ર, શાસ્ત્રીય મીમાંસાના ગ્રંથ તરીકે આ વ્યાખ્યાનો અપૂર્ણ-

અધૂરાં, અને કેટલીકવાર તો વ્યાખ્યાતાએ આ પહેલાં કરેલી આ વિષયની બીજી ચર્ચાઓનાં પૂરક હોય એવી રીતે તે યોગ્યતાં છે. પરંતુ આ મર્યાદા વ્યાખ્યાનોના સ્વરૂપને લીધે છે. વિવેચનાના શાસ્ત્રીય ગ્રંથ તરીકે જો આ વ્યાખ્યાનોને ફરીથી લખવામાં આવે તો લગભગ ચોથા ભાગનું લખાણ તેમાંથી નીકળી જાય અને અન્યત્ર કરેલી કાવ્યચર્ચા વડે એ જગાને તેઓ ભરી શકે અને પરિણામે સંપૂર્ણ ગ્રંથ આપણને આપી શકે.

‘સાહિત્યકળા’ (પ્રો. મોહનલાલ દવે)નો સાહિત્ય સંબંધીના નિબંધોનો સંગ્રહ એ વિવેચનસાહિત્યનાં જુદાં પ્રકાશનો ચાલુ દસકામાં છપાવા માંડ્યાં છે તેનાં આદેશનને આભારી છે. વીસમી સદીના પહેલાં બે દસકામાં જે સમર્થ, ચેતનવંતા અને સંસ્કારી શૈલીવાળા યુનિવર્સિટીના સ્નાતકોનો લેખકવર્ગ કામ કરી રહ્યો હતો તેમાં પ્રો. મોહનલાલ દવેનું સ્થાન મોખરે હતું. તે વખતમાં ‘વસન્ત’ માસિકમાં લેખ છપાય એ સાક્ષરતાની મોરછાપ જેવું મનાતું હતું : તેવી કપરી કસોટીના વખતમાં તેમનો—જેના નામપરથી આખા સંગ્રહનું નામ પાડ્યું છે તે—‘સાહિત્યકળા’નો લેખ, ૧૯૦૯માં પ્રસિદ્ધ થયો હતો. શ્રી. દવેનું માનસિક બંધારણ સૌમ્ય અને શાન્ત પ્રકારનું છે તેથી શુદ્ધ સાહિત્યના નિબંધો એ લખે તેમાં નવાઈ પામવા જેવું કંઈ લાગતું નથી; પરંતુ તેમને જ્યારે ‘હાસ્યરસ’ સંબંધી માર્મિક ચર્ચા અને ઉદાહરણોથી પોતાના વકતવ્યનું સમર્થન કરતા જોઈએ છિયે ત્યારે એ શાન્ત મુખ, મુખમાં જ હસતું અને હસાવતું આશ્ચર્ય પમાડે છે. ૧૯૧૨ની વડોદરામાં મળેલી ગુજરાતી સાહિત્યપરિષદ વખતે તેમણે ‘ફિલસૂફી’વાળું દૃષ્ટાંત વાંચી સંજ્ઞાવાળું હતું તે દૃશ્ય મારી આંખ આગળ આજે નોંધ લખતી વખતે ખડું થાય છે. ખેદની વાત એટલી છે કે તે પછી ત્રીજા અને ચોથા દસકામાં, તેમની સાધારણ તબિયતને લીધે તેમણે વિશેષ લખ્યું નથી : અને તેથી નવો લેખકવર્ગ તેમને ઓછો પિછાને છે. તેમનો ‘કાવ્યસંગ્રહ’ પણ પ્રકાશનની રાહ જુવે છે.

વાર્તાકાર ઉપરાંત શ્રી. રમણલાલ દેસાઈ નિબંધકાર, વિચારક અને અભ્યાસી તરીકે પણ તેમની પ્રાસાદિક શૈલીના જોરે સારું ધ્યાન ખેંચી રહ્યા છે. ‘જીવન અને સાહિત્ય-ભાગ ૨’માં સમાયેલાં વિવેચનોમાં અભ્યાસપૂર્ણ માહિતીઓ ઉપરાંત ચિંતનપ્રધાન આત્માનું ઉચ્ચારણ પણ છે : અને તેથી તેમનાં વિવેચન એ ગદ્યશૈલીની કલાકૃતિ બની રહે છે. અગિયાર વિષયો પર પ્રાસંગિક વિવેચનરૂપે લખાયેલાં છતાં વિષયના મૂળમાં જઈ, તેની તલસ્પર્શી

ચર્ચા કરનાર, અને તાજા જ પ્રશ્નોને કલાસિકલ મહત્ત્વ આપી તેના સંપૂર્ણ અને પ્રસન્નતાપૂર્વક કરેલા વિચાર, આ વિવેચનોને પ્રાસંગિકતામાંથી ઉદ્ધારી, તેને ચિરંતન પ્રશ્નોની કક્ષામાં લાવી મૂકે છે. વિવેચકની વિશદતા, સાહિત્ય-શિષ્ટીની શબ્દકારીગરી અને સર્જકની વેધકદષ્ટિ આ લખાણોમાં વધતા-ઓછા પ્રમાણમાં વ્યક્ત થયાં છે. જ્યાં જ્યાં લેખક ગૌરવ, બલ કે વિશિષ્ટતા જુએ છે ત્યાં તેમનું હૈયું રાગે છે; અને તેમની કલમ તેજસ્વી બને છે. વિષયોની નવીનતા, દષ્ટિની સ્વતંત્રતા અને વિચારોની પ્રેરકતા એ આ ગ્રંથોનાં મુખ્ય લક્ષણો છે.

‘મનોમુકુર ભાગ ૪’ (સ્વ. નરસિંહરાવ દીવેટિયા) એ શ્રી. નરસિંહરાવનાં વિવેચન, રસચર્ચા ધૃત્યાદિ વિષયો પરનાં અભ્યાસચિંતનનો છેલ્લો સંગ્રહ છે. ગુજરાતમાં વિચાર અને વિચારની ભાષા ધડનારા પીઠ તથા પંડિત સાહિત્યકારોમાં તેમનું સ્થાન જોયું હતું. તેથી તેમનાં લખાણોનું મૂલ્ય તે દષ્ટિએ લવિષ્યના અભ્યાસીને લાગ્યા વગર નહિ રહે.

સમકાલીન સાહિત્યકારોનાં સમભાવપૂર્વકનાં રેખાચિત્રો કે પરિચય-લેખોને ‘સાહિત્યના ઓવારેથી’ નામથી પ્રો. શંકરલાલ શાસ્ત્રીએ પ્રકટ કર્યા છે. શ્રી. ડૉ. આનંદશંકરભાઈ તથા શ્રી. રામનારાયણ પાઠક સિવાય મોટેભાગે ગઈ કાલના ગુજરાતના જ કહીએ એવા સંસ્કારપૂજકો અને લેખકોની ચરિત્રમાલા આમાં આપેલી છે. એમાં શ્રી શાસ્ત્રીએ દિલસોજ દષ્ટિએ સહાનુભૂતિભર્યું અણ્ણદર્શન કરાવ્યું છે : છતાં એમાં નરી પ્રશસ્તિ નથી-એટલી એમની વિશેષતા છે. સાહિત્યકાર મનુષ્ય તરીકે, સદ્ગુહસ્થ તરીકે, અભ્યાસી તરીકે, સંસ્કારપ્રેમી તરીકે કેવા દેખાય છે-તે બધું આ ચરિત્રમાલાદ્વારા આપણને જાણવા મળે છે. એટલે પુસ્તક ચરિત્રવિભાગમાં ગણાવવા જેવું છતાં, તેને સાહિત્ય સાથે નિકટ સંબંધ હોવાથી તેને અહીં ગણાવ્યું છે. શ્રી. રમણલાલ દેસાઈએ ઉપોદ્ગ્રાત લખી, અધ્યાપકની અભ્યાસશીલતાને વખાણી છે. વિદ્વાની ઉપાસના માટેનાં અભ્યાસપીઠ હોય એવી આપણી કોલેજો, કાલુ જાણે કેમ-પશ્ચિમમાં હોય છે તેમ-તેના અધ્યાપકોમાં અભ્યાસનિષ્ઠતાની કાયમ લગની લગાડી શકી નથી : તેવા વખતમાં શ્રી. શાસ્ત્રીનો આ ફાળો પ્રશંસાપાત્ર છે.

‘સાંકેતિક અંથસ્થ વાક્યમય’ (શ્રી. અનંતરાય રાવળ) માં શ્રી. રાવળે નિખાલસવૃત્તિથી કોઈપણ જાતના પૂર્વગ્રહ વગર સાંકેતિક પુસ્તકોની સંમીલોચના આપી છે. એક માણસ માટે આટલાટકું અવલોકનકાર્ય તેની

શક્તિ તથા અવકાશને ખૂબ તંગ બનાવે તેવું છે તેની કોઈ પણ ના પાડશે નહિ. તેથી સામયિકમાં 'ફરજને ખાતર' કરવામાં આવતાં અવલોકનો સાથે સરખાવતાં વાર્ષિક સમીક્ષાની પુસ્તકનોંધોમાં ઝાઝું ઊંડાણ આવી નથી શકતું એ સમગ્ર તથા તેવું છે. છતાં મુખ્ય સંતોષ તો એ લેવાનો છે કે વાર્ષિક પ્રકાશનોના સાહિત્યપ્રવાહોનું સમગ્રદર્શન એક પ્રતિષ્ઠાપિત સમીક્ષકદ્વારા આપણને અંધારમાં મળે છે. શ્રી. રાવળની પ્રવાહી છતાં પ્રાસાદિક શૈલી એ તેમની સમીક્ષાનું મુખ્ય આકર્ષણ છે.

ગુજરાતી રંગભૂમિના ઉદ્ધારક થવાની હોંસ સેવતાં અને કેટલાક સંસ્મરણો: અસરકારક એવા સુંદર પ્રયોગોથી તેને મધ્યકાલીન ભવાઈની અસંસ્કૃત ધરડામાંથી બહાર ખેંચી લાવનાર તરીકે જેમની ખ્યાતિ ગુજરાતી સાહિત્યના ઇતિહાસને પાને રહેશે એવાનો " દી. બ. રણછોડભાઈ ઉદયરામ શતાબ્દી સ્મારક ગ્રંથ " ગુજરાતે નિર્માણ કરીને, પોતાના ગરવા પુત્ર પ્રત્યે ઉચિત લાગણી વ્યક્ત કરી છે. 'લલિતા-દુઃખદર્શક નાટક', 'રાસમાળા'નો અનુવાદ તથા 'રણપિંગળ'ના ત્રણ ભાગ-એ તેમના યશઃગિરિનાં ત્રણ શિખરો છે. આ નિમિત્તે મળેલાં સંસ્મરણોમાંથી તેમના સમયનું ધણું નવું આપણને જાણવા મળે છે.

સ્વર્ગસ્થ કનુબહેનકૃત " મારી જીવનસ્મૃતિ તથા નોંધપોથી " (સંપાદિકા: સૌ. પુષ્પલતા પંડ્યા)માં લેખિકાની સાચાઈ, યુગગ્રાહતા તથા નિખાલસપણું દેખાઈ આવે છે. એક પ્રબલ ઊર્મિવશ આત્માનાં સારાં માઠાં સંવેદનોએ સળગતી આ સ્મૃતિઓની વાણી સંસ્કારશોભીતી છે. પ્રૌઢાવસ્થા સુધી જો આ બહેનનું જીવન લંબાયું હોત તો આપણને વધુ સંયમશોભન આત્મકથા મળત એમ આ પુસ્તક વાંચ્યા પછી આપણને લાગ્યા કરે છે. નિબંધો, વાર્તાઓ, કવિતાઓ, અનુવાદો વગેરે ક્ષેત્રમાં વિવિધ સાહિત્યપ્રયોગો કરી, એક મધ્યમ વર્ગની, આપમેળે તથા પતિસહવાસના રંગથી સાહિત્ય-વાચનમાં રંગાયેલી ગુજરાતણે બહુ સારી આશા આપી હતી-એટલો વિશાદ આ 'અકાળે કરમાયેલી સ્ત્રીકવિ'ના વહેલા અવસાનથી આપણને થાય છે.

ગુજરાતના નારીજીવનમાં જે ક્રાન્તિ આવી તેનો સંદેશો ઝીલનાર પહેલી ટુકડીમાંનાં સભારી તે શ્રી. શારદાબહેન મહેતા. એમનાં 'જીવન-સંભારણાં' એટલે એમનાં પચાસ વર્ષનો જીવનપટ-જે આ સંક્રાંતિકાળ ઉપર જ વિસ્તરેલો હતો. ઓળખના બંધ-મોચનનું યુદ્ધ કશી ઉમ્મતા કે કશા ઉત્પાત સિવાય-કોઈ પણ સંદેજેટ પ્રવૃત્તિ વિના-કેવલ પોતાના સંસારરૂપી



શબોવડે પોતાના કૌટુંબિક જીવનમાં રહીને એ કેમ લક્ષ્યાં તેનાં 'સંભારણાં' નિરાડઅરી અને વિનયશીલ વ્યક્તિત્વથી તેમણે આલેખ્યાં છે. બીજી રીતે કહીએ તો, પોતાના જીવનપટ પર રમતા ગુર્જર નારી-ગંગૂતિના યુગની તેમણે યુગકથા આલેખી છે. એમાં ગુજરાતજીની સંસ્કારિતાનો જ ઇતિહાસ છે એમ કહીએ તો ચાલે.

આત્મચરિત્રનું આલેખન અતિ કપરું છે: એમાં પ્રમાણ રહેવું અઘરું છે: કારણ કે એમાં 'હું' પ્રધાનપણે રહે ત્યારે તેનું વ્યક્તિત્વ વાચકને ખૂંચ્યા કરે છે; અને જ્યારે નિરૂપણમાં 'હું' બદલાઈ જાય છે ત્યારે લેખક નકામી દુનિયા ડહોળે છે અને આત્મકથા આપતો નથી. અહીં બધું સપ્રમાણ રહ્યું છે તે અભિનંદનનો વિષય છે. શારદાબહેન જેવાં સરલ, શાંત અને ગુણિયલ ગૃહિણી પાસે 'સંભારણાં' લખાવી, તેમને એ રીતે બોલતાં કરવાનું માન 'શારદા'ના તંત્રી શ્રી. રાયચુરાને ધટે છે.

નવલકથાને જેટલો બહોળો વાચકવર્ગ મળે છે તેટલો ટૂંકી વાર્તા સિવાય બાક્યે બીજા કોઈ સાહિત્યપ્રકારને મળતો હોય: કારણ કે માનવ-હૃદયના ચિરંતન ભાવો આલેખવા, માનવજીવનના

#### નવલકથા:

મહાપ્રશ્નો ચર્ચવા અને સંસારપટ પર વિસ્તરેલા માનવવ્યવહારને સાહિત્યાંકિત કરવા માટે વર્તમાનકાળમાં નવલકથા જેટલું લોકપ્રિય સાધન બીજું કોઈ નથી: આપણાં મધ્યકાલીન 'આખ્યાનો' અને 'લોકકથાઓ'નું સ્થાન એણે સર કર્યું છે. તેથી ગુજરાતમાં પણ નવલકથાનું સર્જન પહેલે નંબરે આવે છે. નવલકથાના વસ્તુને ધ્યાનમાં લઈ આ વિભાગની વિપુલ સામગ્રીને ઐતિહાસિક, સામાજિક, તથા ભેદભરમની એમ ત્રણ ભાગમાં વહેંચી નાખી છે: અને તેનાં મૂળ જન્મસ્થાનને ધ્યાનમાં લઈ, મૌલિક, પરપ્રાંત-ભાષાનુવાદ અને પરદેશ-ભાષાનુવાદ એવા પણ વિભાગ બતાવ્યા છે: જેથી આયાત થતી પરદેશી સાહિત્યસામગ્રીનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ આવી શકે.

'ક્ષિતિજ-પૂર્વાર્ધ' ( રમણલાલ દેસાઈ )માં શુભ સામ્રાજ્યની પહેલાં, હિંદમાં 'નાગ' કે 'ભારશૈવ'ના નામથી ઓળખાવાતી આર્ય કે અર્ધઆર્ય

ઐતિહાસિક વાર્તાઓ: પ્રજાએ સામ્રાજ્યો સ્થાપ્યાં હતાં તે સમયનું, અર્ધ-

ઐતિહાસિક અને અર્ધ-કાલ્પનિક પ્રતિબિંબ આપણે કદાચ શકીએ છીએ. ઈસવીસનની બીજી સદીમાં આવાં પ્રજાસત્તાક મહારાજ્યો સ્થપાયાં તે પહેલાંનું વાતાવરણ એટલે આ મહારાજ્યોના ધડતરની ક્રિયાઓ

જે વખતે ચાલતી હશે-ગ્રીસ અને રોમન સામ્રાજ્ય સાથેના આંતરરાષ્ટ્રીય સંબંધોની છાણાવટ જે વખતે થતી હશે-તે સમયના સંધિકાળને, એ યુગના આઠાઝાંખા ચિત્રને, 'ક્ષિતિજ' પરથી લેખક આપણને ઓળખાવવા માગે છે. વાર્તાનું નામ સમગ્રવર્તા લેખક કહે છે: 'આપણી માનવદષ્ટિનું અટક-સ્થાન ને ક્ષિતિજ. નજરબહાર દેખાતી આભપૃથ્વીની સીમા: ઉદ્ધિ ને આકાશ એક બની જાય છે તે રથળ: દરિયાપાર શું હશે તે જાણવાની જિજ્ઞાસા: સર્વદા કલ્પનાને ઉત્તજિત કરતી એ ક્ષિતિજભૂમિ આદર્શોનું ધામ છે.' આર્ય સંતાન સુખાહુ ચિંતન કરે છે: "આ ક્ષિતિજ એટલે જગતની મર્યાદા કે આપણી દષ્ટિની મર્યાદા? ગર્ભ કાલનું ક્ષિતિજ સમુદ્રથી બહાર વ હતું. આજે એની પાર આપણે જર્મ શક્યા: જંબુદ્વીપ અને પ્લક્ષદ્વીપના ઓવારા વચ્ચે આપણું ક્ષિતિજ વિસ્તાર પામ્યું. ક્ષિતિજ એક દષ્ટિમાં જ હોય કે મનમાં પણ ખરું?...દેખાય તે મનમાં ઊતરે: પણ આ ક્ષિતિજ માનવજાતના ભાવિ આગળ અટકી જાય છે. ક્ષિતિજની મર્યાદા ત્યાં છે."

પ્રાચીન આર્યો સામ્રાજ્યોદ્ધારા-અશોક જેવાનાં ધર્મશાસનોદ્ધારા જાણવા મળે છે તેમ-ધર્મધ્વજ ફરકાવવા માટે જ પૃથ્વી પર ધૂમી વળતા હતા. યુરોપીય મહાવિગ્રહના સાંપ્રત વાતાવરણમાં "ધ્વજ કેમ ફરકાવાય?" તેની મીમાંસા સુખાહુદ્ધારા જે વર્ણવી છે તે ખૂબ વિચારપ્રેરક બને છે: "ધ્વજ ત્રણ રીતે ફરકાવી શકાય: એક તો રાજધ્વજ-સત્તાધ્વજ, બીજો મિત્રધ્વજ અને ત્રીજો ધર્મધ્વજ: રાજધ્વજની પાછળ અસહિષ્ણુ શાસન-શક્તિ. મિત્રધ્વજની પાછળ સહનશક્તિ અને ધર્મધ્વજની પાછળ સર્વાર્પણ-શક્તિ:" શત્રુને નિર્મળ કરવા સાગ કે શત્રુત્વને નિર્મળ કરવું સારુ? (પૃ. ૨૭૬) એમાં, અને શસ્ત્રવિહીનતાની ફિલસૂફીની ચર્ચામાં વર્તમાન ગાંધીવાદને સૂક્ષ્મરૂપે જોવાની લેખકની વેધક દષ્ટિનો આપણને પરિચય થાય છે. પરંતુ હજી તો આ વાર્તાનો પૂર્વાર્ધ છે: તેથી ઉત્તરાર્ધમાં શું આવે છે તેની રાહ જોવી ઠીક છે ગુજરાત અને ગુજરાતના સમુદ્રકિનારાએ આર્યસંસ્કૃતિના ફેલાવ, સંમિશ્રણ તથા મંગોપન કાળે જે ફાળો આપ્યો છે તે ફાળામાં અંતર્ભાવ પામતી ગુજરાત ભોમની યશઃકથાથી પ્રેરાઈ ને, લેખકે એ ધુમ્મસ સરખા અસ્પષ્ટ અને પ્રાચીનયુગને વાર્તામાં ગૂંથ્યો છે. વાર્તાનું આકર્ષણ તેના સાહસમર્યા અને અદ્ભુત વાતાવરણમાં છે.

એ જ લેખકની આ વિભાગની બીજી વાર્તા પણ ચાલુ સાલમાં બહાર પડી છે. 'ઠંગ' (શ્રી. રમણલાલ દેસાઈ) એવા વાર્તાના ટૂંકા નામની સાથે જ

જૂતકાળની ભયપ્રદ સ્મૃતિ તાજી થઈ જાય છે. પ્રસ્તુત કથાનું વાતાવરણ કંપની સરકારના રાજ્યકાળનું ઐતિહાસિક રાખ્યું છે: છતાં કર્નલ સ્વીમાન સિવાયનાં પાત્રો કલ્પિત છે; અને એક શિષ્ટ લેખકને જાણે તેમ શ્રી. રમણલાલે પોતાની વાર્તાને માટે એકલા અદ્ભુત રસનું આલંબન ન લેતાં, તેમાં પ્રસંગોપાત્ત ઉમદા ચારિત્ર્ય, પ્રેમ-શૌર્ય, ઔદાર્ય અને ધૈર્યના ઉચ્ચ અંશે કુશળતાથી વર્ણુ લીધા છે. તેથી જ તેમની વાર્તા સુવાચ્ય બની છે. એટલું જ નહિ, પરંતુ તેનું વાચન રોમાંચક, પ્રોત્સાહક તથા વિશુદ્ધિપ્રેરક પણ છે. છેડે જોડેલો ડગ તથા એવી બેદા ટાળીઓની સંસ્થાનો ઇતિહાસ વાર્તાના વાતાવરણને પિછાનવા હીક ઉપકારક થાય છે.

એટલે આ કેવલ નવલકથા નથી. તેમાં આગલા કાળના હિંદમાં ડગ લોકોની સંસ્થા જે ઉદ્ધાપાત મચાવતી તેનો સાહિત્યકારે આલેખેલો ઇતિહાસ છે. મધ્યકાલીન લોકકથાઓમાં પણ ડગ લોકોનાં સંસ્થાનો અને નગરો—‘ડગપુર પાટણો’—હોવાનાં ભયાનક વર્ણનો આવે છે; પરંતુ તેને આપણે કાલ્પનિક ગણીએ છીએ: પરંતુ ડગાઇ અને ડગપણું ત્રિકાલાગ્રાધિત જણાય છે; પુરાણોમાંથી પણ તેનાં દૃષ્ટાંતો મળી આવે છે. બેદનું વાતાવરણ ઉત્પન્ન કરે તેવી કથાઓ માટે હિંદમાં ઘણી અનુકૂળ સામગ્રી પડી છે: તેમાંયે હિંદી અંગ્રેજ લેખકોએ તેમની રાજકીય દૃષ્ટિએ આપણને ‘ડગ’ સંબંધી ભયકારક વાતાવરણ ઉપગમવી આપ્યું છે. અંગ્રેજ હતા તો એ “કાળા કેર ગયા કરનાર”—એ એમનો દુષ્ટો હેતુ હતો: લેખકે પોતાની પ્રારંભની કૃતિ, બ્રહ્માં વર્ષ પછી છપાવવામાં ઉમદા સાહસ ખેડ્યું છે: છતાં તેમાં તેમને કંતેહ મળી છે.

‘તક્ષશિલાની રાજમાતા’ (ઉછરંગરાય ઓઝા)ની વિરતૃત નવલકથા ઓક વિજેતા સિકન્દરે હિંદના સંસ્કૃતિધામ સમા તક્ષશિલાના વિદ્યાપીઠ પર ચઢાઈ કરી તે ઘટનાને વસ્તુ તરીકે લઇને રચાઈ છે. તત્કાલીન સમાજનું લેખકે કરાવેલું દર્શન કેટલે અંશે ઐતિહાસિક તથ્યને વળગી રહે છે તે સરખાવવાનું આપણી પાસે આજે સાધન નથી. ઘટનાની ઘડીએ વિધવા મહારાણી રંભાદેવો તક્ષશિલાનું રાજતંત્ર ચલાવતી હોય છે. વિધવા છતાં વિલાસપ્રિય એવી મહારાણી સિકન્દરના ગુપ્ત રાજદુતો સાથે તેમ જ બૌદ્ધ શાસનના સાધુઓ સાથે ન મચ્છવા જેવી છૂટ લે છે; અને પરિણામે તેનું પતન થાય છે. ખાલજુધર્મ આ વખતે સંકટમાં આવી પડ્યો હોય છે. એટલામાં એકાએક સિકન્દરનું આગમન સાંભળતાં, વિતસ્તાના ઇતિહાસ-પ્રસિદ્ધ રાજા પોરસને હાથે પોતાનું અપહરણ કરાવરાવે છે. તે ઘડીથી રાણી

રંભામાં અણુધાર્યું અને અણુચિત્તવ્યું પરિવર્તન થવા માંડે છે. વાર્તાનો આવેલ અંત કંઈક ઉતાવળો જણાય છે. વાર્તાનું વસ્તુ ઐતિહાસિક છે એટલું જ આ પુસ્તકનું મહત્ત્વ છે: બાકી તેમાંથી પાત્રોનો ઉકાવ જોઈએ તેવો થતો નથી: અને એકંદર વાતાવરણ વાચકના ચિત્તને ઊંચે લઈ જાય તેવું નથી.

ઇતિહાસનું વાતાવરણ ગમે તેટલું રોચક અને રોમાંચક હોય; પણ એકલી વસ્તુની વીગતો ઉપરથી નવલકથા રચાઈ જતી નથી. પાત્રોદ્ધારા વસ્તુ ઊકલતું જાય અને વસ્તુદ્ધારા પાત્રોનો વિકાસ સંધાતો જાય તો જ એ વાતાવરણ વાર્તાને ઉપકારક થાય છે. સામાજિક નવલો માટેના વિષયો-માંથી હવે જાણે નાવીન્ય લાવવું દુર્ઘટ જણાવાથી આપણા લેખકોની નજર ઐતિહાસિક વસ્તુમાંથી વાર્તાઓ ઉપજાવવા તરફ ઝડપથી વળતી જાય છે એ પ્રસ્થાન વધાવવા જેવું છે: છતાં એમાં જેટલે અંશે કલા આવી શકશે તેટલે અંશે જ એ પ્રયોગો સફળ ગણાશે એ જૂલવાનું નથી.

‘કલિંગનું યુદ્ધ’ યાને મહામેઘવાહન ‘ખારવેલ’ ( ‘સુશીલ’ ): સંશોધકો પ્રાચીન ઇતિહાસના દટાર્થ ગયેલા ભંડાર નવી પેઢીઓ સમક્ષ ખુલ્લા મૂક્યા કરે; પરંતુ જ્યાં સુધી સાહિત્યશિલ્પીઓ એ ઇતિહાસના હાડપિંજરમાં કલ્પનાનો પ્રાણ પૂરે નહિ ત્યાં સુધી એ ઇતિહાસ ચેતનવંતો બની શકતો નથી. વિક્રમ સંવતના આરંભ પહેલાં બે વર્ષો પર, વર્તમાન ઓરિસ્સા છે તેને પ્રાચીનો ‘કલિંગ’ કહેતા. ત્યાં આવેલા ભુવનેશ્વર તીર્થ નજીક ખંડગિરિ અને ઉદયગિરિ પર્વતની વિશાળ ગુફાને મથાળે એક શિલાલેખ છે. જેનું વાચન સ્વ. પુરાતત્ત્વવિદ કાશીપ્રસાદ જયસ્વાલે કલ્પનાના જોરે કર્યું હતું. એમાં કલિંગ ચક્રવર્તી મહારાજ ખારવેલનો ઉલ્લેખ છે એટલું તો સ્પષ્ટ છે. મગધ સમ્રાટ અશોક-જેની સામ્રાજ્યસ્થાપના ખરેખર છીપી નહોતી— તેણે કલિંગ પર હલ્લો લઈ જઈ ત્યાં ભારે કતલ ચલાવી. તેને બચાવ જવાખ આપવા તથા પોતાના સ્વદેશની સ્વાધીનતા ટકાવી રાખવા માત્ર આઠત્રીસ વર્ષની વયમાં જ જુવાન મહામેઘવાહને દેશનું પુનરુત્થાન કર્યું; અને તેને સ્વાધીન બનાવ્યાનો સંતોષ મરતાં મરતાં પણ લીધો.

આ બધું શ્રી. સુશીલે સુંદર રીતે, મન કબૂલ કરી દે તેવી રીતે આલેખ્યું છે. છતાં આ કથાના ઐતિહાસિક તંતુઓ છેક આછાપાતળા છે. તેથી એમ લાગે છે કે મોટે ભાગે વર્તમાન યુગભાવને આ વીરકથામાં વણી લેવાનું લેખકને સુગમ પડ્યું છે. રાષ્ટ્રપ્રેમી ખારવેલના રાષ્ટ્રોદ્ધાર કાર્યની આ ગુણગાથાના બીતરમાં આધુનિક સામ્રાજ્યવાદ અને તેની સામે માધ્ય

ઈચ્છકનાર કચરાયેલાં રાષ્ટ્રોનો ભાવનાધોષ સાંભળી શકાય છે. અને ‘ખડુ’ જોતાં તો ઐતિહાસિક નવલમાં સામાજિક અંતર પાડતું પ્રાચીન વાતાવરણનું તત્ત્વ જ લેખકને ઉપયોગી થયું છે. અને તેથી વર્તમાન સમયના બધા વિચારો અને ભાવનાઓ જૂતકાળમાંથી વાંચવાનો તેમણે દેખાવ કર્યો છે. સમકાલીન વાતાવરણ અને સંયોગની છુટ્ટાદાર ચર્ચા, રંગદર્શી કલ્પનાના બળથી પ્રાચીન કથાના તાણાવાણામાં લેખકે વણી લીધાં છે. ધર્મ-વાતાવરણના નિરૂપણમાં લેખકની તટસ્થવૃત્તિ જ્ઞાન ખેંચે છે.

લોકવાર્તા તથા લોકગીતોનું સંપાદન તથા તેના પ્રચારકાર્ય માટે સને ૧૯૨૪ થી ‘શારદા’ દ્વારા શરૂઆત કરનાર શ્રી. ગોકુલદાસ રાયચુરાના અત્યાર સુધીના પ્રકાશિત સાહિત્ય-પ્રયાસો ધણાના જાણવામાં છે. પરંતુ જે એક ભવ્ય અને વ્યવસ્થિત યોજનાથી એમણે આ ક્ષેત્રમાં કામ આરંભ્યું હોય તો તે ચૂડાસમાઓના ઇતિહાસની આસપાસ ચૂંથેલી સુંદર નવલકથાની હારમાળા છે: ‘અહરાજ’, ‘મહીપાળદેવ’, ‘સોરઠરાણી’, ‘નગાધિરાજ’, ‘કુલદીપક’, ‘સોરઠપતિ’ તથા ‘સોમનાથની સખાતે’—એ ‘નવલસમ્રાટ’ દ્વારા એમણે સોરઠના ચૂડાસમાઓની કીર્તિકથા ઉકેલી છે: અને પરંપરાગત ઇતિહાસ ઉપરાંત, લોકકથાઓ અને દંતકથાઓનો આધાર લઈ મુખ્ય પ્રસંગોને વળગી રહી, કલ્પનાના બળથી નવાં પાત્રો પણ તેમાં સંજ્યા છે. શ્રી. કનૈયાલાલ મુનશીએ સોલંકીયુગની કીર્તિકથાઓ નવલત્રિપુટી રચી છે અને એમાંનું ચોથું પુસ્તક ‘જય સોમનાથ’ આરંભાદ્ય ચૂક્યું છે. તેનું સ્મરણ શ્રી. રાયચુરાની આ જૂનાગઢના રા’ની નવલકથાઓ વાંચતાં થાય છે. સોલંકી (જેમાં વાંધેલાનો પણ સમાવેશ થાય છે) વંશ કરતાં પણ ખીજાં બસો વર્ષ સુધી જે વંશનું અસ્તિત્વ ઇતિહાસમાં ટકવા પામ્યું હતું એવો આ ચૂડાસમાઓનો ઇતિહાસ રજૂપૂતોની ચડતીપડતીની આરસીરૂપ છે. અને તેમાં વણી લીધેલા રાજકીય, ધાર્મિક તથા સામાજિક જીવનના પ્રશ્નો વાચકને વિચારપ્રેરક તથા ઉદ્દેશોદક પણ છે.

ચાલુ સાલે ‘નગાધિરાજ’ તથા ‘કુલદીપક’ની ખીજી આવૃત્તિ પ્રકટ થવા પામી છે; અને ‘સોરઠપતિ’ તથા ‘સોમનાથની સખાતે’ની નવી આવૃત્તિ પ્રકટ થવામાં છે. ‘નગાધિરાજ’ તે રા’દયાસનો પુત્ર રા’નવધન: અને તે જ ‘કુલદીપક’ અને તે જ ‘સોરઠપતિ’: અને તેના જ સમયમાં મહમદ ગઝની સોમનાથ પર ચઢાઈ લઈ આવ્યો હતો. તે વખતે ભીમદેવ સાથે ‘સોમનાથની સખાતે’ કરવામાં રા’ નવધન સામેલ હતો એમ આ જૂથમાંની

હેલ્લી વાર્તામાં આવે છે. રાજ્યકાળનાં લાંબાં વર્ષો પર વિસ્તરેલું નવધનનું જીવન આમ લેખકને આટલી બધી નવલોનું વસ્તુ પૂરું પાડી રહ્યું છે. પરંતુ સમગ્ર દષ્ટિએ વિચારતાં, આ પ્રત્યેક નવલકથા એ સ્વતંત્ર કથા લાગતી નથી; પરંતુ એક વિશાળપટ પર વિસ્તરેલા જીવનના વિવિધ ખંડો હોય એમ લાગે છે. તેથી જ દરેક ખંડમાં મુખ્ય પાત્ર કયું તે વિચારવું પડે છે. શ્રી. મુનશીના 'ગુજરાતના નાથ'માં ગુજરાતનો નાથ કોણ ?-એ પ્રશ્ન થાય છે. તેમ ઉદાહરણ તરીકે 'સોરઠપતિ'માં વધુ ગ્જવલ્યમાન પાત્ર કયું ?-એવો પ્રશ્ન થતાં, પ્રભાસની રાજકુવરી વેણુ જ મુખ્ય પાત્ર લાગે છે; અને 'સોમનાથનો સખાતે'માં લાડીના હમીરજી ગોહેલ આપણું વિશેષ ધ્યાન ખેંચે છે. સોરઠ ધરાના પ્રાચીન ઇતિહાસને આમ રસપૂર્ણ વાર્તા દ્વારા જાગૃત કરવા માટે શ્રી. રાયચુરાને અભિનંદન ધટે છે. વાર્તાની લખાવટ રસભરી અને જોરદાર છે. પ્રકરણોને મથાળે તેમાં આવનારા વિષયનું ચૂચ્ચન કરનારા મુલાખિતોસમા 'દૂહા' મૂક્યા છે. તેથી લોકવાર્તાનું વાર્તાવરણ જમાવવામાં સારી ફત્તેહ મળી છે.

ચૂડાસમાઓના ઇતિહાસની આ સુંદર વાર્તાઓ વાંચ્યા પછી એક જિજ્ઞાસુ એટલો ઉત્કટ અસંતોષ જાગે છે કે આટલા બધા સમય, ટેકાલા અને ચણુનમ રજપૂતવંશનો સળંગ ઇતિહાસ આલેખવાનું હજી સુધી કોઈ ગુજરાતી વિદ્વાનને કેમ સૂઝ્યું નહીં હોય ? યુનિવર્સિટીમાં ઇતિહાસના વિષયમાંનો 'ઑનર્સ કોર્સ' ગ્રીસ અને રોમનો ઇતિહાસ આપણા વિદ્યાર્થીઓને લાણાવવાની સગવડ કરી આપે છે-અથવા તેમ કરવાની તેમને ફરજ પાડે છે; પરંતુ આપણા દેશનો અને આપણા પ્રાંતનો ઇતિહાસ તેમના અભ્યાસક્રમમાં કોણ જાણે ક્યારેય સ્થાન પામશે ! કૂવામાં હોય છે તો જ જેમ હવાડામાં આવી શકે છે તેમ આપણો નવજુવાન વર્ગ જ્યારે પોતાના દેશનો ઇતિહાસ શીખશે ત્યારે જ તેમના સાહિત્યપ્રયોગો એ ઇતિહાસના અભ્યાસથી ચેતનવન્તા અને પ્રેરણાદાયી બની શકશે.

'રા' ગંગાજગિયો' (શ્રી. ઝવેરચંદ મેઘાણી): એ ચૂડાસમાઓના વંશનો છેલ્લો રજપૂત રાજા છે. ઐતિહાસિક નવલકથા માટેનું વસ્તુ પસંદ કરવામાં લેખકને માટે કોઈ સંધિકાળનો યુગ ખૂબ રોચક અને આકર્ષક બને છે એમ જાણાય છે; કારણ કે અસ્ત પામતો એક યુગ અને શરૂ થતા નવા યુગની ક્ષિતિજ: એ પૂનેમને દિવસે સાંજે સામસામા આવી જતા અસ્તંગત સૂર્ય અને ઉદયમાન થતા ચંદ્રનું સ્મરણ કરાવે છે. તેમની પરસ્પર તેજઅગાધાને

ગૂંથવાનું તેથી વધુ સુગમ પડે છે. ક્રિટને 'લાસ્ટ ઑફ ધ ઍરન્સ', 'લાસ્ટ ડેઝ ઑફ પોમ્પીઆઈ', અને સ્કોટ 'લે ઑફ ધ લાસ્ટ મિન્સ્ટ્રલ'માં જેવી સંધિકાળના જમાનાની પસંદગી કરી છે તેવી જ રીતે, શ્રી. નંદશંકરે પણ ફરણીલાની વાર્તા 'ધ લાસ્ટ ઑફ ધ રજપૂત કિંગઝ ઑફ ગુજરાત' એવી પ્રાચીનયુગની સંધ્યાકાળને પોતાના વસ્તુ તરીકે પસંદ કરી હતી.

શ્રી. મેઘાણીએ 'રા'ગંગાજળિયા'માં જૂનાગઢના ચૂડાસમા છેલ્લા રા'મંડલિકનો અસ્તકાળ (રાજ્યકાળ ઈ. સ ૧૪૫૧-૧૪૭૩) અને ગુજરાતના સુલતાન મહમ્મદ બેગડાના ઉદયકાળના વખતનું સાહિત્યચિત્ર દર્શાવે છે. તેમનું ખીજું ઐતિહાસિક પુસ્તક ચાલુ સાલમાં પ્રકટ થયેલું 'સમરાંગણ' પણ ગુજરાતના છેલ્લા સુસલમાન સુલતાનનો અંતઘડીઆના પ્રસંગોની આસપાસ ગૂંથાયું છે. શ્રી. રમણલાલે તો આ સાલની પોતાની ઐતિહાસિક નવલકથાનું નામ જ 'ક્ષિતિજ'—આકાશ અને પૃથ્વીને સાંધતી અગમ્ય દૃષ્ટિમર્યાદા-પાડયું છે.

એક વખતના ધર્મસંકટ, સદાચરણી અને શરવીર મંડલિકના હૃદયમાં અંતાન મારેની ભૂખ જાગે છે. સાખી રાણી કુંતાદે તેનું ખીજું લક્ષ કરાવે છે; પણ ચારણમિત્ર નાગાજળની અવળમતિથી તેનામાં પરનારીરૂપી અપસરાની ઝંખના જાગે છે; અને ત્યાંથી તેનું પતન શરૂ થાય છે. મિત્રના જ ધરમાં એ ફૂટી નજર કરે છે; અને શાપિત બને છે. પરિણામે મંડલિક મહમ્મદ બેગડાથી રાજ્ય હારે છે, ધર્મ ગુમાવે છે, સત્ત્વ ગુમાવે છે, અને તેનો શતમુખ વિનિપાત થાય છે !

મંડલિકના ચરિત્રને રંગ આપવા થોડી કલ્પનાઓ તથા ચમત્કાર-કથાઓનો લેખકે આશ્રય લીધો છે; પણ પ્રધાન પ્રસંગો ઐતિહાસિક છે; અને તેમાં માનવતાનું ધોરણ સચવાયું છે. વૈષ્ણવ નરસિંહ મહેતાને સતાવનાર સોમૈયાનો શિવભક્ત આ મંડલિક જ હતો. તેથી 'હાર આપવાનો પ્રસંગ' વગેરે મંડલિકના જીવન સાથે લેખકે કલાથી સાંકળી લીધાં છે. વાર્તા, ઇતિહાસ વિભાગમાં એક માર્ગસૂચક સ્તંભ જેવી ગણાશે.

'સમરાંગણ' (મેઘાણી)એ ગુજરાતી સદતનના અસ્તકાળ વખતના સૌરાષ્ટ્રના ઇતિહાસમાંથી વસ્તુ લખને રચાયેલી નવલકથા છે. અકબરને હાથે ગુજરાત જ્યારે મુગલ શહેનશાહતમાં ભળી ગયું ત્યારે ગુજરાતના છેલ્લા મુસ્લિમ પદબ્રહ્મ સુલતાન મુઝફ્ફરે કચ્છ-સૌરાષ્ટ્રના કેટલાક રજપૂત રાજાઓને આશ્રય ખોલ્યો હતો. જમનગરના જમ જત્રસાલજી (શત્રુશલ્ય); કચ્છના રાવ બારમલજી અને ખેરડીનો કાઠી લોમો ખુમાણ તેમાં મુખ્ય

હતા. એક આશ્રિત બનેલા પદબ્રજ સુલતાનની ખાતર આ રાજ્યોએ મુગલદળનાં મહા પૂર ખાળવાનું સાહસ ખેડ્યું હતું; પરંતુ ફેટલાહ સ્વાર્થી રાજવીઓએ મુઝફ્ફરને આખરે દગો દીધો. અને જૂઝરમોરીનું યુદ્ધ તેના ગેરલાભમાં ગયું. ખૂટેલ રજપૂતીને ખોળે દગલખાજી અનુભવી, મુઝફ્ફરે દ્રોણને પાદરે આત્મઘાત કરી આત્મગૌરવ સાચવ્યું. ગુજરાત-સૌરાષ્ટ્રની તે ઉપેક્ષિત તવારીખને આધારે આંહી એક વાર્તા રચાઇ છે. એક ચારણી ગીતમાં આ પ્રસંગ સ્થાન પામ્યો છે: અને “શારદા” માસિકમાં ૧૯૨૫ના લોકસાહિત્ય અંકમાં એ ગીત તથા યુદ્ધપ્રસંગનાં ફેટલાહ પ્રાચીન ચિત્રો પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યાં છે તે ખરું: છતાં તે વર્ણનાત્મક ગીતમાંથી જીવન્ત ઐતિહાસિક નવલકથા સર્જવાની તાકાત તો શ્રી. મેઘાણીની કલમમાં જ સર્વતોભદ્ર સ્વરૂપે આપણે પિછાની શકિયે છિયે. સ્વભૂમિની ઐતિહાસિક વસ્તુ તરફ વાચકો તથા લેખકોનું ધ્યાન દોરાવા લાગ્યું છે તે ગુજરાતની અસ્મિતા જગાવવામાં ઉપકારક બનતું સુચિન્દ છે.

‘ખાપરા કોડિયાનાં પરાક્રમે’ (કેશવલાલ સાયલાકર)માં ખાલપરનો ખાપરો અને કોડીનારનો કોડિયો-એ બે સોરઠની જૂમિમાં થયેલા બહાર-વટિયા કહો, ચોર કહો, લૂંટારા કહો, દગ કહો, તેમ સાહસવીર કે ભક્તજન કહો-તેમના જીવનનાં શૌર્ય તથા અદ્ભુત રસથી ઓતપ્રોત એવાં સાહસો તથા પરાક્રમોની કથા છે. બહારવટું ખેડતા આ બે મિત્રો સાહસિક હતા તેમ બુદ્ધિમાન પણ હતા; અને મુશ્કેલીમાંથી માર્ગ શોધવામાં હિંમતવાળા હતા. પરાક્રમ-પ્રસંગોની લાખા તળપદી સોરઠી રાખી છે. તેથી તેમાં વાતા-વરણ જમાવવાની સારી અનુકૂળતા રહી છે: લાઈ સાયલાકરની આવી સંશોધનપ્રિય સાહિત્ય પ્રવૃત્તિ જે જમાનામાં જાતીય આકર્ષણ અને જાતીય વિકૃતિની નવલિકાઓ તથા નવલોથી સાહિત્ય રોજ બ રોજ કાદવવાળું બનતું જાય છે તે જમાનામાં આવકારને પાત્ર છે: અને તેમનો ઉત્સાહ અભિનંદનીય છે. સં. ૧૬૧૬માં ‘માધવાનળકામ-કંદલાની ચઉપાઈ’ લખનાર કુશલ-લાભે ઉર્દૂગિનીનું વર્ણન કરતાં ‘ખાપરુ ચોર સગલઈ પ્રસિદ્ધ: કહીડી ઉ જૂયારી વાચાઅદ્ધ’-એમ ખાપરા અને કોડિયાનો ઉલ્લેખ કર્યો છે.

‘સતી જસમા’ (ભીમભાઈ વકતાણાકર)ની આ વાર્તા ત્રુટક વાતો, દંતકથાઓ તથા રાસડા અને ગરબાને આધારે નવલકથાની શૈલીથી લખાઈ છે. આ જસમાના ઓડ લોકો ઓડુ દેશના-દક્ષિણથી આવેલા કે માળવેથી આવેલા તેનો હજી નિર્ણય થઇ શક્યો નથી: પરંતુ ‘યશમ્મા’ એવા કણ્ઠાટકી



નામ ઉપરથી 'જસમા' નામ પડ્યું જણાય છે; અને 'જસમાના રાસડા' [ 'રાસમાળા'નો ગુજરાતી અનુવાદ ભાગ ૨, પરિશિષ્ટ નોંધ ૩૬, પૃ. ૫૫૭-૫૬૫ (૧૯૨૭) ]નું સંસ્કરણ મેવાડ, સોરઠ અને મારવાડનાં નામ ગણાવે છે. આ વસ્તુ હજી વિશેષ શોધ માગે છે. તેથી એકંદરે સિદ્ધરાજની કીર્તિમાં ઝાંખપ લગાડનાર આ પ્રસંગમાં માટી ખોદનાર જેવી હલકી કામમાં પણ શિયળ અને પાતિવ્રત્યની કેવી ઉત્ત્ર ભાવના જત્રત રહેતી હતી તેનું ભવ્ય આલેખન છે. 'સ્ત્રીશક્તિ ગ્રંથમાલા'માં તે બહુ જ બંધબેસતી ચોપડી છે.

'વીર દયાલદાસ' (શ્રી. નાગકુમાર મકાતી)માં મહારાણા પ્રતાપથી ચોથી પેઢીએ થયેલા રાણા રાજસિંહના મંત્રી તરીકે ઔરંગઝેબ સામે અને આખી મોગલ સલ્તનત સામે ઝૂઝનાર શરવીર અને ટેકીલા જ્યેન યોદ્ધાની વાર્તા આવે છે. શાહીવાદના પ્રતીક સામે સ્વતંત્રતાના પ્રતીકની અથડામણની એમાં યશોગાથા છે. ઇતિહાસની શુષ્ક હકીકતમાં લેખકની રમ્ય શૈલી તથા રસભરી લખાવટે પ્રાણ પૂર્યો છે. યુદ્ધ, ધર્મ, પરાક્રમ, વફાદારી, પ્રેમ અને કૃતદ્વનતાના વાતાવરણ વચ્ચે વહેતી વાર્તામાંનાં સુંદર વર્ણનો, સુંદર વાર્તાલાપ અને હિતેજક પરંપરા વાચકના રસને ઠેઠ સુધી જળવળી રાખે છે. વાર્તાનું છેલ્લું પ્રકરણ 'તીર્થક્ષેત્રે' શ્રી. નાગકુમારની લેખનશૈલીપરત્વે 'પરિચય'કાર શ્રી. રમણલાલ દેસાઈએ વખાણ્યું છે તે યથાર્થ છે : અને એનું કારણ એ કે આ એમનો વાર્તાલેખનનો પહેલો પ્રયત્ન નથી.

'દરિયાલાલ' (શ્રી. ગુણવંતરાય આચાર્ય) એવું ગુજરાતીઓની દરિયા-પારની-ખાસ કરીને દક્ષિણ આફ્રિકાની-યાત્રાના પુસ્તકનું નામ પાડવાનું કારણ લેખકે જ જણાવ્યું છે કે : 'કચ્છ-કાઠિયાવાડના ખલાસીઓ અનાદિ કાળથી હિંદી મહાસાગરને એ મમત્વ અને માનભર્યા નામથી ઓળખે છે.' આફ્રિકામાં ગુજરાતી વેપારીની વસાહત જંગલાર ('જુ'ંગ' એટલે સફરી, વેપારી જહાજ : અને 'જુ'ંગલાર' એટલે જ્યાં આવાં વહાણો આવીને ઠરે એ બંદર)માં થઈ; અને તે વખતમાં ગુલામો પકડી વેચવાનો વેપાર ખીજી ગોરી વસાહતો કરતી હતી. તેમાં ગુજરાતી વસાહતીઓ સાથે આપવા લાગ્યા; પરંતુ તેમાંનો એક પેઢીનો નોકર રામજીભા આ અમાનુષી વ્યાપારથી ત્રાસી ઊઠ્યો; અને એણે અસલ વતનીઓને સાથે હઈ તેમને પકડાતા અટકાવ્યા. તેમને લવિંગની ખેતીએ વળગાડ્યા : અને ગુજરાતી પેઢીઓને ટકાર હઈ આ શાપિત માનવ-વ્યાપારને સદંતર બંધ કરાવી દીધો. એવી આ સાહસપ્રચુર અને વાંચતાં લાહી ઠારી દે એવી બંધકર વાતાવરણવાળી અર્ધ-ઐતિહાસિક અને અર્ધ-

કલ્પિત કથા ભાઈ ગુણવંતરાય આચાર્યે પોતાની જોરદાર અને રસિક શૈલીમાં ઉપજવી કાઢી છે.

‘સલાયાની નાચીબાઈ’ની એમની આ સમયની જ એક વાર્તા ‘ફૂલછાબ’ના ૪-૩-૩૨ના અંકમાં પ્રકટ થઈ હતી. તેમાં એક હિંદુ સ્ત્રી ચાંચિયા પાસેથી પતિને છોડાવી લેવા જાય છે, અને તેના કામમાં, પોતાના પુત્રના જીવના જોખમે એક મુસ્લિમ તેને મદદ કરે છે—એ વાર્તા ‘ગુજરાતી સાહિત્યપરિચય’ના ભાગ બીજામાં તત્કાલ મેં દાખલ કરી લીધી હતી. તે સમયથી બેગી કરવા માંડેલી સામગ્રીને પરિણામે શ્રી. આચાર્યે આ પુસ્તકમાં પરબોમમાં વસાહતો સ્થાપનાર ગુજરાતીઓની નીતિરીતિ અને રહેણીકરણની ઉજ્જવલ કથા આલેખી છે.

શ્રી. રમણલાલે આ જ વર્ષમાં જેમ નાગપ્રજનાં આર્યપ્રજ સાથેનાં સંમિશ્રણની ઈસવી સનની બીજી સદીના કંઈક અંધકારગ્રસ્ત સમયમાં, ગુજરાતી સાહસવીરોનો પરિચય ભૂતકાળનાં પડો ઉખેળીને વર્તમાન ગુજરાત સમક્ષ મૂક્યો છે તેમ, શ્રી. આચાર્યે ગઈ ત્રણચાર સદીઓ ઉપર જ ગુજરાતી વસાહતો આફ્રિકામાં કેમ વર્તતી હતી તેનું પ્રેરણાદાયી ચિત્ર આપ્યું છે. ગુજરાતની અસ્મિતાનું જ્ઞાન થવા માટેના આ પ્રયત્નોને આ વર્ષની સાહિત્યપ્રવૃત્તિમાં હું મોખરે મૂકું છું.

‘વેવિશાળ’ (મેઘાણી) એ વર્તમાન સમયમાંથી સામાજિક પ્રશ્ન ઉપાડીને રચેલી શ્રી. મેઘાણીની ‘નિરંજન’ તથા ‘વસુંધરાનાં વહાલાં દયલાં’ પછીની ત્રીજી વાર્તા છે. જે નાતોમાં વેવિશાળ-વાગ્દાન—એક સામાજિક વાર્તાઓ: વાર કર્યા પછી ફોક થતું નથી તેવાં બંધનોવાળાં નાતનાં પાત્રોની આસપાસ આ વાર્તા ગૂંથેલી છે. ‘દેશ’માં રહેનારા લોકો મુંબઈમાં ધંધાર્થે આવ્યા પછી કેવું કૃત્રિમ, ભાવહીન અને મતલબી જીવન ગાળે છે તથા કેવા નિખાલસ તથા સાહજિક ભાવ ગામડાંમાં રહેતા લોકોમાં અનેક વિટંબણાઓમાં પણ શુદ્ધ ટકી રહે છે તેનું તેમાં અચ્છું આલેખન છે.

મુંબઈમાં ઉછરેલી એક શાહુકાર બાપની દીકરી સુશીલાનું વેવિશાળ નાનપણમાં જ્યારે તેમનું કુટુંબ ગામડામાં હતું ત્યારે ગામડાના સુખલાલ નામે છોકરા સાથે થયેલું. પછીથી મુંબઈમાં એકઠા થયેલા ધનને લીધે, સગપણ કરનાર કન્યાના કાકા—જે વેપારમાં અને ઘરમાં કરતાકારવતા હતા—તેમને ગામડિયા સાથેનું વેવિશાળ અળખામણું થઈ પડે છે; અને તેથી

મુખ્યગિરા કહીએ તેવા, શહેરની બધી ટાપટીપવાળા એક ફક્કડ સાથે તેને પરણાવવા ઇચ્છે છે. સુખલાલને નમાલો ઠરાવવા તે પ્રવૃત્તિ કરે છે; પરંતુ આખરે કોઈ અજ્ઞાત મનોવ્યાપારને પરિણામે સુશીલાએ સુખલાલને જ પોતાનો યોગ્ય પતિ માન્યો છે અને કાકાથી ઉપરમત થઈ, ઉમ્ર વિરોધ સહન કરી એણે પોતાનું ધાર્યું કર્યું છે. વેવિશાળદ્વારા પરણનારાં છોકરાછોકરીનાં મનમાં જે કેટલાંક સંસ્કારબીજ નાનપણથી રોપવામાં આવે છે તે, પરિણામે કેવાં ફાલેફૂલે છે અને તેમને સુખી બનાવે છે; અને બીજી તરફ ટૂંકા પરિચયથી ક્ષણિક તેજમાં અંનઘ જઈને કરવામાં આવતાં લગ્નો કેવાં ચિંતાજનક નીવડે છે તે બતાવવાનો લેખકનો હેતુ હોય એમ લાગે છે. લેખકની આ પુરાણપ્રિયતા, ‘પ્રગતિ’ને નામે દીવો લઈ ફૂવામાં પડનાર-ઉતાવળે પરણી જતાં-દમ્પતીઓને શિખામણ આપે તેવી છે અને તેથી આદરપાત્ર છે. વાર્તાનું મુખ્ય આકર્ષણ તે શ્રી. મેઘાણીની રસભરી લખાવટ છે જેના પ્રવાહમાં તણાઈ જવામાં વાંચક જરા પણ આનાકાની કરતો નથી.

‘રંજન’ (‘પ્રમોદ’)માં ઉપર જોયો તેનો તે જ વેવિશાળનો પ્રશ્ન, નવા વાતાવરણમાં આખી વાર્તાના કેન્દ્રરૂપ ગોડવાયો છે; છતાં એકનું એક કથાબીજ જુદાજુદા કથાકારોને હાથે જેમ ઓછીવત્તી કલાથી પલ્લવિત થાય છે તેમ, અહીં બહુલાંના વિવાહનો-વાગ્દાનનો પ્રશ્ન લેખકે ચિરંતર્યો છે ખરો; પરંતુ તેની કલામાં ભારે અંતર પડી ગયું છે. સ્ત્રીઓના ‘માસિક’ માટે બેટ તરીકે લખાયેલી આ સામાજિક નવલકથાનું ધોધતત્ત્વ આગળ પડતાં ડોકિયાં કરતું લાગે છે. વાર્તામાં તેના પાત્રનું નામ કહે છે તેમ રંજન સિવાય બીજો હેતુ બહુ ઓછો સધાયો છે. શ્રી. મેઘાણીની વાર્તાને પડછે વાંચતાં આ વાર્તાની શૈલી વગેરેનું અણસરખાપણું પણ ધ્યાનમાં આવ્યા વગર રહેતું નથી.

‘નિરંજના’ (મૂળજીભાઈ શાહ)ની વાર્તામાં વેવિશાળ પછીની સ્થિતિનો એટલે લગ્નનો એક ઉપર બીજી પત્ની લાવવાનો અને સુશિક્ષિત એવી કન્યાઓને હાથે “શોકયનો સાલ્લખો” સ્વીકારવાની તૈયારી બતાવતો, ચાલુ ગુજરાતી સંસારમાં દેખા દેતો એવો સળગતો-પ્રશ્ન ચર્ચવામાં આવ્યો છે. સિદ્ધહસ્ત રાસલેખકનો નવલકથાલેખનમાં આ પહેલો વિહાર છે; તેથી તેમાં તેમની સિદ્ધિ કરતાં તેમની ધણી શક્યતાઓ નિહાળી શકાય છે. વર્તમાન ગુજરાતી સાહિત્યમાં, ઇન્દુલાલ ગાંધી પછી મૂળજીભાઈ જ એવા એક વ્યાપારી સાહિત્યકાર છે જે વ્યાપારપ્રવૃત્તિની સાથેસાથે સાહિત્યપ્રવૃત્તિ કરી રહ્યા છે. તેમનો લેખન-ઉત્સાહ તથા અવનવાં ક્ષત્રીમાં વિહરવાની આકાંક્ષા પ્રશંસાપાત્ર છે.

‘રૂપજીવિની’ (‘શ્રીકાંત દલાલ’ એ છાપાઓમાં અને સભાઓમાં

બહુ ચર્ચાઈને જાણીતી થયેલી એવી પ્રશ્નનવલ બનાવટી નામથી પ્રસિદ્ધ થઈ છે. ગણિકાજીવનનો પ્રશ્ન છેડનારી અને વેશ્યાજીવનની સમસ્યાના ઊકેલ માટેની આ વાર્તા હશે એમ તેના નામ ઉપરથી જ આપણે માનવા માંડીએ છીએ. મને હકીકત મળી છે તે મુજબ “ધીનો દીવો” એવું એનું સાદું નામ પાડવાની લેખકની ઇચ્છા હતી; પણ વેશ્યાજીવની દૃષ્ટિએ ખેંચાણકારક બનાવવાના પ્રકાશકના આગ્રહને લીધે ‘પૂર્ણિમા’ ની સાથે રહસ્યભર્યો સંબંધ ધરાવવાનો ભ્રમ ઊભો કરનારું આ ‘રૂપજીવિની’ નામ પસંદ થયું છે. તેમાં શ્રી. રમણલાલ દેસાઈના ‘પુરસ્કરણ’ થી રહ્યોસહ્યો વસવસો દબ થયો છે; અને તેથી વાંચનારી આલમ તે દૃષ્ટિએ જ પુસ્તકની તુલના કરવા દોરવાઈ ગયું છે.

સમસ્ત વેશ્યાસંસ્થા લગ્નજીવનની વિકૃતિ નથી, તેની ધાતક પણ નથી: ઊલટાની લગ્નજીવનની પૂરક છે. કારણ કે રૂઢિગ્રસ્ત લગ્નજીવનની ધરેડમાં પડેલાને દામ્પત્યમાં જે ઊણપ સાલ્યા કરે છે, તેની બરદાસ્ત આ ગણિકા સંસ્થા, તેમની કલા-સિદ્ધિઓદ્ધાર કરે છે. વાતસ્યાયને દામ્પત્યજીવન સુખી થાય તે હેતુથી જ પોતાના ‘કામશાસ્ત્ર’નો પરિચય આવશ્યક ગણાવ્યો છે. ચાતુર્ય કેળવવાનાં સ્થાનોમાં વારાંગનાનું સ્થાન પણ હતું; અને મધ્યકાલીન લોકકથાઓનું એ ન વિસારાતું અંગ હતું.

એટલે ‘કરમાયેલું, ચિમળાયેલું’ અને અપંગ સ્ત્રીત્વ કદી જીવનને સામર્થ્યવાન-આદર્શવંતું બનાવી શકતું નથી. પછી ભલે એ સ્ત્રીત્વ લગ્નની કહેવાતી પવિત્ર મર્યાદામાં મુકાયું હોય: આવી પરિસ્થિતિને પહોંચી વળવા માટે જ ગણિકાસંસ્થાનું અસ્તિત્વ અને સાતત્ય વાજબી ગણવા જેવું છે. જે સંસ્થાનું અસ્તિત્વ પૃથ્વીપરની દરેક સંસ્કૃત પ્રજામાં કાયદેસર અને સન્માનિત ગણાતું આવ્યું છે તે સંસ્થાના ઉદ્ભવ પાછળ કોઈ સનાતન યતીય પ્રશ્નનો ઊકેલ રહેલો હોવો જોઈએ’—એવું સુનંદાના પાત્રદ્વારા ‘રૂપજીવિની’ કાર પ્રતિપાદન કરતા જણાય છે.

છતાં લેખકે કલ્પેલી એવી ઊર્મિઓને ઓગાળી નાખી, કલા અને આવડતનું સુંદર તેમ જ આત્માથી સ્વતંત્ર એવું ઉચ્ચ રસાયન કરનારી ‘સુનંદા’ ઊપસી આવતી નથી; એ પણ પ્રેમાભાસમાં માને છે અને રાગે છે. લલિતકલાની ઉપાસિકા અને તટસ્થવૃત્તિ ધારણ કરનારી એવી રૂપજીવિનીમાં પણ રનેહ અને મૈત્રીની ભૂખ જણાય: તો પછી, એની આવી તટસ્થતાને કેવી કહેવી? રનેહ, સંતોષ, આનંદ કે પવિત્રતાના અંશવાળા સામાન્ય લગ્ન-જીવનમાં એનાથી શું ઓછું હોય છે તે સમજાતું નથી. વળી સુનંદા પોતાના રૂપજીવિની-રૂપાજીવા-ના અવતારથી પોતાને સુખી માનતી હોય તો પોતાની

પુત્રીને પોતાના સ્વતંત્ર, સ્વચ્છ, પ્રમાણિક અને દંભરહિત એવા ધંધામાં પડવા દેવા કેમ માગતી નથી ?—એટલે દોરેલું ચિત્ર મન કબૂલ કરે તેવું નથી.

‘શ્રીકાંત’ નું આ સર્જન વર્તમાન વિચારચીલેથી નવી ફેડીએ ગણિકા-સંસ્થાના પ્રશ્નને દોરી જાય છે એટલી એની નવીનતા ધ્યાન ખેંચે છે; બાકી તેની બીજી નવીનતા તે તેમાં આવતું ડાંગનાં જંગલોનું વર્ણન છે. જે લેખકે એ વણખેડાયેલા-વણનિહાળેલા પ્રદેશમાં ભ્રમણો કરીને પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન મેળવ્યું હોય તે જ તેનું આતું વર્ણન કરી શકે. ગુજરાતની દક્ષિણે આવેલાં જંગલોનો અદ્ભુત પ્રદેશ ધણા સાહસવીરો, પ્રવાસીઓ, સમાજ-શાસ્ત્રીઓ તથા સાહિત્યકારોને નવું નવું જાણવા-વિચારવાનું આપી શકે તેમ છે. એક રીતે ગુજરાતી નવલકથાના સર્જન માટે વાતાવરણ ગૂંથવામાં જે નવો અદ્ભુત પ્રદેશ લેખકે ખોલી આપ્યો છે તે વિશેષ નોંધપાત્ર છે.

જાતીય વિકૃતિના પ્રસંગની ગૂંથણી, તથા માનસ-પૃથક્કરણની વાતો જે લેખકે ગૂંથી છે તેનું કલ્પન તથા આલેખન ધણે અંશે ભ્રામક લાગે છે. જે જીવનદષ્ટિની હિમાયત, રૂપજીવિનીના સમુદ્ધાર કે સમર્થન માટે કરાઈ છે તે એટલી સફળ થઈ જણાતી નથી. હેવટનું નગનનૃત્ય બીજાસરસનું નિરૂપણ કરે છે તે સાહિત્યમાં નવું તો છે; પરંતુ તે ઘણું છે કે નહીં તેનો પ્રશ્ન થાય છે. જીવનમાં ઘણું ઘણું છે જેને આપણે સાહિત્યમાં સ્થાન આપી શકતા નથી.

‘લયલા’ (‘શયદા’) એ શુદ્ધ, સરલ, પ્રવાહી અને મર્માળી વાણીને લીધે મુસ્લિમ સંસારની સુવાચ્ય અને રસપૂર્ણ વાર્તા બની છે. ગામડાનો ગરીબ ઉછરેલ મુસ્લિમ ખેડુ ગફાર, તેની વહુ મરિયમ, તેની બહેન લયલા, લયલાનો પ્રેમપાત્ર જહીદ, અને વાર્તાનો શઠ સાલેમ-વગેરેના સરલ આલેખનવાળા આ વાર્તા વાચકને ગમે તેવી છે. પરંતુ મનોરંજન સિવાય તેનો બીજો ખાસ હેતુ હોય એમ જણાતું નથી, અને તે હેતુ સર્વથા પાર પડ્યો છે તેટલું લેખકની મધુર શૈલીનું આકર્ષણ છે.

શ્રી. રમણલાલ દેસાઈની ‘ગ્રામલક્ષ્મી ભા. ૩’ ની નવી આવૃત્તિ અને ‘સ્નેહચંદ્ર’ ની સાત વર્ષની અંદર થયેલી ત્રીજી આવૃત્તિ એટલી સામાજિક નવલવિભાગમાં તેમની પાછલાં વર્ષની પ્રપત્તિ અહીં માત્ર નોંધીને સંતોષ માન્યો છે.

‘વિરાટનો ઝબ્બો’ (ગુણવંતરાય આચાર્ય) માં એક લેખાગ્ર લેખક બીજા લેખકગિતની કીર્તિ, શક્તિ તથા ‘નામ’ની ચોરી કરી, એવા પરાયા માણસનો ‘ઝબ્બો’ પોતે પહેરી, સમાજમાં બહાર પડે છે. કીર્તિ, ધન,

તથા પત્ની-અધુ આવા છળકપટથી એ મેળવી શકે છે. લુચ્ચાઈના એક જ દાવમાં અણુધારી ફત્તેહ મળતાં, પોતાનાં હલકી કોટિનાં અનેક પુસ્તકોને ખોટે નામે છપાવવાની એ વિરાટ યોજના ધડે છે—અને એ ‘વિરાટનો ઝબ્બો’ ઓઢીને જગતને છેતરવા જાય છે : પરંતુ પરિણામે, ખરે લેખક આવી પહોંચે છે : દ્રોહ કરનાર ઉપર વેર લેવાનું ધારે છે : છતાં આખરે ‘અવેરે વેર શમે’—તેમ તેનું વેર પ્રેમથી શમે છે. શ્રી. આચાર્યની કલમમાં વાચકના મનને રસમાં અને આશ્ચર્યમાં પકડી રાખવાની અદ્ભુત કલા છે. પરદેશના મજૂરસંઘોની પ્રવૃત્તિ, તેમનો અગ્રંતોષ તથા ત્યાંની આંતરસ્થિતિને વાર્તાના વાતાવરણ માટે ઠીક ઉપયોગમાં લીધાં છે. અને તેથી તેમાં સન-સનાટી લાવવાનું સરળ બન્યું છે; અને વાર્તાનો હેતુ મનોરંજન સિવાય વિશેષ છે પણ નહિ.

પરંતુ ‘કાણુ ગુન્હેગાર?’ (ગુણવંત આચાર્ય) માં પ્રશ્નનવલને છાજતું મથાળું છે: ‘કોના વાંક’ માં જેમ વિધવાજીવનની સમસ્યા પૂછાઈ છે તેમ આમાં ગુનો કરનાર, તથા ગુન્હાની શિક્ષા ખમનાર અને શિક્ષા કરવામાં સખ્તાઈ વાપરનાર જેલસંસ્થાને આજીવભરેલો પ્રશ્ન પૂછાયો છે કે: ‘ગુનો ગણાય તેવા કૃત્યને શક્ય બનાવનાર, તેને ઉત્તેજનાર અને તેવી કફોડી સ્થિતિમાં મનુષ્યને મૂકનાર સમાજ ગુનેગાર નથી શું?’ ‘એક વાર ગુનેગાર, મોટે જિંદગીભર ગુનેગાર’—એવી જેલમાં ગયેલાની સ્થિતિ બને છે: તે પણ રાજસત્તાએ વિચારીને સુધારવા જેવી છે. જેલ-જીવનની અમાનુષી સૃષ્ટિનો ખ્યાલ આપનારાં ગુજરાતી સાહિત્યમાં જે પુસ્તકો છે તેમાં આ પુસ્તક મોખરે રહેશે.

‘ગુજરાતી પંચ’ની ભેટ તરીકે અપાયેલી ‘વસંત-કુંજ’ (ત્રિકમલાલ પરમાર)ની વાર્તા મોટેભાગે વાચકોના રંજનાર્યે લખાઈ છે, તેમાં ‘એક પર બીજી સ્ત્રી પરણાય કે નહિ?’ એ ‘નિરંજના’માં છેડેલો પ્રશ્ન પ્રકારાન્તરે દેખા દે છે. બહુ જ ધીમેથી બદલાતા આપણા રીતરિવાજો, માન્યતાઓ અને સંસ્કારોવાળા સામાજિક જીવનમાંથી નવલકથા ઉપજાવી કાઢવામાં નવા મુદ્દાઓ અને નવાં દૃષ્ટિબિન્દુઓ દાખલ કરવાં એ લગભગ અશક્ય બનતું જાય છે. એટલે પછી નવીનતાની ખાતર પણ જે વિચારવર્તુળો હજી કિનારે પહોંચ્યા નથી અને જેમાં ધણીની સંમતિ પણ હોતી નથી, તેવા પ્રશ્નોની આસપાસ વાર્તા ગૂંથવાથી વાર્તા પ્રશ્નનવલ બની જાય છે; અને સામાન્ય લેખકના હાથમાં તો તે બિલકુલ કલાહીન સ્વરૂપમાં પ્રકટ થઈ જાય છે. આવા કારણથી આ વાર્તા સામાન્ય કોટિની જણાય છે.

‘ત્રેમયાત્રા’ (રમાકાંત ગૌતમ) એ વાસ્તવદર્શી સામાજિક નવલકથા છે; અને તેના લેખકનો એ પહેલો સાહિત્યપ્રવેશ છે; છતાં વાર્તા સુવાચ્ય બની છે; અને ‘પ્રસ્તાવના’કાર કહે છે તેમ ‘વાંચવી ગમે તેવી’ છે. ‘વાર્તા વાંચી, વાચક ગુણ-ધર્મંડ છોડે છે; અને પાપ-કહેવાતા પાપ-પ્રત્યે સહાનુભૂતિ દર્શાવતો થાય છે.’ પાપ કરનાર તિરસ્કારને નહિ પણ દયાને પાત્ર છે : કેટલાક લોકો સારા સંયોગોથી બચી જાય છે એટલું જ : તેથી સંયોગવશાત્ પાપમાં પડનાર પ્રત્યે સમાજે ઉદાર થવાની જરૂર છે એ આખી વાર્તાનું હાર્દ છે. લેખકની ભાષાશૈલી તથા સંવાદની કલા સારા નવલકારને શોભાવે તેવાં છે. શ્રી. રમણલાલ દેસાઈ ની આછી ઘેરી અસર તેમાં જોઈ શકાય છે.

આ પ્રકારની વાસ્તવદર્શી નવલોમાં વિદ્યમાન અનર્થોનો ચિતાર આપવાનો હોવાથી, બ્રજેશ્વરે ઠેકાણે ફોટોગ્રાફી કે અખબારી વૃત્તાંત જેવી નરી વાસ્તવિકતા જોવામાં આવે છે. પરંતુ યથાર્થદર્શન ઉપરાંત જ્યારે તેમાં અનર્થો અને અનિષ્ટોનો ઉપાય સૂચવવામાં આવે છે ત્યારે આ પ્રયોગો કલાત્મક સર્જનોની કાટિમાં આવી શકે છે.

અદ્ભુત રસનું જેમાં પ્રાધાન્ય છે અને વાચકની જિજ્ઞાસાવૃત્તિને ઉત્તેજવા સિવાય બીજું જેમાં ધ્યેય નથી એવી ભેદભરમભરેલી જનસુસી કથાઓ એ પણ નવલકથાસાહિત્યનો એક ભાગ છે.

**ભેદ ભરમની**

**વાર્તાઓ:**

સૂરતના ‘હરિહર પુસ્તકાલય’ તરફથી ‘છૂપી પોલીસ’ અથવા ‘ગુપ્તચર’ ગ્રંથમાલાદ્વારા ‘સોનેરી સંદૂક’ (માધવરાવ કણિંક), ‘મુક્તિ’, ‘પૈસા તારે ખાતર’ (ગિરીશ રાવળ) તથા ‘દેશના દુશ્મન’ (અનંત વડીલ)-એ ચાર પુસ્તકો ચાલુ સાલે પ્રકટ થયાં છે. તેમાંના પહેલા પુસ્તકમાં વિજ્ઞાનની અદ્ભુત અને એકદમ કોઈ કબૂલ ન કરે તેવી સાચી ખોટી તરફીઓનો આશ્રય લઈ, વાર્તામાં ન સંતોષાય તેવું કુતૂહલ જમાવવા પ્રયત્ન થયો છે. વિજ્ઞાનને નામે અને રસાયણિક દ્રવ્યોના અદ્ભુત ચમત્કારને નામે, આપણા દેશની પ્રાચીન લોકકથાઓમાં પણ દેખા ન દેતું એવું અસંભવનું તત્ત્વ આમાં ભરવામાં આવ્યું છે. તેથી અમુક વર્ગ સિવાય બીજાને આ વાર્તા સંતોષ આપી નહિ શકે : પુસ્તકની ભાષા તથા તેની શુદ્ધિ માટે ફરિયાદ કરવાની રહે છે : ‘સર્વાધીકાર પ્રકાશકને સ્વાધીન’ છપાયું છે તે એનો નાનોસરખો નમૂનો છે.

ખીજા પુસ્તકની ભાષા જોરદાર અને ઝમકદાર છે. વાચકને રસમાં ખેંચી જઈ તેને મજબૂત પકડી રાખવાની તેમાં શક્તિ છે. વાર્તાનો હેતુ પણ

મનોરંજન ઉપરાંત કંઈક બોધ આપવાનો છે: વાર્તાને આ વિભાગમાં સારી કહી શકાય તેવી છે. બીજી બે ચોપડીમાં ખાસ નોંધપાત્ર કંઈ નથી.

બાલસાહિત્યમાં પ્રશંસાપાત્ર ફાળો આપનાર શ્રી. નાગરદાસ પટેલનાં બે પુસ્તકો 'ત્રિવાહી હવા' તથા 'આપઘાતનો બેદ' એ આ વિભાગમાં આવે છે. પહેલામાં ટૂંકી વાર્તાઓ અંગ્રેજીમાંથી પ્રેરણા લઈને તેમણે આપી છે. બ્હીલર કંપની તેને રેલવે સ્ટોલપર વેચે છે એટલા ઉપરથી તેનું વાચકોમાં આકર્ષણ હોવાનું જાણીએ આવે છે. બીજા સંગ્રહમાં દસ વાર્તાઓ છે.

બન્ને સંગ્રહોનાં નામ તેમાંની પહેલી વાર્તા પરથી પાડવામાં આવ્યાં છે: ચોપડીનાં નામ પાડવામાં આ પ્રથા બંધબેસતી છે કે કેમ એ પ્રશ્ન થાય છે: સૌમાં મહત્ત્વની વાર્તાને પ્રાધાન્ય આપીને સંગ્રહનું નામ પાડવામાં આવે તે સમજાય તેમ છે; પરંતુ માત્ર એક જ નામ (કદાચ ટૂંકાણુ માટે તેમ કરવામાં આવતું હશે) આપવાથી ચોપડીમાંની એકંદર વસ્તુનો ખ્યાલ આવી શકતો નથી. તેથી વૈદ્યો જેમ ઔષધોનાં નામ પાડવામાં તેમાંના મુખ્ય દ્રવ્ય સાથે 'આદિ' શબ્દ ઉમેરી બીજાં દ્રવ્યોનું સૂચન કરે છે તેમ થાય તો વાચકોને સરળતા થશે.

મરાઠીના એક જ અપવાદ સિવાય, ચાલુ સાલની બધી નવલકથાઓ બંગાળીમાંથી અવતારવામાં આવી છે. તેનો કાલાનુક્રમે પરિચય કરીએ: બંકિમ, દેવીપ્રસન્ન રાયચૌધરી, ટાગોર, શરદબાબુ તથા એક અજ્ઞાત લેખક. તેમાં શરદબાબુનું વાર્તાચક્ર ગુજરાત પર એકચક્રે રાજ્ય કરતું જોઈ શકાય છે.

'ભૂમિમાતા-આનંદમઠ અથવા કલ્યાણીનું મહાસ્વપ્ન' (ઈશ્વરલાલ વીમાવાળા)એ બંકિમબાબુના સને ૧૮૬૯માં પ્રગટ થયેલા બંગાળી પુસ્તકનો અનુવાદ છે. તેની ભૂમિકા ઐતિહાસિક છે. સને ૧૯૦૮ના અરસામાં

પર પ્રાન્ત ભાષામાંથી 'સ્વદેશી'ની ચળવળને પરિણામે આ પુસ્તકનો એક અનુવાદ 'આનંદમઠ અથવા યોગમાયા' એ નામથી વડોદરાના શ્રી સયાજીવિજય પ્રેસે બેટ પુસ્તક તરીકે

પ્રકટ કરાવ્યો હતો; તેનો ઉલ્લેખ પ્રસ્તાવનામાં થયો જોઈ તો હતો. આ એનું બીજું રૂપાંતર છે. જગપ્રસિદ્ધ 'વંદેમાતરમ્' ગીત આ નવલકથામાં બંકિમ-બાબુએ ગૂંથ્યું હતું. દેશને સ્વતંત્ર કરવાનાં સ્વપ્નાં સેવનાર અને તેનાં વ્રત લઈ બળેવને દિવસે સ્વદેશીનું વ્રત લઈ તેના પાલન માટે રક્ષાબંધન કરાવનાર ભાઈ-બહેનોનો માતૃભક્તિનો ઉન્નત વિચાર તેમાં ગૂંથેલો છે. અનુવાદ સુવાચ્ય છે; છતાં જરા હળવો થયો હોત તો 'ત્રીશક્તિ ત્રિમાળા'માં વિશેષ શોભત. વાર્તામાંનાં ત્રીપાત્ર કલ્યાણી જેવાં ખૂબ ઉદાત્ત છે: તેથી ત્રિમાળામાં તેને સ્થાન



અપાયું છે તે યોગ્ય થયું છે. પ્રારંભમાં અંકીમખાણનું નાનું ચરિત્ર જોડાયું હોત તો પુસ્તકની ઉપયોગિતામાં ઓર વધારો થાત.

‘ નૌકાડૂખી ’ ( અનુ. નગીનદાસ પારેખ ) : રવિખાણની એક વિલક્ષણ પ્રસંગની આસપાસ ગૂંથેલી આ નવલકથાનો અનુવાદ મનને નહિ પણ લાગણીને અસર કરે છે. કથાપ્રવાહનું ધીરું છતાં અખંડ વહેણ તેમાં છે. જે નૌકાઓ જુદેજુદે સમયે ડૂખી જતાં બંનેમાંથી એક એક જણ જ બચવા પામે છે: બચેલાંમાંનો એક પુરુષ છે અને બીજી સ્ત્રી છે. બંને એકમેકને પતિપત્ની સમજી લે છે: કારણ કે પરણતી વખતે કોઇએ પોતાના બાવિ જીવનસાથીને જોયેલ નહીં. આમાંથી પુરુષને પહેલી ખબર પડે છે કે જેને પોતે પોતાની પત્ની સમજી લીધી તે તો કોઇક બીજાની પત્ની છે: અને અહોથી વાર્તામાં કરુણ છતાં શુભ મંથનોની ઘટના શરૂ થાય છે: અને તે શુભમાં જ પરિણમે છે: અનુવાદ સરળ અને ગમી જાય તેવો છે. પરંતુ આત્મની ભાષાના અનુવાદકોને નમૂના તરીકે આગળ ધરવા જેવો આ અનુવાદ બન્યો છે: કારણ કે મૂળના ભાવને આત્મસાત્ કરી, કોઇ જન્મે ગુજરાતી હોય અને બોલે તેમ અંદરનાં પાત્રોની ભાષા યોગ્ય છે.

વંધ્યાના અંતરનો આત્મનાદ સંભળાવતી ‘ પ્રિયતમા ’ ( અનુ. મોહનલાલ ધામી ) ની વાર્તા ‘ જે શાખે ફેટે ના ફૂલ ’ એવા મથાળાની મૂળ અંગાળી વાર્તા પરથી ઉતારેલી છે. અનુવાદકે લખ્યું છે કે ‘ ગુજરાતી સાહિત્યમાં વંધ્યાનો પ્રશ્ન ચર્ચાયા જ નથી ’—એ સર્વશે સાચું નથી. સૂરતના ‘ સ્ત્રી શક્તિ ’ કાર્યાલયે ‘ વંધ્યા ’, નામની વાર્તા પ્રકટ કરી છે તે પ્રત્યે તેમનું બ્યાન ખેચીએ છીએ.

‘ શરતચંદ્ર ’ ( નારાયણ હેમચંદ્ર: રમણીક અ. મહેતા ) ૧૮૫૭ ના બળવાના યુગની આ કથા છે. આ બળવો એકલો બળવો જ નહોતો અને એ પ્રસંગને ‘ બળવો ’ નામ તો અંગ્રેજ લેખકોએ જ આપ્યું છે. ખરું જોતાં તો બ્રિટીશ હિંદને નાગચૂડમાંથી છૂટું કરવાનો આ મહાપ્રયાસ હતો. મહારાણી લક્ષ્મીબાઈ, તાત્યા ટોપે વગેરે જેવાં કેટલાંયે વીરરત્નો તેમાં હોમાયાં હતાં. આવા યુગની આ રોમાંચક કથા દેવીપ્રસન્ન રાયચૌધરીની રચેલી; તેનો નારાયણ હેમચંદ્રે અનુવાદ કરેલો: તેને સંસ્કારી સુધારી શ્રી. રમણીક મહેતાએ તેનું નવું સંસ્કરણ પ્રકટ કરાવ્યું છે. વાર્તામાં તેના મૂળ વાતાવરણને લીધે આકસ્મિક પ્રસંગો ગૂંથવાની લેખકને સારી તક મળી છે; પરંતુ તેમાં આવતાં જૂની શૈલીનાં વર્ણનો તથા વિચારકણિકાઓ જૂનવાણી સ્વરૂપનાં અને વાર્તાના રસનાં રોધક જણાય છે.

‘દોન ધ્રુવ’ (શ્રી. ખાંડેકર : અનુ. હરજીવન સોમૈયા)માં સત્ય જીવનથી વેગળી જાહેલી કલા અને વાસ્તવજીવન વચ્ચે ઉત્તર અને દક્ષિણ ધ્રુવ જેટલું અંતર છે—એ આ વાર્તાનું પ્રતિપાદ વસ્તુ અને લેખકનું વક્તવ્ય છે. ‘એ ધ્રુવ’નું અંતર ખતાવનાર ખીજે પણ વાર્તામાં એક પ્રસંગ છે : નાટ્યકાર કવિની પત્ની વત્સલા, પતિના વર્તનથી કંટાળી ગામડામાં ‘કૃષ્ણા’ નામ ધારી શ્રમજીવીઓની સેવા કરે છે. ત્યાં કારખાનદારની ચિત્રકાર પુત્રી સુલોચનાના મોહમાં ખેંચાઈ આવેલો તેનો પતિ રમકાંત આવે છે. તે પોતાની પત્ની વત્સલાને તે જ ગામડામાં પેલા કારખાનદારને ત્યાં મજૂરી કરતી ઝોળખી કાઢે છે: એટલે રમકાંત વત્સલાને ગામડું છોડી ફરીથી નગરમાં જવા લલચાવે છે. પણ વત્સલા તેને પીડિતોની દુનિયામાં જ વસવાડું કહે છે: અહીં કવિ પોતાની સુંદર અને સંસ્કારી શહેરી દુનિયા અને ગામડાની દુનિયા વચ્ચે ઉત્તર-દક્ષિણ ધ્રુવનું અંતર અનુભવે છે : એટલે એ સૌથી વિખૂટો પડી જાય છે.

આમ ‘દોન ધ્રુવ’ માં કલા અને જીવન પરની ચર્ચાઓ, સમાજમાં પ્રવર્તતી અસમાનતા સામે વિરોધ, અને તેને ટાળવાના ઉપાય, હિંસા-અહિંસાની ચર્ચા-વગેરે ઘટનાઓથી વાર્તા સુવાચ્ય છે અને વિચારપ્રેરક પણ ખની છે. મરાઠી સાહિત્યમાંથી લાવવામાં આવેલું આ સાલનું આ એક જ પુસ્તક છે. આપણે ત્યાં શરદ્બાજીની વાર્તાઓના થોડા ખડકાંયે જાય છે. એવે વખતે ‘ભારતી સાહિત્યસંઘ’ના સંચાલકોએ મહારાષ્ટ્ર તરફ નજર પહોંચાડી ત્યાંના આજના પ્રસિદ્ધ નવલકથાકારની વાર્તાનો અનુવાદ કરાવ્યો છે તે પ્રશંસનીય છે.

ચાલુ સાલમાં પ્રકટ થયેલા શરદ્બાજીના બાર અનુવાદમાંથી ચારની તો એકસામટી બખ્ખે આવૃત્તિઓ વાંચકો પર લાદવામાં આવી છે.

શરદ્બાજીની કલાનાં ત્રણ લક્ષણો તેમની વાર્તાઓદ્વારા જોવા મળે છે. એક તો, વસ્તુસંકલના કરતાં પાત્રનિરૂપણ પર તેમનું વિશેષ લક્ષ રહે છે: ખીજું,

તેમનાં પ્રેમી પુરુષપાત્રો હૃદયનાં ઉદાત્ત છતાં એકંદરે શરદ્બાજીનું વાર્તાચક્ર: બહુ શાંત, ઉદાસીન અને અક્રિય હોય છે: ત્રીજું,

વધુ લાગી, માની અને ક્રિયાપરાયણ હોય છે: ત્રીજું, ગાઢ હૃદયબેદક કરુણતા કે માનવાત્માને રેંસી નાખતાં મંથનો અજબ કલા-સામર્થ્યથી તેઓ વ્યક્ત કરી જાય છે. માનવાત્માનાં કટુમીઠાં સંવેદનોને સુભગ વાંછીમાં અને સરલ શૈલીમાં સાકાર કરવાની તાકાત શરદ્બાજીની કલમમાં

છે;—આ તત્ત્વોનું પરિશીલન વાચકો કરે તો તેમના અનુવાદોથી ગુજરાતી નવલસાહિત્યને લાભ થવા સંભવ છે; નહીં તો કેવળ વાચનની ભૂખ સંતોષવા ખાતર, અથવા નવરાશની પળો માટે કંઈક વાંચવા જોઈએ છીએ માટે તેવી જરૂરિયાત પૂરી પાડવા માટે પુસ્તક-અગરને ભરી દેવાથી સાહિત્યને કાંઈ પણ લાભ થવો અશક્ય છે: બિલટાનો, જીવનમાં જેમ પરદેશી ચળકતા માલ માટેનો મોહ સાદા સ્વદેશી માલની કદર ખૂબ દેતો નથી તેમ સાહિત્યમાં પણ, ગુજરાતી લેખકોને તથા વાચકોને ગુજરાતી જીવનમાંથી પ્રેરણા મળતી અટકી જવાનો ભય રહે છે.

‘શુભદા’ (અનુ. શાંતિલાલ શાહ અને હિમાંશુ ચક્રવર્તી): શરદ્યાણુ અલ્પકાળમાં ચુસાયેલ શેરડીના સાંકા જેવા ગુજરાતમાં બની ગયા છે. એટલે એમની રહીસહી કૃતિઓને પણ જોળી ખંખોળી અનુવાદકો અને પ્રકાશકો ગુજરાતીમાં ઉતારવા સરસાઈ કરી રહ્યા છે. કોકે સાચી જ ઉપમા આપી છે કે, “ પારકા શેરડીવાદે બિભેલા રાંકાત ગુજરાતી છોકરાં પોતાને હાથ પડેલી કાતળીનાં છોતાંને, પછી માખી પણ ન અડે તેટલી હદે, ચૂસી રહ્યાં છે.” ભાઈશ્રી અનંતરાય રાવળે વક્રોક્તિમાં લખ્યું હતું કે, “ હવે મૌલિક વાર્તા લખવાની શી જરૂર છે? શરદ્યાણુ છે ને; તેથી ચલાવી લેશું” — એ, તેમની અનુવાદમંજ્યા ધ્યાનમાં લેતાં, સાવ સાચું જણાય છે.

શરદ્યાણુનું બળ પાત્રનિરૂપણમાં રહેલું છે. નવલકથામાં આવશ્યક એવું બીજું ઘટનાપ્રવાહનું બળ, તે તેમનામાં ગૌણ છે. કારણ કે ઘટનાઓની સમજણતા નિર્બળતાની એમને ઝાઝી પરવા જણાતી નથી. પરંતુ પાત્ર-નિરૂપણમાં તે એ બને તેટલાં ઓછાં પાત્રોથી વાચકને મોહ પમાડે છે. ‘શુભદા’માં પાત્રો ઝાઝાં છે: છતાં તેનો ઉડાવ ઝાંખો છે. એથી એ વાચકના મનને કબજે કરી શકતાં નથી. આ અનુવાદનું નોંધપાત્ર લક્ષણ તે તેમાં સામેલ રાખેલો શરદ્યાણુની ‘વાર્તાકલા’ ગંબીરોના ઇશ્વરભાઈ પટેલનો લેખ છે.

‘નવીના’ (અનુ. રમણલાલ સોની) મૂળ નામ ‘શેષ પ્રશ્ન’: જે પ્રશ્નોને છેવટેનો નિકાલ હજી આવી શક્યો નથી તેને ‘આકી રહેલો કાયડો’ કહેવા છે. સામાન્ય રીતે શરદ્યાણુનાં સ્ત્રીપાત્રો શાંત, રૂઢિચુસ્ત અને પ્રાચીન જમાનામાં ગૃહિણીનો જે આદર્શ હતો તેને જીવનનું ધ્યેય માનનારાં તેમણે ચીતર્યાં છે: પરંતુ આ વાર્તામાં તેમણે એક તદ્દન નવા વિચારની, નવાં અવિધિસર લગનને આવકારતી એવી કમલ નામની સ્ત્રીના જીવનનું આલેખન છે: તેથી જ

એ કમલને 'નવીના' નામ અનુવાદકે આપ્યું છે. સમાજજીવનના પાયારૂપ ગણાયેલા ચિરસ્થાયી પ્રેમને આ નવીના કમલ ઠોકરે ભારતી જાય છે; અને એવી જ રીતે સમાજની એકેએક માન્યતા સામે એ નવી બંડખોર માન્યતા આગળ ધરે છે. આવા વસ્તુવિધાનને લીધે આ વાર્તામાં જુદાંજુદાં પાત્રોદ્ધારા ધણી ચર્ચાઓને અવકાશ મળ્યો છે. વાર્તાનાં પાત્રોનાં સ્વભાવપરિવર્તન કાષ્ઠક અણુધારી રીતે થાય છે; છતાં વાર્તા વિચારપ્રેરક છે.

‘શંષ પ્રશ્ન’ (અનુ. માધવરાવ કર્ણિક) તરીકે પ્રકટ થયેલો આ અનુવાદ અસલ પરથી થયાનો દાવો કરે છે: તે દાવો મૂલના રૂઢિપ્રયોગો અને તેની સંસ્કૃતમય કૃત્રિમ ભાષાને એમ ને એમ ગુજરાતીમાં ઉતારેલાં જોઈ કબૂલ રાખવો પડે છે : પણ અનુવાદકે શબ્દાર્થ કરતાં ભાવાર્થ પર વધારે લક્ષ્ય ચોટાડવાની જરૂર છે. એમ આવા ઘણા પ્રયોગો ઉપરથી આપણે કહી શકીએ છીએ. ઉદાહરણ આપી, આ ત્રુટિ પ્રત્યે ધ્યાન ખેંચવાનું સ્થળસંકેત્યથી જતું કરવું પડે છે.

‘ચરિત્રહીન’ (અનુ. માધવરાવ કર્ણિક) ગુજરાતના પ્રકાશકોને અને ભાષાંતરકારોને એવી ઘેલછા વળગી છે કે શરદ્ધ્યાનુની કલમે લખાયેલી એકે એક લીંટી ગુજરાતી ભાષામાં ભાષાંતર ન પામે ત્યાં સુધી તેઓ નિરાંતે ખાઈ પી શકે કે બીજું કંઈ લખી પ્રસિદ્ધ કરી શકે તેમ જણાતું નથી. આવા મોહધેનની દશામાં ‘ચરિત્રહીન’ જેવું તેમનું બંગાળામાં ખળભળાટ મચાવનારું પુસ્તક રહી જાય જ કેમ ? ભાષાંતર કરનાર ભાઈ મહારાષ્ટ્રી છે; અને ગુજરાતીમાં કેટલાએક વખતથી લખે છે; છતાં તેમના પ્રયત્નમાં કેટલેક ઠેકાણે શૈલીમાં તથા રૂઢિપ્રયોગોમાં ગુજરાતીપણું રહ્યું નથી તેટલું તેમની ઉધારબાજીએ: આ નવલકથા પણ શરદ્ધ્યાનુની લાક્ષણિક શૈલી, પાત્રાલેખન તથા માનવજીવનના ચિત્રણવડે સુવાચ્ય છે: પણ ગુજરાતી અનુવાદ તેટલો સુવાચ્ય રહ્યો નથી: કારણ કે મૂળ બંગાળીની સંસ્કૃતપ્રચુર અને ત્યાંના શિષ્ટાચારના રૂઢિપ્રયોગોથી ગુજરાતીમાં દુર્બોધ બની જતી ભાષાસરણી શરદ્ધ્યાનુને પિછાનવામાં અંતરાયરૂપ બને છે.

શરદ્ધ્યાનુના ‘પથેર દાબી’ પુસ્તકને ગુજરાત-અભિમુખ કરવામાં એકસામટા બે પ્રકાશકોએ તકાપીટ પાડી છે. એન. એમ. ઠક્કરની કું. એ દયાશંકર લ. કવિદ્વારા બે ભાગમાં તે અનુવાદિત કરાવ્યું છે: આર. આર. શેઠે ‘અપૂર્વ ભારતી’ નામથી બચુભાઈ શુક્લદ્વારા તેનું ગુજરાતી અવતરણ પ્રકટ કર્યું છે. લાંબા સમયની સરકારી જમીમાંથી છૂટેલા આ શરદ્ધરચિત

પુસ્તકનું નામ ‘અપૂર્વ ભારતી’ અથવા ‘પથેર દાળી’ (દાવી) છે: (બંગાળી ‘વ’નો ‘બ’ ગુજરાતીમાં ન રાખ્યો હોત તો?) પંથ પરનો-માર્ગ પરનો દાવો અથવા હક્ક: માણસાઈના માર્ગપર ચલાવવાનો હક્ક-એ પુસ્તકના નામનો અર્થ બાજુવા મળે છે: લેખક કહે છે: “આપણે બધાં આ દુનિયાનાં મુસાફરો છીએ. માણસની માણસાઈના રાહનો હક્ક સિદ્ધ કરવા માટે તેની આડે આવતાં બંધનોને તોડીને ચાલતાં શીખવું એ અમારું ખ્યેય છે: આપણી પછી આવનારાઓ એ રાહ પર નિર્વિઘ્ને ચાલે, તેમની બંધનહીન ગતિને કાઈ રોકી ન શકે: તે જ અમારી ટેક છે.”

સરકાર જપ્તીમાં રહેલું આ પુસ્તક વિપ્લવવાદ અને વિપ્લવદળની સંસ્થાઓની વિસ્તારેલી પ્રવૃત્તિઓને વર્ણવે છે એ સાચું; પરંતુ શરદ્દ્યાણુ તો માત્ર એવી અદ્ભુત અને રોમાંચક વાતાવરણની મદદ લઈ, તેને પાર્શ્વભૂમિ બનાવી, સ્ત્રીપુરુષના પ્રેમના રહસ્યની મીમાંસા જ કહેવા ઇચ્છે છે. વૈચિત્ર્યમાંથી સહાનુભૂતિ કેમ જન્મે છે તે એમાં બતાવ્યું છે. બ્રહ્મદેશનું વાતાવરણ-ત્યાંનાં મિશ્રવર્ણનાં પાત્રો, -વસ્તુને વધારે બંધબેસતાં થયાં છે: તેથી બંગાળ બહાર તેમણે નજર ફેરવી છે.

અનુવાદની દૃષ્ટિએ એક ભાગમાં સારરૂપ સમાવેલો ‘અપૂર્વ ભારતી’નો પ્રયત્ન પ્રશંસાપાત્ર છે. વિદેશી ભાષાનાં ગુજરાતી રૂપાન્તરો બે રીતે થઈ શકે: એક પ્રકાર મૂળને તંતોતંત વળગી રહીને, વસ્તુના સ્વરૂપને સાંગોપાંગ અથવા કંઈક ગુજરાત-અનુકૂળ બનાવીને ઘટાવવામાં આવે; બીજો પ્રકાર વસ્તુના તંતુઓને ઊંચકી લઈ નવી સંકલના નિપજ્જવવાનો છે. એટલે એકમાં અનુવાદક મૂળને વફાદાર રહેવા માગે છે: બીજામાં મૂળ વસ્તુને રજૂ કરવાનો આગ્રહ રાખે છે; હમણાં હમણાં જે પ્રમાણમાં શરદ્દ્યાણુને ખાતે જહેમત અને ખર્ચ અનુવાદકો, પ્રકાશકો તથા વાચકો ઉઠાવી રહ્યા છે તે જોતાં, બીજા પ્રકારનાં સરળ રૂપાન્તરો અનેક દૃષ્ટિએ હિતાવહ છે.

‘અનુવાદ’ તથા બીજી ત્રણ નવલકથાઓ અને ‘નારીનું મૃત્યુ’નો સો પાનાંનો નિબંધ (અનુ. રમણલાલ સોની) આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યાં છે.

વાર્તાપ્રેમી ગુજરાતને શરદ્દ્યાણુની વાર્તા-ખાણ હાથ લાગ્યા પછી, તેમના વાર્તાબંડારો લેખકો તથા પ્રકાશકો ખૂબ રસથી તથા ત્વરાથી બંધોળવા મંડ્યા છે: અને જેના હાથમાં જે આવ્યું તે ગુજરાતીમાં ઉતારવા મંડી ગયું છે: અને કેટલીકવાર તો વહેલો તે પહેલો-એવી પ્રકાશનમાં હરીફાઈ પણ ચાલી રહી છે. સંસારજીવનની ઉપરછલ્લી ક્ષુદ્રતાઓ જે આપણી

દષ્ટિને આવરી ખેડી છે, તેને ખુદ્દી પાડવામાં અને સમાજના પાવનકારી સદંશો પકડી, તેની છણાવટ શરદ્દ્યાલુ કલાથી કરે છે. ગુજરાત પર શરદ્દ્યાલુની વાર્તાપ્રતિભાનું આક્રમણ કેવાં પરિણામ લાવશે તે તો ભવિષ્યનો ઇતિહાસકાર જ કહી શકશે. 'અનુરાધા'ના સંગ્રહમાં છ વાર્તાઓ છે, એમાંની 'બડી દીદી' 'મોટી બહેન' નામથી શ્રી. મહાદેવભાઈ એ ૧૯૨૩ના અરસામાં ગુજરાતીમાં જિતારેલી છે. એકંદરે આ વાર્તાસંગ્રહમાં સ્ત્રીજાતિની સારીમાઠી એ પ્રકારની પ્રકૃતિનું નિરૂપણ તેજસ્વિયાની જેમ કરેલું છે. વળી નમાયાં બાળકોની વક્રીલાત પણ એમનો એક વિશિષ્ટ કથાતંતુ છે.

આ નવલોનો બીજો અનુવાદ દયાશંકર ભવાનીશંકર કવિ તથા માણેકલાલ જેષીએ મળીને કરેલો તે પણ આ સાલમાં પ્રકટ થયો છે. બન્ને પ્રકાશનો અસલ બંગાળી ભાષાના પરિચય પરથી જિતાર્યા છે એટલું સંતોષથી નોંધવાનું છે. તેમાંના બીજા શ્રી. માણેકલાલ જેષીએ 'દત્તા'નો અનુવાદ પણ કર્યો છે. તેમાંના પાંચમા પ્રકરણનું મથાળું 'મનોમાલિન્યનો સૂત્રપાત' અસલના સંસ્કૃતપ્રાચુર્યનો ખ્યાલ આપવા નોંધીએ છીએ.

'બડી દીદી' (અનુ. સુરીલ)ની વાર્તા 'અનુરાધા'ના વાર્તાસંગ્રહમાં આવી ગઈ છે. છતાં આ તેનો ત્રીજો અનુવાદ એક જ વર્ષમાં આપણા પર નવાજવામાં આવ્યો છે. શ્રી. મહાદેવ દેસાઈનો 'શરદ્દ્યાલુની ત્રણ વાતો'માં 'મોટી બહેન' જેવા ગુજરાતી નામથી ઓળખાવાયેલી વાર્તા બંગાળી નામથી આપણને આંજ દેવા માગતી હોય એમ પ્રકટ થઈ છે.

'સુવાસચંદ્ર' (અનુ. ઉપાદેવી દલાલ) એ ત્રણેક વર્ષ પર 'વિપ્રદાસ' નામથી પ્રકટ થયેલા વાર્તાનુવાદ પછી, બંગાળી જેની માતૃભાષા છે એવી એક બહેને, પુસ્તકનું નામ બદલીને કરેલો તેનો બીજો અનુવાદ છે. બંગાળી જાણનારની દષ્ટિએ એ આવકારપાત્ર છે. છતાં 'વિપ્ર' શબ્દમાં શરદ્દ્યાલુને જે શ્વનિત કરવું છે તે 'સુવાસચંદ્ર' નામથી થઈ શકતું નથી. પરદેશી આચારવિચારમાં રચીપચી રહેલી વંદના, વિપ્રતાને પૂજવા માટે પ્રાચીન રૂઢિમાં જોઈએલાં કુટુંબમાં આવે છે. કથાનકની વાસ્તવિકતા આવા વિરોધી વાતાવરણને લીધે જોરદાર બની શકી છે. કેટલાક બંગાળી શબ્દો એમ ને એમ મૂકવામાં આવ્યા છે તે માટેનું કારણ તેના અનુવાદકની તે માતૃભાષા છે તે છે.

'ગૃહદાહ' (અનુ. ભાગીલાલ ગાંધી) આ અસલ પરથી કરેલા સુવાચ્ય અનુવાદમાં વાર્તા ઉપરાંત, એ વિશેષ વસ્તુઓ ધ્યાન ખેંચે છે.

શ્રી. ઉમેદભાઈ મણિયારનો ‘શરદ્દયાબુની કલાસૃષ્ટિ’નો લેખ અને શ્રી. નગીનદાસ પારેખનો ‘શરદ્દયાબુની જીવનઝાંખી’નો ચરિત્રલેખ—અને શરદ્દયાબુની માનવતા તથા મહત્તા સમજવામાં ખૂબ ઉપયોગી છે.

‘અપરાધી’ (જવેરચંદ મેઘાણી): હોલ કેનના ‘માસ્ટર ઑફ મેન’નું આ રૂપાન્તર આટલું સુંદર બન્યું છે કારણકે તેમાં કાકિયાવાડનું વાતાવરણ સ્વાભાવિક લાગે તેમ બંધબેસતું બનાવ્યું છે; અને તેમાં જ લેખકની કૃતેહ છે. પુસ્તકને છેડે ‘નિવેદન’માં જણાવ્યું ન હોત તો આ રૂપાન્તર છે એમ વહેમ પણ ન જાત. સત્ય અને ન્યાયનિષ્ઠ એક જીવાનને પોતાની જ વિરુદ્ધ એકવાર ચુકાદો આપતાં તેને પોતાની પ્રિયતમા ગુમાવવી પડે તેવો પ્રસંગ ખડો થાય છે. ઘણાં ઘણાં મંથનને અંતે એ પોતાના પાપનો ખુલ્લો એકરાર કરે છે; અને પોતે જ ખરા અપરાધી તરીકે જેલમાં જઈ બેસે છે. અહીં જેલમાં જ એને એની પ્રિયતમા મળે છે અને પછી બન્ને પરણી જાય છે. આમ કલાનો ન્યાય (poetic justice) એમાં પૂરેપૂરો સચવાયો હોય એમ વાર્તાને અંતે આપણને લાગે છે. વાર્તાની ખૂબી એના એકધારા રસમાં છે. વાર્તાવિભાગમાં આ કીમતી ઊમેરો છે.

‘અમ્મા’ (ભોગીલાલ ગાંધી): રશિયન સાહિત્યકાર મેક્સીમ ગોર્કોની ‘મધર’ પરથી આપણા દેશના વાતાવરણને અનુરૂપ બનાવીને ગુજરાતીમાં ઉતારેલી આ કૃતિ છે. મજૂરોના આત્મભાનની શુદ્ધિપૂર્વક ગતગતિના આલેખન માટે બંગાળનું રાજકારણી વાતાવરણ વિશેષ બંધબેસતું લાગવાથી, લેખકે બંગાળની ભૂમિમાં વાર્તાને ગોઠવી છે; અને નામ હિંદી રાખ્યું છે. પ્રયોજક વાર્તાનું હાર્દ આમ બતાવે છે: “એક સૂતેલા રાષ્ટ્રના જાગરણની આ કથા છે: ધરતીમાતા—જન્મભોમને એક જીવતા—પાત્ર—દેહધારી ‘અમ્મા’ તરીકે નીરખી છે. જડ, મૂઠ, સાશંક, બીકણ, ગભરુ ધરતી ધીમે ધીમે જાગ્રત થાય છે, માથું ઊંચકે છે, ક્રાંતિ પોકારે છે. શિશિલ કાયા અને તેમાં કરચલી—એવી વૃદ્ધ અમ્મામાં નવયૌવન—નવચેતન આવે છે: રશિયાનું વ્યક્તિરૂપે મૂર્ત સ્વરૂપ તે અમ્મા : અમ્માનું વિરાટ ભાવના—સ્વરૂપ તે રશિયા :” મૂળ ઉપરથી ટૂંકાવીને, આત્મસાત્ કરીને ઉતારેલી આ વાર્તા પરદેશી સાહિત્યમાંથી કરવાના અનુવાદો—રૂપાન્તરો માટે અનુકરણીય નમૂનો રજૂ કરે છે. એક અબજ મજૂર સ્ત્રી, દુનિયાના સામાજિક તેમ જ રાજકીય પ્રવાહો ન જાણતી છતાં, ક્રાંતિને વેગ આપવાનું તથા ક્રાંતિ માટે પ્રાણ આપવા સુધીનું કામ કરી

ખતાવે છે. એ પ્રમાણે ‘અમ્મા’નું પાત્ર ઉત્તરોત્તર વિકસાવીને અધું સ્વાભાવિક લાગે તેમ ચીતર્યું છે. અહિંસાદ્વારા પણ ક્રાંતિ આવી શકે-એવું પણ તેમાં સૂચન છે.

હાલમાં શરદ્દ્યાષ્ટુની વાર્તાઓનો ધોધમાર પ્રવાહ આપણા વાર્તા-સાહિત્યનાં અગરને છલકાવી રહ્યો છે: તેવી પરિસ્થિતિમાં તેમના પ્રયોજકો મૂળ લેખકની ખૂબીઓને જાળવી રાખી, સંક્ષિપ્ત વાર્તારૂપે ગુજરાતીમાં એ નવલોને રજૂ કરે તો વાંચકને એનો એ વાર્તાસંભાર ઓછા ખર્ચે મળશે: કિલ્લે અને કઢંગી રચનાઓ વડે અનુવાદકો ભાષા પર જે જુલમ ગુજરી રહ્યા છે તે જતો રહેશે: અને પરપ્રાન્તના શિષ્ટ સાહિત્યની ખૂબીઓનો પરિચય તો થશે જ થશે.

‘કલંકિત’ (મણિલાલ બ. દેસાઈ): ફ્રેંચ નાટક ઉપરથી અપ્ટન સિંક્લેરે નવલકથામાં ‘ડેમેન્ડ ગુડ્સ’ નામથી રૂપાન્તર કર્યું છે તેનો આ અનુવાદ છે. ૧૯૩૦-૩૧માં ‘ડૉ. મિનોચેહેરનો દર્દો’ નામથી પારસી સંસારમાં ઘટાવેલું એવું એનું એક રૂપાન્તર પ્રકટ થયું હતું: સિદ્ધિલિસ (ચાંદી)નો રોગ ફેટલો ભયંકર છે, અને કહેવાતા પ્રગતિમાન યુગને એ ફેટલો ‘કલંકિત’ બનાવે છે: તેનું આમાં નિરૂપણ છે. પ્રગમમાં ફેલાતા આ હીણા રોગ તરફ આંખમોંચામણાં કરતા રાજનીતિજ્ઞોની આંખ ઉઘાડવા આ અચારલક્ષી પુસ્તક લખાયું હતું. આ રોગમાંથી બચવાના ઉપાયો અશક્ય નથી એ એમાં ખતાવ્યું છે; અને ‘ટૂંક મુદતમાં રોગ નાબૂદ કરી આપનાર’ ડાક્ટરોની સામે તેમાં કટાક્ષ છે. છતાં પ્રશ્નકથાઓમાંથી પણ સમર્થ સાહિત્યકારને હાથે શિષ્ટ સાહિત્ય નીપજ શકે છે એનું આ જ્વલંત ઉદાહરણ છે.

‘જેકિલ અને હાઇડ’ (મગનભાઈ પ્રભુલાલ દેસાઈ) આર. એલ. સ્ટીવન્સનકૃત અસલ કૃતિપરથી આ અનુવાદ છે. જેકિલ નામનો રસાયન-શાસ્ત્રી પોતાની જાત પર પ્રયોગ કરે છે: આસુરી અને દૈવી-એવા બે પ્રકારના પોતાના અંશોનું પૃથક્કરણ કરી, એકમેકથી અલગ રહીને કેવું જીવન જીવી શકાય તેના અખતરા કરે છે. સારા સ્વરૂપને પોતે ‘જેકિલ’ નામથી ઓળખાવે છે; અને હલકા સ્વરૂપે મનગમતાં અનિષ્ટ કામો કરીને ‘હાઇડ’ નામથી વ્યવહાર કરે છે; છતાં ધારી શકે તેટલું અલગ સ્વરૂપ તે સાચવી શકતો નથી. હાઇડનાં કામોથી જેકિલની શાંતિ અને શક્તિને આઘાત પહોંચે છે. પરિણામે આવા બે-ધારી જીવનથી કંટાળીને આપઘાત કરે છે. ટૂંકામાં, રસાયનોની મદદથી માણસ દેવ થવાને બદલે અસુર બને છે: અસુરપણું



મનુષ્યમાં જે દર્શાવે જોઈએ રહેલું છે તે કાયાપલટના અભ્યાસથી તેને સો ટકા જોઈએ વધારી મૂકે છે. તેથી શુદ્ધ તત્ત્વોનો વિકાસ સાધવાને બદલે અનિષ્ટ તત્ત્વો ઉત્તેજવાને પરિણામે તેનો સર્વનાશ થાય છે. વિજ્ઞાનની મદદથી એકબીજાનાં ગળાં પીસવા તૈયાર થયેલાં રાષ્ટ્રોને માટે આ રૂપકકથા ખૂબ બંધબેસતી છે. અનુવાદકને તેમના સ્વચ્છ અને સરળ અનુવાદકાર્ય માટે અભિનંદન ધો છે.

‘અખજપતિ’ ( રમાકાન્ત ગૌતમ )માં ‘ ધ ઇનએવિટેબલ મિલ્યોનેર ’ નામની અર્ધકટાક્ષ અને અર્ધમર્મભરી અંગ્રેજી નવલકથાને આપણા દેશ-કાળને અનુરૂપ બનાવીને ઉતારવામાં આવી છે. એટલે મૂળની આછી છાપ ઉપરાંત બીજું કથુંજ તેમાં અંગ્રેજી નથી. જાતીય પ્રશ્નોની પાછળ ખર્ચાઈ જતી ગુજરાતી લેખકોની વાર્તાશક્તિ તથા કલા આવી જતના અદ્ભુત અને રમૂજભર્યા છતાં બોધક પ્રશ્નોના નિરૂપણના કામે લાગે તો વાર્તાલેખનના વલણને બીજો માર્ગ જડી શકે તેમ છે. આ દૃષ્ટિએ આ વાર્તાના અનુવાદક રમાકાન્ત, તે માટેની પ્રેરણાકરનાર ‘સાધુ વાણિયા’ એવા રમણભાઈ શેઠ, તથા તેના ‘પ્રસ્તાવના’ લેખક રમણલાલ દેસાઈ-એ સૌને ધન્યવાદ ધો છે. કંજૂસાઈમાંથી ઉદારતાની ટોચે ચઢવા મથતા ધનપતિઓને ધન વાપરવાની કેટલી મુશ્કેલીઓ અને મૂંઝવણ ઊભી થાય છે, અને નાખી દેતાં ન ખૂટતું ધન કેવા કેવા અખતરાઓ કરાવી એક ધનપતિના હૃદયને માણસાઈમાં લાવે છે તેનું વર્ણન આ પુસ્તકમાં મળે છે.

આ વર્ષમાં નવલિકાના એકંદર બાવીસ સંગ્રહો લગભગ ત્રણસો ટૂંકી વાર્તાઓ આપતા પ્રકટ થયા છે. આપણાં માસિકો, નવલિકા: અકવાડિકો તથા દૈનિકામાં ટૂંકી વાર્તાઓ ઊભરાઈ રહી છે: તેમાં બહુધા પ્રયોગાત્મક દર્શાનું દર્શન થાય છે. કલાત્મક કૃતિઓનો ભાગ નાનો હોય છે. બિહરતા લેખકો પ્રત્યેના સહજાવને લઈને સામયિકો સર્વ પ્રકારના ગુણદોષવાળી વાર્તાઓ નબાવી લે છે, તેને છાપી આપે છે: અને તેમના પ્રયોગોને પ્રસિદ્ધિ આપે છે. થોડા સમય પછી, આવી પ્રયોગદર્શાની વાર્તાઓ પુસ્તકરૂપે પ્રકટ થાય છે. આ પ્રયોગોમાં કેટલાંક અનુવાદો હોય છે: કેટલાંક રૂપાન્તરો હોય છે: અને કેટલોક મૌલિક કૃતિઓ પણ હોય છે; છતાં સંગ્રહરૂપે પ્રકટ થતી આ વાર્તા-સામગ્રી અખંડ પુસ્તકને સારું કહેવરાવે એવું ભાગ્યે બને છે. તેથી આ વિભાગનાં સર્વાંગસુંદર કૃતિઓ તેવાં પુસ્તકો બહુ જૂજ છે.

આ પરિસ્થિતિ નિહાળતાં મને એક વિચાર સૂઝે છે કે દર વર્ષે “Best short stories of the Year” એટલે વર્ષભરના એકંદર સંગ્રહોમાંથી, દરેક લેખકની એક એક-એમ તેમની વર્ષની શ્રેષ્ઠ શ્રેષ્ઠ વાર્તાનો સંગ્રહ પ્રકટ થતો રહે તો લેખકો તેમ જ વાચકો બન્નેને પ્રોત્સાહન મળશે; અને તેમને દિશા-સૂચન પણ થશે. હાલમાં તો પ્રકાશકમિત્રની કૃપા હોય તો ગમે તેવા આછાપાતળા સત્ત્વવાળી વાર્તાઓના સંગ્રહો પ્રકટ થવા સહેલા બન્યા છે. પરંતુ નવલિકાલેખકની નેમ ઊંચી રહે એ ઇષ્ટ છે. અને વાચકવર્ગ પણ જે આપ્યું અને જેવું આપ્યું તેનાથી ચલાવી લે છે તેમ પણ નહિ થાય. તેને બદલે, સંગ્રહમાંની કલાયુક્ત વાર્તા ક્યાં અને શા માટે ?-તેનો વિચાર સ્વાભાવિક રીતે તેને ઉદ્ભવશે. સાહિત્યપ્રયોગો કરનાર લેખકો તથા એ પ્રયોગોને વધાવી લેનાર વાચકો—બન્નેની આંખ કેળવાશે; અને પરિણામે સાહિત્યને ઊંચી કક્ષાની વાર્તાઓના સંગ્રહો મળવા માંડશે—એવી આશા રાખવી વ્યર્થ નથી. કોઈ સંસ્કારી પ્રકાશક આ સૂચનાને જરૂર ઊપાડી શકે છે; અને તેમાં લેખકો તથા પ્રકાશકો અન્યોન્યને પૂરો સહકાર આપશે એમ ધારી લઈએ છીએ.

ઐતિહાસિક વિષયોમાં નવલકથાનું તત્ત્વ વિશેષ બળેલું હોવાથી, નવલિકા માટે તે વિષય બહુ બંધબેસતો જણાયો નથી. તેથી જીવનના પ્રસંગોમાંથી તેનું વસ્તુ મેળવવું સુલભ પડ્યું છે. સંસાર નવલિકાના વિષયો: અને સમાજને જેવા-નીરખવાની આપણી દષ્ટિમાં ફેરફાર થયો છે: તેને લીધે ટૂંકી વાર્તાના અગણિત વિષયો સાંપડવા લાગ્યા છે. રૂઢ અનિષ્ટ માન્યતાઓ અને કુચાલોની આસપાસ સામાજિક વાર્તાઓની સૃષ્ટિ મુખ્યત્વે ફરી રહી છે. નીતિશાસ્ત્ર, માનસશાસ્ત્ર તથા અદ્ભુત રસ-તેના નિરૂપણને તેમાં પૂરો અવકાશ હોય છે. વળી યુગરાતના સામાજિક તથા સાંસ્કારિક બાનને જગાડવા માટે તેને હૃદયમથાવવું જોઈએ-તેને વિદ્યુત ચડકાઓ આપવા જોઈએ-એવી માન્યતા જીવાન માનસમાં ઉદ્ભવી છે તે ધડાતી જાય છે અને પોષાય છે પણ ખરી: પરંતુ ‘નવલિકા’ એ કલાપ્રકાર હોવાથી, લેખક પોતાનું ખ્યેય પ્રત્યક્ષ કરતાં પરોક્ષ બોધરૂપે તથા વૈવિધ્ય અને કલ્પના-પ્રભાવવડે જેટલું વધુ વ્યક્ત કરે તેટલું સાહિત્યદષ્ટિએ એ ઉત્તમ ગણાય: જીવન ભરીને વાર્તાસામગ્રી પડેલી હોવા છતાં, વાર્તાખીજની ખિલવણી કરવાનું અને તેમાંના ઇષ્ટ સિદ્ધાંતને તારવવાનું

તથા વાચકના અંતર પર સચોટ છાપ ઉઠાવવાનું કામ સહેલું નથી. અને તેથી જ મોટા ભાગના લેખકો વાર્તાકારની આ કલાથી વંચિત હોવાથી, ટૂંકી વાર્તાના ધણા સંગ્રહો માત્ર મનોરંજન સિવાય બીજું કંઈ સાધી શકતા હોય એમ જણાતું નથી. અંગ્રેજ કેળવણીની શરૂઆતમાં આપણે ત્યાં સામાજિક, કૌટુંબિક કે ધાર્મિક સુધારાઓનું કામ નિર્બંધોદ્ધારા કરવામાં આવતું: તે આજની નવલિકાઓ કરવા માગતી હોય એવાં ચિહ્ન જણાય છે.

આ વિભાગમાં પણ શ્રી. મેઘાણીનો ફાળો મોટો છે. ‘કુરબાનીની કથાઓ’ની શાળાના ઉપયોગ માટે સંસ્કારેલી ચોથી આવૃત્તિ, તથા ‘સૌરાષ્ટ્રની રસધાર’ની બીજી ધારાની ત્રીજી આવૃત્તિ આ સાલમાં મળી છે. ‘આપણા ઉંબરમાં’ પણ ત્રીજી આવૃત્તિમાં પ્રવેશ્યું છે; અને મધ્યપ્રાંત તથા વરાડમાં ભણતાં ગુજરાતી બાળકો માટે તે પાઠ્યપુસ્તક તરીકે નિમાવાથી તેનું આ પ્રકાશન થયું છે. એ હકીકત તેમની યોગ્ય પ્રસિદ્ધને ગૌરવ અપાવે છે.

પહેલાં લાંબી વાર્તાઓનું જૂથ લઘુએ: નવલ અને નવલિકાના વિભાગમાં કયાંય પણ બરાબર બંધ ન એસે એવાં આ પ્રકાર છે.

‘પુરાતન જ્યોત’ (ઝવેરચંદ મેઘાણી) એ સોરઠી સંતોની પૂર્તિરૂપે ત્રણ સંતકથાઓનું પુસ્તક છે: પરંતુ તેમાંની પહેલી ‘સંત દેવીદાસ’ની લગભગ દોઢસો પાનાંની વાર્તા નવલકથાના વર્ગમાં મૂકવી પડે તેટલી વિસ્તૃત છે; અને તેટલી રસિક પણ છે. ભક્તિની પુરાતન જ્યોત સંતોની પરંપરા જાગતી રાખે છે, અને જીવન-ભૂલેલાંને પ્રકાશ આપે છે—એ આ કથાઓનો સાર છે. સંતચરિત્રો તેમાંનાં ભજનોથી વધારે ભવ્ય અને સ્વાભાવિક બન્યાં છે.

‘અખંડ જ્યોત’ (‘સોપાન’)માં બે લાંબી (એક દોઢસો અને બીજી સો પાનાંની) નવલો છે; અને પ્રત્યેકમાં એક એક યુગલની પ્રેમકથાદ્વારા લગ્નજીવનમાં પ્રેમનું સ્વરૂપ, જીવનમાં નિર્ભળ રસ અને કર્તવ્યભાવના તથા પ્રેમનો નિભાવ કરવામાં વેકવી પડતી વેદના તેનું રસભર્યું આલેખન છે.

‘શા માટે બંધન?’ (અનુ. માણેકલાલ જોષી) માં રશિયન લેખક રોમોનોવની બે લાંબી વાર્તાઓનો અનુવાદ છે: એમાં નવા ધડાઈ રહેલા સામ્યવાદી રશિયન સંસારમાં સ્ત્રીપુરુષના જાતીય સંબંધોની મીમાંસા કરવામાં આવી છે: વાર્તાનું સ્વરૂપ પત્રોદ્ધારા વિકસાવવામાં આવ્યું છે: પરંતુ તેથી વાર્તામાં રસ આવી શકતો નથી.

બીજું જૂથ એવી વાતોના સંગ્રહોનું છે જેમાં માત્ર પહેલી વાત

ઉપરથી આખા સંગ્રહનું નામ પાડવામાં આવ્યું છે: સંગ્રહ હોય એવા પુસ્તકના નામકરણ માટે આ પ્રથા વખાણવા જેવી છે કે કેમ તે વિચારવા જેવું છે. નવલકથાનો ભ્રમ ઉત્પન્ન કરતું એવું એક જ ટૂંકું નામ આખા સંગ્રહને વોટી લઈ તેના સમગ્ર ભાવને સૂચવે એમ બનતું નથી.

‘ ઊંધાં ચશ્માં ’ ( લલિતમોહન ગાંધી ) એ ‘ કદ્દપનાકુસુમો ’ ના વાર્તાસંગ્રહકારની બીજી ચૌદ નવલિકા કૃતિઓનો સંગ્રહ છે. એમાં પ્રતિબિંબિત થતાં નવાં કલાસ્વરૂપોનું ભાન લેખકને છે: અને તેથી તેમણે નવલિકાનું તત્ત્વ જળવાય તે માટે બનતું ધ્યાન રાખ્યું છે. વાર્તાના વિષયો સમાજના ખૂણેખૂણામાંથી શોધી કાઢ્યા છે: અને પરિણામે વિચારપ્રેરક વાર્તાઓ આપણને મળી છે.

‘ ઓટનાં પાણી ’ ( ગુણવંતરાય આચાર્ય તથા સ્વ. ગિરીશ રાવળ ) માં લેખકોની અનુક્રમે ચાર અને પાંચ વાર્તાઓ એક જ નામ નીચે છાપવામાં આવી છે. સ્વર્ગસ્થ ગિરીશ રાવળ-જેમની વાર્તાઓ ‘ નવચેતન ’ માં છપાઈ હતી-તેમનો પરિચય ગુણવંતરાય આચાર્યે કરાવ્યો છે. તેનું મહત્ત્વ અંદરની વાર્તાઓ કરતાં પણ મને વધુ જણાયું છે. આપમેળે સંસાર સામે વઢીઝઘડી પોતાનો માર્ગ કરનાર આ જુવાન લેખકનું ક્ષયથી અવસાન થયેલું જણી ખેદ થાય છે. તેની આટલી જીવનનોંધ પણ એક ટૂંકી વાર્તા જેવી સૂચક અને પ્રેરક બની છે.

‘ ઉમા ’ ( પ્રદ્ધાદ બ્રહ્મભટ્ટ ) માં આપણા મધ્યમ સમાજના કૌટુંબિક જીવનમાં ખાસ કરીને નારીજીવનમાં બનતી ઘટનાઓમાંથી વસ્તુ ઊંચકી લઈ ચૌદ વાર્તાઓ અપાઈ છે. વાર્તાઓ વાંચવે, વિચારવે સારી છે: પરંતુ એમાં કલાત્મક સંક્ષિપ્તતા કે ધ્વનિ અને વ્યંજના પ્રમાણમાં ઓછાં છે. લેખક આથી વધારે સુંદર સર્જનોની આશા આપે છે.

‘ રાહિણી ’ ( નાગરદાસ પટેલ ) માં ચોવીસ વાર્તાઓ જુદાજુદા રસની અને જુદાજુદા સાહિત્યસ્વરૂપની એકત્ર કરેલી છે. તેના આવા વૈવિધ્યને લીધે તે લોકપ્રિય રહે તો નવાઈ નહિ. સ્ત્રીજીવનની સમસ્યાઓ, જાતીય આકર્ષણનાં પરદેશી લેખકોએ ચીતરેલાં ચિત્રો અને વાસ્તવવાદને નામે સમાજના ગંદા અને ગલીય વિભાગોનું આલેખન-જે સમયમાં ટૂંકી વાર્તા માટે કલાત્મક પ્રદેશો ગણાઈ રહ્યા છે તેવે વખતે, આવા નિર્દોષ અને રસવૈવિધ્યવાળા સંગ્રહને વધાવવા જેવો છે.

વાર્તાની સંખ્યા ઉપરથી નામ પાડીને પ્રકટ થયેલા સંગ્રહો ‘ દિગ્ગન્ત ’

( મોહિનીચંદ્ર ) ' દશમી ' ( પ્રકાશમ્ ) તથા કમળની સોળ ' પાંદડીઓ ' ( શયદા ) એટલા મળ્યા છે. પહેલામાં કવિ મોહિનીચંદ્ર વાર્તાકાર તરીકે પહેલવહેલા પ્રસિદ્ધિમાં આવે છે. દશ દિશાઓ ઉપરથી દશ વાર્તાના સંગ્રહનું નામ ' દિગંત ' પાડ્યું છે. સમાજની જડ રૂઢિઓને કારણે જેમને હેરાન થવું પડે છે તેવી વ્યક્તિઓને ઉદ્દેશી તેમની ગંગા, દાતણવાળી, ખેડૂત, લટાર વગેરે વાર્તાઓ લખાઈ છે. વાર્તાઓનો હેતુ ' નાન્દી ' દ્વારા તેમણે પ્રારમ્ભમાં જણાવ્યો છે: આ નવીન પ્રયોગ છે: વાર્તાકારની ભાષામાં કવિ ઢાંક્યા રહેતા નથી.

ખીજે દસ વાર્તાનો સંગ્રહ ' પ્રકાશમ્ ' ને પ્રકાશમાં લાવે છે. ' નવચેતન ' દ્વારા પ્રસિદ્ધિમાં આવેલી આ વાર્તાઓમાં નવલિકાકારના સારા ગુણો વિકસતા જોઈ શકાય છે. શ્રી. રમણલાલ દેસાઈદ્વારા પુરસ્કૃત થયેલી આ વાર્તાઓમાંથી ' મહેમાન ' અને ' રનેહરાત્રી ' તેમાંની શ્રેષ્ઠ વાર્તા છે; અને લેખક માટે સારા ભવિષ્યની આશા આપે છે.

સોળ સોળ ' પાંદડી ' ના કમળનું સ્મરણ કરાવતી શ્રી. શયદાની, જીવનનાં દર્દને રસિક અને આકર્ષક સ્વરૂપમાં રજૂ કરનારી ૧૬ વાર્તાનો સંગ્રહ સુવાચ્ય છે. આસપાસના સમાજમાંથી રોજ દેખાતી ઘટનાઓને એમણે સાહિત્યના વાતાવરણ દ્વારા સ્વચ્છ શૈલીમાં અસરકારક બનાવી છે: ' એ ઘડી મોજ ' કરાવનાર આ સાહિત્યકારની કૃતિઓમાં મનોરંજન ઉપરાંત ખીજું પણ આકર્ષક તત્ત્વ છે.

હવે વાર્તાસંગ્રહોનાં ખીજાં ઝૂમખાં જોઈએ:

' લતા અને ખીજ વાતો ' ( ગુલાબદાસ બોકર ); ગયા ૧૯૩૦ ના સત્યાગ્રહ વેળાનું જેલજીવન સાહિત્યદષ્ટિએ ગુજરાતને ચિરસ્મરણીય અને લાભપ્રદ નીવડ્યું છે: કારાવાસોએ કેટલાયે રાજકેદીઓને વાંચતા કર્યા, વિચારતા કર્યા અને તેમાંના કેટલાકને લખતા પણ કર્યા. કાળમાં અગ્નિની જેમ છુપાયેલી શક્તિઓનું આત્મભાન થતાં તે પ્રકટ થવા તલસવા લાગી: પરિણામે સંસારનિરીક્ષણની ઊર્મિઓનું આલેખન એવી નવી કલમોદ્વારા સાહિત્યને મળવા લાગ્યું.

શ્રી. રામનારાયણ પાઠકની પ્રેરણાથી બાઈ બોકરની છૂપી સાહિત્ય-શક્તિઓ બહાર આવી; અને એઝઢી વર્ષના ગાળામાં તેમનો ટૂંકી વાર્તાનો સંગ્રહ પ્રસિદ્ધ થઈ શક્યો. આ વાર્તામાં સંસારને હોળી નાખનારાં અનેક બળોનું સૂક્ષ્મ નિરીક્ષણ છે: અને તેનું સીધી સરળ શૈલીમાં આલેખન છે. આ ગુણને લીધે જ તેમનો પહેલો પ્રવેશ પણ માનભર્યો થવા પામ્યો છે.

સંગ્રહમાંની ઘણી વાતોના મૂળમાં કામવૃત્તિઓનું સ્પષ્ટ પૃથક્કરણ રહેલું છે. આધુનિક સ્ત્રીપુરુષના પ્રેમજીવન અને લગ્નજીવનમાં દખાઈ રહેલી અને કવચિત્ દેખા દઈ દેતી ગતીય આકર્ષણની વૃત્તિનું મર્મવિદારક કરુણા ઉપજાવે તેવું તેમાં વર્ણન હોય છે. ‘જીવનની મોજ’ ને તેમની લાક્ષણિક નિરૂપણશૈલીનો સુંદર નમૂનો ગણી શકાય. એમાં મોજલી, અને માણ્યા જ કરવાની જીવનફિલ-સફરીની પોકળતા અને ભૂલેલા માનવીજીવન પર થયેલો તેનો પ્રત્યાઘાત અતિકરુણતામાં વિરામતો વર્ણવ્યો છે.

‘આનંદેશ’ (વિનોદરાય ભટ્ટ)નો ‘અભિષેક’ નામનો વાર્તાસંગ્રહ સામાન્ય જીવનમાંથી આપણી જ આસપાસ રોજ યરોજ બનતા બનાવો-માંથી ઘટનાઓ ઊંચકીને રચાયો છે: તેથી તેમાં વાસ્તવિકતાના અંશ ઠીક આવ્યા છે. છતાં આમાંની કેટલીક વાર્તાઓમાં લેખક વાર્તાકાર મટી ઉપદેશક થઈ જતા હોય એમ લાગે છે. વસ્તુનું વૈવિધ્ય હોવા છતાં શૈલી એકધારી જણાય છે. નવી મા, વાતસલ્યનો અભિષેક, તડકા—છાયા, અધૂરું સ્ત્રીત્વ—એ વાતો ગણાવવા જેવી છે. લેખકના આ પહેલાંના એ વાર્તાસંગ્રહો—‘ધૂપદાની’ અને ‘પ્રદક્ષિણા’ કરતાં આ વાર્તાઓમાં શૈલી ઘડાતી આવી છે એમ જણાય છે.

‘સંસારદર્શન’ માં બાલકૃષ્ણ ચૂનીલાલ જોષી તથા રમાકાન્ત દ્વિવેદીની સામાજિક વાર્તાઓ સંગ્રહેલી છે. આપણા સમાજના જુદાજુદા ખૂણાઓને એક એક વાર્તાદ્વારા લેખકે પ્રકાશમાં મૂક્યા છે જેથી વાચક તે ઉપર વિચાર કરે.

‘વનિતાઓના સુખી સંસાર’ માં સંપાદક અમથાલાલ શાહે વાર્તા, સંવાદ, નિબંધ અને એવું એવું ઘણું, એક ચોપડીમાં ભેગું કર્યું છે. તેનો પ્રચાર બોધ માટે છે.

‘બાળવિધવા’ (ચંપકલાલ મોદી) ની વાર્તા સ્ત્રીશક્તિ કાર્યાલય માટે બંધબેસતી છે: વાર્તા સારી લખાઈ છે.

‘ઝાંખાં કિરણ’ (રતિલાલ શાહ) નામનો દસ વાતોનો સંગ્રહ લેખકનો વિનય છતાં, લખાવટમાં ઝાંખો કહીએ તેવો નથી. ટૂંકા વાર્તાનું ટૂંકાપણું તથા તેમાં હોવું જોઈતું સ્વચ્છપણું આ વાતોમાં છે તેથી તે પ્રશંસાપાત્ર છે.

‘અજવાળી રાત’ (સં. રવિશંકર રાવળ) એ સંગ્રહનું નામ સુંદર તેમજ અર્થસૂચક પણ છે. આતુર્માંસની અજવાળી રાતે કહેવાતી વિનોદ-

આતુર્યની આ પંદર વાતો ઝાઝે હાથે રગિયામણી બની છે. તેમાં ગુજરાતી, બંગાળી, મારવાડી, મરાઠી અને અંગ્રેજી અપ્સરા તથા પરીકથાના સાહિત્યમાંની વાનગી છે. વાર્તાઓની જેમ જનમબોમકા જુદી છે તેમ તેને ઉતારનાર કલમ પણ નોખી નોખી છે. તેથી તેમાં શૈલીની એકસૂત્રતાની આશા કોઈ પણ ન રાખે. લોકકથાઓનું આવા સુંદર સ્વરૂપમાં કરેલું પ્રકાશન એની મોહિની જમાવવામાં જરૂર સફળ નીવડશે.

‘સોરડી ગાથા’ (મગનલાલ શામળ ત્રિવેદી-‘મયૂર’) માં મેઘાણી અને રાયચુરાએ પાડેલી સોરડી કથાઓની સુંદર કેડીઓને માર્ગે ચાલતી સોરઠધરાની પ્રોત્સાહક કથાઓ આપેલી છે. એમાંની ઘણી ‘શારદા’ માસિકમાં પહેલાં વાંચવા મળેલી. લેખકનું કાર્ય પ્રશંસનીય છે.

‘અખંડ ત્રિવેણી’ના લેખક ગિરીશ ભટ્ટની ‘પાંખડીઓ’ એ સ્વતંત્ર તથા સંયોજિત વાર્તાઓનો સંગ્રહ છે. વાર્તા કહેનારની હથોટી સારી છે અને તેનું વાચન હિતકારક થાય તેમ છે.

આ વિભાગનો છેલ્લો સંગ્રહ તે બનારસના ‘સરસ્વતી પ્રેસ’ દ્વારા સંપાદક કાશીનાથ નારાયણ ત્રિવેદીએ પ્રકટ કરેલી ‘ગત્પસંસારમાલા’ની બીજી ચોપડી: જેમાં દસ ગુજરાતી વાર્તાઓનું હિંદી રૂપાંતર પ્રકટ કર્યું છે. હિંદની કુલ ૧૦ મુખ્ય ભાષાઓમાંથી દસદસ કે તેથી વધુ સર્વશ્રેષ્ઠ નવલિકાઓ વીણી વીણીને રાષ્ટ્રભાષા હિંદીદ્વારા એકેક ભાષાનો એકેક ખંડ આપવાની યોજનારૂપે આ ગ્રંથમાલા શરૂ કરવામાં આવી છે. જેમાં અઢી સો પાનાને આડ આના જેટલી નજીવી કિંમતે આપવાનો દાખલો બેસાડ્યો છે.

આ યોજનાના બીજા ખંડ તરીકે મુનશી, પાઠક, ધૂમકેતુ, લીલાવતી, મેઘાણી, સ્નેહરશ્મિ, રમણલાલ, ધનસુખલાલ, ત્રિશૂળ (સુંદરમ) અને રસિકલાલ પરીખ-એમની દસ વાતો આપી છે. આ પસંદગીમાં રાયચુરા અને મટુભાઈ જેવા રહી ગયા છે તેમાં સંપાદકનો દોષ નથી.

ગુજરાતીમાં આવા જ ધોરણે સર્વશ્રેષ્ઠ પરબ્રાન્તીય સાહિત્યના નમૂના શિષ્ટ ગુજરાતીમાં રજૂ કરવાની કોઈ પ્રકાશક પહેલ કરે તો તે સર્વથા વધાવી લેવા જેવી બનશે. પ્રસ્તુત હિંદી સંપાદનમાં એક ઊણપ દેખાઈ છે જે બીજા આવૃત્તિમાં સુધારી લેવામાં આવશે. વાર્તાકારનો પરિચય તદ્દન અલ્પસ્વલ્પ છે. તે માટે મરાઠી લઘુકથાઓના એક સંગ્રહક શ્રી. જોશીના ‘લાલચ્યા ગોષ્ઠી’ના સંપાદનનું સ્મરણ કરાવવા જેવું છે. પરબ્રાંતના લોકોને પરિચયાત્મક નોંધ વગર એકલી કૃતિદ્વારા બરાબર પરિચય થવો અશક્ય છે. તેથી આટલું ઉમેરવાથી ‘માલા’ની ક્ષેત્ર વિશેષ થશે.

છૂટક છૂટક વાંચવા મળતા મર્મોળા લેખો પુસ્તકાકારે પ્રકટ થતાં લેખકનું સર્જન, તેનું મર્મગમિત્વ અને વિનોદીપણું સારી છાપ પાડી શકે છે. જેમ જીવનમાં પુષ્કળ કરુણા ભરી છે, તેમ પુષ્કળ

**હાસ્ય-મર્મ :** વિનોદ પણ વિચક્ષણ આંખ તેમાંથી ખોળી શકે છે.

સાચો વિનોદ જોનારી દષ્ટિ વિરલ છે. ખૂબ સંસ્કાર પામેલા જીવનદ્રષ્ટા સિવાય બીજું કોઈ જીવનમાંથી વિનોદ શોધી શકતું નથી. જીવનમાં ન્યૂનતાઓ સભર ભરેલી છે: એ ન્યૂનતાઓને પિછાણનાર સંસ્કારી દષ્ટિવાળો મનુષ્ય તિરસ્કાર, કરુણા કે વિનોદની લાગણી અનુભવે છે: આમાંથી વિનોદ ખોળનાર, અને મર્મભરેલી વાણીમાં તેને ઉતારનાર, લેખક વિરલા હોય છે: આ કારણથી સાચા હસનાર અને હસાવનાર લેખકોની સંખ્યા ગણીગાંઠી હોય છે.

જીવનના સાધારણ પ્રસંગોમાંથી વિનોદ શોધી કાઢી લેખક, વિનોદદ્વારા જીવનનું દર્શન કરાવે છે: અસાધારણ મૂર્ખ કે દંભી માણસની મૂર્ખતા તથા દાંભિકતાનો પરિચય કરાવનારા અને તેદ્વારા અડખડ હસાવનારા લેખોની અને વાર્તાઓની કૃત્રિમતા આગળ, સામાન્ય માણસની અપૂર્ણતાનાં મર્મવિનોદી ચિત્રો-જે માત્ર હોઠમાં જ હસાવી, હૃદયને પ્રસન્ન કરવાનો ગુણ ધરાવે છે તે- નિઃસંશય ચડિયાતાં લેખાય. વિનોદી લેખનો અંત મર્મકથન કે કટાક્ષદ્વારા જ આવવો જોઈએ: નહિ તો હાસ્ય બિડી જઈ, નિર્બંધની ગંભીરતા તેમાં આવી જવાનો ભય રહે છે.

ચાલુ સાલમાં હાસ્યમર્મના વિભાગમાં મૂકી શકાય એવાં છ પુસ્તકો પ્રકટ થયા છે. તેમાંથી શ્રી. મસ્તકીર લગભગ વીસ વર્ષથી આ ક્ષેત્રમાં લખ્યપ્રતિષ્ઠિત છે. તેથી તેમનાથી જ પરિચયની શરૂઆત કરીએ. ‘મસ્તકીરનાં હાસ્યછાંટણાં’ એ હાસ્યરસથી બિછળતો સંગ્રહ નથી; પરંતુ તેમાં હાસ્યની માત્ર છાંટ દેખાય છે. ૧૯ લેખોમાંથી લગભગ અડધ ઉપરાંત સાધારણ કોટિના છે. બાકીનો ભાગ લેખકે મેળવેલી ખ્યાતિ ટકાવી રાખે તેવો છે. ‘ગૃહદેવીની પ્રતિસ્પર્ધા’ જેવી વાતોમાં તથા ‘કીકા કબિયે ચડે ત્યારે’ તથા ‘રહી ગયા’ જેવાં શબ્દચિત્રોમાં હાસ્ય પ્રકટ થાય છે, ત્યારે ‘જીવનાધારવિહોણી’, ‘શ્રીમન્તામ્નિ આપ’, ‘વીજળીના ચમકારે’ તથા ‘ખહેનનો ભામ્ર’ જેવા લેખોમાં નવલિકાનું તત્ત્વ આગળપડતું છે: અને નવલિકા તરીકે તે સફળ અને સુવાચ્ય પ્રયોગો છે. હાસ્યમર્મ સાથે



જેનું નામ ઓતપ્રોત છે એવો લેખક જ્યારે બીજાં ક્ષેત્રોમાં વિહાર કરે ત્યારે તેને ધણીવાર અન્યાય થવાનો સંભવ રહે છે. કહેવાની જરૂર નથી કે લેખકની ચોકર દષ્ટિએ મુખ્યત્વે મુંબાઇ, અને તેમાં વસતા ગુજરાતી સમાજના મધ્યમવર્ગના જીવનની હળવી બાજુ નિહાળી છે તે નિરૂપી છે.

‘હાસ્ય-નૈવેદ્ય’ ના લેખક ‘અગ્નિકુમાર’ (શ્રી. સંઘવી) નો આ એથો સંગ્રહ છે. હાસ્યરસના આચાર્ય કહીએ તેવા શ્રી. જ્યોતીન્દ્ર દવેએ તેનું મૂલ્યાંકન કરી, તેમાંની કૃતિઓને સાચા દષ્ટિકોણથી જોવાનું સુલભ કરી આપ્યું છે: લેખકની હાસ્ય-નિરૂપણ શૈલી ઉત્તરોત્તર ધડાતી આવે છે: જીવનમાં હાસ્યમયતા ક્યાં રહેલી છે તે જોવાની લેખકમાં દષ્ટિ છે: માનવ-સ્વભાવની વિચિત્રતા અને નિર્બળતા, પ્રસંગો અને પાત્રો વચ્ચે રહેલી અસંગતિ, વાણી અને વર્તન, વ્યવહાર અને સિદ્ધાંત વચ્ચેનો વિરોધ-એ સર્વ હાસ્યનાં આલંબન બની શકે છે એ તેઓ જાણે છે. છતાં તે બધાનું કલાત્મક સર્જન કરવામાં જોઇતું ચાતુર્ય હજી એમને સિદ્ધ કરવાનું બાકી છે. જીવનમાં રહેલું હાસ્યજનક વૈચિત્ર્ય તથા કેટલાક પ્રસંગોમાંથી મળી આવતું હાસ્યોત્પાદક તત્ત્વ તેમના કેટલાક સારા લેખોમાં છે એટલી હડીકત તેમને પ્રોત્સાહન આપવા બસ છે.

‘તાત્યારાવનું તાવીજ’ (સનત્કુમાર વીણ)માં અલાદીનના બદુર્ધ જ્ઞાનસની અદ્ભુત અને બેદભરી શક્યતાઓનો લાભ લઈ, ૧૯૩૦ના અસહકારયુગમાં જે જેલજીવન જોવામાં આવ્યું હતું તેની ભોંય ઉપર, હાસ્યરસિક વાર્તા લેખકે ગૂંથી છે. રાષ્ટ્રીય ચળવળને લીધે જેલમાં એકદમ ભરતી થવાથી કેદીને આપવાના બિલ્લા ખૂટી પડે છે. તેથી જૂનો કાટ ચઢી ગયેલો એક બિલ્લો તાત્યારાવ નામના એક મરાઠા સત્યાગ્રહીને ભાગે આવે છે. પોતપોતાનો બિલ્લો સાફ કરવાનો હુકમ મળતાં તાત્યારાવ બિલ્લો ધસવા માંડે છે. એ બિલ્લો અલાદીનના બદુર્ધ જ્ઞાનસનો એક ટૂકડો હતો. અહીંથી જ લેખકને અદ્ભુત પ્રસંગો વર્ણવવાની તક મળે છે: તેમાં તાત્યારાવની મરાઠી ભાષા તથા ભાગી તૂટી ગુજરાતી ભાષા હાસ્ય તથા વિનોદ જમાવે છે: ભાષા સાદી અને પ્રવાહી છે. પુસ્તકનાં વચ્ચેનાં પ્રકરણો તેને ‘ભદ્રંભદ્ર’ જેવાં સળંગ પુસ્તકોના જિયા વર્ગમાં મૂકવા યોગ્ય બનાવે છે: પરન્તુ તેનો અણુધાર્યો, જીતાવળો અને મન કબૂલ ન કરે તેવો અંત વાર્તારસમાં તથા તેદ્વારા મળતી રમૂજમાં ભારે ક્ષતિ આણે છે. બીજી એક વસ્તુ વાર્તાના મર્મની મર્યાદા સૂચવે છે: તે એ કે ગુજરાતી-મરાઠી ભાષાની

ખીચડી તથા તેના ઉલટસુલટ અર્થે પર મુખ્યત્વે હાસ્યનો આધાર રહે છે. છતાં એકંદરે શ્રી. વીણુનો આ દિશામાં કરેલો પ્રયત્ન પ્રોત્સાહક છે.

શ્રી. 'વિનોદકાન્ત' ની 'નાજુક સ્વારી' એ નિબંધિકાના વર્ગમાં આવતો જુદા જુદા ૨૪ લેખોનો સંગ્રહ છે. ચોપડીના નામકરણ માટે લેખકે મુદ્રાસો કર્યો છે કે "અભ્યાસઅર્થે કરાતી વિષય-ધોડલી ઉપરની સવારી કડણુ છતાં નાજુક છે: અને વિષય ભારેખમ હોય ત્યારે તો તેનો વણાટ નાજુકાઈથી કરવાનો હોય છે." આ નિબંધિકાઓના વિષય ખરેખર ભારેખમ હોવાથી તેને વિનોદ-ભારક્ષમ કરવામાં લેખક જોઈએ તેવા સફળ થયા નથી. હમેશાં વિષયના ગાંભીર્યની છાયા મગજ પર રહેવાને ક્ષીધે લેખક તેની સવારી 'નાજુક' અને હળવી બનાવી શક્યા નથી. પ્રાયઃ અર્થધન શૈલી અને તલસ્પર્શી ચિન્તનનો મહાવરો રાખનાર લેખક માટે વિનોદનું ક્ષેત્ર અતદુરં રહેવા વધારે સંભવ છે: જેમ નરસિંહરાવના 'ઉત્તર ભદ્રંભદ્ર'ના પ્રયોગમાં બનવા પામ્યું હતું તેમ.

જીવનમાં દેખાતી વિચિત્રતાઓ પ્રત્યે આપણને એક બાજુ રોષ અને ખોજ બાજુ હાસ્ય ઉપજે છે: વિનોદી લેખકે આવી વિચિત્રતાઓ ઉપર ભાર મૂકવાનો હોવાથી હાસ્યને ગંભીરતામાં ફેરવનારી બધી વિગતો બાજુએ રાખવાની હોય છે; અને હાસ્ય ઉપજાવવામાં ઉપકારક થાય તેવાં તત્ત્વોને જ જોતકી લઈ તેનું કંઈક અતિશયોક્તિ ભરેલું વર્ણન કરવાનું હોય છે: અતિ પ્રયત્ન છતાં 'નાજુક સ્વારી' માં નિબંધિકાને યોગ્ય હળવાપણું આવી શક્યું નથી એમ કહેવું પ્રાપ્ત થાય છે.

જ્ઞાન અને વિદ્વત્તાના બોજ તળે વાંકા વળેલા, તેમજ જીવનસંગ્રામના અનુભવોથી ખટમીઠું જ હસી શકે એવા 'વિનોદકાન્ત'ના આ હળવા નિબંધોમાં ખડખડાટભરેલું સુક્ત હાસ્ય નથી: એમાં આપણને હસાવવાનો કે વિનોદ આપવાનો નહિ, પરંતુ પોતે જીને હસી લેવાનો યત્ન છે: એમાં હાસ્યકલા કે ચાતુરી નથી પરંતુ થોડીક આત્મવિડમ્બના છે: પોતાની જાતની જ વક્રોક્તિભરેલી સુક્તિની મસ્કરી છે. ખરું પૂછો તો આ હાસ્યલેખો નથી, પરંતુ હળવી નિબંધિકાઓ છે. 'આપઘાત વિષે', 'સુખવતી', 'ત્રણ ચાર એકરારો', 'ગમતું ને અણગમતું' તથા થોડીક 'શોધબોળ' જેવા લેખો સુવાચ્ય છે.

શ્રી. બેકારે 'અક્કલના ઈગરદાર' માં આપણા વર્તમાન જીવનમાં દેખાતી વિચિત્રતાઓનો ઠીક ઠીક અભ્યાસ રજૂ કર્યો છે. એક મુસ્લિમ છતાં,

હિંદુ સંસારના વિવિધ વ્યવહારો તથા પ્રસંગોનો પરિચય જાણવી, લેખકે તેમાંથી હાસ્યરસનાં બીજાં જોવાની લીધાં છે. એટલે તેમનામાં હાસ્યદષ્ટિ છે; પરંતુ તેનું નિરૂપણ જોઈએ તેટલું શિષ્ટ કે જાંઘા પ્રકારનું રહી શક્યું નથી. સામાન્ય વર્ગને હસાવે તેવા પ્રકારની તેમની હાસ્યરીતિ છે. ‘વીસમી સદીની સંયુક્તા’, ‘માંકડ’ વગેરે જેવા લેખો નોંધપાત્ર છે. પરંતુ ઉચ્ચારના સરખાપણાથી ઉત્પન્ન થતાં હાસ્ય બુદ્ધિને બહુ અસર કરી શકતાં નથી. તેવું આમાં ધણું છે. છતાં વિશુદ્ધ ભાષા, પ્રસંગોનું વૈવિધ્ય અને તેનું ગુજરાતીપણું અને હાસ્યદ્વારા સમાજને જાણે લાઇ જવાની લેખકની નેમ માટે આ સંગ્રહ અમુક વર્ગોમાં સારો વંચારો.

ભાઈ નટવરલાલ જીવના કટાક્ષલેખોનો સંગ્રહ ‘રામ રોટી’ આ વિભાગમાં સુંદર ભાત પાડે છે; અને ભવિષ્ય માટે સારી આશા આપે છે. તેમાં કેવલ ગદ્ય નહીં પણ પદ્યદ્વારા પણ હાસ્ય ઉપજાવવાના પ્રયત્નો સંધર્ષા છે. ‘પ્રસ્તાવત્રી’ જેવો હળવો નિબંધ, ‘સિદ્ધવર મૂનનો સ્વયંવર’ જેવા સંવાદ અને ‘દૂધવાળાના દીકરાને’ તથા ‘યાત્રે શું ચીનગારી?’ તથા ‘કૂતરા એ હડકયાને’ જેવાં પ્રતિકાવ્યોની રચનામાં તેમનો હાથ ઠીક ખેઠો જણાય છે. ચાલુ સાલે આ વિભાગના આ આશાસ્પદ નવલેખકને આવકારતાં આનંદ થાય છે.

જીવનચરિત્રના લેખનની કલા કોઈને જ વરે છે; તેથી સારાં જીવન-ચરિત્રોની આપણે ત્યાં ખોટ છે; અને પરિણામે જીવનચરિત્રને નામે કેટલીક તો માત્ર પ્રશસ્તિઓ જ પ્રસિદ્ધ થાય છે. કેટલાંક

**ચરિત્રો:** ચરિત્રો સાંપ્રદાયિક દષ્ટિથી તો કાંઈ વિશિષ્ટ મત-પ્રચારક દષ્ટિથી લખાયેલાં હોય છે. ચરિત્રગ્રંથોની સફળતાનો મુખ્ય આધાર લેખકને ચરિત્રવિષયજ્ઞતા વ્યક્તિપ્રત્યે જેટલો સમભાવ હોય, તેની સાથે એ અનાયાસે તેટલું તાદાત્મ્ય અનુભવી શકે તો હોય તેના પર છે. ગમે તેમ, પણ એટલું તો ખરું જ કે ચરિત્રનાયકનું ગૌરવ અળપાઈ જાય નહીં તેવી રીતે ચરિત્રવર્ણન થવું જોઈએ. ગુજરાતમાં અને આખા દેશમાં રાજકીય ભાન લોકમાં ઉદય પામવા માંડ્યું છે. તેને લીધે આપણા નરવીરો અને પુરુષોત્તમોનાં ચરિત્રોમાંથી પ્રેરણા મેળવવાની સદ્વૃત્તિ જાગી છે.

વર્ષો પછી ગુજરાતમાં હરિપુરા ગામમાં મહાસભાનું ૫૧મું અધિવેશન સુભાષ બોઝના પ્રમુખપદે થયું; તેના પ્રોત્સાહક વાતાવરણમાંથી ‘નોંજવાન

સુભાષ' (ગુણવંતરાય આચાર્ય) અને 'સુભાષચંદ્ર' (સં. કકત્તભાઈ કોઠારી, ભોગીલાલ ગાંધી અને ધનવંત ઓઝા) પ્રકટ થયાં. પહેલું ચરિત્ર લેખકની તેજસ્વી શૈલીમાં પ્રસંગને ઉદ્દેશીને રચાયું છે: ત્યારે બીજા સંપાદનમાં ભાષણો તથા પત્રોમાંથી અવતરણો આપી રાષ્ટ્રપતિ થનાર ચરિત્રનાયકનું માનસ સમજાવવા પ્રયત્ન થયો છે.

મહાસભા-અધિવેશનને આ ટાંકણે ગુજરાતી જાણતી જનતા, મહા-સભાનો જન્મ કેવા સંયોગમાં થયો અને તેના ૧૮૮૫ થી ૧૯૩૭ સુધીના ૫૧ મોવડીઓ-સુકાનીઓ કોણ કોણ થયા તેનો સુવાચ્ય અહેવાલ ફેટોગ્રાફ સાથે આપીને લખેલું 'મહાસભાના પ્રમુખો' (સોમાભાઈ પટેલ)નું પુસ્તક માત્ર અઠવાડિયાને આંતરે બે બે આવૃત્તિમાં પ્રવેશ્યું હતું. લોકજાગૃતિ અને મત-પ્રચારના વિશાળ સાહિત્યવિભાગમાં, આવું સાહિત્ય શિષ્ટતાભર્યું સ્થાન મેળવી શકે છે તેટલી તેની સફળતા ગણવી જોઈએ.

રશિયાના તારણહાર 'લેનિન' (કપિલાબહેન ઠાકોર)નું ચરિત્ર સુંદર બાલોચિત શૈલીમાં લખાયું છે. વર્તમાન મહાયુદ્ધના અગ્રણી પક્ષકારોમાંનો આ સમર્થ પક્ષકાર કેમ કરીને લોકનેતા તથા રાષ્ટ્રનેતા થયો તે જાણવા માટે કેવલ વયમાં જ નહોં પણ માહિતીમાં પણ 'બાલક'ની જેમ જે અજાણ છે તેમને આમાંથી સારું જાણવાને મળી શકશે. 'અશોકબાલ પુસ્તકમાલા' દ્વારા આ પહેલાં શિવાજી, નેપોલિયન, સિકંદર અને પ્રતાપ સંબંધી આવાં ચરિત્રો પ્રકટ થઈ ચૂક્યાં છે.

'જંગીજ્ઞાન' (પ્ર. રમણીકલાલ દલાલ) એ મધ્યકાલીન એશિયા-ખંડની ન બૂલાય તેવી વ્યક્તિ હતી. શાળાનાં પાઠ્યપુસ્તકોમાં ચીતરવામાં આવ્યો છે તેવો એ કૂર, ખૂની અને અવગુણમાત્રનો બંડાર નહોતો. એનું પણ પ્રભુનિર્મિત જીવનકાર્ય હતું જે એણે પોતાના બાહુબળથી સાધ્યું હતું. હૈરાદૃષ્ટ લેખના અંગ્રેજી પુસ્તક ઉપરથી અવતારેલું આ ચરિત્ર નવલકથા જેટલું રસમય લાગે છે; કારણ કે એમાં મોંગોલવિરોધી મુસલમાની અખબાર-નવેશોની રંગદષ્ટિનો અભાવ છે. પુસ્તકનું મહત્ત્વનું આકર્ષણ તે દી. બા. કૃષ્ણલાલ ઝવેરીએ ફારસી, અંગ્રેજી વગેરે સાધનોના પ્રત્યક્ષ પરિચય ઉપરથી લખેલી 'ભૂમિકા' છે. એ મિતાક્ષરી લેખ પુસ્તકના કળશરૂપ શોભે છે.

રાષ્ટ્રીય ઉત્થાન થતા પહેલાં એને માટેની અનુકૂળ સાધના અને તપશ્ચર્યાનું ચિંતન જરૂરનું છે. તેથી જે પ્રવાસીઓએ કોઈક ધ્યેયની ઝંખના માટે જીવસટાના પ્રવાસો ખેડ્યા તેમનાં એતનવંતાં ચરિત્રો વાંચવાથી જીવાનોને

છાજે તેવી સ્ફૂર્તિ આપણે સૌ અનુભવીએ છીએ. દક્ષિણપથની વસાહત કરનાર આર્ય ઋષિ અગત્યથી માંડીને એવેરેસ્ટપરનાં હિમશિખરોપર ચઢાઇ માંડનાર સાહસવીરોની પ્રોત્સાહક કથા 'મહાન મુસાફરો'માં મૂળશંકર ભટ્ટે આલેખી છે. જુલે વર્નનાં અદ્ભુત રસ ભરેલાં સાહસિક પ્રવાસવર્ણનોને ગુજરાતીમાં જિતાર્યા પછી આ ગ્રંથની સંકલના તેમણે સાધી છે તે માટે તેમનો પ્રયત્ન વખાણને પાત્ર બન્યો છે. શ્રી. નાનાભાઈએ તેને 'આવકાર' આપતાં જે અણુદીઠ દેશો જોવાની ઝંખના સેવનાર પ્રવાસીઓને 'ઋષિ' કહીને ઓળખાવ્યા છે તે ખૂબ બંધબેસતું ઓળખાણ છે.

'રેખિન્સન કૂઓ'ની ડેનિયલ ડીફેએ લખેલી કથા જગતભરમાં પ્રસિદ્ધ છે. એક નિર્જન ટાપુ પર મૃકવામાં આવેલો માણસ ધીમે ધીમે કેવી વસાહત જમાવે છે તેનું રોમાંચક વર્ણન તેમાં છે. એ વાર્તાનો ખાલોચિત ભાષામાં સુંદર ભાવાર્થ શ્રી. ચંદ્રશંકર ભટ્ટે આપ્યો છે. આ તેની બીજી આવૃત્તિ છે. હિંદની કેટલીક લોકકથાઓમાં વહાણ ભાગી જતાં લોકો મળવાથી અનુપયા ટાપુ પર ઘસડાઇ આવતો કોઈ વાર્તાનો નાયક તેમાં આવે છે ખરો; પરંતુ ત્યાં જ વસાહત કર્યાનું તેવી વાતોમાં આવતું નથી. આ પુસ્તકને બીજા સારા વિભાગને અભાવે ચરિત્રવિભાગમાં ગણાવવું પડ્યું છે.

પરદેશના પુરુષોત્તમોની ચરિત્રકથામાંથી પ્રેરણા પામ્યા પછી સ્વાભાવિક રીતે આપણી નજર સ્વભોમપર ડરે છે: એવા—પુરુષોત્તમો ગણવા જેવા—મહાજનો આપણા દેશમાં નથી થયા એમ નથી; પરંતુ તે જેવા માટે આપણી પાસે આંખ નહોતી. મધ્યકાલીન સમય હિંદુસ્તાન માટે પરાધીનતામાં જ વીતવા માંડ્યો. તેથી પ્રાચીન દેવસમા પુરુષોત્તમોની 'જયંતીઓ' માત્ર લીસોટારૂપ બની ગઈ. તેમાંથી પ્રેરણાદાયી પ્રાણુ જીડી ગયાં. એ પ્રાણુની પુનઃપ્રતિષ્ઠા થવાની હશે તો આપણા મહાજનોની મહત્તા પીછાણવાથી જ થશે એ નક્કી છે.

'કિશોર ચરિત્રમાળા'ના પહેલા ગુચ્છમાં પરદેશી બાર મહાજનોનાં ચરિત્રો આપ્યા પછી, આ 'બીજા ગુચ્છ'માં ભાઈ રસુલભાઈ નોરાએ ગુજરાતના વર્તમાન ગૌરવની ઇમારતમાં પથ્થર ચૂનારૂપે પૂરાયેલી સર્વ-સન્માનિત અને સર્વદેશીય માનવવિભૂતિઓની ઓળખાણ શબ્દચિત્રોદ્ધાર કરાવી છે. અહીં ચર્ચેલી માનવવિભૂતિઓ વાચક સમક્ષ અશકય આદર્શો રજૂ કરતી નથી; પરંતુ વ્યવહારુ પુરુષાર્થ ખેડવામાં કિશોરોની શુદ્ધિને જગાડે અને થનગનાવે તેવી રીતે તે વર્ણવાયાં છે. લગભગ ૪૦ પાનાંમાં એક એક ચરિત્રનાયકનો પરિચય કરાવ્યો છે. તે વાંચતાં તેમના વિષે સ્પષ્ટ

અને સુરેખ છાપ વાંચનારના મન પર ઊઠે છે. વર્તમાન ગુજરાતમાંથી જ આ વ્યક્તિઓની ચૂંટણી કરાઈ છે તેથી વાચકમાં પોતાના ગુજરાતીઓ માટેની વીરપૂજનો ભાવ પણ જાગે એવું થયું છે. રણછોડભાઈ રેડિયાવાળા, દાદાભાઈ, દયાનંદ, ઝંડુભટ્ટ, કરસનદાસ, નર્મદ, જમસેદ ટાટા, જયકૃષ્ણભાઈ વનસ્પતિ-શાસ્ત્રી, બહેરામજી મલખારી, અબ્બાસ તૈયબજી, નારાયણ હેમચંદ્ર તથા અમૃતલાલ પઢિયાર—એ પ્રમાણે જીવનના સર્વ પ્રદેશો પર નામ મૂકી જનાર વ્યક્તિઓનો પરિચય રસિક ભાષામાં કરાવવા માટે લેખકને અભિનંદન ઘટે છે.

ચરિત્રોના સાહિત્ય ઉપર લક્ષ કરાવી, તે દિશામાં સૌને કબૂલ કરવું પડે તેવું પ્રશંસાપાત્ર કામ કરી બતાવનાર શ્રી. ધીરજલાલ ટોકરશીએ જૈનધર્મ તથા ઇતિહાસના પ્રસિદ્ધ પુરુષો અને સતીઓનાં ચરિત્રોની શ્રેણીઓ પ્રકટ કર્યા પછી, તેમણે અખિલ હિંદનાં પૌરાણિક તથા ઐતિહાસિક તેમજ વર્તમાન સમયના પુરુષોત્તમોનાં ચોવીસ ચોવીસ પાનાંનાં ચરિત્રોની શ્રેણીઓ પ્રકટ કરવાનું શરૂ કર્યું છે. વીસ વીસની એક-એક છ શ્રેણી પછી, ચાલુ સાલે સાતમી શ્રેણી મળી છે. એનાં વીસ પુસ્તકોનાં તેરમાં હિંદના પ્રાચીન અર્વાચીન મહાજનોનાં ચરિત્ર છે: બાકીનાં સાતમાં હિંદનાં કેટલાંક સ્થળોનો પરિચય છે. શ્રેણીના મણકાની ભાષા 'કિશોર ચરિત્રમાલા'ની જેમ એકધારી રહી શકી નથી; કારણ કે એમાં ઘણી કલમોના પ્રયોગો છે, છતાં પ્રસિદ્ધ કરેલા વિષયો 'વિદ્યાર્થી'—તે વિષયના જિજ્ઞાસુ—તે માટે સારું અને હિતકર વાચન પૂરું પાડે છે: હજી ત્રણ શ્રેણીઓ પ્રકટ થવાની બાકી છે.

ખંડેરાવ પવારની 'ઝાંસીની રાણી'ની ચરિત્ર-પુરિતકા ભાષાશૈલી તથા લખાવટનો સુંદર પ્રયોગ છે. ગુજરાતી શાળાના આ વાનપ્રસ્થ મહારાષ્ટ્રી મુખ્યશિક્ષકનો 'રાસસંગ્રહ' પહેલાં નોંધાયો છે. તેમને શુદ્ધ અને સંસ્કારી ગુજરાતી લખવા માટે અભિનંદન ઘટે છે.

ગુજરાતનો આધુનિક યુગ શતાવધાની એવા શ્રીમદ્દ રાજચંદ્રને પૂજ્ય ગાંધીજીની તેમના વિષેની સુપ્રસિદ્ધ ભક્તિથી ઓળખે છે: અને જ્યારથી પૂજ્ય ગાંધીજીએ એમના વિષેનો ઉલ્લેખ કર્યો ત્યારથી વર્તમાન ગુજરાત શ્રીમદ્દના જીવનમાં અને તેમના તત્ત્વજ્ઞાનમાં વિશેષ રસ લેતું થયું છે એમ કહી શકાય. 'શ્રીમદ્દ રાજચંદ્ર જીવનકલા' ( ગોવર્ધનભાઈ પટેલ )નું પુસ્તક શ્રીમદ્દના શિષ્ય શ્રી લલ્લુજીમહારાજના અન્તેવાસી એવા એક અનન્ય ભક્તે લખ્યું છે. એટલે ચરિત્રનાયકને તેમને હાથે સંપૂર્ણ ન્યાય મળ્યો છે: કહો કે તેથી પણ થોડો વધારે મળ્યો છે. ચરિત્રવાચન પર જેને ઓછો પ્રેમ

છે તેવા વાચકોને તેમાં ભક્તિભાવનો અતિરેક જણાય તો નવાઈ નહીં; છતાં આ સાલનું એક સારું કહી શકીએ તેવું વિસ્તૃત જીવનચરિત્ર આજ છે.

‘ગુરુને કાળે’ (ઉમિયાશંકર ઠાકર)માં ગુરુ માટે અને ગુરુની આગ્રાથી થયેલાં ઇતિહાસ-પુરાણ-પ્રસિદ્ધ કથાનકો સરળ ભાષામાં લેખકે આપ્યાં છે. બાળકોમાં ઉત્સાહ, ગુરુપ્રેમ તથા સાહસવૃત્તિ ખીલવી તેમનું ચરિત્ર ધડવામાં તેનું વાચન પ્રેરક અને તેવું છે. શ્રીકૃષ્ણ, ઉપમન્યુ, કર્ણ, એકલવ્ય, ગોરખનાથ, કુમારપાળ, કબીર, શિવાજી વગેરેના જીવનમાં ગુરુને કાળે ઉદાત્ત શિષ્યોએ બળવેલાં કામોના પ્રસંગો ઊતાર્યા છે. બાલસાહિત્યનું છતાં આ પુસ્તકને ચરિત્રવિભાગમાં દાખલ કર્યું છે. ભજવી શકાય તેવા નાના સંવાદો-રૂપે પણ આ કથાનકોને જે ગૂંથવામાં આવે તો વળી વધારે અસરકારક નીવડવા સંભવ છે. પુસ્તકનાં સુંદર સુશોભનો લેખક-ચિત્રકારે દોર્યા છે.

ગુજરાતમાં અને આખા દેશમાં રાજકીય બાન લોકોમાં ઉદય પામવા માંડ્યું છે. અને રાજકીય સંક્ષોભનાં આ વર્ષોમાં લોકોની જિજ્ઞાસાવૃત્તિ

રાષ્ટ્રોના, પ્રજાઓના, દેશોના અને સંસ્કૃતિઓનાં ઇતિહાસઃ ઇતિહાસ જાણવા માગે છે. સમાજ, સંસાર અને રાષ્ટ્રના નજીકના તથા દૂરના પ્રશ્નોને સમજવા માટે

આવા બ્યાપક ઇતિહાસોની અગત્ય સૌ કોઈ પિછાને છે; આ વિભાગનાં પુસ્તકો સામયિક વાચનનાં હોવા છતાં, કોઈ કોઈમાં ચિરંજીવિતાના અંશે હોય છે. કેટલાંક પુસ્તકો હિંદની અનેકદેશીય દુઃસ્થિતિનું બાન કરાવનારાં છે; અને કેટલાંક રાષ્ટ્રીય બાન કરાવનારાં અને સ્વાત્મબળમાં પ્રજાનો વિશ્વાસ ઉપજાવનારાં છે; તો વળી કેટલાંક દેશપરદેશની સફળ-નિષ્ફળ સ્વતંત્રતાની લડતનો ગુજરાતને પરિચય કરાવનારાં છે—આવા સાહિત્યના પરિચયથી હાલની દુનિયાની રાજકીય સ્થિતિ સમજવામાં તથા પ્રજા-પ્રજાના હકો, જોખમદારી, હકોનો હેતુ વગેરેનું સામાન્ય બાન મેળવવામાં સરળતા થાય છે; અને છાપાંઓમાં ચર્ચાતા વિષયો પાછળ કેવા કેવા હેતુઓ છૂપાયા હોય છે તેનો ક્યાંક યાંધવાની શક્તિ લોકોમાં આવતી જાય છે.

વર્તમાન યુરોપીય યાદવાસ્થળોના મુખ્ય સૂત્રધારો તરીકે જેમને ઓળખાવી શકાય તેવાં જર્મની અને રશિયાનાં મહારાજ્યોએ પોતાની પ્રજા માટે સ્વાતંત્ર્ય કેમ મેળવ્યું તેનો ઇતિહાસ ‘સ્વતંત્ર જર્મની’ (સં. ઉછરંગરાય ઓઝા), ‘રશિયા’ (સં. ઉછરંગરાય ઓઝા) અને ‘રાતું રુસ-ભાગ ૩’ (ચંદુભાઈ ભટ્ટ) માં આપણને ચાલુ સાલે મળ્યો છે.

શ્રી. ઉછરગરાય ઓઝા જેવા પ્રસિદ્ધ પત્રકારે લખેલાં પુસ્તકોમાં ગણવા જેવું કંઈ રહી નય એમ તો અને જ નહીં. છતાં પહેલું પુસ્તક વધારે સારૂં લખાયું છે: શ્રી. ચંદુભાઈ ભટ્ટના 'રાતું રુસ' નો ત્રીજો ભાગ તેમની ચિત્ર-શૈલીમાં રાતા રુસની વિનય કુચ સુધીનો ઇતિહાસ લાવી મૂકે છે. નવલકથા જેટલો રસ એમાં લેખક લાવી શક્યા છે.

'ચીનનો અવાજ' (ચંદ્રશંકર શુક્લ) માં 'જૈન ચાયનામેન' નામથી લોવેક ડિકિન્સન નામના સમદષ્ટિવાળા અંગ્રેજે, ઈંગ્લાડ તરફથી ચીનને જે અન્યાય થઈ રહ્યો હતો તે સામે, પ્રજાલોકોની આંખ ઉઘાડવા આવા પત્રો લખ્યા હતા. ચીની પ્રજા, તેની સંસ્કૃતિ તથા તેનું સ્વાતંત્ર્ય-તે બધા પ્રત્યે સમભાવ જાગે એવા હેતુથી, તથા એકંદરે યુરોપીય રાષ્ટ્રો સ્વાર્થથી આંધળાં થઈ પૂર્વ તરફની પ્રજાઓને જે ઢગ્ગે લૂંટી રહ્યાં છે અને તેમનો તેજોવધ કરી રહ્યાં છે તે બતાવી, પોતાના દેશને ચેતવણી આપવા માટે આ પુસ્તક લખાયું હતું. 'સીતાહરણ' ની લેખનશૈલીથી પ્રસિદ્ધ થયેલા એવા ચંદ્રશંકરે તેનો સરળ અનુવાદ કર્યો છે. શ્રી. કાકાસાહેબની પ્રસ્તાવના સાથે પ્રકટ થયેલો આ પુસ્તકનો ઊમેરો વધાવવા જેવો છે.

'સત્તાવન' (નગીનદાસ પારેખ) નો બળવો શાળાનાં ઇતિહાસનાં પાઠ્યપુસ્તકોમાં જે સ્વરૂપે અને જે હેતુથી કુમળાં મનને ડારવા માટે રજૂ થતો હતો તેને પરિણામે અંગ્રેજો પર અહેશાનમંદીની ભાવના હિંદુઓની નસોમાં નાનપણથી જ દાખલ થતી હતી: પરંતુ એ બળવો માત્ર બળવો જ નહોતો, પણ દેશવ્યાપી સ્વાતંત્ર્યનો વિપ્લવ જ હતો: એનું આધારભૂત સામગ્રીવડે કરેલું આલેખન રોમાંચક અને રસિક છે. જે ઇતિહાસના તાણાવાણામાંથી શ્રી. રમણલાલ દેસાઈએ 'ભારેલો અગ્નિ' ની નવલકથા ઉપજાવી છે તે કાળવીરત્વહીન કે હિંદીઓને જેથી શરમાવું પડે તેવો નિર્ણય નહોતો; પરંતુ ધર્મ તથા રાજ્યની સલામતી માટે પરદેશી ફિરંગીઓને દેશની બહાર મોકલી દેવા માટેના પુણ્યપ્રક્રોધનો હતો. એ બહુ આકર્ષક સ્વરૂપમાં આ ગ્રન્થમાં રજૂ થયું છે. શાળાઓમાં ઝડપી વાચન તરીકે દાખલ કરવા જેવું આ પુસ્તક છે.

'ગુજરાતના મુસલમાનો-ભાગ ૧' (કરીમ મહમ્મદ માસ્તર) એ મુંબઈ ગેઝેટિયરના પુસ્તક ૯, ભાગ ૨ ઉપરથી કરેલું ગુજરાતી ભાષાંતર છે. આ પહેલા ભાગમાં માત્ર મુસલમાનોની પેટા કોમોના ઇતિહાસનું દિગ્દર્શન આવે છે: અને તેમાં અનુવાદકે કેટલીક યાદનોંધો તથા પરિશિષ્ટો વડે



હકીકતની પૂર્તિ કરી છે: પરન્તુ વધારે મહત્વનું અને રસ પડે એવું વાચન તો તેના બીજા ભાગમાં આવશે, જેમાં ગુજરાતમાં વસતા મુસલમાનોની રહેણી-કરણી, તેમનો નિત્યનો જીવનવ્યવસાય, રીતરિવાજ, સામાજિક જીવન તથા ધાર્મિક માન્યતાઓ અને તેનું પાલન, રમતગમતો, તહેવારો-વગેરેનું બયાન આવશે. આ બીજા ભાગની આતુરતાથી રાહ જોઈશું.

ભૂગોળ-વિજ્ઞાન માટે પ્રવાસ આવશ્યક છે: અને એ પ્રવાસ તે ઝડપી વાહનોદ્વારા કરવામાં આવતો યાત્રિક પ્રવાસ નહિ: આપણી ધાર્મિક કહેવાની યાત્રાઓનું અનેક દષ્ટિએ મહત્ત્વ હતું. તેથી આ

**ભૂગોળ-પ્રવાસ :** વિષયનું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન, જીવનને સફળ બનાવવામાં ખૂબ ઉપયોગી થાય છે. “લગ્નની બધી ધમાલનું પ્રયોજન જેમ પરણનાર દંપતી છે, તેમ બધી વિદ્યાનું મૂળ પ્રયોજન અને અંતીમ સમાધાન જીવનસાફલ્ય છે: એ જીવનસાફલ્યનું યથાર્થ દર્શન ભૂગોળ-વિદ્યામાંથી જ આપણને મળે છે. ભૂગોળવિદ્યા એ વેપારનું મંડાણ છે; રાજકારણીની આંખ છે; અને કલ્પના તથા આદર્શોના વહાણનું લંગર છે.” (કાકા કાલેલકર)

ગુજરાતી સાહિત્યમાં શિષ્ટ અને રસમય હોય એવાં પ્રવાસવર્ણનો ગણ્યાગાંડ્યાં જ છે. કલાપીએ ‘કાશ્મીરના પ્રવાસ’ થી તેવી શરૂઆત કર્યા પછી, કાકાસાહેબ સિવાય જુજ સાહિત્યકારોએ તેમાં નોંધપાત્ર ફાળો આપ્યો છે. મુનશીની ‘બિનજવાબદાર યુરોપપ્રવાસની કહાણી’, ધીરજલાલ ટાકરશીનું ‘કુદરત અને કલાધામમાં વીસ દિવસ,’ રતિલાલ ત્રિવેદીનાં ‘પ્રવાસનાં સંસ્મરણો’, દક્ષિણામૂર્તિ વિદ્યાર્થીભવનના ‘ચાર પ્રવાસો’, મેઘાણીનું ‘સોરઠને તીરે તીરે’ અને વિજયરાયનું ‘ગુસ્કી અને તરી’—જેવાં પુસ્તકો જિતાવળે ગણવાતાં સાંભરી આવે છે. ગુજરાતના નવજુવાન લેખકોમાં જગતને જોવાની અને જોઈને તેને વાણીમાં નિરૂપવાની અભિલાષા જેમ જેમ વધારે ઉત્કટ થતી જશે તેમ તેમ આ વિભાગ વધારે સમૃદ્ધ થતો જશે. જે કે સાહિત્યમાત્રમાં શૈલી એ અગત્યનું અંગ છે અને વિચારરૂપી આત્માનું એ શબ્દકલેવર છે; છતાં નિબંધિકાની પેઠે પ્રવાસવર્ણનનું તો એ તેના વગર ન ચલાવી શકાય એવું મહત્ત્વનું અંગ છે. ‘પ્રવાસ’ ત્યારે જ ‘સાહિત્ય’ની પદવી પામી શકે છે.

કાકા સાહેબનો ‘હિમાલયનો પ્રવાસ’ નવાં ટિપ્પણો વગેરેથી વિભૂષિત થઈ ચાલુ સાહે પાંચમી આવૃત્તિમાં પ્રવેશ્યો છે: યુનિવર્સિટીના ઇંટરના ગુજરાતીના અભ્યાસક્રમમાં તેને સ્થાન મળવાથી, જુવાન કોલેજિયનો જે “ઘટમાં ઘોડાં ખેલવે, ને આતમ વીંઝે પાંખ: અણુદીકેલી ભોમ પર, ચૌવન

માંડે આંખ ”—તેવા જુવાનોને તેનું વાચન ખૂબ પ્રોત્સાહક અને રસિક નીવડયું હતું. સાહસિક અને પ્રવાસપ્રિય ગુજરાતીઓ તેમના પ્રવાસોને આવી રીતે આલેખવા માંડે અને સાંસ્કૃતિક દષ્ટિએ પ્રવાસનું મૂલ્ય મૂલ્યે તો લલિત વાઙ્મયમાં એવું સાહિત્ય જરૂર સ્થાન મેળવી શકશે.

‘દક્ષિણામૂર્તિ વિદ્યાર્થીલવન’ના અધ્યાપક નટવરલાલ બુચે ‘ઉદયપુર-મેવાડ’નું પ્રવાસવર્ણન રસિક અને રમૂજ શૈલીમાં આલેખ્યું છે. ‘રામરાટી’ના હાસ્યમર્મના લેખો લખનારનો વિનોદ ઢાંકયો રહેતો નથી. ગુજરાતના વિદ્યાર્થીઓ અને અધ્યાપકોની કંઈ કંઈ ટોળીઓ પર્યટનમાં નીકળે છે: પરંતુ તેમના પ્રવાસનાં મંસ્મરણો આપણને જોઈએ તેટલા પ્રમાણમાં મળતાં નથી. ભૂગોળદ્વારા કેટકેટલું શ્રીખવાનું બની શકે છે તે તો અનુભવી જ જાણે. આપણે આપણા જ પ્રાંતને જોડેલો વાંચ્યો છે તેટલો તેને પ્રત્યક્ષ જોયો નથી. પર્યટનો અને પર્યટનોનાં વર્ણનોદ્વારા આપણું એ અંગ સમૃદ્ધ બને એવી આશા રાખવી વ્યર્થ નથી.

‘કાઠિયાવાડથી કન્યાકુમારી’ (વડીઆ દરબારશ્રી સુરગવાળા)ના મોટર-દ્વારા છ હજાર માઈલના પ્રવાસનું વર્ણન એક રાજવંશીને હાથે મળે છે એ આનંદની વાત છે. પહેલાંના પગપાળા અને ગાડાવાટે કરાતા પ્રવાસોની જેમ, મોટર-પ્રવાસ પણ વચમાં આવતાં સૌંદર્યધામો અને કળાધામો જોવાની સગવડ કરી આપે છે: તેથી આ વર્ણન રસમય બની શક્યું છે. યૂરોપની સફરની મોહિની ખાસ કરીને હિંદી રાજવંશીઓ અને લક્ષ્મીનંદનો છાડી શકતા નથી: પરંતુ તેમના પોતાના જ દેશમાં કુદરતી અને કલાત્મક સૌંદર્ય વેરાયેલું પડ્યું છે તે તરફ નજર નાખવાની સુધ્ધાં તેમને પડી હોતી નથી. એટલે તેવા સમયમાં એક સ્વદેશપ્રેમી રાજવીની આ પ્રવાસકથા અનેક દષ્ટિએ સુવાચ્ય લાગી છે. પુસ્તકનું કવરપેજ સ્વચ્છ અને ભાવવાહી છે.

‘આર્યાવર્ત યાત્રા’નું વર્ણન લખનાર સ્વ. કવિ વિહારીનું ચાલુ સાલે ‘અમર આર્યાવર્ત’ નામનું શાળોપયોગી હિંદના ઇતિહાસનું પુસ્તક ગોંડલ સ્ટેટની વિદ્યાઅધિકારી કચેરીએ પ્રકટ કરેલું તેની ખીજી આવૃત્તિ થઈ છે. લેખકનું દષ્ટિગિદ્ધ કેવલ ઇતિહાસની લુપ્તી હકીકત નહીં પણ સાથે સાથે સાંસ્કૃતિક દષ્ટિએ ઉપયોગી વસ્તુઓ આપવાની છે: છતાં જે ધોરણો માટે એ લખાયું છે તે ધોરણે તપાસતાં, એ પુસ્તક શિક્ષકો માટે ખૂબ સરસ છે: પરંતુ મિડલ સ્કૂલના વિદ્યાર્થીઓ તેમાંની હકીકત ઝીલી શકશે કે કેમ તે પ્રશ્ન છે.

ભૂગોળના વિષય ઉપર પણ સમર્થ લેખક હોય તો તેમાંથી સુંદર સાહિત્યસર્જન કરી શકે છે. કાકાસાહેબની કવિદષ્ટિ ગમે ત્યાંથી સૌંદર્ય શોધી શકે છે. પોતાના જીવનમાં હિંદની જે જે નદીઓનો પોતાને પરિચય થયેલો-દર્શન થયેલાં, એવી નદીઓ-જેને ‘લોકમાતા’ એવું નામ આપ્યું છે—તેનાં સંસ્મરણો તેમણે તેમાં ટપકાવ્યાં છે. બધી નદીઓ જણે જીવતીજગતી ‘માતા’ હોય એમ એનાં શબ્દચિત્રો ઉપરથી આપણને આભાસ થાય છે. સંસ્કૃતમાં નદી ઉપર જીવતા પ્રદેશને ‘નદીમાતૃકપ્રદેશ’ કહે છે; ત્યાં પણ એવું લોકમાતાનું માતૃત્વ જ અભિપ્રેત છે.

ઉપરનાં નદીમાતાનાં સ્મરણચિત્રોને મળતું, છતાં ભિન્ન શૈલીમાં લખાયેલું એવું ‘સ્મૃતિ અને દર્શન’ (રતિલાલ ત્રિવેદી)નું પુસ્તક છે. પ્રવાસી પ્રવાસ કર્યા પછી પોતે જોયેલાં સ્થળોને આંખ આગળ લાવી, તેના પ્રકૃતિ-વૈભવને સંભારે, અને પછી તે સ્મૃતિઓને શબ્દોદ્વાર કાચમી સ્વરૂપ આપે ત્યારે એ સ્મૃતિચિત્રોદ્વાર વાચકો પણ થોડા ધણો મૂળ આનંદનો રસા-સ્વાદ કરી શકે છે. લેખકે પોતાનું દષ્ટિબિન્દુ એક સ્થળે સ્પષ્ટ કર્યું છે: “પ્રત્યેક પદાર્થનાં બે સ્વરૂપો છે: એક પાર્થિવ અને બીજું દિવ્ય: એક ક્ષણિક અને બીજું સનાતન. એક ચર્મચક્ષુથી દેખાય છે, બીજું જ્ઞાનદષ્ટિથી ઓળખાય છે. એક દષ્ટિ ઉપલબ્ધ છે, બીજી જાંડી છે.” તેથી જ તેમણે પહાડ, સરિતા વગેરેની આંતરિક રમ્યતા, ગૂઢતા તથા ભાવાત્મકતાનું રમ્ય શૈલીમાં નિરૂપણ કર્યું છે. શ્રી. ત્રિવેદીનું ગદ્ય ખૂબ પ્રાસાદિક છે; અને આલંકારિક પણ છે: છતાં એમાં કુદરત સાથે એક રસ ચર્ષ જનાર શ્રી. કાકાસાહેબ જેવા સંસ્કૃતિપૂજક જેવી વેધક દષ્ટિ નથી, કે વર્ણનમાં તેવી સાહજિકતા નથી. વર્ણનકાર વર્ણન કરતી વખતે પૂર્ણ સ્વભાનથી પોતાના સંસ્કારોનું આલેખન કરે છે: તેથી તેમાં, વસ્તુ કરતાં શૈલી તરફ વિશેષ ધ્યાન અપાયું છે એમ કહેવાનું મન થાય છે. સૌંદર્યસ્મૃતિ, કવિતા અને તત્ત્વજ્ઞાન, તથા ધર્મ અને સંસ્કૃતિ—એ ત્રણ વિભાગમાં લેખોની વહેંચણી કરેલી છે. લેખકે અંગ્રેજી તથા સંસ્કૃત વાઙ્મયના ઝંડાણે જઈને ચાપેલા સૌંદર્ય-રસને, કલ્પનાપ્રધાન તથા ભાવાત્મક વાણીમાં અહીં સુંદર રીતે રજૂ કર્યો છે.

વ્યાપક અર્થમાં ભૂગોળ અને તેના ઇતિહાસને સમજીએ તો ‘માનવીનું ધર’ (ચંદ્રબાઈ ભટ્ટ) તથા ‘લઘ્ય જગત’ (રમણલાલ શાહ) એ બે પુસ્તકો આ વિભાગમાં આવી શકે છે. માનવસંસ્કૃતિ કેમ વિકાસ પામતી ગઈ અને કેવા કેવા ક્રમે આજની પૃથ્વી પર માનવીની વેલ પથરાતી ગઈ તે ઇતિહાસ

કુતૂહલ જગાવે તેવો છે. માનવે જગતના સ્વરૂપને ઓળખવા જુદાં જુદાં શાસ્ત્રો કેમ રચ્યાં: વગેરેનો સુંદર શૈલીમાં લેખકે પરિચય કરાવ્યો છે. આવી લખાવટ ન હોત તો આ પુસ્તક ધણીને પાઠ્યપુસ્તક જેવું લુપ્ત અને ભારેખમ લાગત. લેખકનો પ્રયાસ વધારી લેવા જેવો છે.

‘લબ્ધ જગત’માં આલમની અન્યબીઓ તથા લબ્ધ અને નવાઈની વસ્તુઓ સંબંધી બાલકોને રુચે તેવી સરલ વાણીમાં પરિચય કરાવ્યો છે. કથનની પુષ્ટિ માટે ભારોભાર ચિત્રો આપ્યાં છે જેથી વર્ણનની અસર સચોટ બની શકી છે. બાલસાહિત્યમાં આ કીમતી ઊમેરો છે.

શિક્ષણના પ્રશ્નને તેના સાંસ્કારિક પરિણામની દૃષ્ટિએ વિચારવા માટે ગુજરાતમાં કોઈ સમર્થ હોય તો તે મહાત્મા ગાંધીજી છે. વર્ધા કેળવણીની યોજનાએ કેળવણીના પ્રશ્નને નવેસર ચર્ચાતો કરી દીધો છે: અને તે સંબંધી તાત્વિક વિચારો આપણને મળવા લાગ્યા છે. ગાંધીજીએ આફ્રિકામાંથી શરૂ કરેલા કેળવણીના પ્રયોગોને અસહકાર વખતે વિસ્તૃત સ્વરૂપ પ્રાપ્ત થયું હતું. હવે આખા હિંદ માટે અસરકારક અને એવી રાષ્ટ્રીય કેળવણીનો વિચાર તેમણે દેશ સમક્ષ રજૂ કર્યો છે: આ યોજનામાં કેળવણીનાં મૂળ-તત્ત્વો ઉપરાંત, બીજી પણ વીગતો છે. ગાંધીજીના શિક્ષણપ્રયોગોનો એમાં નીચોડ છે. મહાત્માજી કહે છે કે “મેં હિંદુસ્તાનને જે કાંઈ ભેટ આપી હોય તેમાં સૌથી મૂલ્યવાન ભેટ મારી કેળવણીની યોજના છે. અહિંસક રીતે રાષ્ટ્રની નવઘટના થવાની હશે તો આ કેળવણીથી જ થશે-એમ શાંતિથી વિચારતાં અને સમજતાં લાગ્યા વગર રહેશે નહીં,” પાંચસો પાનાંના ‘કેળવણીનો કાયડો’ના આ પુસ્તકમાં અસહકારયુગના ઇતિહાસથી માંડી વર્ધાયોજના સુધીની વીગતો છે. માત્ર કેળવણીમાં જ નહીં પરંતુ માનવજીવનના ઉત્કર્ષમાં રક્ષ લેનાર સૌએ પુસ્તક વાંચવા જેવું છે.

‘હિંદુસ્તાનની ગરીબાઈ’ (સં. ગોપાલદાસ પટેલ) દ્વારા અંગ્રેજી શાસનને અંતે થયેલી હિંદની સ્થિતિનું પહેલવહેલું નિખાલસ દર્શન ‘હિંદના દાદા’-એ અંગ્રેજીમાં કરાવ્યું હતું. ‘પોવર્ટી એન્ડ અનસિટિશ રુલ ઈન ઇન્ડિયા’ નાં ગ્રીણા ટાઈપમાં છાપેલાં અંગ્રેજી સાતસો પાનાંના સારરૂપ આ પુસ્તક ‘નવજીવન કાર્યાલય’ દ્વારા ગુજરાતીમાં ઊતર્યું છે: ગઈ સાલ પ્રકટ થયેલા ડિઝીનીકૃત ‘આબાદ હિંદુસ્તાન’ને એ બરાબર મળતું છે. તે આદરપાત્ર છે. અનેક સરકારી-બિન સરકારી અહેવાલો અને જાત-તપાસથી મેળવેલા

આંકડા, વીગતો અને હિંદી તથા અંગ્રેજ-અનેની પ્રમાણભૂત વ્યક્તિઓનાં કથનો ટાંકોને દાદાએ હિંદ અહારના લોકોને પહેલીવાર દેખાડ્યું હતું કે હિંદ અંગ્રેજી અમલમાં સુખી નથી પણ દુઃખી છે; અને જેમ વર્ષો જાય છે તેમ વધુ દુઃખી અને કરજદાર બનતું જાય છે ! હિંદમાં માથા દીઠ વાર્ષિક આવક ૪૦ શિલિંગ આવે છે: જ્યારે સુક્રા રોટલા, તૂટેલાં ઝૂપડાં અને ફાટેલાં કપડાં પાછળ જ એને તેથી દોડું ખર્ચ કરવું પડે છે. એની ખેતી ખગડી છે: એના ધંધા નાશ પામતા જાય છે: અને એના સંસ્કાર ધસાતા જાય છે. મૂળ લેખનો સંક્ષેપ, અધું ઉપયોગી એક ઠેકાણે આપે છે. ઘણા સાર-અનુવાદો આ પ્રમાણે થાય તો વાચકોનો શ્રમ, છપામણીનું ખર્ચ અને અનુવાદકનો પરિશ્રમ-તેનો બહુ ખચાવ થાય. છેવટે જોડેલું ‘દાદા’ નું ચરિત્ર પ્રસંગોચિત અને ઉપયોગી છે.

અર્થશાસ્ત્ર અને ખાસ કરીને હિંદના અર્થશાસ્ત્રની પદ્ધતિસરની છણાવટ ‘આપણા આર્થિક પ્રશ્ન’ (જગનલાલ જોષી) માં લેખકે કરી છે: જેમને શાળામાં કે કોલેજમાં આ સંબંધી વ્યવસ્થિત જ્ઞાન મળ્યું નથી તેવા— (જેમનો વર્ગ ખૂબ મોટો છે) ને માટે આ પ્રશ્નની વિચારણા કરેલી છે: શાસ્ત્રીય લુખ્ખી ચર્ચાને બદલે વ્યવહારુ દૃષ્ટિએ રસમય લાગે એવી રીતે આ પુસ્તક લખાયું છે. ભાષા પણ ધરગથુ વપરાઈ છે. એકંદરે ‘નવજીવન કાર્યાલય’નાં પ્રકાશનો જે ગંગીન સાહિત્યમાં જ માને છે તેની દૃષ્ટિ આવકારવા જેવી છે.

‘નફાકારક હુન્નરો: ભાગ ૧ લો’ (મૂળજી ચાવડા) માં લેખકે હુન્નર સાથે ‘નફાકારક’ શબ્દ મૂકીને વાચકોનું આકર્ષણ કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે. પરન્તુ હુન્નર માત્ર ઉપયોગી છે: છતાં જેમાં કલાની વધારે જરૂર પડે છે એવા ઉપયોગી કલાહુન્નરોમાં ભારે નફો રહેતો નથી. તેથી વર્તમાન જીવનમાં રહીને કેટલાક હુન્નરો કરીને, માણસ પોતાના પેટ પૂરતું મેળવી શકે-એવા પ્રકારના નુસ્ખા આ ગ્રન્થમાં બતાવવામાં આવ્યા છે; છતાં લેખક-સંસ્પાદકે આમાં કેટલીક વ્યવહારુ અને ખીન્ન પુસ્તકોમાં ભાગ્યે મળે તેવી ઉપયોગી હકીકતો નોંધી પુસ્તકને ઉપયોગી બનાવ્યું છે. પુસ્તક અવશ્ય વાંચવા જેવું છે: તેમાંથી સૌ સૌની રુચિ પ્રમાણે કંઈ ને કંઈ મળ્યા વગર રહેશે નહીં.

‘તેજબનું પાણી’ કહીને ઝોળખાવેલા વિખ્ખુશાસ્ત્રી ચિપલૂણકર મહારાષ્ટ્રના અગ્રણ્ય રાષ્ટ્રપ્રેમી હતા. ૧૮૫૦માં જન્મી, માત્ર બત્રીસ વર્ષની ઉંમરમાં એટલે ૧૮૮૨માં જેમની લીલા સંકલાર્પ ગઈ તે મહાન વ્યક્તિનો

૧૮૮૦માં લખેલો નિબંધ 'આપણા દેશની સ્થિતિ'નો અનુવાદ 'ગુજરાતી ચિંતનમય જગત'વાળા સાકરલાલ યાજ્ઞિકે કર્યો છે. આ લેખ લખાયા પછી ત્રીસ વર્ષે ૧૯૧૦માં જન્મ થયો; અને પછી સત્તાવીસ વર્ષે એટલે ૧૯૩૭માં જ કેંગ્રેસ સરકારની હકુમતમાં સરકારબંધનમાંથી છૂટ્યો હતો. તેનો અનુવાદ ગુજરાતી-વાચકગમ્ય કરવા માટે શ્રી. યાજ્ઞિકના આપણે ઋણી છીએ; સરકારી કેળવણીની પોકળતા પહેલવહેલી વિજ્ઞાનાત્મકને જણાવાથી તેમણે પૂનામાં ૧૮૮૦માં ન્યૂ ઇંગ્લીશ સ્કૂલ કાઢી હતી. અને લોકમાન્ય તિલક તથા શ્રી. આગરકર તેમાં જોડાયા હતા. આ સ્કૂલમાંથી આગળ જતાં ફરગ્યુસન કોલેજ સ્થપાઈ છે. અર્થ-કરી કેળવણી સાથે લોકગતગૃતિ માટે છાપાંની જરૂર લાગવાથી આ જલદ જુવાને 'કેસરી' અને 'મરાઠા' પત્રો કાઢ્યાં હતાં. નર્મદના સમકાલીન એવા આ નવજુવાનની 'નિબંધમાલા' તેમનાં શ્રેષ્ઠ લખાણોનો સંગ્રહ છે. આવા લેખકનો તેજસ્વી નિબંધ ગુજરાતીઓને આપવા માટે લેખકને અભિનંદન ઘટે છે.

જે પુસ્તકોનો સમાવેશ ખીમ ખાસ વિભાગમાં ન થઈ શક્યો તેની અહીં નોંધ લીધી છે. 'ગુલાબ' ( નરીમાન ગોળવાળા ) સંબંધી આ એક નાના લેખમાં ખૂબ રસિક માહિતી-ગુલાબની પ્રાચીન નિબંધો: હકીકત, તેની જાતો અને સાહિત્યમાં તેના ઉદ્દેશો-વગેરે આપ્યું છે. આ દિશામાં વિશેષ પ્રયત્નો લેખકે કરવા જેવા છે.

'શ્રી હિમાંશુવિજયજીના લેખો' ( સં. મુનિરાજ વિદ્યાવિજયજી ) એ પુરાતત્ત્વ અને ઇતિહાસના વ્યાસંગી એવા મુનિરાજ વિદ્યાવિજયજીના પ્રસિદ્ધ શિષ્ય હતા. તેમણે પ્રાચીન ગ્રંથો, ઐતિહાસિક હકીકતો તથા જૈનધર્મી રાજ્યો તથા ગ્રંથકારો સંબંધી અનેકાનેક લેખો લખી પોતાના વિષયમાં ઊંડો રસ વ્યક્ત કર્યો હતો. એમની જિજ્ઞાસા કેટલી અધી વ્યાપક અને સાચી હતી તે તેમના લેખોના પાને પાને જોઈ શકાય છે. સાધુધર્મ પાળતાં પાળતાં આવા પ્રકારનો વિદ્યાવ્યાસંગ અહીં વિરલ જેવામાં આવે છે. હિંદુ આચાર્યોમાંથી તો એવા સર્વસામાન્ય જ્ઞાનના પિપાસુઓ કોઈ પણ પ્રકાશમાં આવ્યા જાણ્યા નથી. તેનું કારણ કળાતું નથી.

'સ્ત્રીસુમાર્ગશિક્ષા' (અમથાલાલ જગજીવનદાસ શાહ, ખીજી અવૃત્તિ)માં સ્ત્રીઓને ઉપયોગી થાય તેવી શાસ્ત્રીય તથા વ્યાવહારિક ભોષની વાતો તથા કેટલાક ધરગથુ વૈદ્યકીય ઉપચારો પણ અતાવ્યા છે. પુસ્તકનું નાચન ભોધપ્રદ છે: શરૂઆતનાં પાનાં વાંચતાં વૈદ્ય અમૃતલાલ સુંદરજી પઢિયારની શૈલીનું સ્મરણ થાય છે.

‘સોનેરી શિખામણ’ (પુરુષોત્તમરાય ભટ્ટ)માં દ્વાદશમાં ગોડવેલું જગજૂનું ડહાપણ અને બોધ છે. એ સુભાષિતોને આવી રીતે સંપાદકે ઓળખાવ્યાં છે. કવિતા-સંપાદનના વિભાગમાં મૂકવા જેવું પુસ્તક સરતચૂકથી અહીં આવી ગયું છે. શ્રી. રાયચુરાની ‘દ્વાદશી રમઝટ’ની ‘આજુમાં શોભે એવો આ પ્રકીર્ણ દોહરાઓનો સંગ્રહ છે.

‘પ્લેટોનું આદર્શનગર-ભાગ ૨’ (શ્રી. પ્રાણજીવન પાઠક) એ પ્લેટોકૃત ‘રિપબ્લિક’ના અનુવાદનો ખીજો ભાગ છે. પ્રારંભમાં આપેલો ‘પ્રાચીન ગ્રીક ફિલસૂફી’ સંબંધીનો લેખ પુસ્તક સમજવામાં ઉપકારક થાય તેવો છે. પુસ્તકનું હાર્દ ઉપોદ્ધાતમાં સમાવેલું છે.

ગુજરાતની લલિતકલાઓ પ્રત્યે આપણી હજી જોષએ તેવી આંખ બિઘડી નથી: છતાં ગુજરાતે આંખ ચોળવા માંડી છે એવું લાગતું જાય છે.

### લલિતકલા:

‘કલાસૃષ્ટિ’ (ઈન્દુમતી મહેતા અને ભુપતરાય મહેતા)એ સી. જિનરાજદાસના અંગ્રેજી પુસ્તકનો આદરયોગ્ય અનુવાદ છે. કલાધામોમાં પ્રવાસો કરીને, કલાકૃતિઓનો સાક્ષાત પરિચય અને કલાકારોની નિકટ સમાગમ મેળવીને, તેદ્વારા સૌન્દર્યતત્ત્વની જે પિછાન મેળવે છે તે જ કલાસૃષ્ટિ ઉપર બોલવાને કે લખવાને લાયક બને છે. મૂળ લેખકે ખાસ કરીને ચૂરોપની કલામંપતિનો સુંદર પરિચય સાધ્યો હતો: અને તેથી તેમનું તે કલાનું નિરૂપણ માત્ર ચમકતી શબ્દાવલિ નથી; પરંતુ હૃદયની અસર વ્યક્ત કરતી લાગણીનું આલેખન છે. કલાદ્વારા પ્રભુને પામી શકાય: અને દરેક કલાનું અંતીમ ખ્યેય, પ્રભુના સાક્ષાત્કારમાં એક એક ડગલું નિકટ આવવાની ભાવના સેવે છે. તેથી કલા ખાતર કલા નહીં, પરંતુ કલાના ધામરૂપ પરમાત્માનું સ્વરૂપ ઓળખવા માટે બધી લલિતકલાઓનો ઉપયોગ છે. તેથી જ એમણે લખ્યું છે: “હિંદુ કલાકાર કુદરતને નહીં, પરંતુ કુદરતના અંતરને શોધે છે. સર્વોત્કૃષ્ટ હિંદુશિલ્પમાં વિચારની શક્તિ વ્યક્ત થાય છે; એટલે હિંદુ કલાકાર ભાવનાને વળગે છે: વસ્તુના મૂળ વિચારના આનંદમાં ઊતરી પડે છે. બાલપણથી જ બાલકનું માનસ-ઘડતર કલાત્મક રીતે અને કલાનો સાક્ષાત્કાર કરે એવી પદ્ધતિએ કરવાની કાળજી રાખવામાં આવે તો રાષ્ટ્રના ઘડતરમાં કીમતીમાં કીમતી સેવા થઈ ગણાશે. આ દષ્ટિએ હિંદુ કલાકારનું દર્શિબિંદુ ખ્યાનમાં રાખી કલાસૃષ્ટિનું નિરીક્ષણ થવું ઘટે છે.” કલા સંબંધી આધ્યાત્મિક ચર્ચાનું આ પુસ્તક ગુજરાતી સાહિત્યમાં એક કીમતી ઊમેરો છે. અનુવાદકોએ જે ધારાવાહી સરળ ગુજરાતી શબ્દોદ્વારા આ શાસ્ત્રીય ચર્ચાના પુસ્તકને ઉતાર્યું છે તે બદલ તેમને અભિનંદન ઘટે છે. આ પુસ્તકનો

ઉપોદ્ધાત માટે શ્રી. રવિશંકર રાવળ સિવાય ભાગ્યે બીજો લાયક લેખક મળી શક્યો હોત.

‘અજન્તા કે કલામંડપ’ ( રવિશંકર રાવળ ) એ ગુજરાતની વર્તમાન ચિત્રકલાના આચાર્ય કહીએ તેવા ‘ગુજરાત કલાસંઘ’ ના સ્થાપક શ્રી. રાવળના ગુજરાતી પુસ્તકની હિંદી આવૃત્તિ છે. અજન્તાની ચિત્ર તથા શિલ્પસમૃદ્ધિમાંથી આપણા ચિત્રકારો અને ચિત્રપ્રશંસકો પ્રેરણા મેળવશે તો જ હિંદી ચિત્રકલાના ગૌરવનો ખ્યાલ પામી શકશે. ‘વિશાલ ભારત’ ના સહતંત્રી સ્વ. વ્રજમોહન વર્માએ એનું હિંદીકરણ કરી, પુસ્તકને હિંદુભરમાં પ્રચારયોગ્ય બનાવ્યું છે. ગુજરાતી ચિત્રકાર-ગ્રન્થકાર માટે એનાથી બીજો કયો ગૌરવનો વિષય હોઈ શકે? કિંમત જોતાં પુસ્તક ખૂબ સસ્તું છે.

સંગીતના વિષયમાં સ્વતંત્ર પુસ્તકને અભાવે ‘ટોકીઝ ગાઈડ’ ( ગણુ-પતલાલ વ્યાસ અને મુળસુખલાલ દીવાન ) દ્વારા મનોરંજક તથા લોકપ્રિય બનેલાં એવાં બોલપટમાંનાં ગીતોને સ્વરલિપિખંડ કરીને આપ્યાં છે તે આવકારપાત્ર છે. રૂપેરી પડદા ઉપર બતાવાતાં સંગીતનાટકોમાંનાં કેટલાંક ગીતો વાળબી રીતે લોકઝીલાતાં બને તેવાં હૃદયસ્પર્શી અને હલકમાં ગુંજવાં ગમે તેવાં હોય છે. મધ્યકાલીન નૈનકવિઓ ‘રાસાઓ’ ની રચના કરવામાં તેમના સમયનાં લોકપ્રિય ‘દેશીગીતો’ ના ઢાળને ઊંચકી લેતા; અને તેવા સુંદર ઢાળો વડે શ્રોતાઓનાં મન હરી લેતા; તેની જેમ, હાલનાં ટોકીઝનાં ગાયનોના રાહ પર ઘણાં ‘ભજનો’ રચાયાનું મારા જાણવામાં છે, અને તે ભજનમંડળીઓમાં હોંસભેર ઝીલાય છે તેમ સાહિત્ય અને જનસમાજ વચ્ચેના અંતરને ટાળનાર પૂઠ જેવું આ સાહિત્ય, તેની સંગીતક્ષમતાને લીધે આપણા સમર્થ કવિઓએ અવગણવા જેવું નથી. તેવા ઢાળમાં નવાં ગીતો રચી આપવા તેમને આપણી વિનંતી છે: એકલા રાસ કે ગરબા જ લોકસંગીત નથી; પરંતુ આવાં ગીતો પણ તેનો મૂલ્યવાન ભાગ છે તે આ ગ્રંથપરથી જોઈ શકાય છે.

‘એક્ટિંગના હુન્નરનું વ્યવહારુ શિક્ષણ’ ( ફિરોજશાહ મહેતા ) નું બીજું નામ ‘વ્યવહારોપયોગી અભિનય’ છે. ચિત્ર, સંગીત, નૃત્ય તથા અભિનય જેવી લલિતકલાઓને તેના ઉપાસકો વ્યવહારમાં મૂકવા પ્રયત્ન કરે છે. અને તે કલાઓના પ્રશંસકો પોતાની આસ્વાદ લેવાની શક્તિને જોરે તેમાં એક Layman તરીકે-પ્રાકૃતજન તરીકે-વિવેચન, ટીકા કે અભિપ્રાય આપવાની હિંમત કરે છે. શ્રી. ફિરોજશાહ મહેતા જે વ્યવહારોપયોગી અભિનયના સંબંધમાં લખે છે તે એક અંમેચ્ચોર તરીકે છે; છતાં



તેમની દષ્ટિ વેધક છે. પુસ્તકની શૈલી અને આપેલાં દષ્ટાંતો રમૂજ છે; અને વિષયને માટે આપેલી વ્યવહારુ સૂચનાને તે રસમય કરે છે. પરંતુ પુસ્તકની મોટામાં મોટી ભણપ તે તેમાં ન આપેલાં ચેષ્ટાઓ, મુદ્રાઓ તથા ‘હાવ’ નાં ચિત્રો: સામાન્ય જિજ્ઞાસુ-જેને અભિનય સંબંધી થોડુંક જ્ઞાન મેળવવું હોય—તેને આ પુસ્તક ઉપયોગી થશે. સ્વ. નરસિંહરાવ દીવેટિયાનો ‘અભિનય કલા’નો નિબંધ જુદા અને શાસ્ત્રીય દષ્ટિબિંદુથી લખાયો હતો; પરંતુ ત્યાં પણ આકૃતિઓને જતી કરવામાં આવી હતી. રંગભૂમિવિશારદ ડૉ. રમણલાલ યાસિકના ‘પૂર્વરંગે’ પુસ્તકનું સારું પુરસ્કરણ કર્યું છે. શ્રી. મહેતાએ અભિનયની કલાને ‘હુન્નર’ શબ્દથી ઓળખાવી છે: તેથી તેમાં ધંધાદારી તત્ત્વની વિશેષ ગંધ આવે છે: જો કે એમનો ઉદ્દેશ કલાપ્રિય એમેચ્યોરની સારી દોરવણી કરવાનો છે. લેખકનો સાહિત્યપ્રેમ વખાણને પાત્ર છે.

‘લખતાં લલિયો થાય’—એવી રીતની શ્રમસાધ્ય લેખનની કલા, આજના યુગમાં છાપખાનાંની કરામતને લીધે છેક જ અવગણાઈ છે: મુદ્રણકલાથી એક-સામટી અનેક નકલો, થોડા જ સમયમાં અને બધી એક જ પ્રકારના ગુણ-દોષવાળી જે યાંત્રિક મદદથી કાઢી શકાય છે તેની મદદ વગર વર્તમાન સમાજને નબી શકવાનું નથી. પરંતુ પુસ્તકના લખાણનાં બીજાં બનાવી તેને છાપી નાખવાની સાદી વસ્તુમાં પણ કલાને સ્થાન છે: એ જ્યારે જુદાં જુદાં પુસ્તકોની મુદ્રણશૈલી અને સુધડતા સરખાવીએ ત્યારે સમજી શકાય છે. આ ‘મુદ્રણકલા’નો વિકાસ ક્યાંથી અને કેવી રીતે થયો તે આ લઘુ લેખમાં વયોવૃદ્ધ સાક્ષર હગનલાલ ઠાકોરદાસ મોદીએ જણાવ્યું છે.

‘પતંગપુરાણ અથવા કનકવાની કથની’ ( પ્રો. હીરાલાલ કાપડિયા )નું પુસ્તક હુન્નરઉદ્યોગ તથા રમતના ઇતિહાસરૂપે હોવાથી તેને કલાવિભાગ-બેથું ગણાવ્યું છે. પતંગો ઊરાડવાની રમત ક્યારે શોધાઈ, તેના લાભાલાભ, તેની વીગતવાર માહિતી તથા તેની પરિભાષાનું શાસ્ત્રીય આલેખન—એ બધાં આ પુસ્તકનાં આકર્ષણો છે. પ્રાચીન સાહિત્યના-અંપાદક અંશોધકે આ સમાજ-શાસ્ત્રમાં ગણવેા ઠીક પડે તેવો વિષય ચર્ચાને પોતાની અબ્યાસવૃત્તિ બતાવી છે તે માટે તેમને અભિનંદન ધટે છે. ગુજરાતમાં રમાતી ઘણી ધરની અને શેરીની રમતોનો આવો પ્રાચીન ઇતિહાસ આ વિદ્વાન લેખક શોધીને પ્રકટ કરશે તો ગુજરાત તેમનું ઋણી રહેશે. અંદરની આકૃતિઓ ઉપરાંત પુરાણકથા કરનારનું મુખપૃષ્ઠ પણ સુંદર તથા સૂચક છે.

રંગલહરી ( કતુ દેસાઈ ) : કલમ અને પીંછી—બન્નેના સંયોજનની

અને સુમેળની સાધનામાં ગુજરાત બહાર અને અખિલ હિંદમાં જેની ખ્યાતિ પહોંચી છે એવા શ્રી. કનુ દેસાઈની રંગ-રેખાંકિત કલાનો આ આઠ જલરંગી ચિત્રોનો ગ્રંથ છે: જનસમૂહના ઊર્મિતંત્ર તથા રુચિતંત્રને તથા નવભાવનાને ઝીલી તેમણે ગુજરાતી જીવનને ચિત્રદ્વારા ચિરંજીવ કર્યું છે. કનુભાઈની કલામાં તેમનું એવું એક પોતાપણું-સ્વત્વ-છે જે તેમને બીજાથી જુદા પાડી દે છે. ગુજરાતી જીવનની વિશિષ્ટતાનાં સ્વરૂપો એમણે રંગ અને રેખાથી અંકિત કરી, ગુજરાત બહારના લોકોને પણ તેમાં રસ પડે એવી ચિત્ર-વલિઓ આપવા માંડી છે. ગુજરાત બહાર ગુજરાત જે થોડીધણી વસ્તુઓ માટે જાણીતું છે તેમાં તેના ચિત્રકારે શ્રી. કનુભાઈ તથા શ્રી. સોમાલાલ શાહ-એ બન્ને, લગભગ અડધો લાખ વાચકોમાં વંચાતા હિંદી ‘કલ્યાણ’ માસિકદ્વારા જાણીતા થયેલા છે. કનુભાઈની કલા જીવનને કલામય બનાવવાની પ્રેરણા આપે તથા આપણાં ગુજરાતી મધ્યમવર્ગનાં કુટુંબોનાં ઘરોમાં લટકાવાતાં ગમે તેવાં કંલેન્ડરિયા ચિત્રોને ફગાવી દઈ, ગુજરાત જ જેની જન્મભૂમિ છે એવા કલાકારની કૃતિઓને ઘરમાં સ્થાન આપે એટલું ઇચ્છવું વખતસરનું છે.

આ વિભાગનાં પ્રકાશનોમાં સાંપ્રદાયિક ધર્મદષ્ટિ નથી: પરંતુ તેમાં ધર્મતત્ત્વસંશોધનની નવીન દષ્ટિ પ્રવર્તે છે: દષ્ટિની આ નવીનતા આપણા

ધર્મસંસ્કારને દૃઢ બનાવે છે: સાથે સાથે જનતાના

ધર્મ-તત્ત્વજ્ઞાન :

ધર્માચરણ ઉપર જડતાના જે થર જામતા જાય છે તેને ઉમેડતા જવાનો તેમાં ઉપદેશ છે. હિંદુ ઉપરાંત જૈન દર્શનના ગ્રંથોમાં પણ તાર્ત્વિકતાની શોધ છે : અને માનવજીવનને નિર્ભંજ કરવાનો તેમાં હેતુ છે.

આ વિભાગમાં છ પુસ્તકો જેટલો સંગીન ફાળો પોંડીચેરીમાં જન્મ વસેલા પેલા વ્યાયામપટ્ટ ‘પથિક’ અને યોગના સાધક શ્રી. અંબાલાલ પુરાણીનો છે. લેખક તરીકેનું તેમનું પહેલું પ્રકાશન અશ્વિનીકુમાર દત્તનો ‘ભક્તિયોગ’ હતો. એટલે ત્યારથી જ તેમને યોગ અને યોગસાધનાના વિષયમાં ઊંડો રસ પડવા માંડ્યો હતો. ‘પૂર્ણયોગનો જ્ઞાનયોગ ભા. ૧-૨’ (અનુ૦ અંબાલાલ પુરાણી)એ શ્રી. અરવિંદબાબુના પુસ્તકના અનુવાદની સુધારેલી સંસ્કારેલી બીજી આવૃત્તિ છે. પહેલી આવૃત્તિ ૧૯૨૩માં પ્રકટ થયા પછી, લગભગ પંદર વર્ષે પણ આવું ગંભીર મનનચિંતન માગે તેવું પુસ્તક બીજી આવૃત્તિમાં પ્રવેશે છે તે ઉપરથી કહેવાનું મન થાય છે કે જેમ એક બાબુ શરદબાબુની નવલોનાં શોકબંધ અનુવાદો ગુજરાતી વાચકવર્ગના ઉપરના-સામાન્ય સમજવાળા-

વર્ગને ખોરાક પૂરો પાડે છે તેમ, અરવિંદબાબુનાં ગૂઢ ચિંતનોના અનુવાદો થોડા પણ સંસ્કારી જિજ્ઞાસુઓને તેમની જ્ઞાનભૂખ સંતોષવામાં ખૂબ ઉપકારક થાય છે. વ્યવસાયે વ્યાપારી છતાં ભક્તિભાવથી નમ્ર બનતા હૃદયવાળા ગુજરાતમાં અરવિંદ કાર્યાલયનાં પુસ્તકોને પ્રકટ કરાવવા જેટલો ઉત્સાહ છે એટલો યે એક સંતોષ છે. જિજ્ઞાસુઓને સંક્ષેપમાં જાણવાને મળે તે હેતુથી ‘પૂર્ણયોગ’ના પાંચ ખંડ—કર્મયોગ, જ્ઞાનયોગ, ભક્તિયોગ, આત્મસિદ્ધિ અને વિજ્ઞાનયોગ—તેમાં ચર્ચેલા વિષયોનું ‘નવનીત’ ‘પૂર્ણયોગ નવનીત ભા. ૧-૨’ માં લેખકે સ્પષ્ટતાથી તારવ્યું છે. ‘યોગસાધનાના પાયા’ અને ‘યોગપર દીપ્તિઓ’—એ બે પુસ્તકોમાં યોગની સમજૂતી મેળવવામાં અને તેના અભ્યાસમાં સાધકને સહાયશ્રૂત થાય એવા હેતુથી ઉપયોગી ચર્ચાનું તારતમ્ય દાખલ કરેલું છે. ‘અરવિંદ કાર્યાલય’નાં પ્રકાશનો એટલે શ્રી. પુરાણીના અભ્યાસના નિયોડરૂપ અરવિંદબાબુના વિચારોનો પ્રચાર. શ્રી. પુરાણીના ગદ્ય ઉપર શરૂઆતથી મણિલાલ નલુભાઈની અસર જણાતી આવી છે: તે પ્રાથમિકતામાંથી હવે એમણે પોતાની પ્રસન્નગંભીર શૈલી ઉપજાવી કાઢી છે. સાહિત્યસમીક્ષામાં તેમના ગ્રંથોને યોગદષ્ટિએ નહીં પણ ભાષાશૈલીની દષ્ટિએ વિશેષ તપાસવાની અને તેની ખૂબીઓ તારવવાની અગત્ય છે.

‘ભક્તિતત્ત્વ’ (સ્વામી જયનંદ તથા જયંતીલાલ ઓઝા)એ રાજકોટના રામકૃષ્ણ આશ્રમ તરફથી પ્રકટ થયેલું શ્રીરામકૃષ્ણ પરમહંસના ઉપદેશોના પરિશીલનને પરિણામે ઉદ્ભવેલું ભક્તિ સંબંધી ચિંતનોનું વિવેચન છે. તેને તૈયાર કરવામાં ભક્તિની ચર્ચા કરનારાં અનેક પુસ્તકોમાંથી પ્રેરણા લઈ આ સ્વતંત્ર સંકલન તૈયાર કરવામાં આવ્યું છે. એ કોઈ પણ એક પુસ્તકનો અનુવાદ નથી. ભક્તિને વિશદ બનાવવા માટે જ્યાં જ્યાંથી જ્ઞાનમધુ મળ્યું ત્યાંથી લાવીને મધમાખીની જેમ આ મધપૂડામાં ભેળું કરવામાં આવ્યું છે. પરિણામે ગ્રંથ સુવાચ્ય બન્યો છે.

ઉપનિષદોના અભ્યાસમાં જિજ્ઞાસુને ઉપયોગી થાય અને સુશિક્ષિત લોકો ઉપનિષદ વાઙ્મયનું સ્વતંત્ર શુદ્ધિથી પરિશીલન કરે એવા હેતુથી ગઈ સાલ ‘મુંડકોપનિષદ’નો અનુવાદ મૂળ, અન્વય, વિવરણ તથા ભાષાંતર સાથે તૈયાર કરેલ સદાશિવ શાસ્ત્રી બીડેના ‘ઉપનિષદ રત્નપ્રકાશ’નામના મરાઠી ગ્રંથ ઉપરથી ગુજરાતીમાં આપવામાં આવ્યો હતો. ચાલુ સાલે ‘પ્રશ્નોપનિષદ’ (અનુ. મણિલાલ છાયારામ ભટ્ટ) મળ્યું છે. તે પણ તેટલું જ ઉપયોગી છે. બ્રહ્મવિદ્યા સંબંધી જિહ્વાપોહ કરનારી પરિષદ તે જ ઉપનિષદ: આ ઉપનિષદ

સમક્ષ મુનિ પિપ્પલાદને તેમના શિષ્યોએ જ 'પ્રશ્નો' પૂછ્યા હતા: તેનું ગદ્ય સંવાદોદ્ધારા સમાધાન કરવામાં આવ્યું છે. વિશ્વની ઉત્પત્તિ અને તેનું ધારણ-પોષણ વગેરે સર્વનું પ્રાણશક્તિ કારણ છે: એટલે પ્રાણ જ પિંડ પ્લહાંડને નિયામક શાસક અને ચાલક છે-આ જ્ઞાનને 'પ્રાણવિદ્યા' કહી ઓળખાવી છે; અને તે પ્રશ્નોનું જ અહીં નિરૂપણ છે. અનુવાદ સુવાચ્ય છે.

'ઉપનિષદોની વાતો' (પાંડુરંગ વળામે-રંગ અવધૂત)ની ઔદ વર્ષે બીજી આવૃત્તિ, લેખકે નહીં પરંતુ તેમના પ્રશંસકોએ પ્રકટ કરી છે. વાર્તાદ્વારા ઉપદેશ કરવાની પદ્ધતિવાળાં ઉપનિષદોમાંથી તેર વાતો તારવી કાઢીને તેને સુંદર રૂપમાં અહીં રજૂ કરેલી છે. 'શુરુલીલામૃત'ના રચનાર તરીકે 'રંગ અવધૂત'નો પરિચય કવિતાવિભાગમાં કરાવેલો છે. એ મહારાષ્ટ્રી છતાં ગુજરાતી લેખકની સેવાથી આપણું સાહિત્ય ધન્ય બન્યું છે એમ ફરીથી અહીં સંભારીએ છીએ.

તત્ત્વજ્ઞાનને વાર્તાના રસદારા સુગમ કરવાનો બીજો પ્રયોગ 'વાતોમાં બોધ' (પ્રયોજક: જયંતીલાલ મહેતા) નામથી મળ્યો છે. જે વૃદ્ધ અને બહુશ્રુત રાજદારી પુરુષની વિચારપોથીમાંથી આ વાતો આપવામાં આવી છે તે કોણ હશે તેની કદપના ભાવનગરના રમરણની સાથે સહેજે થઈ શકે છે. વાતો રોચક તેમ જ બોધક પણ છે.

'કૃષ્ણબંસી' (અનુ૦ પ્રાણશંકર જોષી)એ સાધુ વાસવાણીના અંગ્રેજી પુસ્તકનો અનુવાદ છે; અને તે દક્ષિણ આફ્રિકામાંથી જોહાનિસબર્ગમાંથી પ્રકટ થયો છે. તેમાં નવયુગની દૃષ્ટિએ, નવભારતની દૃષ્ટિએ ગીતારહસ્ય રજૂ કરેલું છે: એટલે રાષ્ટ્રચિંતન અને ધર્મચિંતનનું એમાં અબજ મિલન બતાવ્યું છે. કૃષ્ણજીવનનો અને કૃષ્ણની બંસીનો શો ઉપદેશ છે તે આ પુસ્તકમાં નવી દૃષ્ટિએ બતાવ્યું છે. અનુવાદની શૈલી સારી છે.

'માનવધર્મ' (અનુ૦ જયંતીલાલ આચાર્ય)માં શ્રી. રવીન્દ્રનાથ ઠાકુરનાં બંગાળીમાં આપેલા 'કમલા વ્યાખ્યાનો'નો અનુવાદ છે. માનવધર્મની વ્યાખ્યા: 'જે આપણને ત્યાગ તરફ-તપસ્યા તરફ લઈ જાય તે જ માનવતા છે: માનવનો ધર્મ છે'-જે મુખપૃષ્ઠ પર છાપી છે તેનાથી, પુસ્તકના વિષયનો બોધ થઈ જાય છે. ભાઈ આચાર્યે બંગાળી ભાષાના નિકટ પરિચયને લીધે કવિનું હાર્દ રજૂ કરવામાં સારી કૃતેહ મેળવી છે.

'વેદધર્મ વ્યાખ્યાનમાલા' (પંડિત ભટ્ટાચાર્ય)માં અંકલેશ્વર-આશ્રમનિવાસી પંડિત પુરુષોત્તમ ભટ્ટાચાર્યનાં વેદોક્ત આર્યધર્મનું પ્રતિષ્ઠાપન કરવા માટે આપેલાં ઉપદેશાત્મક સ્વરૂપનાં નવ વ્યાખ્યાનોનો સમાવેશ કરેલો છે. અમિતી અખંડ જ્યોત તથા સૂર્યમંડલસ્થ ભગવાન ઈશ્વરની પૂજા ફરીથી જાગૃત કરવાથી-

હિંદુને સાચા હિંદુ બનવા માટે સારી હૃદયશુદ્ધિ મળે છે તે બતાવવાનો આ વ્યાખ્યાનોનો હેતુ છે. ગુજરાતમાં ધરને ખૂણે બેઠેબેઠે પાંડિત્યભર્યા પુસ્તકો લખનાર વર્ગ બહોળો છે: પરંતુ મધ્યમસમાજને રુચે તેવી સરળ છતાં પ્રેરણાદાયી ભાષામાં તેમને મોઢામોઢ સંબોધન કરી, ઊંચી પંડિતાઇને તેમની કક્ષાએ ઉતારી તેમની સેવામાં રજૂ કરનાર વિરલ હોય છે. પંડિત બટ્ટાચાર્ય તેમની વ્યાખ્યાનગંગાદ્વારા કંઈકનાં હૃદયને પાવન કર્યાનો સંતોષ મેળવ્યો હશે, તે લાલ શબ્દસહની સ્થૂલ પ્રતિકૃતિરૂપ છાપેલી પ્રત પરથી આપણને મળે તેમ નથી. એમની આવી સેવા વધતી જાય એમ ઇચ્છીશું.

‘શ્રીપુષ્ટિમાર્ગીય કીર્તનપ્રકાર’ (કેશવરામ શાસ્ત્રી)માં પ્રભુસેવાને અંગે, નવધાભક્તિના એક પ્રકાર તરીકે કીર્તનભક્તિનું જે મહત્ત્વ છે તે આ લઘુ લેખમાં તેના આરૂઢ વૈષ્ણવલેખકે પ્રતિપાદન કર્યું છે. કીર્તનગ્રંથીતનું જીવનમાં સ્થાન, કીર્તનનો વિષય તથા તેનું યથાર્થ પરિશિલન—તે અંધધી સારો ઊઠાપોહ આ લેખમાં છે.

નીચેનાં બે પુસ્તકો જૈનશાસનના સિદ્ધાંતગ્રંથોના અ—સાંપ્રદાયિક દષ્ટિથી (શ્રી. જૈનસાહિત્ય પ્રકાશનસમિતિ—નવજીવન કાર્યાલય તરફથી)કરેલા અનુવાદો છે. ‘શ્રી ભગવતી—સાર’ (પંચમ અંગ)નો જાયાનુવાદ શ્રી. ગોપાલદાસ જીવાભાઈ પટેલે કર્યો છે: આ ગ્રંથમાંના હિંસાના પ્રકરણે અને માંસાહારના વિષયે પત્રોમાં તથા માસિકોમાં કડવી ચર્ચા ઊભી કરી હતી: એ રીતે આ પુસ્તકનું નામ ધણાને જાણીતું થયું છે. અનુવાદકની નિખાલસતા માટે કોઈને શંકા લાવવાનું કારણ નહોતું: છતાં રૂઢ આવકોને તેથી આઘાત થયો હતો તેટલું ઇચ્છવા જેવું નહોતું. શ્રી. હેમચંદ્રાચાર્યના ‘યોગશાસ્ત્ર’નો અનુવાદ પણ ગોપાલદાસ જીવાભાઈએ કરેલો છે. ચાર પુરુષાર્થોમાં મોક્ષ જ ઉત્તમ છે: તથા જ્ઞાન, શ્રદ્ધા અને ચારિત્રરૂપ યોગ જ તેનું કારણ છે; તેથી એ ‘યોગનું શાસ્ત્ર’ આ પુસ્તકમાં કહેવામાં આવ્યું છે, અનુવાદકની શાસ્ત્રશુદ્ધ શૈલી અભિનંદનને પાત્ર છે. આ ગ્રંથનો શ્રી. મગનભાઈ દેસાઈએ લખેલો વિસ્તૃત તથા માહિતીપૂર્ણ ‘ઉપોદ્ધાત’ અનુવાદ સમજવામાં ઉપકારક થાય તેવો છે.

ધર્મની જિજ્ઞાસા જ્યારે વધતી જાય છે ત્યારે જ્યાંથી મળે ત્યાંથી જ્ઞાન સંધરવાની ઊર્મિ થઈ આવે છે. ગુજરાતીમાં જૈન ઉપરાંત શિખધર્મના ‘જપજી’ (અનુ. મગનભાઈ દેસાઈ) ગ્રંથનું ભાષાંતર પણ આ સાલમાં આપણને મળ્યું છે. સૌ. ભાનુમતી ત્રિવેદીનો અનુવાદ વર્ષો પહેલાં પ્રકટ થયો હતો; પરંતુ તેમાં મૂળનો ભાવાર્થ તથા ટીકાનો જ અનુવાદ માત્ર હતો. આ

અનુવાદમાં અર્થને ગુજરાતી પદ્યમાં અનુષ્ટુપછંદમાં ઉતારવામાં આવ્યો છે: 'ગુરુનાનક અને આપણી સંસ્કૃતિ'ના કીમતી લેખ 'જપજી'ની કીમત આંકવામાં ઉપયોગી બને છે. ગુરુનાનકે રચેલી પ્રાર્થનાને-જપને-માનાથે 'જી' પદ ઉમેરીને આ ગ્રંથને ઓળખાવવામાં આવ્યો છે. આવા બીજા સંપ્રદાયોના જ્ઞાનના ગ્રંથોને ગુજરાતીમાં ઉતારવાની જે શુભ શરૂઆત થઈ છે તેનું મહત્ત્વ 'મહાત્માજીના આદિવચન'ના શબ્દો ટાંકીને જ બતાવવું ઠીક પડશે: "જેઓ દેશની સેવા કરવા ઇચ્છે છે, જેઓ ઈશ્વરને ઓળખવા ઇચ્છે છે, જેઓ હિંદુસ્તાનના કરોડોનું ઐક્ય સાધવા ઇચ્છે છે, તેઓ માત્ર પોતાના જ ધર્મને કંઈક અભ્યાસ કરીને સંતોષ વાળી બેસી શકતા નથી. તેઓએ હિંદુસ્તાનમાં ચાલતા ધર્મો ને સંપ્રદાયોનાં મૂળતત્ત્વો તે તે ધર્મ કે સંપ્રદાયના અનુયાયીની દૃષ્ટિએ સમજવાં જોઈએ." નવજીવન પ્રકાશનમંદિરના આવા પ્રયત્નો ખૂબ ઉપકારક છે એટલું લખવાની પણ જરૂર નથી.

'તત્ત્વવિચાર' (સિકંદરરાય દેસાઈ)માં એક જિજ્ઞાસુની દૃષ્ટિએ પોતે જાણેલું, બીજા અજાણુ લોકોની ખાતર પ્રકટ કર્યું છે. લેખકે હજી મેળવેલું જ્ઞાન અભ્યાસદશામાં છે: તેને પચાવ્યા પછી જે લખાશે તેમાં કંઈ સત્ત્વ હશે એમ લાગે છે.

'જાળકોનું મહાભારત-ભાગ ૧' (રમણલાલ શાહ) એમાં બાલોચિત શૈલીમાં સુંદર રીતે ભારતી કથા કહેલી છે. આ તેની બીજી આવૃત્તિ છ વર્ષે પ્રકટ થઈ છે. બીજો ભાગ પણ તેટલો વંચાશે એમ જાગે છે.

'શ્રી. ગુરુગીતા'ના અનુવાદની બીજી આવૃત્તિ મળી છે. તેમાં શ્રી શંકરાચાર્યની પ્રશ્નોત્તરોના ઉમેરો કરવામાં આવ્યો છે.

'માનસશાસ્ત્ર' (સંપાદક: નવલરામ ત્રિવેદી): મહિલા વિદ્યાપીઠની કન્યાઓ માટેના 'ગૃહીતાગમા' પરીક્ષાના અભ્યાસક્રમમાં માનસશાસ્ત્ર-ખાસ કરીને બાલમાનસશાસ્ત્રના વિષયને રચાને આપવામાં આવેલું છે. વળી પ્રાથમિક અધ્યાપન પાઠશાળાના શિક્ષકોને પણ આ વિષય જાણવો પડે છે. આમ દેશીભાષાદ્વારા આ વિષયનું શિક્ષણ આપવાનું હોવાથી એક ઉપયોગી શાસ્ત્રનું ચોકસાઈભરેલું રૂપાન્તર તથા તેની પરિભાષા આપણને મળ્યાં છે. અમદાવાદની મહિલા પાઠશાળામાં એકથી વધારે અભ્યાસીએ આપેલાં બાબ્યાનોની તોંધ ઉપરથી આ સંગ્રહ નિરૂપણ શ્રી. નવલરામે ઉપજાવી કાઢ્યું છે તે સુવાચ્ય બન્યું છે. આવા શાસ્ત્રીય ગ્રંથની બીજી આવૃત્તિ વખતે શાસ્ત્રની પરિભાષા સમજાવતો એક શબ્દકોષ અને અંગ્રેજી પરથી બોલેલા પર્ચાઓનો બીજો કોષ જોડવાથી ઉપયોગિતામાં વધારો થશે.

નવો યુગ એટલે અંગ્રેજી રાજ્ય અને એ રાજ્યે સ્થાપિત કરેલાં વિદ્યાપીઠો-  
દ્વારા બણેલા વર્ગે પ્રવતાવેલો યુગ: તેના પરિણામ તરીકે વક્રીલ અને દાકતર

જેવો એક નવો અનુત્પાદક નાગરિક વર્ગ અસ્તિત્વમાં  
આવ્યો છે. સૌ સૌનું અસ્તિત્વ વાળખી કરાવવા પ્રયત્ન  
કરે છે એમ જે કહેવાય છે એ દાકતરો માટે વધારે સાચું

પડતું જાય છે. તેને લીધે દર્દો, દવાઓ અને દાકતરોના ત્રણ 'દ' કારથી  
સંસાર ઊભરાવા લાગ્યો છે: સંપૂર્ણ આરોગ્યવાળો રોગ શું કે દવા શું તેમાં  
સમજતો નથી: કારણ કે એને તો ટંકે પેટપૂર ખાવાનું મેળવવા માટે એટલો  
વ્યાયામ પહોંચે છે કે અજીર્ણ કે અરુચિ તો તેને સ્વાને પણ સાંભરતાં નથી:  
પરંતુ આપણો ખેઠાકુ વર્ગ જ શરીરની ખોટી અને કૃત્રિમ માવજત કરી,  
પેટ ચોળીને શૂળ ઊભું કરે છે: એવા 'શૂળ'ની ચિકિત્સા કરનાર વર્ગ તેથી  
માતખર ખનતો જાય છે: દાકતર વધ્યા તેથી દર્દો વધ્યાં અને દર્દોના ઉપ-  
ચાર પણ વધ્યા.

ચાલુ સાલે મળેલાં પુસ્તકોમાંથી આ પરિસ્થિતિ નલાવી લેવા સામે  
ચોખ્ખો વિરોધ જોઈ શકાય છે. અનેક પ્રકારની 'ચિકિત્સા પદ્ધતિ'—  
'Pathy'ઓ—નીકળવાનું કારણ પણ એકમેક પર ઉપજેલી અશ્રદ્ધા જ છે.  
'આરોગ્ય ગ્રંથાવલિ'નો જન્મ આ વાતાવરણમાંથી થયો છે. 'દર્દો, દવાઓ  
અને દાકતરો' (રમણલાલ એન્જનિયર) એ નિર્સર્ગોપચારને લગતું પુસ્તક  
છે. દવા વગર ચાથી શકે જ નહીં—એ મતની સામે આમાં કુદરતી ચિકિત્સાનું  
સમર્થન છે. રહેણીકરણી તથા ખાનપાનમાં કાળજી નહીં રહેવાથી રોગ થાય  
છે. અને તેમની ચિકિત્સા ખરાખર ન થવાથી, નિર્ઘરક અથવા નકામા ઉપ-  
ચારો—દવાના રગડા શરીરયંત્રમાં દાખલ કરવા પડે છે. લેખકનો એલોપથી  
સામે વિરોધ નથી; પરંતુ એમાં જે દંભ અને જુઠાણું (ડ્રબ્યલોલ જેવાં  
અનેક કારણોને લીધે) ધર કરી રહ્યાં છે તે સામે તેમનો રોષ છે. વાઢ-  
કાપના હડકવા, વિવિધકશનના અમાનુષી અત્યાચારો અને પાપાચારો—તે  
સામે તેમનો ધ્રુવરો છે. પુસ્તક ખરેખર વિચારપ્રેરક છે: તેનો બહોળો પ્રચાર  
શહેરો અને ગામડાંમાં થવાની જરૂર છે.

ખીજી ચોપડી 'શરદી અને સળેખમ' સંબંધી છે. શરદી એ રોગ નથી  
પરંતુ રોગને દૂર કરવાનો શરીરનો પ્રયત્ન છે. તેવે પ્રસંગે દાકતરી તથા  
કુદરતી સારવાર કેવી હોય તે તેમાં બતાવ્યું છે. ઈન્જેક્શન જેવી બહારની  
વસ્તુઓને શરીરયંત્રમાં દાખલ કરવા સામે લેખકે સારો વિરોધ બતાવ્યો.

છે. દવાઓ અને દાકતરોના જાંટવૈદા સામે જોસીલો મતભેદ જાહેર કરી, દોઢો પર નવી દૃષ્ટિથી પ્રકાશ પાડ્યો છે; અને કુદરતી ઉપચારોની હિમાયત કરી છે.

‘સાનમાં સમજવું: ભાગ ૧’ (ડાહ્યાલાલ જાની): સ્ત્રીઆરોગ્ય સંબંધી આપણા સમાજમાં જોયો જીવ કરાવે તેવી પરિસ્થિતિ દિનપ્રતિદિન વધતી જાય છે. સ્ત્રીઓનું આરોગ્ય ઉવેખાય છે. તેમના શરીરને વળગેલા વ્યાધિઓ અને તેમના વાતાવરણમાં ઊભી થતી જતી ઉપાધિઓથી નારીજીવન ગુંગ-ળાઇ રહેલું છે. તેમને તેવા ત્રિવિધ તાપમાંથી અચાવનારા ઉપાયો આ નાના પુસ્તકમાં સૂચવેલા છે. લેખકનું વિશાળ વાચન, અહુશ્રુતપણું તથા તેમની સુંદર મનોરમ શૈલીને લીધે પુસ્તક, સાહિત્યના વિષય જેટલું સુવાચ્ય બન્યું છે : છતાં કેટલાંક સ્થળે વિષયનું ટૂંકાણુ ખૂંચે છે.

ઉપરના વિષયને મળતું આવતું ‘પરણ્યા પહેલાં’ (વૈદ મોહનલાલ ધામી)નું પુસ્તક કુમારો માટે મિત્ર તથા બાઇ જેવું હિતકારક તથા માહિતી આપનારું છે. જાતીયવિજ્ઞાનનું નિરૂપણ કરનારાં અનેક સારાંનરસાં પુસ્તકો પ્રગટ થતાં રહે છે તેમાં આ શાસ્ત્રીય અને સદ્ગૃહેતુપૂર્વક લખાયેલું પુસ્તક ભાત પાડે છે. શ્રી. હરભાઈ ત્રિવેદીએ પુસ્તકને અનેક દૃષ્ટિએ નાણી જોયું છે; અને તેને કુમાર ઉપરાંત કુમારી માટે ઉપયોગી હોવાનું સૂચવ્યું છે. ‘કુમારી’ માટે નવું વીગતવાર પુસ્તક આવવાનું હોય તો કાણુ જાણે. પત્રની શૈલીમાં લખવાથી પુસ્તક નિબંધ જેવું નીરસ થયું નથી.

‘અખંડ યૌવન અથવા આરોગ્યમય જીવનકલા’ (ડૉ. રવિશંકર અંજારિયા) માં એક વયોવૃદ્ધ છતાં સુદૃઢ આંધાવાળા, નિસર્ગોપચારમાં માનનાર દાકતરે ડૉ. જેક્સનના ‘ધ ઑડી બ્યૂટીફુલ’ નામના પુસ્તક ઉપરથી તૈયાર કર્યું છે. જીવન પણ એક કલા છે, તે કલા કેમ સાધવી તેનો તેમાં ઊદાપોહ છે.

‘કાયાકલ્પવિજ્ઞાન’ (વૈદ્ય રવિશંકર ત્રિવેદી) એટલે શરીરની નવેસર રચના અથવા તેનો જીર્ણોદ્ધાર: અખંડ યૌવન સાચવવા છતાં ઓસરી જાય ત્યારે શરીરનાં તત્ત્વોમાં નવી શક્તિ ભરવાની એમાં હિકમત છે. પંડિત માલવિયાજીના કાયાકલ્પપ્રયોગ પછી આ વિષયપરત્વે હિંદવાસીઓનું વિશેષ ધ્યાન ખેંચાયું છે. આ પ્રયોગમાં પંચકર્મ અને કૂટિપ્રવેશ જેવા આવશ્યક વિધિ ગણાવ્યા છે; તે સિવાય પ્રયોગ જોઇએ તેવું ક્લ આપી શકતો નથી. વર્તમાનકાળની અનેક વિદેશી મનમોહક ચિકિત્સાપદ્ધતિઓથી ન અંજાતાં, આવા આરોગ્ય-દાયક હિંદી પ્રયોગોની અજમાયશ જરૂર થવી ધટે છે. તો જ આપણા પોતાના



ધરમાં શું શું પડ્યું છે અને કેવા કેવા પ્રયોગની તે રાહ જુવે છે તે ધ્યાનમાં આવી શકશે.

‘બાલકોની માવજત’ (ડૉ. રઘુનાથ કદમ)માં લેખકે બાલચિકિત્સા તથા બાલઉછેરના સંબંધમાં વીગતવાર ચર્ચા તથા માહિતી, જાત અનુભવ ઉપરથી તથા વાચનને પરિણામે ક્રમપુરઃસર આપેલી છે. લેખક પોતે ઍલોપથીના નિષ્ણાત હોવા છતાં ઘરગથુ દેશી ઍસડિયાં ઉપચારમાં ખતાવે છે તે ઉપરથી તેમની સર્વગ્રાહિતા ખતાવે છે: સૌને સૌની સ્થિતિમાં મળી શકે એવાજ ઉપચાર અને દવાઓ ખતાવવાં જોઈએ એ ઘણા નિષ્ણાતો બૂલી જાય છે. મહારાષ્ટ્રી લેખકની શૈલી શુદ્ધ ગુજરાતી છે.

‘પ્રાચીન ભારતની દંતવિદ્યા’ (ડૉ. કેપુશરુ જીલા): આ પુસ્તકમાં આપેલી વીગતોથી આપણું સ્વાભિમાન પોષાય તેમ છે. બધું જ પશ્ચિમમાંથી આવે છે—એ મત સામે, પ્રાચીન શોધખોળદ્વારા પૂર્વની પ્રાચીન સંસ્કૃતિનાં પડો જોખેજવાની વૃત્તિ જન્મી છે. એક પારસી તખીએ પોતાના ધંધા વિશે આટલી બધી માહિતી એકઠી કરવામાં જે વિદ્યાપ્રેમ વ્યક્ત કર્યો છે તે માટે એમને અભિનંદન ધટે છે. તક્ષશિલાના વિદ્યાપીઠમાં આયુર્વેદના અંગ તરીકે સશસ્ત્ર દંતવિદ્યા પણ શીખવાતી હતી; અને પછીના પરદેશીઓના આક્રમણને લીધે તેનો ધ્વંસ થવાથી એ વિદ્યા પશ્ચિમમાં ગર્ભ-વગેરે ઇતિહાસ જાણવા જેવો છે.

આ જ તખીએ શ્રી. રણછોડભાઈ પટેલ સાથે રહીને ‘દાંત અને તેની સંભાળ’નું પુસ્તક ગુ. વ. સોસાયટીને લખી આપ્યું છે. એમાં ઇતિહાસની ભોમપરથી વ્યાવહારિક જગતમાં આવી, લેખકે ઉપયુક્ત માહિતીવાળું પુસ્તક આપણને આપ્યું છે. એક પારસી લેખકને શુદ્ધ ગુજરાતીમાં પોતાનો વિષય વર્ણવતા જોઈ આનંદ થાય છે.

‘જંતુશાસ્ત્રપ્રવેશિકા’ (ડૉ. બાલકૃષ્ણ)ને આરોગ્યશાસ્ત્રના વિભાગમાં ગણાવવું ઠીક છે. આ ગ્રંથ કોઈ પણ પુસ્તકનો અનુવાદ નથી; પરંતુ એ વિષેનાં પુસ્તકોને આત્મસાત્ કરીને તે લખેલો છે. ગુજરાતી ભાષામાં શાસ્ત્રીય અને વિજ્ઞાનના વિષયને જાતારવાનો આ સફળ પ્રયાસ છે. લેખકને ઍલોપથી તથા આયુર્વેદ બન્ને પદ્ધતિનો સારો પરિચય હોવાથી પુસ્તકમાં સારી વિશદતા આવી શકી છે. આકૃતિઓદ્વારા કથન વધારે સ્પષ્ટ બની શક્યું છે. એકંદરે આવું શાસ્ત્રીય પુસ્તક લખવા માટે ડૉ. પાઠકને અભિનંદન ધટે છે. છડે આપેલો પારિભાષિક શબ્દોનો કોષ ખૂબ ઉપયોગી છે.

‘આરોગ્ય કાચરી’ (સંપાદક: વૈદ્ય હરિપ્રસાદ બટ્ટ)માં આરોગ્ય સંબંધી ઉપયુક્ત માહિતી ઉપરાંત પાને પાને આરોગ્ય સંબંધી કિમતી સુચનાઓ અને વિચારોને ટાંક્યા છે: વકીલો તથા એન્જિનિયરોના ધંધાર્થી ઉપયોગની જેમ નોંધપોથીઓ તૈયાર થાય છે તેવા ધોરણે વૈદ્ય દાક્તરના ઉપયોગ માટે તેમજ સમાજના સામાન્ય માણસને માટે પણ આ ‘નોંધપોથી’ ઉપયોગી છે. આ પ્રકારનું સાહસ કરવા માટે વૈદ્યરાજને અભિનંદન.

વિજ્ઞાનની વિવિધ શાખાઓનો અભ્યાસ થઈ રહ્યો છે. તેના પરિણામે વિજ્ઞાન સંબંધી વિચારોને બાલસુલભ યુજરાતીમાં ગિતારવાના અખતરા આવકારપાત્ર છે. ‘કુદરતકથાઓ’ (સોમાભાર્ગ પટેલ): કિશોરો સમજી શકે તેવી ભાષામાં કુદરતની કથાઓની આ ચોપડી લખાઈ છે. છતાં બધી વાતો ખરેખરી

કુદરતકથા નથી. તેમાં અદ્ભુત કલ્પનાદ્વારા કુદરતના કુદરત અને વિજ્ઞાન: બનાવોના ખુલાસા આપ્યા છે. પ્રાથમિક દશામાં લોકોએ

કુદરતમાં બનતા બનાવોનાં કારણોના ખુલાસા પોતાની મેળે કરી લીધા હતા: એ વખતનું લોકમાનસ બતાવતી વાતો અહીં કલ્પવામાં આવી છે. તેમાંની ગ્રહણ (દેવદાનવના સમુદ્રમંથનની વાત)ની વાર્તા સરસ છે. ભાષા અને શૈલી સહેલાં છે: અને તેમાં વાર્તાનો રસ છે તેથી તે વાંચવી ગમશે.

‘આપણું પક્ષીઓ’ (નરેન્દ્ર બધેકા) આપણી આસપાસ દેખાતાં પક્ષીઓનો આમાં પરિચય છે: એ પક્ષીઓનાં ચિત્રો અપાયાં હોત તો ચોપડી વધારે સરસ થાત. વાત કહેવાની રીત, એ વિષયમાં જે બાળકો છે તેમને ગમી જાય તેવી છે. મોટાં માણસો પણ ધણું પક્ષીને ઓળખી શકતાં નથી તેમને માટે પણ આ પુસ્તક ઉપયોગી છે.

‘જંગલકથાઓ’ (ધીરજલાલ શાહ): આ પુસ્તકમાં આપેલી કેટલીક સાચી અને કેટલીક કલ્પિત એવી નવ શિકાર સંબંધી વાર્તાઓ, કુમારોને સાચા રકાઉટ અને નીડર રખડુ બનાવે તેવી રોમાંચક અને સાહસપ્રેરક છે. આપણા કુમારોમાં સાહસ, શૌર્ય અને અવનવું જાણવાનો રસ આવી વાતોથી જરૂર ઉત્પન્ન થશે.

‘ટારઝન-ભાગ ત્રીજો’ (શંકર શાહ)માં બે ભાગથી અધૂરી રહેલી વાર્તાનો આગળનો ભાગ આપ્યો છે. કાલાના મૃત્યુ પછી મિરાંડોના મૃત્યુ સુધીની હકીકત તેમાં આવે છે. ટારઝનનું બુદ્ધિચાતુર્ય, તેનું શૌર્ય તેમજ તેની સાહસિકતા વગેરેથી આ રસિક ભાગ બરપૂર છે. બાળકોને અને સાહસ-કથાનાં રસિયા મોટાં વાચકોને પણ ગમી જાય તેવી રીતે વાર્તા કહેવામાં આવી છે.

ખેતી સંબંધી એ પુસ્તકો મળ્યાં છે. તેમાં ‘ખેતીનાં મૂળતત્ત્વો—જમીન પાણી અને ઓગર’ (માર્તંડ પંડ્યા)એ ખેતીના પ્રાથમિક વર્ગો માટે પાઠ્ય પુસ્તક તરીકે વાપરવા માટે લખાયું છે. ભાષા સાદી છે. ‘ફલખાગ સર્જન’ (ભાનુપ્રસાદ દેસાઈ)માં ફળાઉ ઝાડોના ઉછેર સંબંધી અનુભવથી ભેગું કરેલું જ્ઞાન આપવામાં આવ્યું છે. મોટા બગીચાવાળાઓ એનો જરૂર લાભ ઉઠાવી શકે છે.

‘ગુજરાતનું પ્રાકૃતિક અને વ્યાપારી ભૂગોળવિજ્ઞાન:’ (ભોગીલાલ ગિરધરલાલ મહેતા): ભૂગોળનું પ્રાકૃતિક વિજ્ઞાન વિજ્ઞાનના વિભાગમાં આવે છે તેથી તે સંબંધી પુસ્તકને અહીં ગણાવ્યું છે. ભૂગોળના વિષયને માત્ર નદીઓ, પર્વતો, સરોવરો, શહેરો વગેરે જેવાની ગોખણિયા સામગ્રીથી ન પતાવી દેતાં, તેનાં આબોહવા, દેશદેશની જાતિઓ, ખાસિયતો, વ્યાપાર, ઉદ્યોગ—વગેરે જ્ઞાનનો તેમાં સમાવેશ કરવાનો પ્રયાસ આવકારપાત્ર છે. ગુજરાતપ્રાંતનો વિચાર ગુજરાતીમાં આ રીતે આ પહેલાં કોઈ એ કર્યાનું જાણવામાં નથી. ગુજરાતને લગતાં કેટલાંક ભૌગોલિક કાવ્યોમાં ગુજરાતની સાંસ્કારિક વિશિષ્ટતાઓ ગૂંથેલી છે: તેવું રસમય ઉમેરણ, આ માહિતીપૂર્ણ છતાં શરૂઆતના વાચકોને નીરસ લાગે તેવા પુસ્તકને લોકપ્રિય કરવામાં મદદગાર થાય તેમ છે. ખીજી આવૃત્તિ વખતે ગુજરાતી કવિતાનો આ વિભાગ પુસ્તકની હકીકત સમજવામાં ઉપકારક થાય તે દૃષ્ટિએ ઉમેરવામાં આવશે તો તેવું પાઠ્યપુસ્તક શીખનાર તથા શીખવનાર ઉભયને રસપ્રદ અને વિચારપ્રેરક બની શકશે એમાં સંશય નથી.

બધું સાહિત્ય જે ખાણમાંથી સર્જાય છે તે કાશવિભાગને તેના ગૌરવ પ્રમાણે પુસ્તકસમૃદ્ધિને છેડે મૂક્યો છે: જેમ રાગને તેમ પંડિતોને પણ

‘કાશ’ વગર જરા પણ ચાલી શકે નહીં: સાહિત્યના કાશ, વ્યાકરણ: સર્જન જેટલું જ, સાહિત્યસર્જનનાં સાધનો ઉપજાવવાનું કામ મહત્ત્વનું છે.

‘ગુજરાતી—અંગ્રેજી સંક્ષિપ્ત શબ્દકોશ’ (શાંતિલાલ ઓઝા): એ શ્રી. ઓઝાનું એક શુદ્ધ, સુધડ અને ચીવટાઈ ભરેલું સંકલન—સંપાદન છે; અને તેમના અંગ્રેજી—ગુજરાતી શબ્દકોશનું એ બીજું અડધિયું છે એમ કહીએ તો ચાલે.

ખીજા ત્રણ કોશ શબ્દજ્ઞાનથી આગળ જઈ, અમુક વિશિષ્ટ વિષય સમજવામાં ઉપકારક થાય તેવા પ્રકારે યોજવામાં આવ્યા છે: ‘દાર્શનિક કોશ—દ્વિતીય ખંડ’ (સ્વ. છોટાલાલ નરભોરામ ભટ્ટ)માં ન્યાયવેદાન્તાદિ અંગ્રેજીનો અભ્યાસ કે પરિચય કરવા માગનારને તેમાંની શાસ્ત્રીય પરિભાષા સમજાવવા માટે યોજાેલો શબ્દકોશ છે: તે બે ભાગમાં પૂરા થાય છે. સંયોજન ઉપયોગી છે.

‘અક્ષવિદ્યાનો પારિભાષિક કોશ’ (ભૂપતરાય મહેતા) એ અક્ષવિદ્યાના એટલે ‘થિયોસોફી’ના અંગ્રેજી ભાષામાં પ્રકટ થતા ગ્રંથોમાં યોગ્યતી પરિભાષાને સર્વસામાન્ય બનાવવા તથા તેની વિશેષતા ગુજરાતી વાચકના ધ્યાનમાં લાવવાના હેતુથી અંગ્રેજી-ગુજરાતી પર્ચિયોવાળો ‘કોશ’ આપણને મળ્યો છે. તેની પરિભાષા જેવા જેવી છે.

‘ભૌગોલિક કોશ’ (સ્વ. ડાહ્યાભાઈ દેરાસરી) નો આ બીજો ખંડ છે: તેમાં ‘વ’ સુધીનાં નામો આવ્યાં છે. પ્રાચીન અને મધ્યકાલીન ઇતિહાસમાં જે જાણીતાં છે એવાં ભૂગોલનાં નામોનો પરિચય અહીં આપેલો છે. પુસ્તક નંદલાલ દેના ગ્રંથ ઉપરથી તૈયાર થયું છે. કર્નિગહામ તથા તેના પુસ્તકના સંસ્કર્તા રમેશચંદ્ર મજમુદારના આ જ વિષય ઉપરના નવા ગ્રંથમાંથી આમાં ટિપ્પણ, નોંધ કે પૂર્તિ આપવામાં આવે તો આ કોશ અઘતન થઈ શકે. સોસાયટી એટલું કરાવે એ ઇચ્છવા જેવું છે.

ગુજરાતી હાથપ્રતોના છૂટક છૂટક સંગ્રહો જાણવામાં હતા: પરંતુ એ સૌમાં કેવી કેવી ગ્રંથસમૃદ્ધિ સચવાઈ રહી છે તે એક જ સ્થળે જાણવાનું સાધન નહોતું. તેથી “ગુજરાતી હાથપ્રતોની સંકલિત યાદી” (કેશવરામ શાસ્ત્રી) માં નવ સંગ્રહોની હસ્તલિખિત ગુજરાતી સાહિત્યસમૃદ્ધિનો સમાવેશ કર્યો છે. એક અમદાવાદમાં કવીશ્વર દલપતરામના નામથી સ્વ. હીરાલાલ પારેખે ગુ. વ. સો. માં ભેગો કરેલો સંગ્રહ: બીજો મુંબઈની ફાર્બસ ગુજરાતી સભામાંનો: ત્રીજો નડિયાદની ડાહીલક્ષ્મી લાઇબ્રેરીનો: ચોથો વડોદરાના પ્રાચ્યવિદ્યામંદિરમાંનો અને પાંચમો પૂનાના ભાંડારકર એરિયન્ટલ રિસર્ચ ઇન્સ્ટીટ્યુટનો: એટલા સંસ્થાહસ્તકના સંગ્રહો અને બીજા ચાર વ્યક્તિગત સંગ્રહકોના સંગ્રહો: શ્રી. ઇચ્છારામ દેસાઈનો, શ્રી. અંબાલાલ જાનીનો, શ્રી. પુરુષોત્તમ માવજીનો તથા શ્રી. છગનલાલ ઠા. મોદીનો.

અંપાદકો તથા સંશોધકોને તેમના કાર્યમાં ઉપયોગી થાય એવું આ વિમર્શ-સાધન નિર્માણ થયું છે તે માટે ભવિષ્યના અભ્યાસીઓને ભાગ્યશાળી ગણવા જેઈએ. આ યાદીમાં કવિનું નામ, કૃતિનું નામ, રચ્યાસાલ, ઉતાર્યા સાલ વગેરે હકીકત બીજી તૈયાર યાદીઓ ઉપરથી સંકલિત કરવામાં આવી છે. શ્રી. શાસ્ત્રીજીને દરેક પોથી જાતે તપાસી જઈને તેની નોંધ કરવાનું બની શક્યું હોત તો તેમાં આવી જવા પામેલી ફટલીક અશુદ્ધ-અપૂર્ણ હકીકતો રહેવા પામત નહીં; અને કદાચ ગ્રંથોના પ્રત્યક્ષ પરિચયથી-એક જાણકાર તરીકે, કવિ કે કાવ્ય સંબંધી વિશેષ વિશ્વસનીય નોંધ તેઓ આપી શક્યા

હોત; છતાં આટલું સંકલનનું કાર્ય થયું છે તે પણ એણું નથી. શ્રી. અંબાલાલ જાનીનો કાર્યસ સભાનાં પુસ્તકોનો વીગતવાર પોથી-પરિચય જે ધોરણે તૈયાર થયો છે તે ધોરણે હવે વિગતવાર પરિચયવાળી યાદી તેમની પાસે મેળવવાની આપણે રાહ જોઈશું. શ્રી. શાસ્ત્રીજીને આ કાર્ય માટે અભિનંદન ધટે છે.

‘વિશ્વદર્શન’ (છોટાલાલ કામદાર) એ પણ હકીકતોનો એક કાશ જ છે; તેથી તેને અહીં સંભારવો ઠીક છે. અનેક ક્ષેત્રમાં જાણવા જેવી વસ્તુઓ સંબંધી ટુંકી મુદ્દાસર હકીકત આપતો આ ગ્રંથ અંગ્રેજીમાં નવો નથી. પરંતુ ગુજરાતીમાં આ પહેલું જ સાહસ છે; અને તે ગુજરાતી વાંચતી આલમના હિત માટે ઉપાડવામાં આવ્યું છે. પુસ્તકનું નામ ખુબ સૂચક લાગ્યું નથી: ખગોળના વિષયનું પુસ્તક હોય એમ પહેલો વિચાર આવી જાય છે. સંગ્રાહક-સંપાદકનો ઉત્સાહ તથા પરિશ્રમ વખાણને પાત્ર છે. પરંતુ પુસ્તકમાં ગુજરાતની હકીકત માટે કંઈપણ ત્રિશિષ્ટ કે ગૌણ સ્થાન રખાયું નથી. આખા હિંદની વાત બાજુએ મૂકીને આપણી ગુજરાતી બોલતી પ્રજાના સંબંધમાં જાણવું હોય તો આ પુસ્તક બિલકુલ મદદ કરતું નથી. બીજી આવૃત્તિ વખતે આ બિજુપ પૂરવામાં આવશે એમ આશા રહે છે. કારણકે બધું જ્ઞાન, પોતાની જાતના ઓળખાણની ભોંય ઉપર જ સારી રીતે યાદ રાખી શકાય છે.

શબ્દકોશનો શુદ્ધ ઉપયોગ સૂચવનાર વ્યાકરણ છે. ‘હિંદી ભાષાનું સુગમ વ્યાકરણ’ (ખંડેરાવ મૂળે અને નરેન્દ્ર નાયક) એ ગુજરાતી ભાષાદ્વારા હિંદી ભાષાના વ્યાકરણને સમજાવવા લખાયું છે; જેથી ગુજરાતી જાણનારને હિંદી શીખવામાં ખુબ અનુકૂળતા રહેશે. જૂની ગૂજરાતી ભાષાદ્વારા સંસ્કૃત શીખવવાને માટે ‘ઓક્તિકો’ તથા વ્યાકરણો રચાતાં હતાં: તેનું અહીં સ્મરણ થાય છે. ગુજરાતીદ્વારા રાષ્ટ્રભાષાનો શુદ્ધ અભ્યાસ કરવામાં મદદગાર થાય એવો આ વ્યાકરણ-પ્રયોગ અભિનંદનીય છે. જ્યારે વ્યવહારમાં બાવાશાહી હિંદી અને ઢેઢ-હિંદી-ગુજરાતીથી નિર્વાહ કરવામાં આવે છે તેવે વખતે, જાણવાને સુગમ પડે એવું આ પુસ્તક તૈયાર થયું છે તે બદલ તેના બન્ને પ્રયોજકોને અભિનંદન ધટે છે.

હમણાં હમણાં બાલસાહિત્ય ઘણું બહાર પડે છે અને ખપે છે પણ સારું-એમ જણાય છે. બાલસાહિત્યપ્રકાશક સંસ્થાઓ વધતી જાય છે; અને તેમને કદમાં નાનાં એવાં પુસ્તકો બહાર પાડવાનાં હોય છે;

**બાલસાહિત્ય:**

તેથી તેની સંખ્યા પણ ઘણી થાય એ સ્વાભાવિક છે. આ વિભાગને ખરેખર સંતોષકારક કહેવો જોઈએ. બાલકોની કેળવણીએ

માઆપોને જાગૃત કર્યાં છે; અને તેથી તેમને માટે સર્જતાં સાહિત્યસાધને માટે ખર્ચ કરતાં તે પાછાં પડતાં નથી. લોકોને ચાલુ પ્રાથમિક સરકારી ફળવણીનો અસંતોષ છે: પોતે પણ પોતાની સ્થિતિથી અસંતુષ્ટ છે; એટલે પોતાની અપૂર્ણતાથી અને ચાલુ ફળવણીની અપૂર્ણતાથી પોતાનાં સંતાનોને મુક્ત રાખવા, સમજુ તથા સાધનસંપન્ન માઆપો આવું સાહિત્ય ખરીદે છે. સ્વર્ગસ્થ ગિજુભાઈના સુંદર પ્રયોગો પછી બાલફળવણીની ચીવટ લોકોમાં વધતી જાય છે; અને નાની ચોપડીઓની નજીવી કિંમત પણ તેના પ્રચારમાં મદદ કરે છે.

બાલસાહિત્યના વિષયોમાં—વરતો, શાસ્ત્રીય જિજ્ઞાસાના પ્રશ્નો અને તેના ખુલાસા, સાદી વાર્તા, બાલનાટકો, પ્રવાસવર્ણનો, પુરાણચરિત્રો, કવિતા; પત્રો વગેરેનો સમાવેશ થાય છે. તેથી જ વિવિધતા સાથે મનોહર રૂપરંગમાં પુસ્તકો બહાર પાડવાની સ્પર્ધા જોઈ શકાય છે. ચાલુ સાલમાં (૧) ‘અશોક બાલ પુસ્તકમાલા’ મલાડ; (૨) ‘બાલવિનોદ ગ્રંથાવલિ’, મલાડ; (૩) ‘સુંદર સાહિત્ય પ્રકાશન મંદિર’, ન્યૂ ધરા સ્કૂલ, મુંબઈ; (૪) ‘આપણી બાલ ગ્રંથમાલા’ ભરુચ; (૫) ‘કિશોર ચરિત્રમાલા’ આણંદ; (૬) ‘વિદ્યાર્થી વાચનમાલા’, અમદાવાદ; (૭) ‘શુર્જર બાલ ગ્રંથાવલિ’, અમદાવાદ; અને (૮) ‘બાલસાહિત્ય વાટિકા’ દક્ષિણામૂર્તિ વિદ્યાર્થીજનન, ભાવનગર—એ પ્રકારે આઠ જુદી જુદી બાલસાહિત્યશ્રેણીઓદ્વારા બાલસાહિત્ય પ્રકટ થયું છે.

કોઈ પ્રકાશક સંસ્થાએ નહીં, પણ પોતે સ્વતંત્ર રીતે પ્રકટ કરેલી શ્રી. શાંતિલાલ ઓઝાની બાલશૈલીમાં ઉતારેલી શુકનાસ પોપટે કહેલી ‘કાદમ્બરી’ની વાર્તા ‘પોપટની વાર્તા’ તરીકે સરળ ભાષામાં લખાઈ છે.

આ વિભાગમાં મળેલાં એકંદર ૧૦૯ પુસ્તકોમાંથી ૭૪ પહેલીવાર પ્રકટ થયાં છે: અને ૩૫ની બીજીથી પાંચમી સુધી આવૃત્તિ થયેલી છે: પાંચમી આવૃત્તિમાં પ્રવેશનાર પુસ્તક ‘ભૂરિયો’ બાલવિનોદમાળાનું છે. જેનાં પુનર્મુદ્રણ થયેલાં છે એવાં પાંત્રીસમાંથી ૨૦ની બીજી આવૃત્તિ, ૧૧ની ત્રીજી અને ૩ની ચોથી આવૃત્તિ થઈ છે. આપણા વિકસતા જતા બાલસાહિત્યમાંથી કેટલાકનાં હિંદી તથા મરાઠી ભાષામાં રૂપાન્તરો પ્રકટ થવા લાગ્યાં છે તે તેના લેખકો માટે તથા ગુજરાતી સાહિત્ય માટે ગૌરવનો વિષય છે. બાલસાહિત્યના વિષયપ્રદેશોને એકંદરે વિચાર કરતાં લાગે છે કે ઇતર સાહિત્યની જાણે ટુંકાવેલી આવૃત્તિ એ થવા ન માગતું હોય એમ દરેકે દરેક વિષયનાં બાલપુસ્તકો તૈયાર થવા લાગ્યાં છે. હજી સુધી બાલોચિત ભાષા કંઈ અને કુમાર તથા કિશોરોને ઉચિત ભાષા કંઈ તેનો સૂક્ષ્મ ભેદ પાડવાનું કામ ખૂબ મુશ્કેલ જણાયું છે.

ઉપર ગણાવેલી આઠે બાલસાહિત્યમાલાના લેખકો તથા સંચાલકોને અભિનંદન લે છે. આમાંનાં કેટલાંક પુસ્તકો તો રમકડા જેવાં રૂપાળાં દેખાય છે. તેથી તે બાલપ્રિય તથા લોકપ્રિય પણ થયાં છે. તેનાં રૂપરંગ અંગ્રેજી પ્રકાશનોની પણ બરાબરી કરી શકે તેવાં છે.

નાની નાની પુસ્તિકાઓની વિગતવાર નોંધ લેવી એ આ સમીક્ષાની સાંકડી જગા માટે અશક્ય છે, તેથી તે બદલ લેખકો તથા પ્રકાશકો દરગુજર કરશે એવી આશા છે. તેની સંપૂર્ણ યાદી છેવટે આપી છે.

આ પ્રમાણે એકંદરે '૩૮ની સાલમાં મળેલાં પુસ્તકોની સમીક્ષા પૂરી થાય છે: એક જ વ્યક્તિ માટે જુદા જુદા વિષયમાં વિહાર કરીને પુસ્તક સંબંધી

કયાસ બાંધવો અને તેને વ્યક્તિગત રીતે નહિ પરંતુ દરગુજરની વિનંતિ: તે તે વિભાગમાં તેનું સ્થાન બતાવીને તેના જિજ્ઞાસુને તેનો પરિચય કરાવવો એ હાંસીખેલ નથી. નાનાં

બાળકને પગ આવતાની સાથે જેમ આમતેમ તે ફરવા માંડે છે અને કહ્યા વગર ઘરની બહાર જતું રહે છે તેમ મારા પર લેખકો-પ્રકાશકોએ મોકલેલાં કોઈ પુસ્તકોનું બચ્ચું હોય એવો મને ભય રહ્યા કર્યો છે; અને તેથી તેનું કોઈ અકબ્બાગરું બકરીનું બચ્ચું ફરવા જતું રહ્યું હોય અને કોઈ વાંચક-વાંધે તેના પ્રાણ લીધા હોય અને તેથી પાછું તે ઘરમાં ન આવી શક્યું હોય: તેવા કારણે તેની નોંધ રહી ગઈ હોય તો તે માટે હું ક્ષમા ચાચું છું. વળી કોઈને અઝાણે અન્યાય થઈ જવાની બીક તો માથે ઝમ્મતી જ હોય છે. આ પાનામાં સરતચૂકથી એવું કંઈ થઈ ગયું હોય તો તે માટે સમીક્ષક લાચારી બહેર કરે છે અને તે દરગુજર કરવા તેમને વિનંતિ કરે છે.



# સને ૧૯૩૮ની ગ્રંથ-સમૃદ્ધિ

## કવિતા

ગ્રંથ

લેખક—પ્રકાશક

નોંધનું પાનું

૧. અમર ગીતાંજલિ: માસ્તર લાલજી નાનજી તેરાવાળા: ખીટ્ટા, કચ્છ (૨૭)
૨. અર્ચન: પ્રબોધ પારાશર્ય: મુકુન્દરાય પટ્ટણી તથા પ્રબોધરાય ભટ્ટ,  
અનંતવાડી ભાવનગર (૨૮)
૩. કાગવાણી: (કૃષ્ણપ્રેરિત) (ખીજી આવૃત્તિ), ભાગ ૧: કવિ દુલા ભાયા  
કાગ: ચારણ છાત્રાલય, ભાવનગર (૩૦)
૪. કાગવાણી, ભાગ ૨: કવિ દુલા ભાયા કાગ: ચારણ છાત્રાલય, ભાવનગર  
(૩૦)
૫. કારાણી કાવ્યકુંજ, ભાગ ૨: દુલેરાય એલ. કારાણી: કચ્છ, ગુદિયાળી(૩૦)
૬. કાવ્યમંગલા (ખીજી આવૃત્તિ): સુન્દરમ્: આર. આર. શેઠની કં., મુંબઈ  
(૨૫)
૭. કાવ્યસંહિતા: રણજિતલાલ મોહનલાલ પટેલ, ડભોડા (એ. પી. રેલ્વે) (૨૮)
૮. કૂંપળ: સ્વ. તરુણેન્દ્ર મજમુદાર, પ્ર. દમયન્તીબહેન ચ. મજમુદાર  
અંબાજીરોડ, સુરત (૨૯)
૯. ગંગોત્રી (ખીજી આવૃત્તિ): ઉમાશંકર જોષી, એમ. એ.;  
આર. આર. શેઠની કં., મુંબઈ (૨૫)
- \*૧૦. ગુરુલીલામૃત: શ્રી રંગ અવધૂત (પાંકુરંગ વળામે) પ્ર. અમૃતલાલ નાથાભાઈ  
મોદી, નડિયાદ (૩૨)
૧૧. ચિનગારી (ગદ્ય કાવ્યો): તુરાબ: રૂપમ્ સાહિત્ય કાર્યાલય, ૧૩૮, ઝકરિયા  
મસ્જિદ સ્ટ્રીટ, મુંબઈ (૩૧)
૧૨. પારસિકા: જહાંગીર માણેકજી દેસાઈ, એમ. એ., દેસાઈવાડ, નવસારી  
(૩૦)
૧૩. પારિજાત: પૂજાલાલ: અરવિંદ કાર્યાલય, આણંદ (૨૮)
૧૪. પાંખડી: જોડાલાલ ત્રિવેદી: રાધેગ્ન, ઉત્તર ગુજરાત (૩૧)
૧૫. રાસપાંખડી (ખીજી આવૃત્તિ): વિવિત્સુ (ચીમનલાલ ભો. ગાંધી, ખી. એ.)  
વડોદરા (૨૬)
૧૬. રાસકૌમુદી: મૂળજીભાઈ પી. શાહ: બાજવાડા, વડોદરા (૨૬)
૧૭. રાસપૂર્ણિમા: જમિયતરામ નરભેરામ અધ્વર્યુ, વલસાડ (૨૭)
- \*૧૮. રાસ-પંચાધ્યાયી: અમૃતલાલ ના. ભટ્ટ: ડાકોર (૩૩)

\* આનું ચિહ્ન અનુવાદ સૂચવવા માટે મૂક્યું છે.



૧૯. રાસ-વિલાસ: ખંડેરાવ માનાજી પવાર: સલાબતપુરા, સુરત (૨૭)  
 ૨૦. સૂર્યમુખી: સુંદરલાલ ઠા. પરીખ: બાજવાડા, વડોદરા (૨૭)  
 \*૨૧. સંગીત ગીતા: શ્રીરંગ અવધૂત: પ્ર. અમૃતલાલ મોદી, સાંઘપીપળી:  
 નડિયાદ (૩૩)  
 ૨૨ સોમાભાઈનાં કાવ્યો: સોમાભાઈ ભાવસાર: શ્રી દક્ષિણામૂર્તિ પ્રકાશનમંદિર,  
 ભાવનગર (૩૨)

### કવિતા-સંપાદન

૧. ઉપાદરણ-વીરસિંહકૃત: સં. ભોગીલાલ જયચંદ્ર સાંડેસરા: અમદાવાદ (૩૪)  
 ૨. ઓપાદરણ-ત્રણ કવિનાં: સં. ગજેન્દ્રશંકર પંડ્યા એમ. એ., બી. ટી.  
 ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી (૩૫)  
 ૩. ગદ્યપદ્યસંગ્રહ-મેટ્રીક ૧૯૩૯નો: મુંબાઈ યુનિવર્સિટી, એન. એમ. ત્રિપાઠી  
 (૩૯)  
 ૪. ગવરી કીર્તનમાલા: સં. 'મસ્ત': પ્ર. કમલાશંકર ગોપાલશંકર ભચેચ  
 દિલહરદ્વાર, એલિસબ્રિજ અમદાવાદ (૩૭)  
 ૫. ગ્રામભજનમંડલી: સં. જુગતરામ દવે, નવજીવન પ્રકાશનમંદિર (૩૯)  
 ૬. ગ્રામમાતા અને બીજાં કાવ્યો: સં. નવલરામ ત્રિવેદી, એમ. એ.  
 જીવનલાલ અમરશી મહેતા, અમદાવાદ (૩૭)  
 ૭. દૂહાની રમઝટ: સં. મેરુભા તથા રાયચુરા: શારદા કાર્યાલય, ચોરવાડ (૩૬)  
 ૮. નર્મદનું મંદિર (બીજી આવૃત્તિ): સં. વિશ્વનાથ ભટ્ટ, બી. એ.  
 ગૂર્જરગ્રંથરત્ન કાર્યાલય, અમદાવાદ (૩૮)  
 ૯. પ્રાર્થના પદ (બીજી આવૃત્તિ): સં. નાનચંદ્રજી સ્વામી: પ્ર. ભોગીલાલ  
 જગજીવન મોદી, ધરમપુર સ્ટેટ (૩૯)  
 ૧૦. રાસસદસપદી: સં. કેશવરામ શાસ્ત્રી, કાર્ણસ સભામંદિર, મુંબઈ (૩૪)  
 ૧૧. લલિત કાવ્યસંગ્રહ: સં. પ્રસન્નરાવ લલિતાશંકર વ્યાસ, નાગરકુળિયા,  
 સુરત (૩૯)  
 ૧૨. સ્વરાજ્યનાં ગીતો (બીજી આવૃત્તિ): સં. કલ્યાણજી મહેતા, બારડોલી  
 સ્ટોર્સ, વિઠ્ઠલભાઈ રોડ મુંબાઈ ૪ (૩૯)  
 ૧૩. સિલેક્શનસ્ ફોમ ગુજરાતી લિટરેચર વો. ૩. : ડૉ. એચ તારાપોરવાળા  
 બાર-એટ-લો, પીએચ. ડી., અંધેરી (૩૬)

### નાટક-સંવાદ

૧. અંજની: રમણલાલ વ. દેસાઈ, એમ. એ., સયાજિવિજ્ઞ્ય પ્રેસ, વડોદરા (૪૨)  
 \*૨. ઉંઝર બહાર: અનુભૂત મૂળશંકર પાધ્યા, ૩૭, વૈતાળપેક, પૂના ૨ (૪૧)

૩. પરી અને રાજકુમાર અને પાંચ નાટકો: રમણલાલ વ. દેસાઈ, એમ.એ.  
આર. આર. શેઠ, મુંબઈ (૪૩)
૪. મૃગતૃષ્ણા: ખટાઉ વલ્લભજી જોષી: ૯, વોલેસસ્ટ્રીટ, કોટ મુંબાઈ (૪૫)
૫. યુગદર્શન: મૂળજીભાઈ પી. શાહ, બાજવાડા, વડોદરા (૪૬)
૬. યોગી કોણ ? : 'દિવ્યાનંદ' નવચેતન સાહિત્યમંદિર ભદ્ર, અમદાવાદ (૪૪)
૭. રાગની રાણી--નાટકત્રિપુટી: રમણીકલાલ જ. દલાલ, બી. એ.,  
એલએલ. બી. ગૂર્જરગ્રંથરત્ન કાર્યાલય, અમદાવાદ (૪૫)
૮. વૈશાલિની વનિતા: પ્રહલાદ ચંદ્રશેખર દિવાનજી એમ. એ. એલએલ.એમ.  
અમદાવાદ (૪૧)
૯. વહેમનાં વમળ: કુલીનચંદ્ર હીમતભાઈ દેસાઈ બી. એ. એલએલ. બી.  
રાજમહેલ રોડ, વડોદરા (૪૫)
- ૧૦ સંવાદો: સ્વ. બ્યોમેશચંદ્ર પાઠકજી એમ. એ., બાર-એટ-લો: સં.  
જયમનગૌરી પાઠકજી, પનાલાલ ટેરેસીસ ગ્રાંટરોડ, મુંબાઈ (૪૪)
- \*૧૧. શાહજહાં (બીજી આવૃત્તિ): ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ.  
ગૂર્જરગ્રંથરત્ન કાર્યાલય (૪૧)

### સાહિત્યવિવેચન અને સંસ્મરણો

૧. અર્વાચીન કાવ્યસાહિત્યનાં વહેણ: રામનારાયણ પાઠક બી.એ.; એલએલ.બી.  
મુંબાઈ યુનિવર્સિટી (૪૬)
૨. જીવન અને સાહિત્ય, ભાગ ૨: રમણલાલ વ. દેસાઈ, એમ. એ.  
આર. આર. શેઠ (૪૮)
૩. જીવનસંભારણાં: સૌ. શારદા મહેતા, બી. એ.  
પુસ્તકાલય સહાયકમંડળ વડોદરા (૫૦)
૪. દી. બા. રણછોડભાઈ શતાબ્દીરમારકગ્રંથ:  
સંપાદક મંત્રી: શ્રી. હર્ષદરાય દેસાઈ બી. એ., વીલેપારલે (૫૦)
૫. મનોમુકુર, ભાગ ૪થો: સ્વ. નરસિંહરાવ દિવેટિયા, બી. એ.,  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી (૪૯)
૬. મારી જીવનસ્મૃતિ તથા મોંઘપોથી: સ્વ. કનુબહેન દવે: પ્ર. ડો. પુષ્પલતા  
રંજિતલાલ પંડ્યા, બાબુલનાથ રોડ, મુંબાઈ ૭ (૫૦)
૭. સાહિત્યકલા: મોહનલાલ પાર્વતીશંકર દવે એમ. એ., એલએલ. બી.  
૯૭ પનાલાલ ટેરેસીસ, ગ્રાંટરોડ
૮. સાડત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાક્યમય: અનંતરાય મ. રાવળ એમ. એ.  
ગુજરાત સાહિત્યસભા, અમદાવાદ (૪૯)

### નવલકથા (ઐતિહાસિક)

૧. કલિગનું યુદ્ધ: 'સુશીલ': આનંદ કાર્યાલય, ભાવનગર (૫૪)
૨. કુલદીપક (બીજી આવૃત્તિ): ગો. દા. રાયચુરા, ચોરવાડ,  
શારદાકાર્યાલય (૫૫)
૩. ખાપરા કોઢિયાનાં સાહસિક પરાક્રમો: કેશવલાલ ર. સાયલાકર:  
ખેડાવર્તમાન ઑફિસ, ખેડા (૫૮)
૪. ઠગ: રમણલાલ વ. દેસાઈ, એમ. એ.: આર. આર. શેઠની કં., મુંબાઈ(૫૨)
૫. તક્ષશિલાની રાજમાતા: ઉછરંગરાય કે. ઓઝા, બી. એ.  
જીવનલાલ મહેતા, અમદાવાદ (૫૩)
૬. દરિયાલાલ: ગુણવંતરાય આચાર્ય: પ્રજ્ઞાંધુ કાર્યાલય, અમદાવાદ (૫૯)
૭. નગાધિરાજ (બીજી આવૃત્તિ): ગો. દા. રાયચુરા:  
શારદા કાર્યાલય, ચોરવાડ (૫૫)
૮. રા' ગંગાજળિયો: ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ., ફૂલછાપ કાર્યાલય,  
રાણપુર (૫૬)
૯. વીર દયાલદાસ: નાગકુમાર મકાતી; બી. એ. એલએલ. બી.  
ધી જ્યોતિ કાર્યાલય, અમદાવાદ (૫૯)
૧૦. સતી જસમા: ભીમભાઈ વક્તાણાકર: સ્ત્રીસાહિત્યમંદિર, સુરત (૫૮)
૧૧. સમરાંગણુ: ઝવેરચંદ મેઘાણી બી. એ., ફૂલછાપ કાર્યાલય, રાણપુર (૫૭)
૧૨. સોમનાથની સખાતે: ગો. દા. રાયચુરા: શારદા કાર્યાલય, ચોરવાડ (૫૫)
૧૩. સોરઠપતિ: ગો. દા. રાયચુરા: શારદા કાર્યાલય, ચોરવાડ (૫૫)
૧૪. ક્ષિતિજ: રમણલાલ દેસાઈ એમ. એ.: આર. આર. શેઠની કં., મુંબાઈ(૫૧)

### નવલકથા (સામાજિક)

૧. કોણ ગુન્હેગાર?: ગુણવંતરાય આચાર્ય: નવયુગ પુસ્તકભંડાર, રાજકોટ(૬૪)
૨. ગ્રાંમલક્ષ્મી: ત્રીજો ભાગ (ત્રીજી આવૃત્તિ): રમણલાલ વ. દેસાઈ એમ. એ.,  
આર. આર. શેઠ, મુંબાઈ (૬૩)
૩. નિરંજના: મૂળજીભાઈ પી. શાહ: ભારત ઓફીસ પ્ર. રામચંદ્ર ભટ્ટ,  
દાવર, વડોદરા (૬૧)
૪. પ્રેમયાત્રા: રમાકાન્ત રંગનાથ ગૌતમ: બી. એ. એલએલ. બી.,  
આર. આર. શેઠ, મુંબાઈ (૬૫)
૫. રંજન: શ્રી. 'પ્રમોદ': ગુણસુંદરી કાર્યાલય, દાવરેડા વડોદરા (૬૧)

૬. રૂપજીવિની: 'શ્રીકાન્ત દલાલ' (કાકોરલાલ દેસાઈ ખી. એ., એમ. સી. પી.)  
આર. આર. શેઠ, મુંબઈ (૬૧)
૭. લયલા: શયદા: બેઘડી મોજ કાર્યાલય, કોટ, મુંબાઇ (૬૩)
૮. વસંતકુંજ: ત્રિકમલાલ ગણેશજી પરમાર, ગુજરાતી પંચ કાર્યાલય,  
અમદાવાદ (૬૪)
૯. વિરાટનો ઝબ્બો: ગુણવંતરાય આચાર્ય, નવયુગ પુસ્તક ભંડાર,  
રાજકોટ (૬૩)
૧૦. વેવિશાળ: ઝવેરચંદ મેઘાણી બી. એ., ફૂલછાપ કાર્યાલય, રાણપુર (૬૦)
૧૧. રનેહ-ચમ (ત્રીજી આવૃત્તિ): રમણલાલ વ. દેસાઈ, એમ. એ.  
આર. આર. શેઠ, મુંબઈ (૬૪)

### નવલકથા (નસુસી)

- ૧ આપઘાતનો ભેદ: નાગરદાસ ઈ. પટેલ, મલાડ (૬૬)
૨. દેશના દુસ્મન: અનંત વકીલ: હરિહર પુસ્તકાલય, સુરત (૬૫)
૩. પૈસા તારે ખાતર: ગિરીશ રાવળ (૬૫)
૪. પ્રવાહી હવા: નાગરદાસ પટેલ, નિરંજન કાર્યાલય, મલાડ (૬૬)
૫. મુક્તિ: મધુકર, હરિહર પુસ્તકાલય, સુરત (૬૬)
૬. સોનેરી સંદૂક: માધવરાવ કણિક: હરિહર પુસ્તકાલય, સુરત (૬૫)

### નવલકથા (પરબ્રાંતલાપાનુવાદ)

- \*૧. અનુરાધા : દયાશંકર કવિ અને માણેકલાલ જોષી :  
નવચેતન સાહિત્ય મંદિર, અમદાવાદ (૭૨)
- \*૨. અનુરાધા અને બીજી ત્રણ વાતો : રમણલાલ સોની : આર. આર. શેઠ.  
મુંબઈ (૭૧)
- \*૩. આનંદમઠ અથવા ભૂમિમાતા : ઈશ્વરલાલ વીમાવાળા:  
સ્ત્રીશક્તિ ગ્રંથમાળા, સુરત (૬૬)
- \*૪. ગૃહદાહ : ભોગીલાલ ગાંધી: શરદ સાહિત્ય કાર્યાલય, અમદાવાદ (૭૨)
- \*૫. ચત્રિત્રીની (પૂર્વાર્ધ તથા ઉત્તરાર્ધ) : માધવરાવ ભાસ્કરરાવ કણિક,  
હરિહર પુસ્તકાલય, સુરત (૭૦)
- \*૬. દત્તા : માણેકલાલ જોષી : નવચેતન સાહિત્ય મંદિર, અમદાવાદ (૭૨)
- \*૭. દોન ધ્રુવ: હરજીવન સોમૈયા, ભારતી સાહિત્ય સંઘ, અમદાવાદ (૬૮)
- \*૮. નવીના (શેષપ્રશ્ન) : રમણલાલ સોની : આર. આર. શેઠની કં. (૬૯)
- \*૯. નૌકા ડૂબી : નગીનદાસ પારેખ : પ્રસ્થાન કાર્યાલય, અમદાવાદ (૬૭)
- \*૧૦. પથેર દાબી (પૂર્વાર્ધ) : દયાશંકર ભ. કવિ : એન. એમ. હક્કર,  
મુંબઈ (૭૦)

- \*૧૧. પથેર દાબી (ઉત્તરાર્ધ) : દયાશંકર ભા. કવિ : એન. એમ. હક્કર, મુંબઈ (૭૦)
- \*૧૨. પ્રિયતમા : વૈષ્ણ મોહનલાલ યુનીલાલ ધામી : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર, રાજકોટ (૬૭)
- \*૧૩ બડી દીદી : ' સુશીલ ', એન. એમ. હક્કરની કું. પ્રીન્સેસ સ્ટ્રીટ, મુંબઈ (૭૨)
- \*૧૪ શરતચંદ્ર : નારાયણ હેમચંદ્ર, રમણીક અ. મહેતા : જીવજીલાલ અ. મહેતા, અમદાવાદ (૬૭)
- \*૧૫ શુભદા (પૂર્વાર્ધ અને ઉત્તરાર્ધ) : શાંતિલાલ અને હિમાંશુ ચક્રવર્તી, એન. એમ. હક્કરની કું., મુંબઈ (૬૯)
- \*૧૬ શેષ પ્રશ્ન : માધવરાવ ભા. કણિક, નિરંજન કાર્યાલય, સુરત (૭૦)
- \*૧૭ સુવાસચંદ્ર : (વિપ્રદાસ) ઉષાદેવી દલાલ, ચન્દ્રકાંત જીવનલાલ મહેતા, અમદાવાદ (૭૨)

### નવલકથા (અંગ્રેજીપરથી)

- \*૧. અપરાધી : ઝવેરચંદ મેઘાણી બી. એ., ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય, અમદાવાદ (૭૩)
- \*૨. અખજપતિ : રમાકાન્ત રંગનાથ ગૌતમ : બી. એ., એલએલ. બી., આર. આર. શેડની કું. (૭૫)
- \*૩. અમ્મા : ભોગીલાલ ગાંધી : નવી દુનિયા કાર્યાલય, અમદાવાદ (૭૩)
- \*૪. કલંકિત : મણિલાલ ભગવાનજી દેસાઈ, ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય અમદાવાદ (૭૪)
- \*૫. જેકિલ અને હાઈડ : મગનલાલ પ્રભુદાસ દેસાઈ : નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ (૭૪)

### નવલિકા

૧. અખંડ જ્યોત : સોપાન : અંજલિ ગ્રંથમાળા, પાનકારનાકા, અમદાવાદ. (૭૭)
૨. અજવાળી રાત : મં. ર. મ. રાવળ, કુમાર કાર્યાલય, અમદાવાદ (૮૦)
૩. અભિષેક : ' આનંદેશ ' ( વિનોદરાય હ. ભટ્ટ ), પ્ર. ' નવચેતન ' માસિક પૌલોક સ્ટ્રીટ, કલકત્તા (૮૦)
૪. આપણા ઉંબરમાં : ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ., ફૂલભાગ્ય કાર્યાલય, રાણપુર. (૭૭)
૫. ઓટનાં પાણી ગુણવંતરાય આચાર્ય અને ગિરિશ રાવળ : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર, રાજકોટ. (૭૮)

૬. ઉમા : પ્રલ્હાદ બ્રહ્મભટ્ટ : નવચેતન સાહિત્ય મંદિર, અમદાવાદ. (૭૮)
૭. ઉર્ધ્વા ચશ્માં : લલિતમોહન યુનીલાલ ગાંધી, એમ. એ., એલએલ.બી.,  
આર. આર. શેઠની કં. (૭૮)
૮. કુરબાનીની કથાઓ (ચોથી આવૃત્તિ) : ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ.,  
આર. આર. શેઠની કં. (૭૭)
- \*૯. ગદ્ય સંસારમાલા ૨-ગૂજરાતી (હિંદી) : સરસ્વતી પ્રેસ, બનારસ (૮૧)
૧૦. ઝાંખાં કિરણ : રતિલાલ નાથાલાલ શાહ. અમદાવાદ (૮૦)
૧૧. દશમી : 'પ્રકાશમ' (પ્રકુલ દેસાઈ) : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર, રાજકોટ.  
(૭૬)
૧૨. દ્વિગંત : 'મોહિનીચંદ્ર' (મોહનલાલ દ. ભટ્ટ) : નવચેતન સાહિત્ય મંદિર,  
અમદાવાદ. (૭૮)
૧૩. પાંખડીઓ : ગિરીશ મ. ભટ્ટ : નવયુગ ગ્રંથમાલા, રાજકોટ. (૮૧)
૧૪. પાંદડીઓ : શયદા : બે ઘડી મોજ કાર્યાલય, મુંબાઈ. (૭૬)
૧૫. પુરાતન જ્યોત : ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ., આર. આર. શેઠની કં.  
(૭૭)
૧૬. પાળવિધવા : ચંપકલાલ છગનલાલ મોદી : સ્ત્રીશક્તિ કાર્યાલય, સુરત.  
(૮૦)
૧૭. રોહિણી : નાગરદાસ ઈ. પટેલ : એન. એમ. હક્કરની કં. મુંબાઈ. (૭૮)
૧૮. લતા અને બીજી વાનો : ગુલાબદાસ બોકર : આર. આર. શેઠની કં. (૭૬)
૧૯. વનિતાઓના સુખી સંસાર : અમથાલાલ જ. શાહ : કેથેડ્રલ સ્ટ્રીટ,  
અનંતવાડી, મુંબાઈ ૪. (૮૦)
- \*૨૦. શા માટે બંધન ? : માણેકલાલ ગોવિંદલાલ જોષી : ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન  
કાર્યાલય. (૭૭)
૨૧. સોરઠી ગાથા : મગનલાલ શ્યામજી ત્રિવેદી (મયૂર) :  
આર. આર. શેઠની કં. (૮૧)
૨૨. સૌરાષ્ટ્રની રસધાર-ધારા બીજી (આવૃત્તિ ત્રીજી) :  
ઝવેરચંદ મેઘાણી, બી. એ., આર. આર. શેઠની કં. (૭૭)
૨૩. સંસારદર્શન : બાલકૃષ્ણ જોષી અને રમાકાન્ત દ્વિવેદી :  
સ્ત્રીશક્તિ કાર્યાલય, સુરત. (૮૦)
- હુસ્ત-મર્મ**
૧. અક્કલના ઈજરદાર : 'એકાર' : નિરંજન કાર્યાલય, સુરત. (૮૪)
૨. તાત્યારાવનું તાવીજ : સનતકુમાર વીણુ, બી. એ., નવયુગ પુસ્તક ભંડાર,  
રાજકોટ. (૮૩)

૩. નાનુક સ્વારી : 'વિનોદકાન્ત' (વિ. ક. વૈદ્ય) ખી. એ., સુરત. (૮૪)
૪. મસ્તફીરનાં હાસ્યછાંટણાં : 'મસ્ત ફીર' : નવયુગ પુસ્તક ભંડાર, રાજકોટ. (૮૨)
૫. રામરોડી : નટવરલાલ પ્રભુદાસ યુય : નવયુગ અંથમાળા, રાજકોટ. (૮૫)
૬. હાસ્ય નૈવેદ્ય : 'અમિકુમાર' : આર. આર. શેડની કં. મુંબઈ. (૮૩)

### જીવનચરિત્ર

૧. કિશોર ચરિત્રમાળા—ગુચ્છ ૨ : ગુજરાતના મહાજનો : રસુલભાઈ ન. વહોરા : ચરોતર એજ્યુકેશન સોસાયટી, આણંદ. (૮૭)
૨. ગુરુને કાળે : ઉમિયાશંકર ઠાકર : આણંદ (૮૯)
- \*૩. જંગીઝખાન : રમણીકલાલ જ. દલાલ, ખી. એ., એલએલ. ખી. : જીવનલાલ અમરશી મહેતા, અમદાવાદ. (૮૬)
૪. ઝાંસીની રાણી : ખંડેરાવ માનાજી પવાર : સલાબતપુરા, સુરત. (૮૮)
૫. નૌજવાન સુભાષ : ગુણવંતરાય આચાર્ય : ગૂર્જર અંથરત્ન કાર્યાલય. (૮૫)
૬. મહાન મુસાફરો : મૂળશંકર મો. ભટ્ટ : ભારતી સાહિત્ય સંઘ, પાનકોર નાકા, અમદાવાદ. (૮૭)
૭. મહાસલાના પ્રમુખો : સોમભાઈ પટેલ : સુંદર સાહિત્ય પ્રકાશન મંદિર, મુંબઈ ૭. (૮૬)
૮. રોખીન્સન કુઝો (ખીજી આવૃત્તિ) ચંદ્રશંકર મણિશંકર ભટ્ટ : ગૂર્જર અંથરત્ન કાર્યાલય, અમદાવાદ. (૮૭)
૯. લેનિન : સૌ. કપિલા ઠાકોર, ખી. એ. : અશોક બાલપુસ્તકમાલા, મલાડ. (૮૬)
૧૦. વિદ્યાર્થી વાંચનમાલા : એણી-૭ : ધીરજલાલ ટાકરશી શાહ, જ્યોતિ કાર્યાલય, અમદાવાદ. (૮૮)
૧૧. સુભાષચંદ્ર : કકલભાઈ ડોહરી, ભોગીલાલ ગાંધી, ધનવંત ઓઝા : ગૂર્જર અંથરત્ન કાર્યાલય. (૮૬)
૧૨. શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર જીવનકલા : લક્ષ્મણારી ગોવર્ધનભાઈ કા. પટેલ, ખી. એ. પ્રસ્થાન કાર્યાલય, અમદાવાદ. (૮૮)

### ધતિહાસ, ભૂગાળ, પ્રવાસ

૧. અમર આર્યાવર્ત (ખીજી આવૃત્તિ) : વિદ્યા અધિકારી કચેરી, ગોંડલ. (૯૨)
૨. આર્યાવર્ત યાત્રા : 'વિહારી' : ચંદુલાલ બહેચરલાલ પટેલ : ગોંડલ. (૯૨)
૩. ઉદયપુર-મેવાડ : નટવરલાલ પ્ર. યુય : દક્ષિણામૂર્તિ પ્રકાશન મંદિર, ભાવનગર. (૯૨)
૪. કાઠિયાવાડથી કન્યાકુમારી : વડીઆ દરબારશ્રી સુરગવાળા : શારદા કાર્યાલય, ચોરવાડ. (૯૨)

૫. ગુજરાતના મુસલમાનો (ભાગ ૧) : કરોમ મહમ્મદ માસ્તર,  
એમ. એ., એલએલ. બી., જૂનાગઢ. (૯૦)
- \*૬. ચીનનો અવાજ : ચંદ્રશંકર શુક્લ : નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ (૯૦)
૭. ભવ્ય જગત : રમણલાલ નાનાલાલ શાહ : ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય,  
અમદાવાદ. (૯૪)
૮. માનવીનું ધર : ચંદુભાઈ કા. ભટ્ટ : ચેતન પ્રકાશન મંદિર, એલિસબ્રિજ,  
અમદાવાદ. (૯૩)
૯. રાતું રુસ (ભાગ ત્રીજો) : ચંદુભાઈ કા. ભટ્ટ : નવી દુનિયા કાર્યાલય,  
અમદાવાદ. (૯૦)
૧૦. લોકમાતા (ભારતની નદીઓ) (આવૃત્તિ બીજી) : કાકા કાલેલકર,  
બી. એ., નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ. (૯૩)
- \*૧૧. સત્તાવન : નગીનદાસ પારેખ : ભારતી સાહિત્ય સંઘ, અમદાવાદ. (૯૦)
૧૨. સ્મૃતિ અને દર્શન : રતિલાલ મોહનલાલ ત્રિવેદી, બી. એ.  
પપ, પ્લાસ્ટીક મિત્રમંડળ સોસાયટી, અમદાવાદ. (૯૩)
૧૩. સ્વતંત્ર જર્મની : ઉછરંગરાય કે. ઓઝા, બી. એ., ઉત્તર રાષ્ટ્ર ગ્રંથાવલિ,  
જીવણલાલ અ. મહેતા, અમદાવાદ. (૮૯)
૧૪. સ્વાયત્ત રશિયા : ઉછરંગરાય કે. ઓઝા, બી. એ. : જીવણલાલ અ.  
મહેતા : અમદાવાદ. (૮૯)
૧૫. હિમાલયનો પ્રવાસ (પાંચમી આવૃત્તિ) : કાકા કાલેલકર,  
નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ. (૯૧)

### કેળવણી અને અર્થશાસ્ત્ર

૧. આપણો આર્થિક પ્રશ્ન : છગનલાલ નથુભાઈ જોષી, બી. એ.,  
નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ. (૯૫)
- \*૨. આપણા દેશની સ્થિતિ : સાકરલાલ તુ. યાજ્ઞિક : ચિત્રશાળા પ્રેસ, પૂના.  
(૯૫)
૩. કેળવણીનો કાયડો : ગાંધીજી : નવજીવન પ્રકાશન મંદિર, અમદાવાદ. (૯૪)
૪. નફાકારક હુન્નરો (ભાગ ૧) : મૂળજી કાનજી ચાવડા :  
સીનુગરા, કચ્છ-અંજાર. (૯૫)
- \*૫. હિંદુસ્તાનની ગરીબાઈ : ગોપાળદાસ જીવાભાઈ પટેલ :  
ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ, અમદાવાદ. (૯૪)

### નિબંધ

૧. ગુલામ : નરીમાન સોરાયજી ગોળવાળા :  
કુબાશ મકાન, નેપીયન સ્ટ્રીટ, સદર, કરાંચી. (૯૬)
- \*૨. પ્લેટોનું આદર્શ નગર ભા. ૨ : પ્રાણજીવન વિશ્વનાથ પાઠક, એમ. એ.,  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી. (૯૭)



૩. સોનેરી શિખામણ : પુરુષોત્તમ ભટ્ટ ગવાડાકર :

કુંભાર દુકડા, ભૂલેશ્વર રોડ, મુંબાઈ ૪. (૯૭)

૪. સ્ત્રીસુમાર્ગશિક્ષા (આવૃત્તિ ૨) : અમથાલાલ જગજીવનદાસ શાહ :

૩૫, બુલિયન હોલ, મુંબાઈ ૨. (૯૬)

૫. હિમાંશુવિજયજીના લેખો : સ્વ. હિમાંશુવિજયજી, પ્ર. દીપચંદ બાંઠીયા :

મંત્રી, વિજયધર્મસુરિ જૈનગ્રંથમાળા, છોટા સરાફા, ઉજ્જૈન. (૯૬)

લલિત કલા

\*૧. અજન્તા કે કલામંડપ ( હિંદી ) : શ્રી. રવિશંકર રાવળ : કુમાર કાર્યાલય. (૯૭)

૨. ઇજી હારમોનિયમ ટિયર તથા ટોકી ગાર્મ્ડ : ગણપતલાલ આસ તથા

મૂળસુખલાલ દીવાન : હરિહર પુસ્તકાલય, સુરત. (૯૮)

૩. એકટોંગના હુન્નરનું વહેવારુ શિક્ષણ : ફિરોજશાહ રુસ્તમજી મહેતા :

૧૪, કાત્રક પારસી કોલોની, કરાંચી, સદર. (૯૮)

\*૪. કલાસૃષ્ટિ : ઈન્દુમતી મહેતા, બી. એ. અને ભૂપતરાય મહેતા, પારસી અગિયારી લેન, અમદાવાદ. (૯૭)

૫. પતંગપુરાણુ યાને કનકવાની કથની : હીરાલાલ રસિકલાલ કાપડિયા,

એમ. એ., : સાંકડીશેરી, ગોપીપુરા, સુરત. (૯૯)

૬. મુદ્રણકલા : છગનલાલ ઠાકોરદાસ મોદી, બી. એ. : ગુજરાતી ટાઈપ

ફાઉન્ડ્રી, મુંબાઈ ૪. (૯૯)

૭. રંગલહરી : કનુ દેસાઈ : કુમાર કાર્યાલય, અમદાવાદ. (૯૯)

ધર્મ-તત્ત્વ જ્ઞાન

૧. ઉપનિષદની વાતો : (બીજી આવૃત્તિ) : રંગ અવધૂત : (પાંડુરંગ વળામે) :

પ્ર. અમૃતલાલ નાથાભાઈ મોદી, મોદીસાંથ, નડિયાદ. (૧૦૨)

૨. શ્રીપુષ્ટિમાર્ગીય કીર્તનપ્રકાર : કેશવરામ કાશીરામ શાસ્ત્રી :

મીઠાખળી, અમદાવાદ (૧૦૩)

\*૩. કૃષ્ણબંસી : પ્રાણશંકર સોમેશ્વર જોષી : ૪૪, જોહાનીસબર્જ

દ. આફ્રિકા (૧૦૨)

\*૪. ગુરુગીતા : (શ્રી શંકરાચાર્ય કૃત પ્રશ્નોત્તરી સહિત) (બીજી આવૃત્તિ) : પ્ર.

ભાઈલાલભાઈ ત્રિપાઠી : શ્રી નિત્યાનંદ આશ્રમ, નાર (૧૦૪)

\*૫. જપજી : મગનભાઈ પ્રભુદાસ દેસાઈ : નવજીવન પ્રકાશન મંદિર (૧૦૩)

૬. તત્ત્વવિચાર : સિકંદરરાય બાલાભાઈ દેસાઈ : પેટલાદ (૧૦૪)

૭-૮. પૂર્ણયોગ નવનીત બા. ૧-૨ : અંબાલાલ પુરાણી, બી. એ.

અરવિંદ કાર્યાલય, આણંદ (૧૦૦)

- \*૯. પ્રશ્નોપનિષદઃ મણિલાલ જીખારામ ભટ્ટ, ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી (૧૦૧)
૧૦. બાળકોનું મહાભારત-ભાગ ૧: (ખીજી આવૃત્તિ):  
રમણુલાલ નાનાલાલ શાહ: ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય (૧૦૪)
૧૧. ભક્તિતત્ત્વઃ સ્વામી જયાર્નદ તથા જયંતિલાલ મંગળજી ઓઝા:  
શ્રી રામકૃષ્ણ આશ્રમ, રાજકોટ. (૧૦)
- \*૧૨. માનવધર્મઃ જયંતિલાલ આચાર્યઃ શુ. વ. સોસાયટી (૧૦૨)
૧૩. માનસશાસ્ત્રઃ નવલરામ ત્રિવેદી, એમ. એ., ગુજરાતી સ્ત્રીકોળવણી મંદિર,  
અમદાવાદ. (૧૦૪)
- \*૧૪. યોગપર દીપ્તિઓઃ અંબાલાલ પુરાણી ખી. એ.: અરવિંદ કાર્યાલય,  
આણંદ. (૧૦૧)
- \*૧૫. યોગશાસ્ત્રઃ ગોપાળદાસ જીવાભાઈ પટેલઃ શ્રી જૈનસાહિત્ય પ્રકાશન  
સમિતિ, નવજીવન કાર્યાલય (૧૦૩)
- \*૧૬. યોગ સાધનાના પાયાઃ અંબાલાલ પુરાણી: ખી. એ.  
અરવિંદ કાર્યાલય, આણંદ. (૧૦૧)
૧૭. વાતોમાં બોધઃ એકવૃદ્ધની નોંધપોથીમાંથી:  
પ્ર. જયંતિલાલ મોરારજી મહેતા, ભાવનગર. (૧૦૨)
- ૧૮ વેદધર્મવ્યાખ્યાનમાલાઃ પંડિત ભદ્રાચાર્ય, ખી. એ. અંકલેશ્વર. (૧૦૨)
- \*૧૯ શ્રી ભગવતીસારઃ ગોપાળદાસ જીવાભાઈ પટેલ, નવજીવન કાર્યાલય (૧૦૩)
- \*૨૦-૨૧ પૂર્ણયોગનો જ્ઞાનયોગઃ ભાગ ૧-૨ઃ અંબાલાલ પુરાણી ખી. એ.  
અરવિંદ કાર્યાલય, આણંદ. (૧૦૦)

### આરોગ્ય તથા વૈદ્યક

- \*૧. અર્ધંડ યૌવન અથવા આરોગ્યમય જીવનકલા:  
ડૉ. રવિશંકર ગણેશજી અંબારિયાઃ માંગરોળ, કાઠિયાવાડ. (૧૦૬)
૨. આરોગ્ય ડાયરીઃ વૈદ્ય હરિપ્રસાદ ભટ્ટઃ ખાલ આરોગ્ય જીવન, વડોદરા (૧૦૮)
૩. કાયાકલ્પ વિજ્ઞાનઃ વૈદ્ય રવિશંકર જટાશંકર ત્રિવેદી:  
ગુજરાત આયુર્વેદ ફાર્મસી, અમદાવાદ. (૧૦૬)
૪. જંતુશાસ્ત્ર પ્રવેશિકાઃ ડૉ. ખાલકૃષ્ણ અમરજી પાઠકઃ એમ. ખી. ખી. એસ.,  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી. (૧૦૭)
૫. દર્દો, દવાઓ અને દાકતરોઃ રમણુલાલ એન્જીનિયરઃ  
ભારતી સાહિત્યગ્રંથ, અમદાવાદ. (૧૦૫)
૬. દાંત અને તેની સંભાળઃ રણજીડભાઈ મોહનલાલ પટેલ, ડૉ. કેપ્તશ્વર  
દોરાબજી જીલાઃ ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી (૧૦૭)

૭. પરપ્પા પહેલાં: વૈદ્ય મોહનલાલ યુનીલાલ ધામી:  
નવયુગ પુસ્તક હંડાર, રાજકોટ. (૧૦૬)
૮. પ્રાચીન ભારતની દંતવિદ્યા: ડૉ. કે.અશ્વદેરાખજી જીજ્ઞા: નવસારી(૧૦૭)
૯. બાળકોની માવજત: ડૉ. રઘુનાથ ગંગારામ કદમ, દામનગર. (૧૦૭)
૧૦. શરદી અને શળેખમ: રમણલાલ એન્જનિયર:  
ભારતી સાહિત્યસંઘ, અમદાવાદ. (૧૦૫)
૧૧. સાનમાં સમજાવું: ડાહ્યાભાઈ હરગોવિંદ જાની:  
નેપથ્ય અંથમાલા, વડવાણ. (૧૦૬)

### કુદરત અને વિજ્ઞાન

૧. આપણાં પક્ષીઓ: નરેન્દ્ર બધેકા: શ્રી દક્ષિણામૂર્તિ પ્રકાશન મંદિર,  
ભાવનગર. (૧૦૮)
૨. કુદરત કથાઓ: સોમાભાઈ પટેલ: શ્રી દક્ષિણામૂર્તિ પ્રકાશન મંદિર,  
ભાવનગર.
૩. ખેતીનાં મૂલતરવો: માર્તંડ શિવભદ્ર પંડ્યા બી.એજી. મોડલકાર્મ,  
દાહોદ (૧૦૯)
૪. જંગલ કથાઓ: ધીરજલાલ ટોકરશી શાહ:  
ધી જ્યોતિ કાર્યાલય, અમદાવાદ. (૧૦૮)
૫. કૃષિબાગ સર્જન: બાનુપ્રસાદ લ. દેસાઈ, એમ. એજી.  
નવાનગર સ્ટેટ, જામનગર. (૧૦૯)

### કોષ, વ્યાકરણ

૧. ગૂજરાતી હાથપ્રતોની સંકલિત યાદી: કેશવરામ કાશીરામ શાસ્ત્રી:  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી, અમદાવાદ. (૧૧૦)
૨. દાર્શનિક કોષ: સ્વ. છોટાલાલ નરબેરામ બટ્ટ:  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી, અમદાવાદ. (૧૦૯)
૩. બ્રહ્મવિદ્યાનો પારિભાષિક કોષ: ભૂપતરાય મહેતા,  
અંબાલાલ જીલાખીદાસ શાહ, ભાવનગર. (૧૦૮)
૪. ભૌગોલિક કોષ: સ્વ. ડાહ્યાભાઈ દેરાસરી, બાર-અંટ-લો:  
ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી. (૧૧૦)
૫. વિશ્વદર્શન: છોટાલાલ માનસિંગ કામદાર. બી. એ.,  
ભારતી સાહિત્યસંઘ, અમદાવાદ. (૧૧૧)
૬. ગુજરાતી-અંગ્રેજી સંક્ષિપ્ત શબ્દકોશ: શાંતિલાલ સારાભાઈ ઝોઝા,  
એમ. એ., એસ. ટી. સી., બાર-આર. શેઠની કં. (૧૦૯)
૭. હિંદી ભાષાનું સુગમ વ્યાકરણ: ખંડેરાવ સૂજી અને નરેન્દ્ર નાયક:  
સ્વસ્તિક પબ્લીશીંગ હાઉસ, મુંબઈ. (૧૧૧)

## બાલ સાહિત્ય

## ૧. અશોક બાલ પુસ્તકમાલા: મલાડ

ગુચ્છ ૧: મહારાષ્ટ્રનો મહારથી (૩જી આવૃત્તિ); ચીની વાતો (૩ આ.), કુતૂહલ (૨ આ.), શા માટે? અને નવી નિશાળ (૩ આ.), રંભાનું રસોઈ ધર-૧ (૩ આ.); આપણું મિત્રો (૨ આ.); ભોળી સુભદ્રા (૨ આ.), ગમ્મત ગીતો: (૨ આ.). (૧૧૨)

ગુચ્છ ૨: ચંદ્રભાગા: (૨ આ.); નાની મોટી વાતો: (૨ આ.); બાલ-પાઠો: (૨ આ.); રંભાનું રસોઈ ધર-૨ (૨ આ.) (૧૧૨)

ગુચ્છ ૩: રાગ ભોજ: (૨ આ.), ચિત્તાનો શિકાર: (૨ આ.), મકનિયો (૨ આ.); સમ્રાટ સિકંદર: (૨ આ.); રંભાનું રસોઈ ધર-૩: (૨ આ.); મીરાંબાઈ: (૨ આ.); દગાબાજ દુશ્મન: (૨ આ.). (૧૧૨)

ગુચ્છ ૪: રાણા પ્રતાપ: (૧ આ.); અમારી વાર્તાઓ-૧: (૩ આ.); ગલુડિયાં: (૧ આ.); અમારી વાર્તાઓ-૨: (૩ આ.); પત્રપેટી: (૧ આ.); અમારી વાર્તાઓ-૩: (૨ આ.); વિજ્ઞાન વિહાર: (૧ આ.). (૧૧૨)

ગુચ્છ ૫: હાસ્ય તરંગ (૧ આ.).

## ૨. બાલ વિનોદ કાર્યોલ્લય: મલાડ

અક્ષરમાળા; સંગીતશાસ્ત્રી, ભૂરિયો (૫ આ.), મરઘાભાઈ: (૪ આ.); પંડિતજી: (૪ આ.); કલાવતી (૪ આ.); લાલિયો: ૩ આ.); હેમલતા: (૩ આ.); સોણલિયો: (૨ આ.); કાળિયો: (૨ આ.); ધરતી માતા: (૧ આ.). (૧૧૨)

## ૩. આપણી બાલગ્રંથમાલા: ભરૂચ

ભાષ બહેન; કેમ અને શા માટે? ; શું શીખ્યા? ; આપણે બજાવિયે; હિંદી રાષ્ટ્રીય મહાસભા; બાલચિત્રો; (૧૧૨)

## ૪. ગુર્જર બાલગ્રંથાવલિ: અમદાવાદ

પક્ષીમિત્રો, રઝળતો રાજહંસ, ટન-ટન-ટન-ટન ગણિત ગમ્મત;

જ્ઞાનગંગા. (૧૧૨)

## ૫. સુંદરસાહિત્ય પ્રકાશનમંદિર મુંબાઈ: સુંદર બાલ વાતો. (૧૧૨)

## ૬. કિશોર વાંચનમાલા: આણંદ (૮૭)

## ૭. વિદ્યાર્થી વાંચનમાલા: અમદાવાદ. (૮૮)

## ૮. બાલસાહિત્ય વાટિકા: દક્ષિણામૂર્તિ વિદ્યાર્થીભવન, ભાવનગર (૧૧૨)

## ૯. પોપટની વાર્તા: શાંતિલાલ સારાભાઈ ઝોઝા, એમ. એ.

ધંટિયાડા, વડોદરા. (૧૧૨)

# વિભાગ બીજો

ભાષણો

# મહાનુભાવપંથ\*

પ્રો. રા. બ. આઠવળે

હિંદુ ધર્મનું લક્ષણ, તર્કશાસ્ત્રના ચોકઠામાં બંધબેસતું થાય એવું કરવું એ અત્યંત કઠણ વસ્તુ હજી સુધી કોઈપણ વિદ્વાને સિદ્ધ કરી બતાવી નથી, તોપણ વર્ણનાત્મક લક્ષણ કરવાનો સફળ પ્રયાસ ધણા વિચારકોએ કર્યો છે. તેમની દૃષ્ટિએ યજ્ઞસંસ્થા, સંગ્રહ મૂર્તિપૂજા, અને ચાતુર્વર્ણ્યપદ્ધતિ અથવા જાતિસંસ્થા આ ત્રણ હિંદુધર્મનાં વિશિષ્ટ લક્ષણો છે. ઐતિહાસિક દૃષ્ટિથી જોતાં એ હિંદુધર્મનું વૈશિષ્ટ્ય સાચું લાગે છે, કારણ બરાબર એ જ મુદ્દા સામે મતભેદ બતાવી પ્રાચીન હિંદુ ધર્મસુધારકો હિંદુધર્મના વાડામાંથી બહાર પડ્યા અને અન્ય અન્ય ધર્મોની પરિણામે સ્થાપના કરી હિંદુધર્મના વિરોધી બન્યા. હિંદુધર્મની સામે બુદ્ધ ધર્મના વિરોધનું મૂળ યજ્ઞસંસ્થા તથા જાતિભેદ આ બેમાં હતું એ સર્વમાન્ય વાત છે. ગીતગોવિંદમાં જયદેવ કવિએ એવું પ્યનિત કર્યું છે કે બુદ્ધ ભગવાનને યજ્ઞિય હિંસાને માટે ઘૃણા ઉત્પન્ન થવાથી તેમણે બુદ્ધધર્મ પ્રવર્તાવ્યો:—

‘નિન્દસિ યજ્ઞવિધેરહહ શ્રુતિજાતમ્ સદયહૃદયદર્શિતપશુઘાતમ્ ।

કેશવ ધૃતબુદ્ધશરીર જય જગદ્દોશ હરે ॥૧૧॥’

આખરે જ્યારે બૌદ્ધધર્મ અત્યંત લોકપ્રિય થવા માંડ્યો, અને પ્રમાણમાં હિંદુધર્મ સામાન્ય જનતામાં અપ્રિય થવા લાગ્યો, ત્યારે હિંદુધર્મના આચાર્યોએ યજ્ઞસંસ્થાનું કટ્ટરપણું થોડું ઓછું કર્યું. અત્યારે તો એ યજ્ઞસંસ્થા લગભગ સ્મૃતિશેષ જ થવાની અણી ઉપર આવી છે—અને આ રીતે હિંદુ ધર્મના વિરોધકોનો વિરોધ શિથિલ કરી નાખ્યો.

સાતસેં વર્ષ પહેલાં જૈનધર્મના હુમલાએ પણ હિંદુધર્મની સ્થિતિ એવી જ રીતે વિકટ કરી નાખી હતી. પણ આ વખતે જૈનધર્મના વિરોધનું કારણ યજ્ઞસંસ્થા ન હતું પણ જાતિભેદનું વૈષમ્ય એ જૈનધર્મ કરેલા વિરોધનું કારણ બન્યું હતું. જૈનધર્મમાં તત્ત્વદષ્ટિયા જાતિભેદ મુદ્દલ નથી, એટલે કે તેમાં જાતિજાતિઓમાં ઉચ્ચનીચ ભાવ જેવી વસ્તુ છે જ નહિ. તેથી હિંદુધર્મમાં

\* ગૂજરાત સાહિત્યસભા તરફથી ૧૯૩૭-૩૮ માંનું ૭૫મું રહેણું બાપણ

ઉચ્ચનીચભાવનું સામાજિક વૈષમ્ય છે એવો જોનોનો હિંદુધર્મ ઉપર ખુલ્લો આક્ષેપ થવા લાગ્યો. સામાન્ય જનતાએ આ આક્ષેપનું સાચાપણું માની લીધું અને પરિણામે જૈનધર્મમાં હિંદુ ધર્મની જનતા મોટી સંખ્યામાં જવા લાગી. પુનઃ હિંદુ ધર્મના વિચારકોમાંના કેટલાક એ સ્થિતિ અટકાવવાનો પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા. તેમાંના કેટલાકે ભાગવત સંપ્રદાયની સ્થાપના કરી, જેની અંદર જાતિભેદની ઉગ્ર વિષમતા ઘણી જ ઓછી થઈ છે. બીજા કેટલાકે બીજા સંપ્રદાયો (હિંદુધર્મના છત્ર હેઠળ જ) પ્રવર્તાવ્યા, જેમાં મહાનુભાવ સંપ્રદાય એક છે. તે સંપ્રદાયમાં પણ, તત્કાલીન હિંદુ ધર્મની અંદર જે ભયંકર જાતીય વિષમતા ફેલાઈ રહી હતી તેની ઉગ્રતા દૂર કરવાનો સફળ પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો અને પરિણામે અન્ય ધર્મમાં જતાં લોકોને અટકાવવામાં આવ્યા.

આવા મહાનુભાવ સંપ્રદાયનો ઇતિહાસ તુલનાત્મક ધર્માભ્યાસીઓને જાણવો આવશ્યક તથા મનોરંજક છે જ, પણ તેટલા માટે જ મેં આ વિષય આજે હાથમાં લીધો છે એમ નથી; મને આ સંપ્રદાયનું સ્મરણ થવાનું કારણ એ છે કે આ ધર્મ-સંપ્રદાયની સ્થાપના પ્રથમ મહારાષ્ટ્રમાં થયેલી, પણ તેનો મૂળ સંસ્થાપક એક ગુર્જરીય મહાપુરુષ હતા, એ વિશેષતા મને બહુ જ નોંધવા લાયક લાગે છે. લગભગ સાતસેં વરસો પહેલાં એ સંપ્રદાયદ્વારા મહારાષ્ટ્ર તથા ગુજરાત આ બે દેશોનું ધાર્મિક જીવન એક સુત્રબદ્ધ થઈ ગયું હતું. વિવિધ સંપ્રદાયો અને તેમના આચાર્યોની બાબતમાં આપણા દેશોમાં તે વખતે લેશમાત્ર પ્રાંતીયતાની ભાવના ન હતી, એ વાત મને નિઃસંશય ઉલ્લેખનીય લાગે છે.

મહાનુભાવ સંપ્રદાયના પવિત્ર ગ્રંથોમાં લખ્યું છે કે સંવત્ ૫૨૨૦ આરસોના અરસામાં ભરૂચમાં મલ્લદેવ (કેટલાક એને મિમલ્લદેવ પણ કહે છે) કરીને કાઈ રાજા રાજ્ય કરતો હતો. તેનો વિશાળદેવ નામનો એક સામવેદી નાગર બ્રાહ્મણ પ્રધાન હતો. મલ્લદેવને સંતાન હતું નહિ, તેથી તેણે પોતાના મૃત્યુ સમયે પોતાનું રાજ્ય વિશાળદેવને આપી દીધું. વિશાળદેવને હરપાળ કરીને એક પુત્ર સંવત્ ૧૨૧૦ માં થયો. તે બહુજ શૂર હતો અને તેણે ઘણી લડાઈમાં વિજય મેળવીને કાર્તિ સંપાદિત કરી હતી. વખત જતાં હરપાળ ગૃહસ્થાશ્રમી થયો અને પોતાના ઐશ્વર્યને છાજે એવું વિલાસી જીવન ગાળવા લાગ્યો. આવા જીવનમાં શુદ્ધદેવની પેઠે તેના મનમાં પણ એકાએક વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયું. એક દિવસે તે પોતાની મા માલ્લદેવની

સાથે લઈ નાગપુરની પાસે આવેલા રામટેક નામના તીર્થસ્થાનની યાત્રા કરવા નીકળ્યો. રસ્તામાં દૈવવશાત્ એ જૂલો પડ્યો અને રામટેક જવાને બદલે ઝઢિપુર (અરાડમાં) નગરમાં પેઠો (સં ૧૨૪૧). ત્યાં તે વખતે ગોવિંદ પ્રભુ નામના કાણ્વશાખીય સંતપુરુષ રહેતા હતા. હરપાળે તેમની પાસે જઈ તેમનો ગુરૂપદેશ લીધો. ગોવિંદ પ્રભુએ તેને દીક્ષાનામ ‘ચક્રધર’ આપ્યું. દીક્ષા લીધા પછી પણ ચક્રધરે ઘણાં વર્ષો આદર્શ ગૃહસ્થાશ્રમમાં ગાળ્યાં. તેઓ ત્રણ વાર પરણ્યા હતા. ઉમરનાં ૧૧૦ વરસ સુધી સંસારપથ ઉપર વિચરણ કરી તેમણે સંન્યાસ દીક્ષા સંવત્ ૧૩૧૯ માં લીધી અને ત્યારપછી મહાનુભાવ પંથની સ્થાપના કરી આઠ વરસ પંથના પ્રસારનું કાર્ય કર્યું. સં. ૧૩૨૭ માં તેઓ બદરિકાશ્રમમાં ગયા તે પાછા આવ્યા નહિ, એટલે સં. ૧૩૨૭ પછીનું તેમનું જીવનચરિત્ર કાયમને માટે અજ્ઞાત રહ્યું છે.

મેં શરૂઆતમાં કહ્યું હતું તેમ આ સંપ્રદાયની સ્થાપના હિંદુધર્મમાંના લોકોને જૈન વગેરે પરધર્મમાં જતા અટકાવવાને માટે જ થઈ હતી; તેથી આ સંપ્રદાયનાં તત્ત્વોમાં જાતિભેદની ઉચ્ચનીચતા ઉપર સ્પષ્ટ પ્રહાર કરવામાં આવ્યો છે. આ સંપ્રદાય એમ માને છે કે પરમેશ્વર જોકે નિર્ગુણ નિરાકાર છે છતાં તે કૃપાવશ થઈને સાકાર પણ થાય છે પરમેશ્વરથી બીજાં દૈવતો ઊતરતાં છે માયા નિર્ગુણ પરમેશ્વરને સગુણ બનાવે છે અને જીવોની પાસેથી સર્વ વ્યાપાર કરાવે છે. પ્રાણીઓ પૂર્વકર્મનુસાર ફળો ભોગવે છે. મહાનુભાવ સંપ્રદાયના લોકો દશાવતારમાં માને છે, પણ બધા અવતારોમાં શ્રીકૃષ્ણાવતાર જ માત્ર સંપૂર્ણ છે અને બાકીના અવતારો અંશાવતારો છે એમ તેઓ માને છે.

મહાનુભાવપંથ ગીતા અને શ્રીમદ્ભાગવત આ બે ગ્રંથોને પ્રમાણ માને છે. ગીતાના “ક્ષિયો વૈદ્યાસ્તથા શૂદ્રાસ્તેડપિ યાન્તિ પરાં ગતિમ્” આ શ્લોક ઉપર આ પંથ ખાસ ભાર મૂકે છે અને આ રીતે મનુષ્યજાતિમાંના ઉચ્ચનીચ ભાવને સંપૂર્ણ રીતે વખોડે છે. આ પંથે શ્રી કૃષ્ણભક્તિને સામાન્ય જનતામાં ખૂબ પ્રચાર કર્યો. મહાનુભાવ તત્ત્વજ્ઞાન સ્પષ્ટ રીતે દૈત્યમર્ગી હોવાથી માધ્વમતને ધણું જ મળતું આવે છે. શ્રી કૃષ્ણભક્તિ જેટલો નહિ તોપણ સારા પ્રમાણમાં દત્તભક્તિનો પ્રચાર પણ આ જ પંથે કર્યો છે. આ પંથના જ પ્રતાપે મુખ્ય હિંદુ ધર્મમાં પણ દત્તભક્તિનો પ્રવેશ થયો, તે આજસુધી મહારાષ્ટ્રમાં અખંડ દેખાય છે.



ભક્તિપંથની સાથે જ આ સંપ્રદાયમાં અહિંસા, બ્રહ્મચર્ય, સંન્યાસદીક્ષા, બિશ્વોપજીવન વગેરે ઉપર પણ ભાર મૂકવામાં આવે છે. તે દષ્ટિથી જૈન ધર્મનાં પણ કેટલાંક તત્ત્વો આ પંથમાં દાખલ થયેલાં દેખાય છે. ખાસ કરીને સ્ત્રીઓને સંન્યાસ દીક્ષા લેવાની રજા આપીને તેમ જ દરેક દીક્ષિતને એક સ્થળે રહેવાનો નિષેધ કરીને આ પંથે જૈન ધર્મનું ચોખ્ખું અનુકરણ કર્યું છે.

‘ગીતા’ અને ‘શ્રીમદ્ભાગવત’ આ બે ગ્રંથો ઉપરાન્ત આ પંથ પોતાના સંસ્થાપક ચક્રધરની ઉક્તિનો સંગ્રહ આ ગ્રંથને અત્યંત પૂજ્ય માને છે. આ ગ્રંથ અર્થાત્ જ ચક્રધરના ખાસ શિષ્ય મહોદ્રિ ભટ્ટે લખ્યો છે, તેમાં ચક્રધરે પોતાના શિષ્યોની સાથે જે વિવિધ વિષય ઉપર ચર્ચા કરી તે વખતની તેમની ઉક્તિનો સંગ્રહ છે—આ ઉક્તિઓમાંથી ખાસ સૂત્રરૂપ ઉક્તિઓ એકત્ર કરી કેશવરાજસૂરિએ “સિદ્ધાંતસૂત્રપાઠ” નામનો ગ્રંથ રચ્યો. આ સૂત્રોનો નિત્યપાઠ મહાનુભાવપંથીઓ ભક્તિપૂર્વક કરે છે.

ચક્રધરે પોતાની હયાતીમાં માત્ર મહારાષ્ટ્ર તથા બરાડમાં પંથના પ્રચારનું કાર્ય કર્યું, પણ તેટલા ટૂંક વખતમાં પણ તેમના ૫૦૦ ઉપરાન્ત શિષ્યો થયા. તેમાં ખાસ (૧) નાગદેવાચાર્ય (૨) મહોદ્રિ (૩) જનાર્દન (૪) રામદેવ (૫) વિપ્ર નામદેવ અને (૬) માંડારેકર દામોદર એવા છ શિષ્યો મુખ્ય હતા—અને (૭) મહદંબા નામની એક પ્રમુખ શિષ્યા પણ હતી.

ચક્રધર પછી પંથના પ્રચારનું કાર્ય તેમના પૃથ્વી શિષ્ય નાગદેવાચાર્યે કર્યું. પંથની સ્થાપના પછી ૩૦૦ વર્ષો સુધી આમજનતા કરતાં બ્રાહ્મણોમાં તે વધારે ફેલાયો હતો. ત્યારપછી તે સામાન્ય જનતામાં ફેલાવા લાગ્યો. અહિંસા, મદ્યમાંસત્યાગ વગેરેના ઉપદેશને લીધે અસ્પૃશ્યોમાં પણ આ પંથ ધણો પ્રચાર પામ્યો છે. દક્ષિણ હિંદુસ્તાનમાં આ પંથનો સૌથી ઓછો પ્રચાર છે. મુખ્યત્વે કરીને પંથનું વિસ્તારક્ષેત્ર ઉત્તર હિંદુસ્તાનમાં જ છે. મહાનુભાવ-પંથ પંજાબમાં સંવત્ ૧૫મા સૈકામાં પ્રથમ પ્રવિષ્ટ થયો. પંથના મહંતોની સાથે પંથના પવિત્ર ગ્રંથો (જે બધા મરાઠીમાં લખાયેલા છે તે) નો પ્રવેશ પણ પંજાબમાં થયો. પરિણામે આ ધર્મગ્રંથના અધ્યયનને માટે પંજાબી મહાનુભાવી લોકો મરાઠી ભાષાનું અધ્યયન કરવા લાગ્યા. આજ સુધી ઉત્તર હિંદુસ્તાનમાં જ્યાં જ્યાં મહાનુભાવપંથના લોકો છે ત્યાં ત્યાં ધર્મભાષા તરીકે મરાઠીનું જ્ઞાન સંપાદિત કરવામાં આવે છે. પંજાબના મહાનુભાવી લોકોએ તો મરાઠી ભાષામાં કેટલાક ગ્રંથો પણ રચ્યા છે. પંજાબ પછી

કાશ્મીર અને ત્યારપછી અફઘાનિસ્તાન સુધી પણ મહાનુભાવપંથના મઠો આજે વિદ્યમાન છે. કાબૂલ તથા કન્દહારમાં મહાનુભાવપંથના મઠો તથા શ્રી કૃષ્ણ મંદિર આજે પણ છે એમ મારા એક પંજાબી મહાનુભાવી મિત્રે કહ્યું હતું. મરાઠી ઉપરાંત હિંદી પંજાબી વગેરે ભાષાઓમાં પણ આ પંથના સાહિત્યની નિર્મિતિ થઈ છે. જૈન ધર્મના પ્રાગ્લ્યને લીધે ગુજરાતમાં આ પંથનો પ્રચાર બહુ થયો નહિ. મધ્ય હિંદુસ્તાનમાં આ પંથ ઠીક પ્રમાણમાં ફેલાયો છે. ભાષાશાસ્ત્રીઓની દૃષ્ટિથી મહાનુભાવ સાહિત્યનો અભ્યાસ બહુ જ ઉપયોગી છે. અત્યાર સુધી મરાઠી સાહિત્યમાં એમ મનાતું હતું કે જ્ઞાનેશ્વર તથા મુકુન્દરાજ આ મરાઠીના પહેલવહેલા લેખકો છે, પણ મહાનુભાવ સાહિત્ય ઉપલબ્ધ થયા પછી એ માન્યતા ખોટી પડે અને મહાનુભાવ સાહિત્ય એ મરાઠી ભાષાનું આદ્ય સાહિત્ય એમ આજે સૌ મહારાષ્ટ્રીય વિદ્વાનો રવીકારવા લાગ્યા છે. મહાનુભાવ પંથમાં ધાર્મિક તથા લૌકિક સાહિત્ય બહુ જ સમૃદ્ધ હતું, પણ તેની મરાઠી સાહિત્યાભ્યાસીઓને ખબર પણ હતી નહિ. એનું કારણ એ હતું કે મહાનુભાવપંથીઓએ પોતાનું સાહિત્ય અત્યંત ગુપ્ત રાખ્યું હતું એટલું જ નહિ, પણ આ બધું સાહિત્ય અનેક સાંકેતિક લિપિઓમાં લખાયેલું હતું. આ સાંકેતિક લિપિઓની કૂંચી સૈકા સુધી પંથ બહારના કોઈ પણ માણસના હાથમાં આવી ન હતી. ભાગ્યવશાત્ હામરાષ્ટ્રના પ્રખ્યાત ઇતિહાસાચાર્ય શ્રી. વિ. કા. રાજવાડેના હાથમાં કેટલાક મહાનુભાવ ગ્રન્થો ( સાંકેતિક લિપિમાં લખાયેલા ) આવ્યા અને તેમણે કેવળ પોતાની પ્રતિભાના બળે લિપિનું રહસ્ય જાણી લીધું. ત્યારથી મહાનુભાવપંથ, તેના મહંતો, સંસ્થાપકો, અનુયાયીઓ, તેનું વિશાળ સાહિત્ય એ બાબતોમાં વધારે ને વધારે માહિતી બહાર આવવા લાગી. અને હાલ તો તે પંથના કેટલાક મહંતોએ પણ પોતાનું ગુપ્ત સાહિત્ય અભ્યાસકોને માટે ખુલ્લું રાખવાનું ઔદાર્ય બતાવ્યું છે. તેથી હવે આ સાહિત્યનો અભ્યાસ કરનાર ધણા વિદ્વાનો મહારાષ્ટ્રમાં મોજૂદ છે. એ પંથના સાહિત્યનો અભ્યાસ આ રીતે બહુ જ ઉપયોગી થઈ પડ્યો છે. સંવત્ ૧૨૦૦ના અરસામાં મરાઠીમાં સુંદર ગદ્ય લખાતું હતું એ વાત મહાનુભાવ સાહિત્ય પ્રકટ થયા પછી જ લોકોની નજરે આવી. વળી સાતસે વરસ પૂર્વેના સાહિત્યના અભ્યાસથી સમાજશાસ્ત્રીઓને પણ અપૂર્વ ખાદ્ય મળી આવે છે. પંથના સંસ્થાપક ચક્રધરની દૈનિક ‘લીલા’ તેમની હયાતીમાં જ તેમના શિષ્યોને હાથે અત્યંત ઝીણવટથી લખાઈ છે. તે ઉપરથી અનેક પ્રકારની મનોરંજક માહિતી મળી આવે છે. મારી માહિતી પ્રમાણે એક પંથના

સંસ્થાપક વિષે આટલી ઝીણી માહિતી દુનિયાના કોઈ પણ પંથના ઇતિહાસમાં મળતી નથી. ચક્રધરના જીવનની દરેક દિવસની હકીકત વાંચતાં વાંચકોને Boswell's Johnsonનું સ્મરણ થયા વિના રહેતું નથી.

આમ આ મહાનુભાવ પંથ, પ્રથમ હિંદુ ધર્મમાં સુધારો કરવાના ઉદ્દેશથી અને હિંદુઓને પરમધર્મમાં જતા અટકાવવાને માટે સ્થાપન કરવામાં આવ્યો; અને આ પંથે પોતાનું ઇષ્ટ કાર્ય સેકડો વર્ષો સુધી અખંડ રીતે કર્યું પણ ખરું. પણ જાતિભેદ એ હિંદુધર્મનું વૈશિષ્ટ્ય માનનાર લોકોને મહાનુભાવ પંથનું “જાત-પાત-તોડક” કાર્ય મુદ્દલ ગમ્યું નહિ. તે વખતના હિંદુધર્મના no-changers-ના ફેરવાલાઓ તેથી આ પંથ ઉપર બહુ જ નારાજ થયા અને તેઓએ આ પંથની અપ્રતિષ્ઠા થાય એવું લખાણ લખવા માંડ્યું. પંથમાં સ્ત્રીઓને સંન્યાસદીક્ષા આપવામાં આવે છે એ વાત હિંદુધર્મમાર્તંડોને ન ગમી. અસ્પૃશ્યતા દૂર કરવાનો યત્ન આ પંથના આચાર્યોએ કર્યો, તેથી પણ તે વખતના ચુસ્ત સનાતનીઓ ભારે ઉશ્કેરાઈ ગયા. આ બધાનું પરિણામ એ આવ્યું કે મહાનુભાવપંથને વિષે ધણા ખોટા ગ્રહો લોકોમાં બંધાયા. તેના સંસ્થાપક ચક્રધર ચાંડાલિની સાથે વિવાહ કર્યો હતો એવી હડહડતી જૂઠી વાતો તેને વિષે ફેલાવવામાં આવી. મહાનુભાવ શબ્દનો અપભ્રંશ મરાઠીમાં “માનભાન” થયો છે. અને તે શબ્દ ઢોંગી, દુષ્ટ એ અર્થમાં આજે ભાષામાં રૂઢ થઈ બેઠો છે! ખરું જોતાં મહાનુભાવપંથ અહીંના સ્વામિનારાયણ પંથની માફક માત્ર એક વૈદિક ધર્માનુયાયી ધર્મસુધારક પંથ છે. તેથી તે પંથ વિષેનો તીવ્ર દ્વેષ ખરેખર અન્યાયમૂલક છે એમ મને લાગે છે.

મહાનુભાવ પંથના ‘મહાત્માપંથ’, ‘જયકૃષ્ણીયપંથ’, ‘અચ્યુતપંથ’ એવાં ધણા નામાંતરો છે, તોપણ “મહાનુભાવપંથ” એ જ નામ સૌથી વધારે પ્રસિદ્ધ છે.

# સ્મૃતિકાળની સંસ્કૃતિ<sup>x</sup>

શ્રી. પ્રહ્લાદ ચં. દીવાનજી

એમ. એ., એલએલ. એમ.

સરમાનનીય પ્રમુખ મહાશય અને સદ્ગૃહસ્થો !

આપની સમક્ષ આજે જે વિષય ઉપરના મારા વિચારો રજૂ કરવાનો છું તેને હું નીચે જણાવેલા દશ વિભાગોમાં વહેંચી નાંખું છું. તે વિભાગો આ છે:

(૧) વિષયસ્ફોટ; (૨) 'સ્મૃતિ' શબ્દનો અર્થ; (૩) સ્મૃતિકાળની મર્યાદાઓ; (૪) 'સંસ્કૃતિ' શબ્દનો અર્થ અને પ્રકૃતકાળની સંસ્કૃતિના જ્ઞાન માટેનાં સાધનો; (૫) તે સંસ્કૃતિનું મૂળ અને તદન્તર્ગત આદર્શ; (૬) તે આદર્શમાં કાળક્રમે પેઢેલાં વ્યભિચારી તત્ત્વો; (૭) સ્મૃતિકાળમાં તે આદર્શને સજીવન કરવા માટે ધડેલી યોજના; (૮) તેનાં આવેલાં પરિણામો; (૯) તે ઉપરથી આપણે લેવાનો બોધ અને (૧૦) હાલની પરિસ્થિતિમાં આપણું કર્તવ્ય અને તેની મૂળ આદર્શ ઉપર થનારી અસર.

(૧) વિષયસ્ફોટ:—મનુસ્મૃતિ પ્રમાણે ધર્મનાં મૂળ ચાર છે; (૧) શ્રુતિ (૨) સ્મૃતિ (૩) સદાચાર (૪) સ્વસ્ય આત્મનઃપ્રિયમ<sup>૧</sup>. તેમાંથી છેલ્લા બેનું સાહિત્ય હોઈ શકે નહિ, તેથી હિન્દના ધાર્મિક સાહિત્યના મુખ્ય બે વિભાગ પડે છે: (૧) શ્રુતિ અને (૨) સ્મૃતિ. કેટલાક કાળ પછી તેમાં (૩) પુરાણોનો ઉમેરો થયેલો<sup>૨</sup>. વળી થોડા વખત પછી તેમાં (૪) ટીકાઓ, સ્મૃતિસંગ્રહો અને નિબંધોનો ઉમેરો થયેલો; પરંતુ તે સ્વતંત્ર સાહિત્ય ન હોવાને લીધે પ્રથમ ત્રણ વિભાગોના જ અન્થો સનાતનધર્માનુયાયી પ્રજામાં ધર્મપ્રતિપાદક અન્થો ગણાય છે. તેથી જ પ્રત્યેક ધાર્મિક કાર્ય માટે સંકલ્પ કરતી વખતે શ્રુતિસ્મૃતિપુરાણોક્તપુણ્યફલાશ્રાવ્યર્થમ્ એ પ્રયોજનનો ઉદ્દેશ્ય કરવામાં આવે છે.

<sup>x</sup> ગુજરાત સાહિત્યસભા તરફથી તા.૧૬-૧૦-૩૮ના રોજ અપાયેલું લાખણ

૧ મનુસ્મૃતિ ૨. ૧૨.

૨ ચામુણ્યસંહ્યા સ્મૃતિ ૧. ૩.

૨. આ ચાર સાહિત્ય વિભાગોમાંનો બીજો ‘સ્મૃતિ’ નામનો છે. તે વિભાગનું સાહિત્ય જે કાળમાં રચાયું હશે, એમ અનુમાન થઈ શકે છે, તે કાળમાં આર્યસંસ્કૃતિ કેવી હોવા વિષે જે અનુમાન થઈ શકે છે, તે અનુમાન વ્યાખ્યાનનો વિષય છે.

(૨) ‘સ્મૃતિ’ શબ્દનો અર્થ:—સ્મૃતિઓની કયા કાળમાં રચના થઈ હશે, તે નક્કી કરવું જરૂરનું છે જ. પરંતુ તે નક્કી કરતાં પહેલાં “સ્મૃતિ” એટલે શું એ નક્કી કરવું આવશ્યક છે. આ માટે પ્રથમ “શ્રુતિ” શબ્દનો અર્થ જાણવાની આવશ્યકતા રહે છે. સમગ્ર વૈદિક સાહિત્યને માટે એ “શ્રુતિ” શબ્દ પ્રયુક્ત છે. એનો શબ્દાર્થ સ્પષ્ટ છે. મનુ પણ કહે છે:—શ્રુતિસ્તુ વેદો વિજ્ઞેયઃ । અતિપ્રાચીન મહર્ષિઓને સમાધિસ્થ દશામાં જે મંત્રો ત્રિદાકાશમાં દષ્ટિગોચર થયેલા તે તેઓએ પોતપોતાના શિષ્યોને, તે શિષ્યોએ પોતાના શિષ્યોને, એ પ્રમાણે માત્ર શ્રુતપરંપરાથી જે મંત્રો ઊતરી આવેલા તે વેદોને “શ્રુતિ” કહેવામાં આવે છે. પ્રથમ વેદ એક જ હતો; પરંતુ વેદવ્યાસે તેના ઋક્, યજુસ્, સામ અને અથર્વ એવા ચાર વિભાગો કર્યા હતા, એવા ઉદ્દેશથી કે દરેક બ્રાહ્મણને બધો વેદ શીખવાની જરૂર ન રહે; પરંતુ યજ્ઞોના અનુષ્ઠાનમાં પોતાને હોતા, અર્ચ્યું વગેરે નામોથી જે કર્મમાં પારંગતતા સંપાદન કરવાની ઇચ્છા હોય તેના લગતા મંત્રો જ શીખી લે. આથી કાર્યક્રમે એવી પ્રથા જ પડી ગઈ કે દરેક વેદના જુદા જુદા બ્રાહ્મણો જ હોય છતાં “દ્વિવેદી” “ત્રિવેદી” “ચતુર્વેદી” એ આડનામો સ્વયં છે તે પ્રમાણે કેટલાક બે, ત્રણ કે ચાર વેદ પણ શીખતા હશે. વળી તે તે વેદનાં બ્રાહ્મણો એટલે તે ઉપરની ટીકાઓ અને તેમાં આરણ્યકો અને તેમાં ઉપનિષદોનો પણ સમાવેશ શ્રુતિશાસ્ત્રમાં થાય છે. સ્મૃતિ એ જુદી જ જાતનું સાહિત્ય છે. આ ‘સ્મૃતિ’ શબ્દ બે જાતના સાહિત્યને માટે વપરાય છે. ૧. વિસ્તૃતાર્થ જેમાં ઋષિપ્રણીત કોઈ પણ ગ્રંથનો સમાવેશ થાય છે. આ અર્થમાં ધર્મસૂત્રો સ્મૃતિ છે, એટલું જ નહિ પણ ભગવદ્ગીતા<sup>૧</sup> અને પાંતજલ યોગશાસ્ત્ર તેમ જ સાંખ્યશાસ્ત્રને પણ “સ્મૃતિ” કહેવામાં આવે છે.<sup>૨</sup> આ અર્થમાં “સ્મૃતિ” શબ્દનો અર્થ ભગવાન શંકરાચાર્યે વધુ સ્પષ્ટ કર્યો છે.<sup>૩</sup>

૧. બ. સૂ. ૩. ૪. ૩૮ ઉપરનું શાંકરભાષ્ય  
(નિ. સા. આવૃત્તિ પૃ. ૯૦૭).

૨. એજન ૨. ૧. ૧ અને તે ઉપરનું શાંકરભાષ્ય, તેમજ ૨. ૧. ૩ પરનું ભાષ્ય  
(પૃ. અનુક્રમે ૪૩૩ અને ૪૩૮).

૩. એજન ૨. ૧. ૧ પરનું શાંકરભાષ્ય (પૃ. ૪૩૩),

સ્મૃતિષ્વ તન્ત્રાહ્યા પરમર્ષિપ્રણીતા શિષ્ટપરિગૃહીતા । અન્યાશ્ચ તદનુસારિણ્યઃ સ્મૃતયઃ॥  
આના ઉપર બ્યાખ્યાન કરતાં વાચસ્પતિ કહે છે: તન્ત્ર્યતે વ્યુત્પાદ્યતે મોક્ષસા-  
ધનમનેનેતિ તન્ત્રમ્ । તદેવાહ્યા યસ્યા: સા સ્મૃતિસ્તન્ત્રાહ્યા પરમર્ષિણ  
કપિલેનાદિવિદુષા પ્રણીતા । અન્યાશ્ચાસુરિપૃચ્ચશિષ્ણાદિપ્રણીતા: સ્મૃતયસ્તદનુસારિણ્યઃ ।  
ન સ્વસ્વમૂષાં સ્મૃતીનાં મન્વાદિસ્મૃતિવદન્યોઽવકાશઃ શક્યો વદિતુમૃતે મોક્ષ-  
સાધનપ્રકાશનાત્ ॥

આમાંથી જ “સ્મૃતિ” શબ્દનો ખીજો સંકુચિત અર્થ કલિત થાય છે.  
તે એ કે ‘જે શાસ્ત્ર મોક્ષસાધનના પ્રકાશન માટે નહિ, પરંતુ ધર્મના  
પ્રતિપાદન માટે જ રચવામાં આવેલું હોય તે પણ “સ્મૃતિ” જ કહેવાય.  
આ અર્થમાં મનુ “સ્મૃતિ” શબ્દને “ધર્મશાસ્ત્ર” શબ્દના પર્યાય તરીકે  
ગણે છે.<sup>૧</sup>

આ સંકુચિત અર્થમાં પણ સ્મૃતિસાહિત્યના બે વિભાગ છે: ૧. ધર્મ-  
સૂત્રો, ગૌતમ, બૌધાયન, આપસ્તંબ, હિરણ્યકશિન, વસિષ્ઠ વગેરેનાં, ગદ્ય-  
પદ્ય મિશ્રિત, મુખ્યત્વે સૂત્રાત્મક અને ગાથાઓથી ઉદાહૃત. ૨. સ્મૃતિઓ જ  
માત્ર, મનુ, યાજ્ઞવલ્ક્ય, હારિત, શંખ, લિખિત, વિષ્ણુ, નારદ વગેરે માત્ર  
શ્લોકબદ્ધ ભાષામાં રચાયેલી, વાલ્મીકિના રામાયણ પછીની.

“શ્રુતિ” અને “સ્મૃતિ” વચ્ચેનો ભેદ સ્પષ્ટ સ્વરૂપે વેદવ્યાસના  
નીચેના વચનથી સ્પષ્ટ થાય છે:

સ પૃષ્ઠઃ સ્મૃતિમાન્ સ્મૃત્વા સ્મૃતિં વેદાર્યમમિતામ્ ।

ઉઘાત્વાય પ્રસન્નાત્મા મુનયઃ શ્રૂયતામિતિ ॥<sup>૨</sup>

આમ સ્મૃતિઓ ઋષિઓએ સ્મરણ કરીને લખેલી છે, અને તેમાં વેદના  
અર્થનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.

“સ્મૃતિ” શબ્દમાં એક ખીજું અંગ સમાવિષ્ટ થાય છે, તે જોવા  
જેવું છે. આપણે સૌ સારી પેઠે જાણીએ છીએ કે મહાભારત એ  
“ધૃતિહાસ” કહેવાય છે. શાંતિપર્વ અને આનુશાસનિકપર્વમાં ભીષ્મ  
પિતામહે યુદ્ધ પછી યુધિષ્ઠિરને થયેલી ગ્તાનિ દૂર કરવા માટે ધર્મ સમગ્રવ્યો  
છે. તેમાં એટલી સ્મૃતિઓ, એટલા ધર્મશાસ્ત્રગ્રન્થો, અને અર્થશાસ્ત્ર-  
ગ્રન્થોના આધાર લીધા છે અને ધર્મના વિષય ઉપર વિશેષ કરીને રાજધર્મ  
ઉપર એટલા દેશકલોચિત અભિપ્રાયો આપ્યા છે અને મહાભારતનાં ખીજાં

૧. મ. સ્મૃ. ૨. ૧૦ (અ. પ્રેસ. પૃ. ૪૮).

૨. બ્રાહ્મસ્મૃતિ ૧. ૨ (આનંદાશ્રમ સંસ્કૃત ગ્રન્થમાળા અંક ૪૮, પૃ. ૩૫૭).

પર્વોમાં પણ પાંડવો અને કૌરવોનાં ચરિત્રોને અંગે ધર્મધર્મનો એટલો બધો વિચાર કરેલો છે કે તે પણ ધર્મશાસ્ત્રનો એક મહાન ગ્રંથ થઈ પડ્યો છે. અને બાદરાયણનાં સૂત્રો જોતાં એ વસ્તુ સ્પષ્ટ પણ થાય છે કે તેમાં ભગવદ્ગીતા વગેરેને “સ્મૃતિ” તરીકે સ્વીકારવામાં આવેલ પણ છે.

રામાયણ એ એક બીજો “ઇતિહાસ” ગ્રંથ છે. તેમાં પણ તત્કાલીન ધર્મશાસ્ત્રો અને અર્થશાસ્ત્રોના નિયમો અને પ્રચલિત રૂઢિઓ પ્રતિબિંબિત થયેલી છે; તેથી જોકે તે સ્પષ્ટપણે ધર્મશાસ્ત્ર નથી, છતાં આર્યપ્રજ્ઞના આદર્શ-જીવનમાં તે ધણો ભાગ ભજવતો હોવાથી તે પણ ધર્મશાસ્ત્રનો એક ગ્રંથ ગણાઈ ચૂક્યો છે.

સ્મૃતિ ગ્રંથો અનેક ઋષિઓના પ્રયોજેલા મળે છે. એથી કેટલાંક વિધાનોમાં નિર્ણયાત્મક ખુલાસો આપવાના વિષયમાં ભારે મુશ્કેલી ઊભી થાય છે. આ મુશ્કેલી અત્યારની જ નથી, પ્રાચીનકાળમાં પણ એવી સ્થિતિ હતી. વ્યાસનું નીચેનું અવતરણ જુઓ:

तर्कोऽप्रतिष्ठः स्मृतयो विमिश्रा नैको ऋषिर्वस्य मतं प्रमाणम् ।

ધર્મસ્ય તત્ત્વં નિહિતં ગુહ્યાર્યાં મહાજનો યેન ગતઃ સ પન્થાઃ ॥

એ મુશ્કેલીઓ કેવી રીતે દૂર કરવી તેને લગતા વિશેષ નિયમો નથી, પરંતુ મીમાંસાશાસ્ત્રના નિયમો તેને લાગુ કરવાની પદ્ધતિ ન્યારથી ટીકાઓ અને નિબંધો લખાતા થયા ત્યારથી ચાલુ છે.

(૩) સ્મૃતિકાળની મર્યાદાઓ:—અત્યારે જે સ્મૃતિગ્રંથો મળે છે, તે જોકે તેટલા પ્રાચીન નથી, પણ મૂળ જે માનવધર્મશાસ્ત્ર હતું તે ધણું પ્રાચીન હતું. અત્યારની જે મનુસ્મૃતિ મળે છે, એ મનુના શિષ્ય બૃહુની રચેલી છે. તેનો મુખ્ય આધાર માનવધર્મશાસ્ત્ર ઉપર હોવાની શક્યતા છે. આ વિષયમાં ડૉ. બ્યૂલર, મેક્સમ્યૂલર, કાણે વગેરેએ પુષ્કળ ચર્ચા કરી અમુક અમુક મતોની સ્થાપના કરી છે. The Source of Legal Obligation,<sup>૧</sup> એ શીર્ષક નીચે લખેલા અને નાગપુરમાં ભરાયેલી ૧૩મી દિલોસોફિકલ કોન્ફ્રેસ આગળ વંચાયેલા મારા નિબંધમાં આ વિષય ઉપર મેં વિસ્તૃત ચર્ચા કરેલી છે.

ધર્મશાસ્ત્રો એ મૂળ કલ્પસૂત્રોની અંતર્ગત હતાં. તે કલ્પસૂત્રગ્રંથોનાં પાછળથી શ્રૌત, ગૃહ્ય અને ધર્મસૂત્રો એવા વિભાગો થયેલા છે. આ વિભાગો તદ્દન નિરાળા નહિ, પરંતુ એકબીજાના પ્રદેશ ઉપર આક્રમણ કરતા છે.

૧. Proceedings of the Thirteenth Ind. Philo. Congress. pp. 49-94, at 55-56.

સૂત્રો માટે એમ કહેવાય છે કે વેદની જેટલી શાખાઓ હતી, તેટલાં તે હતાં.<sup>૧</sup> આ સૂત્રોમાં પ્રાચીનમાં પ્રાચીન ગૌતમસૂત્ર ઇ. સ. પૂર્વે ૭મી શતકમાં રચાયેલું મનાય છે, અને અર્વાચીનમાં અર્વાચીન વાસિષ્ઠધર્મસૂત્ર પણ ઇ. સ. પૂર્વે ૩મી સૈકાની પછીનું તો નથી જ. આથી જે સ્મૃતિકાળ વિષે નિર્દેશ કરવાનો છે, તેનો આરંભ ઇ. સ. પૂર્વે ૨મી સૈકામાં થયેલો હોવો જોઈએ એમ અનુમાન થાય છે.

એ ઇ. સ. પૂર્વેનો બીજો સૈકા એટલે મૈર્યસામ્રાજ્યની પડતી અને તેના ભાગલા થવાનો કાળ. ઇતિહાસરે કહે છે કે અશોકના મરણ પછી એટલે ઇ. સ. પૂ. ૨૩૨ પછી મગધની ગાદી ઉપર ૫૦ વર્ષમાં સાત રાજા ચઢી ગયા. તેઓમાંના છેલ્લા બૃહદ્રથને મારીને તેનો સેનાપતિ પુષ્યમિત્ર ગાદી ઉપર બેઠો અને તેણે શુંગવંશની શરૂઆત કરી. (ઇ. સ. પૂ. ૧૮૫). તેણે બૌદ્ધ રાજાઓના વખતમાં જે ધાર્મિક ગેરવ્યવસ્થા ચાલતી હતી, તેનો પણ અંત આણ્યો અને પુનર્વ્યવસ્થા સ્થાપી. મનુસ્મૃતિ પહેલાં બીજી કેટલીક માત્ર ધાર્મિક દૃષ્ટિએ રચાયેલી અંગિરસ, અત્રિ, ગોબિલ, યમ, શાતાતપ, શંખલિખિત, સંવર્ત વગેરે સ્મૃતિઓ હતી; પરંતુ તેમાંથી કેટલીકમાં માત્ર પ્રાયશ્ચિત્ત, અગર માત્ર આચાર, અગર એ બંનેને લગતા નિયમો છે. કેટલીકમાંથી વ્યવહારને લગતા કોઈક કોઈક નિયમો મળી આવે છે; પરંતુ તે બહુ જ થોડા અને ગૌણ છે.

આ સ્મૃતિઓમાં ભૃગુપ્રણીત “મનુસ્મૃતિ” એ જ સૌથી પહેલી સ્મૃતિ છે કે જેમાં બધા વર્ણો અને બધા આશ્રમો, અને તેને લગતા આચાર, વ્યવહાર અને પ્રાયશ્ચિત્ત, એ બધા વિષયોને લગતા નિયમો છે. આ સ્મૃતિ પુષ્યમિત્રના સમયમાં ખાસ રચાયેલી હોય એ બનવા જોગ છે; કારણકે વર્ણાશ્રમધર્મ તે વખતે ફરીથી ચાલુ કરવાનો હતો. આથી જ સ્મૃતિકાળનો આરંભ ૨મી સૈકામાં ભૃગુપ્રણીત મનુસ્મૃતિ રચાઈ ત્યારથી થયો એમ માનવાને સખળ કારણ છે.

આ પ્રમાણે જે સ્મૃતિરચના શરૂ થઈ, તે ઇ. સ. પછીના આઠમા સૈકા સુધી ચાલી હોય એમ જણાય છે; કારણકે ઇતિહાસ કહે છે કે શુંગવંશનો અમલ ઇ. સ. પૂર્વે ૧૮૫ થી ૭૩ લગી રહ્યો હતો.<sup>૨</sup> શુંગવંશના છેલ્લા રાજા

૧. પ્રજ્ઞ. સ્મૃ. ૬ (આ. સં. ગ્ર. અં. ૪૮, પા. ૯૦)

૨. Ancient Indian History and Civilization by B. C. Majumdar, Ch. II. pp. 141-45.

૩. તેજ, પા. ૧૪૫.



દેવજીતિને તેના અમાત્ય વસુદેવે માર્યો હતો અને પોતાના ગોત્રના નામને કબ્જવંશ સ્થાપ્યો હતો. તે વંશનો અમલ ૪૫ વર્ષ રહ્યા અને ઇ. સ. પૂર્વે ૨૭માં આંધ્ર રાજા શિશુકે તેના છેલ્લા રાજા સુશર્મનનો પરાજય કરીને આંધ્ર સામ્રાજ્યની શરૂઆત કરી હતી.<sup>૧</sup> આ આંધ્રવંશનો અમલ ઇ. સ. ૨૨૫ લગી ચાલ્યો હતો, જોકે તેમની સત્તા શક લોકોના આક્રમણને લીધે ઇ. સ.ની શરૂઆતથી નબળી પડી ગઈ હતી. ઇ. સ. ૨૨૫થી ૩૨૦ લગીમાં મગધમાં કોની સત્તા ચાલતી હતી તે બાબતમાં સ્વ. કે. પી. જયસ્વાલના સંશોધન છતાં પણ હજી મતભેદ ચાલુ જ છે. આંધ્ર રાજ્યના પડી ભાગવા પછી ચંદ્રગુપ્ત પહેલાએ ઇ. સ. ૩૨૦માં મહારાજાધિરાજ પદવી ધારણ કરી ત્યારથી ગુપ્ત સામ્રાજ્યની શરૂઆત થઈ હતી. એ સામ્રાજ્ય સમુદ્રગુપ્તે બહુ વધાર્યું હતું. ચંદ્રગુપ્ત બીજાએ શકોની સત્તા નાબૂદ કરીને વ્યવસ્થા સ્થાપી હતી અને કુમારગુપ્ત, સ્કંદગુપ્ત, અને પુરુગુપ્તે જે રાજ્યસત્તા જળવી રાખી હતી તે પછી બુધગુપ્તના કાળમાં (ઇ. સ. ૫૦૦) હજોના આક્રમણને લીધે તૂટી.

ત્યાર પછી મગધમાં જોકે બીજા ૧૧ ગુપ્તો થઈ ગયા, તોપણ તે સામ્રાજ્યમાંથી કાઠિયાવાડમાં મૈત્રક ભટ્ટારકે, થાણેશ્વરમાં પ્રભાકરવર્ધને અને કામરૂપમાં પુષ્યવર્મને, એ પ્રમાણે પોતપોતાનાં સ્વતંત્ર રાજ્યો સ્થાપ્યાં હતાં. ગંગાલમાં એક સ્વતંત્ર રાજ્ય હતું. થાણેશ્વરમાં પાછળથી યશોવર્મન નામે રાજા થયો હતો, તેણે મિહિરકુલની સરદારી નીચેના હજોને હાંકી કાઢ્યા હતા (ઇ. સ. ૫૩૦). એનો વંશ હર્ષવર્ધનના મરણ સુધી ચાલ્યો (ઇ. સ. ૬૪૭); પરંતુ રાજ્યવર્મનના મરણ પછી તેની ગાદી કનોજમાં સ્થપાયેલી હતી. એના સમયમાં હુએન્શાંગ નામનો ચીનાઇ યાત્રાળુ હિંદમાં આવેલો અને લગભગ ૧૫ વર્ષ સુધી રહેલો. ઇ. સ.ના ૮મા સૈકાની શરૂઆતમાં કનોજની ગાદી ઉપર એક પ્રતાપી રાજા યશોવર્મન નામનો બેઠો હતો. તેણે પોતાનું રાજ્ય પૂર્વ, પશ્ચિમ અને દક્ષિણમાં વધાર્યું હતું. ઉત્તરમાં કાશ્મીરનો રાજા લલિતાદિત્ય મુક્તાપીડ પણ તેવો જ પ્રતાપી હતો. તેની જોડે સંધિ કરીને તેણે તિબેટના સૈન્યને હરાવીને હાંકી કાઢ્યું હતું; પણ પાછળથી તે બંને જ પરસ્પર લઢ્યા હતા અને લડાઈમાં યશોવર્મન મરાયો હતો અને તેનું રાજ્ય કાશ્મીરને તાબે થયું હતું (ઇ. સ. ૭૪૦). લલિતાદિત્યે માળવા અને ગુજરાત પણ સર કર્યા હતાં; પણ દક્ષિણના ચાલુક્યોની સામે તે ફાળ્યો નહોતો. આખરે તે ઇ. સ. ૭૬૦માં મરણ પામ્યો હતો. આથી આશરે ૫૦ વર્ષ અગાઉ

હિંદના ઉત્તર-પશ્ચિમ ખૂણાના સિંધ પ્રદેશમાં ખલીફ વહીદનો સરદાર મહમ્મદ કાસીમ સિંધના રાજ દાહીરને શિક્ષા કરવા માટે તે પ્રદેશ ઉપર ચઢી આવ્યો હતો અને તેને ભારી પહેલી જ વાર હિંદમાં મુસલમાની અરબરાજ્ય સ્થાપ્યું હતું. એ અરબો આગળ વધવા પ્રયત્ન કરતા હતા, પરંતુ લલિતાદિત્યે તેમને સિંધુની પૂર્વે આવતાં, માળવાના ગુર્જર પ્રતીહાર રાજા નાગભટ્ટે માળવામાં પેસતાં અને બદામીના ચાલુક્ય રાજા વિક્રમાદિત્ય બીજાએ દક્ષિણ તરફ વધતાં રોકેલા. ઇ. સ. ૭૨૫માં તેઓ કચ્છ, દાદિયાવાડમાં તો પેસી જ ગયેલા, છતાં ત્યાં કંઈ રાજ્ય સ્થાપેલાં નહિ.<sup>૧</sup>

ગુપ્ત સામ્રાજ્ય પૂર જોસમાં હતું તે વખતે વરાડની પાસે વાકાટક વંશના રાજાએ રાજ્ય કરતા. તે વંશનો ૪થો રાજા સુરસેન બીજો ચંદ્રગુપ્ત બીજાની છોકરી શ્રી. પ્રભાવતીને પરણ્યો હતો. એ વંશનો અંત પણ લગભગ ગુપ્તવંશની જોડે જ આવ્યો હતો. ત્યારપછી થોડે વખતે (ઇ. સ. ૫૫૦)માં પુલકેશી નામના ચાલુક્યે દક્ષિણમાં બીજાનપુર પાસે બદામીમાં પોતાની રાજધાની કરીને થોડો પ્રદેશ મેળવ્યો હતો; અને તે જ વંશના વિક્રમાદિત્ય બીજાએ અરબોને દક્ષિણમાં આક્રમણ કરતા અટકાવ્યા હતા. આ વંશના મહત્વનો અંત ઇ. સ. ૭૫૩માં રાષ્ટ્રકૂટોએ આણ્યો હતો. આ સિવાય દક્ષિણમાં પદ્મવોનું રાજ્ય કાંચીની આસપાસ હતું. તે વંશના સિંહવિષ્ણુએ ૬ઠ્ઠા સૈકાના અંતના ભાગમાં ચેર (કેરલ), ચૌલ, પાંડ્ય અને સીલોન સુધી પોતાની સત્તા વધારી હતી; પરંતુ ચાલુક્યવંશના પુલકેશી બીજાએ તેમના લશ્કરને સંજોડ દાર ખવરાવી હતી. આમ છતાં તેના મરણ (ઇ. સ. ૬૪૧) પછી નૃસિંહવર્મા ૧લાએ બદામીમાંથી પદ્મવોને હાંકી કાઢ્યા હતા. વિક્રમાદિત્ય પહેલાએ પોતાના બાપનું રાજ્ય થોડા જ વખતમાં મેળવ્યું હતું. તે રાજ્ય ફરી ઇ. સ. ૭૫૩ લગી ચાલ્યું હતું અને રાષ્ટ્રકૂટોએ તેનો અંત આણ્યો હતો.<sup>૨</sup>

મગધનું સામ્રાજ્ય નબળું પડ્યું ત્યારથી જેમ એક તરફથી પૂર્વમાં શુંગવંશની સત્તા બેઠી તેમ પશ્ચિમમાં એટલે વાયવ્ય ખૂણાની સરહદના પ્રાંતમાં તથા પંચબના પશ્ચિમના ભાગમાં બેકિટ્ટાના ત્રીક લોકોએ પોતાની સત્તા જમાવી હતી. તેમની રાજધાની શાકલ અથવા શિયાલકોટમાં હતી. મિલિંદા અથવા મિનેન્ડર નામના ત્રીક રાજાએ બૌદ્ધધર્મનો સ્વીકાર

૧. તેજ, પા. ૩૧૫-૬૬.

૨. તેજ, પા. ૩૬૭-૭૭.

કર્ચો હતો. મિલિંદાપન્હા નામના પાલી પુસ્તકમાંનો મિલિન્દા એ મિનેન્ડરજ છે. તેની સત્તા નબળી પડતાં પાર્થિઅન લોકોએ તે દિશા તરફથી આક્રમણ કર્યું હતું. વળી હુએયી નામની એક જંગલી પ્રજાએ શક લોકોને શાકિસ્તાનમાંથી હાંકી કાઢ્યા હતા, તેમણે પણ હિન્દ તરફ પોતાના પગલાં વાળ્યાં હતાં. અને તક્ષશિલા અને મથુરામાં પોતાનાં થાણું નાખ્યાં હતાં. મથુરાના ક્ષત્રિયો રજપૂતાના અને કાઠિયાવાડ લગી પહોંચ્યા હતા. થોડે વખતે હુએયી પ્રજાને પણ શાકિસ્તાન છોડવું પડ્યું, એટલે તે પ્રજા પણ હિન્દ તરફ આવી. આમાંનો કનિષ્ક નામનો એક મહાપ્રતાપી રાજા હતો. તેણે પુષ્પપુરની પાસે પોતાની રાજધાની સ્થાપી હતી. તેણે બૌદ્ધધર્મ સ્વીકાર્યો હતો અને તેને ધણું ઉત્તેજન આપ્યું હતું. તેનું રાજ્ય કાશ્મીર, સિંધ, ગંગાનો પ્રદેશ, રજપૂતાના અને માળવા સુધી વધ્યું હતું. એના પછી વાશિષ્ઠ, હુવિષ્ક અને વાસુદેવ એ ત્રણ રાજા થયા હતા. એ રાજ્યનો અંત આંધ્રોને લીધે આવ્યો હશે એમ અનુમાન થાય છે.

આ પ્રમાણે થોડા વખતને માટે અને થોડા ભાગમાં બૌદ્ધધર્મનો પ્રચાર વધેલો. તે સિવાય ઉપર્યુક્ત રાજ્યક્રાંતિઓ થયા છતાં બધા વંશના રાજાઓ, શુંગ, કણ્વ, આંધ્ર, શુભ, કનોજિયા, કાશ્મીરી, ચાલુક્યો વગેરે સર્વ હિંદુ હોવાને કારણે તથા શકોએ હિંદુધર્મ સ્વીકાર્યો હોવાને લીધે દેશકાલને અનુસરીને જુદી જુદી સ્મૃતિઓની રચના ચાલુ રહી હતી. મનુસ્મૃતિ પછી જે બીજી મહાન વ્યવસ્થિત અને વિસ્તૃત સ્મૃતિ રચાઈ હતી અને જેનો આધાર આજ લગી માન્ય રાખવામાં આવે છે, તે યાજ્ઞવલ્ક્યસ્મૃતિ ઈ. સ. ના ૪ થા સૈકાના અરસામાં મિથિલામાં રચાઈ હશે એમ માનવાને તેમાંથી જ કારણ મળે છે. આ યાજ્ઞવલ્ક્ય તે સતપથવાળા, જનકના ગુરુ, પ્રસિદ્ધ વિદુષી મૈત્રેયીના પતિ નહિ, પરંતુ તે નામ ધારણ કરનાર અન્ય ઋષિ હતા, એમ મારું માનવું છે. એ પણ બનવાજોગ છે કે શુભસાંત્રાજ્યની ચઢતીના કાળમાં ૪ થા સૈકામાં જ્યારે ‘ભારત’નું “મહાભારત” થયું અને ‘રામચરિત’માંથી ‘રામાયણ’ થયું, તે જ સમયમાં રાજ્યના આશ્રય નીચે તે રચાઈ હશે. પરંતુ આ સિવાય અનેક સ્મૃતિઓ ઠેઠ સાતમા-આઠમા સૈકા સુધી રચાયાં કરતી હતી. તેની એકંદર સંખ્યા ૧૩૦ થી ૧૫૦ જેટલી હાલની માહિતી પ્રમાણે થવા જાય છે. કદાચ તેથી પણ વધારે હોય. તેમાં મુખ્ય કાત્યાયન, વ્યાસ, પ્રજાપતિ, દેવલ, શંખલિખિત, હારિત, વૃદ્ધ હારિત, પરાશર, ઝૃદસ્પતિ અને નારદની

છે. આમાંની છેલ્લી ડો. બ્યુલરના અભિપ્રાય પ્રમાણે ૭ મા સૈકામાં રચાયેલી હશે. કદાચ તે હર્ષવર્ધનના આશ્રય નીચે પણ લખાયેલી હોય કારણ ગુપ્ત સામ્રાજ્ય તૂટ્યા પછી એનાજ કાળમાં સનાતનધર્મ પુનઃ સ્થાપિત કરવાના પ્રયાસો થયા હતા.

આ બધી સ્મૃતિઓમાં આચાર, વ્યવહાર, અને પ્રાયશ્ચિત્તના નિયમો જ છે. દેવલસ્મૃતિમાં માત્ર પ્રાયશ્ચિત્તનો જ વિષય ચર્ચેલો છે અને તે પણ માત્ર કોઈ પુરુષ અગર ક્ષત્રીને મ્હેન્ટ, ચાંડાલ કે દસ્યુ લોકો ઉપાડી ગયા હોય, પોતાના ઘરમાં રાખ્યાં હોય, તેમની પાસે અર્કમ કરાવ્યાં હોય અને તેથી તેઓનો ધર્મ લુપ્ત થયો હોય તો તે કયાં કયાં પ્રાયશ્ચિત્તથી શુદ્ધ થઈ શકે, તે જ વિષય માત્ર ચર્ચેલો છે. નારદ અને બૃહસ્પતિની સ્મૃતિઓ તો જાણે માત્ર વ્યવહારના ૧૮ વિભાગોને લગતા નિયમો પૂરતીજ રચાઈ હોય તેવી છે.

આથી સ્મૃતિકાળ એટલે આશરે ઇ. સ. પૂર્વે ૨ જ સૈકાથી ઇ. સ. પછી ૮ મા સૈકા સુધીનો, એટલે જ્યારથી મુસલમાનોએ હિંદમાં આક્રમણ કરવા માંડ્યાં, અનેક રાજ્યક્રાંતિઓને લીધે ગુપ્ત સામ્રાજ્ય વખતની વર્ણવ્યવસ્થા અસ્તવ્યસ્ત થઈ ગઈ અને સનાતન ધર્મનો કેટલાંક પ્રાંતોમાં લોપ થઈ ગયો અને તેના પુનરુજ્જીવનને માટે કુમારિલ, પ્રભાકર, મંડનમિત્ર, શંકર અને સુરેશ્વરે ભગીરથ પ્રયત્નો આદર્યા અને તે પ્રયત્નોના સમર્થન માટે અને ચિરસ્થાયીપણા માટે તેમના અનુયાયીઓએ ટીકાઓ લખવાનો આરંભ કર્યો ત્યારસુધીનો, કાળ છે. અત્યાર સુધીની માહિતી પ્રમાણે મેઘાતિથિની મનુસ્મૃતિ ઉપરની ટીકા તથા સુરેશ્વર અથવા વિશ્વેશ્વરની યાગવલ્ક્યસ્મૃતિ ઉપરની ટીકા ૯ મા સૈકાના આરંભમાં રચાઈ હતી. આથી સ્મૃતિકાળ એટલે તે લગભગ ૧૦૦૦ વર્ષનો ગાળો કે જેમાં બ્રાહ્મણો દેશકાળને અનુકૂળ ફેરફારો સાથેનવાં ધર્મશાસ્ત્રો રચવા માટે પોતાને સ્વતંત્ર માનતા હતા અને તે પ્રમાણે કરતા હતા. સ્વતંત્ર માનતા હતા તેમ કહેવાનું કારણ એ છે કે ધર્મને લગતા નિયમોમાં દેશકાળાનુસાર ફેરફાર કરતાં તેમને એમ બહીક નહોતી લાગતી કે તે પ્રમાણે ચાલવાથી લોક અધર્મી થઈ જશે. પ્રાયશ્ચિત્તવિભાગ જેતાં લાગે છે કે હિંદુ ધર્મનાં મૂળ દૃઢ કરવાના ઉપાયો યોજવાના વિષયમાં તેમણે નિર્દિષ્ટ કરેલી અનેક પ્રકારની છૂટછાટ એટલી દીર્ઘ દૃષ્ટિથી રચાયેલી છે કે જે તે પ્રમાણે હમણાં વર્તન કરવામાં આવે તો આપણે જે અનેક સામાજિક મુશ્કેલીઓ વેઠી રહ્યા છીએ તેનો ઝટ ઉકેલ થઈ જાય.

નિર્દિષ્ટ સ્મૃતિકાળમાં વિદેશી પ્રજાઓનાં આક્રમણ કાંઈ ઓછાં નથી થયાં. તે છતાં સનાતન ધર્મ ટકી રહ્યો તે તેમની એ દીર્ઘદષ્ટિને જ આભારી છે.

(૪) 'સંસ્કૃતિ' શબ્દનો અર્થ અને પ્રકૃત કાળની સંસ્કૃતિના જ્ઞાન માટેનાં સાધનો:—ઉપલા ૧૦૦૦ વર્ષના ગાળામાં હિન્દમાં જે સંસ્કૃતિ પ્રચલિત હતી તે કેવી હતી તે સમજાવવું અને તે ઉપરથી શો બોધ લેવા જેવો છે તે સમજાવવું તે આ વ્યાખ્યાનનું પ્રયોજન છે પરંતુ તે કરતા પહેલાં 'સંસ્કૃતિ' એટલે શું તે બરાબર સમજાવવાની જરૂર છે. એ શબ્દ દેખીતી રીતે સંસ્કૃત ધાતુને ક્તિ પ્રત્યય લાગ્યાથી થયેલું ક્રિયાવાચક નામ છે. વળી સંસ્કૃત ધાતુ પણ કૃ એ શુદ્ધ ધાતુને સમ્ ઉપસર્ગ લાગ્યાથી થયેલો વિકૃત ધાતુ છે. તેમાં સમ્ નો અર્થ સમ્યક્ અથવા સમન્તાત્ (બરાબર અથવા બધી તરફથી) છે. તેથી 'સંસ્કરણ' એટલે બરાબર (પૂર્ણ) કરવાનું અથવા બધી તરફથી (પૂર્ણ) કરવાનું કૃત્ય અને 'સંસ્કૃતિ' એટલે જે ક્રિયાથી તે થઈ શકે તે ક્રિયા; અર્થાત્ અમુક સ્વરૂપ જે પૂર્ણ માનવામાં આવતું હોય તે આપવા માટે જે ક્રિયા કરવામાં આવે તે. જ્યારે તે શબ્દ કોઈ પ્રજાના સંબંધમાં વાપરવામાં આવે છે ત્યારે તેનો અર્થ 'કોઈએક વિશિષ્ટ જાતની કેળવણી કે જેથી તે પ્રજાના આચારવિચારમાં અમુક જાતનું વલણ આપોઆપ આવે' તે થાય છે. આમાં રહેણીકરણી, રીતભાત, વિચારસરણી અને ભાષાનો પણ સમાવેશ થાય છે.

'સંસ્કૃતિ' શબ્દનો આવો અર્થ હોવાને લીધે મનુષ્ય જાતિઓમાંના જુદા જુદા ભેદપરત્વે અને એક જાતિની સંસ્કૃતિમાં પણ દેશકાળપરત્વે ભેદો સંભવે છે. કારણ કે મનુષ્ય જાતિનો શો આદર્શ હોવો જોઈએ અને તે આદર્શને પહોંચવા માટે કયા કયા સંસ્કાર આપવાની જરૂર છે એ ખાતરમાં મતભેદને પુષ્કળ અવકાશ છે. વાસ્તવિક રીતે પરિપૂર્ણતા સર્વશે તો પરમાત્મામાં જ સંભવી શકે અને તેનામાં તો તે સ્વતઃસિદ્ધ જ છે, તેને કોઈ સંસ્કાર આપવાની જરૂર નથી અને જરૂર હોય તોપણ તેનાથી કોઈ તત્ત્વ શુદ્ધતર ન હોવાને લીધે તેને કોઈ સંસ્કાર આપી શકે નહિ; ઊલટું તે પોતે જ સંસ્કાર માત્રનું પરમ ધ્યેય બની રહે છે. તેના સ્વરૂપ વિષેના ખ્યાલ સર્વ મનુષ્યને સદાકાળને માટે એક સરખો હોઈ શકે નહિ, કારણ કે મુઠે મુઠે મતિભિન્ના એ જો કે સર્વશે ખરું નથી તોપણ સમાજ-નેતાઓ, શિષ્ટો, સુશિક્ષિતોને માટે તો તે ખરું જ છે, એમ આપણો અનુભવ કહે છે. ગમે તેવા સંસ્કાર આપવામાં આવે તોપણ દરેક મનુષ્ય

જીવનમાં તેની પ્રકૃતિ થોડો ઘણો ભાવ ભજવ્યા વગર રહેતી નથી જ. તે છતાં તે મનુષ્યને અમુક જાતના સંસ્કાર મળ્યા હોય તો જો કે તે પ્રમાણે કદાચ તે પૂર્ણપણે વર્તી શકે નહિ તોપણ તેની પ્રકૃતિમાં રહેલી કમજોરતા તેના વર્તનથી ખીજાને દેખાઈ ન આવે એટલી ખબરદારી જે રાખી શકે તે મનુષ્ય પણ સંસ્કારી મનુષ્ય તરીકે પોતાની પ્રતિષ્ઠા જમાવી શકે છે. દરેક સમાજના નેતા પોતાના સમાજના દરેક અંગને આ સ્થિતિએ પહોંચાડવા માટે પોતાના જ્ઞાન, અનુભવ અને વિચારની મદદથી કોઈક યોજના ધરી જ કાઢે છે અને પોતાની સત્તાનો ઉપયોગ કરીને તેને અમલમાં મૂકે છે. કેટલીક વખતે કોઈ સમાજનું વિશિષ્ટ અંગ પોતાના વ્યક્તિપ્રભાવથી અથવા સમૂહબળથી એક જાતની સંસ્કૃતિમાં માનનારા ઉપર વિજય મેળવી તેમને દબાવી અથવા તેમનો નાશ કરી પોતાના વિચાર પ્રમાણેની સંસ્કૃતિ ચાલુ કરે છે. આ પ્રમાણે હાલ જેમ ફેસિઝમ ઉર્ફે નાઝિઝમ, કોમ્યુનિઝમ અને ક્રિપ્ટોલિઝમ ઉર્ફે કમ્પીરિયલિઝમ એ જુદા જુદા ધ્યેય ઉપર રચાયેલી સંસ્કૃતિઓ વચ્ચે ધર્ષણ પણ થાય છે અને એકનો વિજય અને ખીજોનો પરાભવ પણ થાય છે તેમ દરેક કાળે બનવા મંભવ છે. પરંતુ તે ઉપરથી એક જાતની સારી અને બીજી જાતની નહારી એમ કહી શકાય નહિ, કારણ કે એક જાતની સંસ્કૃતિથી મનુષ્યના એક જાતના ગુણો ખીલી નીકળે છે અને બીજી જાતનીથી બીજી જાતના ખીલી નીકળે છે અને પ્રત્યેકથી કાંઈ ને કાંઈ ખામીઓ તો રહી જાય છે જ. છતાં એટલું તો ખરું જ કે મનુષ્યના અનુભવ પ્રમાણે વ્યવહારમાં અભિવ્યક્ત થતાં સનાતન અને શાશ્વત (સત્યનાં) કેટલાંક સ્વરૂપો છે તે ધ્યાનમાં રાખીને રચાયેલી જે સંસ્કૃતિ હોય, તુલનાત્મક અભ્યાસને પરિણામે જે સંસ્કૃતિનાં બીજા કાળબળને પણ સ્વાહા કરી જઈને ફરી પાછાં ઊગી નીકળે છે એમ ખાતરી થતી હોય તે સંસ્કૃતિ સર્વોત્કૃષ્ટ ગણાવવી જોઈએ, પછી ભલે કોઈ અજ્ઞાનને લીધે, કોઈ મોહને લીધે કે પૂર્વગ્રહને લીધે તે વાત કબૂલ ન કરે અથવા ભલે કોઈ વિશિષ્ટ દેશનો સમાજ તે માટેની યોગ્યતાના અભાવે તેનો અંગીકાર ન કરે.

હવે કોઈ પણ સંસ્કૃતિ તેવા સત્યના સિદ્ધાન્ત ઉપર રચાયેલી છે કે કેમ તે તેમાં અન્તર્ગત આદર્શ ઉપરથી સમજાય છે. માટે જે સ્મૃતિકાળની સંસ્કૃતિનું સ્વરૂપ આજનો વિષય છે તે સંસ્કૃતિ કેવા આદર્શ ઉપર રચાયેલી છે તેનો વિચાર કરવાનું પ્રાપ્ત થાય છે. પરંતુ તે તપાસતા પહેલાં તે તપાસ માટે આપણી પાસે કેટલાં સાધનો છે તેનો ખુલાસો

કરવાની જરૂર છે. અગાઉ 'સ્મૃતિ' શબ્દનો અર્થ તથા તેના કાળની મર્યાદાઓ નક્કી કરી હતી ત્યારે કહેવામાં આવ્યું હતું તે પ્રમાણે જો કે અનેક રાજ્યક્રાંતિઓને લીધે અને પરધર્મીઓનાં હિન્દ ઉપરનાં અનેક આક્રમણોને લીધે આપણા સાહિત્યમાંનો મોટો ભાગ નષ્ટ થઈ ગયો છે, છતાં જો નાનો ભાગ રહ્યો છે તે જોડેલા ધાર્મિક દૃષ્ટિએ ઉપયોગી છે તેટલો જ ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ પણ ઉપયોગી છે. તેથી 'સ્મૃતિ' શબ્દના અર્થમાં જે જે સાહિત્યનો સમાવેશ થાય છે તે તે સર્વ સાહિત્ય તે કાળની સંસ્કૃતિનો આદર્શ સમજવા માટે આપણને ઉપયોગી થઈ પડે છે, એટલે કે જે સ્મૃતિગ્રંથો ઉપલબ્ધ છે, તે ઉપરાંત રામાયણ અને મહાભારત એ ગ્રંથો પણ આ કામને માટે ઉપયોગી છે.

આ સિવાય સંસ્કૃત ભાષામાં ગ્રંથો રચનારા જે અનેક વિદ્વાન અને દીર્ઘદર્શી કવિઓ, ચરિત્રલેખકો, નાટકકારો, શાસ્ત્રપ્રણેતાઓ વગેરે થઈ ગયા છે તેઓમાંનો મોટો ભાગ આજ કાળખંડમાં થઈ ગયો છે. ઉદાહરણાર્થ કવિઓ પૈકી ભાસ, કાલિદાસ, ભવજૂતિ, ભર્તૃહરિ, વિશાખદત્ત, બાણ, માધ, દંડી, શ્રી હર્ષ વગેરે; કથાકાર પૈકી ગુણાદ્ય વગેરે; કાશકાર પૈકી અમરસિંહ વગેરે; વૈયાકરણી પૈકી પતંજલિ; તત્ત્વદર્શીઓ અને તત્ત્વપ્રતિપાદકો પૈકી કણ્વાદ, અક્ષપાદ, ઇશ્વરકૃષ્ણ, પતંજલિ, બાદરાયણ, ગૌડપાદ વગેરે; આયુર્વેદ ગ્રન્થકારો પૈકી ચરક, સુશ્રુત અને વાગ્બટ, જ્યોતિર્વિદો પૈકી વરાહ-મિહિર, આર્યભટ્ટ, વગેરે સર્વ આજ ૧૦૦૦ વર્ષના ગાળામાં થઈ ગયેલા હોવા જોઈ એ એમ માનવાને કારણે છે. એમની દરેકની કૃતિમાંથી તત્કાલીન સંસ્કૃતિના મૂળભૂત સિદ્ધાંતો વિષે અનેક પુરાવા મળી આવે છે. દાખલા તરીકે વૈદ્યક શાસ્ત્રનો પાયો એ સિદ્ધાન્ત ઉપર છે કે આપણું શરીર પંચમહાભૂતો એટલે કે પૃથ્વી, જળ, તેજ, વાયુ અને આકાશ એ તત્ત્વોના મિશ્રણથી થયેલું છે. આ સિદ્ધાન્ત આયુર્વેદવેત્તાઓએ તત્ત્વજ્ઞાનના ગ્રંથો ઉપરથી લઇને આખા શાસ્ત્રની રચના તે ઉપર કરી છે. તેમ જ શરીરના આરોગ્યનો આધાર વાત, પિત્ત અને કફ એ વિકારોની સમતા ઉપર છે અને તેમાં અંદરનાં અગર બાહ્ય કારણોને લીધે વિષમતા થાય તેથી રોગ માત્ર ઉત્પન્ન થાય છે એ આયુર્વેદનો એક મુખ્ય સિદ્ધાન્ત છે. એ વિકારો તે ભૌતિક સૃષ્ટિમાં સાંખ્યશાસ્ત્ર પ્રમાણેના પ્રકૃતિના ત્રણ ગુણો સત્ત્વ, રજ્જ્ અને તમસનાં અનેક પ્રતીકો પૈકી ત્રણ પ્રતીકો છે. આવી રીતે એ સાધનોનો એક અગાધ સમુદ્ર છે. પરંતુ એ બધા સાહિત્યમાંથી સંઘોળ કરીને સ્મૃતિકાળની

સંસ્કૃતિનું ચિત્ર રજૂ કરવા માટે તો વર્ષોના અભ્યાસની જરૂર છે. તેમ જ ધર્મશાસ્ત્રો અને ઇતિહાસ ગ્રંથો સિવાયના ગ્રંથોમાંથી સંસ્કૃતિનો પૂરેપૂરો ખ્યાલ ન આવે પરંતુ તેમાંથી છટાછવાયાં ઉદાહરણો જ મળે. માટે ધર્મશાસ્ત્રો (જેમાં ગૃહ્ય સૂત્રોનો સમાવેશ થાય છે) અને ઇતિહાસ ગ્રંથો ઉપર મુખ્યત્વે કરીને આધાર રાખીને એ સંસ્કૃતિનાં મુખ્ય મુખ્ય અંગોનો ઉલ્લેખ હું રજૂ કરીશ.

(૫) તે સંસ્કૃતિનું મૂળ અને તદનતર્ગત આદર્શ:—હવે કાંઈ પણ સંસ્કૃતિની ખરી કલ્પના આવવા માટે તેનું મૂળ ક્યાં હતું અથવા તેનો પાયો શેના ઉપર રચાયેલો હતો તે જાણવાની જરૂર છે. અગાઉ જે વિવેચન થઈ ગયું તે ઉપરથી એટલું તો ધ્યાનમાં આવ્યું જ હશે કે હિંદનો સામાજિક ઇતિહાસ કાંઈ ઈ. સ. પૂર્વેના બીજા સૈકાથી શરૂ થતો નથી. તેની શરૂઆત તો કાંઈ નહીં તો ૨૦૦૦ થી ૨૫૦૦ વર્ષો પૂર્વેથી થઈ હશે એમ ચોક્કસ કહી શકાય છે. બાકી આર્યોનો ધર્મ તો સનાતન ધર્મ કહેવાય છે એટલે કે તેની પ્રથમ ઉત્પત્તિ ક્યારે થઈ હશે તે કાંઈ શોધી કાઢી શક્યું જ નથી. આર્યોની પરાપૂર્વની માન્યતા તો એવી છે કે તે અનાદિ જ છે. હિંદી—આર્યો હિંદમાં આવ્યા તે પહેલાં પણ તેઓ ઈરાની—આર્યો સાથે ભેગા રહેતા હતા એમ તેમની ભાષાઓ, ધાર્મિક ક્રિયાઓ અને માન્યતાઓમાં રહેલા સામ્ય ઉપરથી લાગે છે. તે બંને શાખાઓ છૂટી પડી તે પહેલાં પણ તેઓ જૂના ગ્રીક—આર્યોની શાખા સાથે એકત્ર હતી એવું અનુમાન વૈદિક સંસ્કૃત, પહેલવી અને જૂની ગ્રીક ભાષા વચ્ચેના તથા તેમની ધાર્મિક ક્રિયાઓ અને માન્યતાઓ વચ્ચેના સામ્ય ઉપરથી લાગે છે. હિન્દી—આર્યો અને ઈરાની—આર્યો ગ્રીક—આર્યોથી ક્યારે છૂટા પડ્યા હશે તેનો કાંઈ ચોક્કસપણે નિર્ણય કરી શક્યું નથી, તેમ હિન્દી—આર્યો અને ઈરાની—આર્યો ક્યારે છૂટા પડ્યા તે પણ નક્કી કરી શક્યું નથી અને છેવટે વૈદિક કાળની શરૂઆત ક્યારથી ગણવી તે બાબતમાં પણ પુષ્કળ મતભેદ છે. ઈ. સ. પૂર્વે ૧૦૦૦૦ થી માંડીને ઈ. સ. પૂર્વે ૧૫૦૦ લગીના લાંબા ગાળા દરમ્યાન જે વિદ્વાનને જે યોગ્ય લાગે તે વર્ષથી તેનો આરંભ માને છે; પરંતુ એટલું નિર્વિવાદપણે કહી શકાય છે કે પ્રાચીન ગ્રીસનો ઇતિહાસ શરૂ થયો તે વખતે આપણી વૈદિક સંસ્કૃતિ પૂર્ણપણે ખીલેલી હતી. એટલે આપણો રાજકીય ઇતિહાસ ન્યારથી શરૂ કરવામાં આવે છે ત્યારથી એટલે કે બુદ્ધ અને મહાવીરના કાળ (ઈ. સ. પૂર્વે



૬૫૦) પહેલાં ધણા જ લાંબા કાળ અગાઉથી એ સંસ્કૃતિનાં મૂળ હિંદના આર્ય સમાજમાં ઊડાં પેસી ગયાં હતાં. એ લાંબા ગાળા દરમ્યાન અનેક વિશ્લેષો આવેલા. તેમાંના મુખ્ય મુખ્ય તપાસતાં લાગે છે કે આધ્યાત્મિક બળની મૂર્તિસમાન વસિષ્ઠ અને શારીરિક બળની મૂર્તિસમાન વિશ્વામિત્રનાં કુળો વચ્ચે બહુ લાંબો વખત સુધી વેર ચાલેલાં અને તેને લીધે કેટલાંય બ્રાહ્મણ અને ક્ષત્રિયકુળો નષ્ટ થયેલાં. પરશુરામ અને સહસ્રાર્જુન વચ્ચે પણ એટલો બધો અંટસ પેસી ગયેલો કે લાંબા કાળ સુધી પરશુરામે અને તેના અનુયાયીઓએ ક્ષત્રિયો ઉપર વેર લીધા કરેલું; મતલબ કે ધણા ક્ષત્રિય યુવાનોને બ્રાહ્મણોએ મારી નાંખ્યા હતા અને જે કેટલાક જીવતા રહ્યા હશે તે નાસી છૂટેલા અને હિંદની બહાર જઈને વસેલા; પાછળથી નિયોગવિધિથી બ્રાહ્મણોએ ક્ષત્રિયક્ષેત્રોમાં પુત્રોત્પત્તિઓ કરેલી અને ક્ષત્રિયોના વંશો ચાલુ કરેલા; વળી તેનો બ્રાહ્મણોએ ક્ષય કરેલો; વળી દૂષાયેલા ક્ષત્રિય બાળકો મોટા થયેલા અને કેટલાક બ્રાહ્મણોએ નિયોગવિધિથી ક્ષત્રિયક્ષેત્રોમાં નવા બાળકો ઉત્પન્ન કરેલા; તે મોટા થયેલા અને વળી બ્રાહ્મણોએ તેના મોટા ભાગનો નાશ કરેલો; આમ એકવીસવાર થયેલું અને આખરે બ્રાહ્મણોનું વર્ચસ્વ સ્થાપિત થઈને વર્ણ-શ્રમધર્મની અને યજ્ઞપ્રધાન ધર્મની શરૂઆત થયેલી. એ વ્યવસ્થા અને એ પ્રકારનો ધર્મ અમુક સૈકાઓ સુધી ચાલુ રહેલાં. પરંતુ તે દરમ્યાન જેમ એક તરફથી કલ્પસૂત્રો, વ્યાકરણ, છન્દઃશાસ્ત્ર, જ્યોતિષશાસ્ત્ર, ધનુર્વેદ, આયુર્વેદ વગેરેના ગ્રંથો તેમ બીજી તરફથી તત્ત્વચિંતન અને તત્ત્વવિવેચન, યજ્ઞોને અંગે જ કાળક્ષેપ કરવા માટે અને વિદ્યાવિનોદ માટે શરૂ થયેલાં અને વૃદ્ધિગત થયેલાં, અને બ્રાહ્મણો, આરણ્યકો અને ઉપનિષદો અસ્તિત્વમાં આવેલાં અને શિષ્ય પ્રશિષ્યના વંશો દ્વારા તેનો આર્ય પ્રજામાં પ્રચાર થયેલો. કેટલાક સૈકા સુધી આવી પ્રવૃત્તિઓ ચાલ્યા પછી મહાભારત યુદ્ધ થયું. તેમાં ક્ષત્રિયોનાં ધણાં કુળો તેમ કેટલાંક બ્રાહ્મણકુળો પણ નષ્ટ થઈ ગયાં. યુદ્ધની પાછળની અસરોને લીધે પૂર્વની પ્રણાલિકાઓ નષ્ટ થવા લાગી, વર્ણસંકરતા વધી અને ધર્મનો લોપ થવા લાગ્યો અને લોકોની ભાષામાં પણ વિકારો પેડા અને અનેક પ્રાકૃત ભાષાઓ પ્રચલિત થઈ. એ સંક્રાન્તિકાળ થોડો સમય ચાલ્યા બાદ એક તરફથી વેદવ્યાસે કાંઈક કાંઈક બ્રાહ્મણોના સ્મરણમાં રહેલાં વેદોના સૂત્રો અને મન્ત્રો એકત્ર કર્યા, જે વિષ્ણુ સાથે શ્રીકૃષ્ણનું તાદાત્મ્ય સમ્માનિત હતું, તે વિષ્ણુનું ઉપનિષદમાંના સંગ્રહ બ્રહ્મ સાથે તાદાત્મ્ય સ્થાપિત કીધું, કર્મયોગનો સિદ્ધાંત જે ગૃહસ્થ-

જીવન સાથે અનુસંગત હતો તેને ભક્તિમાર્ગમાં સ્થાન આપીને મુક્તિનો સુગમ માર્ગ સ્થાપિત કર્યો અને ભાષાને સંસ્કૃત બનાવી અને બીજી તરફથી ગૌતમબુદ્ધના પૂર્વગામી બુદ્ધો અને મહાવીર સ્વામીના પૂર્વગામી તીર્થંકરોએ સંન્યાસધર્મ અને શુદ્ધ જ્ઞાનમાર્ગને પ્રાધાન્ય આપીને લોકભાષાઓ દ્વારા અહિંસા-અને-આત્મસંયમપ્રધાન ધર્મ પ્રચલિત કર્યા. આ પ્રમાણે સંન્યાસ એટલે સાંખ્ય માર્ગ અને કર્મ અથવા યોગમાર્ગ જે પુરાતન નિવૃત્તિધર્મ અને પ્રવૃત્તિધર્મનાં રૂપાંતર હતાં તે બંને સાથે સાથે ચાલુ થયા, અને તેને લીધે વર્ણાશ્રમ ધર્મની વ્યવસ્થા એ મિશ્રિતસ્વરૂપમાં કેટલોક સમય ચાલુ રહી. પરંતુ મનુષ્યસ્વભાવ જ એવો છે કે જ્યારે થોડી છૂટ મળે ત્યારે વધારે છૂટ આપોઆપ જ લઇ લેવાય છે, મૂળ સિદ્ધાંત બૂલી જવાય છે અને તેનાં શુષ્ક મૂર્ત સ્વરૂપો રહી જાય છે. કર્મયોગને અંગે યજ્ઞયાગાદિ કરવા માટે હિંસા કરવાની છૂટ મળેલી તેનો દુરુપયોગ થવા માંડ્યો, નિયન્ત્રિત અહિંસાનો સિદ્ધાંત ભુલાવા માંડ્યો અને અનિયન્ત્રિત હિંસાનું જોર વધવા માંડ્યું. તે અટકાવવા માટે આધ્યાત્મિક કર્મપ્રધાન જિનશાસનનો મહાવીર સ્વામીએ અને આધ્યાત્મિક તત્ત્વચિંતનપ્રધાન બૌદ્ધશાસનનો ગૌતમબુદ્ધે લોક-ભાષાઓ દ્વારા પ્રચાર કરવા માંડ્યો. પાછળથી રાજ્યાશ્રય મળતાં બૌદ્ધ-શાસન ધણી પ્રદેશોમાં સર્વમાન્ય થયું અને વૈદિક યજ્ઞયાગો બંધ થઇ ગયા. તેને લીધે બ્રાહ્મણો, ક્ષત્રિયો અને વૈશ્યો એ ત્રણે જાતિઓમાં વર્ણસંકરતા વળી પાછી પેડી, વર્ણાશ્રમધર્મનો લોપ થયો અને સ્વેચ્છાનુસાર વિહાર અને આહાર ને પ્રાધાન્ય મળવા માંડ્યું. જ્યારે પુણ્યમિત્ર શુંગે બૃહદ્રથ મૌર્યને મારી વર્ણાશ્રમવ્યવસ્થા પુનઃસ્થાપિત કરવા માટે ભૃગુપ્રણીત મનુસ્મૃતિની યોજના કરાવી ત્યારે આ પરિસ્થિતિ હતી. તેથી સ્મૃતિકાળની સંસ્કૃતિ એટલે આર્યપ્રજાને અગ્રણી એવી કોઈ નવી સંસ્કૃતિ નહીં, પરંતુ તેને પરાપૂર્વથી પરિચિત છતાં છિન્નભિન્ન થયેલી અને તેથી જ દેશકાળને ઉપયુક્ત ફેરફારો સાથે પુનઃપ્રચલિત થયેલો વર્ણાશ્રમધર્મપ્રધાન સનાતન આર્ય સંસ્કૃતિ.<sup>૧</sup>

હવે તે સંસ્કૃતિના બંધારણના પાયારૂપ આદર્શ કયો એ વિચારવાનો ક્રમ આવે છે. આપણા વર્ણ અને આશ્રમના ધર્મો, તેને લગતી ક્રિયાઓ અને તેમાં વપરાતા મન્ત્રો ઉપરથી લાગે છે કે આપણી સંસ્કૃતિ ઠેઠ પરાપૂર્વથી

૧. જુઓ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા ઉપરના શાંકરભાષ્યનો ઉપોદ્ધાત 'ભગવદ્ગીતા' ૪. ૧-૮ અને મહાભારતશાન્તિપર્વ ૩. ૩૭-૪૪.

એ જ આદર્શ હિપર રચાઈ છે કે દેહાત્મભાવ અને તન્નજન્ય વિષયોપભોગ માટેની લાલસા મનુષ્યનું અધઃપતન કરે છે અને દેહાતિરિક્તાત્મભાવ અને તન્નજન્ય વિષયોપભોગ પ્રત્યે ઉદાસીનતા તેને ઉન્નતિને માર્ગે લઈ જાય છે; તેથી સર્વોત્કૃષ્ટ જીવન તો એ જ કે જેમાં આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિને અર્થે તન, મન અને ધનનું સર્વસ્વ બલિદાન આપીને નિઃસંગપણે રહીને પરમતત્ત્વના ચિન્તનમાં જીવન વ્યતીત કરવું અને એક જન્મમાં જ જેટલે અંશે બની શકે તેટલે અંશે વિષયવાસનાનો ક્ષય કરી તે અર્થ સાધવો. આનું જ નામ શ્રીશંકરાચાર્યે ગીતાબાધ્યના ઉપોદ્ધાતમાં કહેલો નિવૃત્તિધર્મ, એનું જ નામ શ્રીકૃષ્ણચન્દ્રે ભગવદ્ગીતાના ખીગ્ન અધ્યાયમાં કહેલો સાંખ્યયોગ યાને જ્ઞાનયોગ. અને એનું જ નામ મહાભારતમાં વર્ણવેલો નારાયણીય ધર્મ, એમાં સંન્યાસનું પ્રાધાન્ય માટે એ જ સંન્યાસયોગ, છાન્દોગ્ય ઉપનિષદના સાતમા અધ્યાયમાં નારદના પૂછવાથી સનત્કુમારે કહેલો શાકતે તરવાનો અધ્યાત્મમાર્ગ એ જ મોક્ષધર્મ. ધર્મ એ જ માર્ગનું પૂર્ણપણે પરિશીલન કરનારાનાં, તે જ ઉચ્ચ આદર્શને અનેક કષ્ટો, અનેક અંતરાયોમાંથી પાર ઊતરી પહોંચેલાનાં, મૂર્તિમંત દૃષ્ટાન્તો આપણા વેદ, ઇતિહાસ અને પુરાણોમાં પ્રસિદ્ધ સનક, સનાતન, સનંદન, અને સનત્કુમાર, વામદેવ, નારદ, ઋષભ, હરત, કપિલ, આસુરિ, પંચશિખ, શુકયોગી વગેરે મહાત્માઓ.

પરંતુ એ માર્ગમાં જે કષ્ટ સહન કરવું પડે છે, તે સાધારણ નથી, જે અંતરાયો આવે છે તે સહજપણે નિવાર્ય નથી. એ માર્ગ સીધો નથી, સરળ નથી, સાફ નથી, પરંતુ વાંકાચૂંકો, ખાડાટેકરાવાળો અને અનેક કંટકોથી આરતીર્ણ છે. યાવન્મનુષ્યને તે સાધ્ય નથી. માટે જ શ્રીકૃષ્ણે કહ્યું છે: અવ્યક્તા હિ ગતિર્દુઃસ્વં દેહવદ્ઙિરવાપ્યતે। સહેજસાજ આત્મજ્ઞાનવાળાથી એમાં પ્રગતિ થઈ શકે એવો નથી. કુટુમ્બકબીલો રાજપાટ છોડીને કરતા હતા તે વિશ્વામિત્રનું ઉગ્ર તપ મેનકાએ છોડાવીને તેને એવા માયામાં ફસાવ્યા હતા કે તેની સાથે રહેતાં ૧૦ વર્ષ વીતી ગયાં તેની એને ખબર રહી નહિ અને બ્યારે આખરે તેની પદચ્યુતિના પ્રત્યક્ષદ્શન—શકુંતલાને તે અપ્સરાએ તેના મ્હેં આગળ ધર્ત્યુ ત્યારે તેને જ્ઞાન આવ્યું કે હું મારા માર્ગમાંથી ખાઈમાં ગળ્યડી પડ્યો છું. પરાશર મુનિ યમુના નદી ઓળંગવા માછીની હોડીમાં બેઠા તે વખતે મત્સ્યગન્ધા જે તે હોડી હંકારતી એક સ્વરૂપવતી કન્યા હતી તેના રૂપથી એટલા મુગ્ધ થઈ ગયા હતા કે તેની ઉપભોગ-વાસના જાગ્રત થઈ હતી અને તેને એકાંતમાં લઈ જઈને તેના કન્યાત્વનો ક્ષય કરી બેઠા હતા અને તેને પરિણામે તેને એક કાનીન પુત્ર થયો હતો.

તેને લોકલાજથી બંધીને નદીમાંના એક ખેટમાં ઉછેરવો પડ્યો હતો. માટે તેનું નામ દૈપાયન પડ્યું હતું. અને તે રંગે કૃષ્ણ હતો. માટે તેને 'કૃષ્ણ' એ ઉપનામ લગાડવામાં આવતું.<sup>૧</sup> શુક્રદેવની ઉત્પત્તિ પણ દૈપાયનના એવાજ સંયમભંગથી થઈ હતી.<sup>૨</sup> આવાં તો અનેક બયચિહ્નો ઇતિહાસ-પુરાણોમાંથી દૃષ્ટિગોચર થાય છે. આ દુઃસામ્યતાને લીધે એ માર્ગે તો અસલથી જ વિરલા જ જવા પ્રયત્ન કરતા અને તે વિરલામાંથી પણ કોઈ કોઈ છૂટોછવાયો પુબ્કળ કાળે ઠેઠ ધ્યેય લગી પહોંચી શકતો. માટે જ કૃષ્ણ કહે છે: મનુષ્યાણાં સહસ્રેષુ કશ્ચિત્તતિ સિદ્ધયે । યતતામપિ સિદ્ધાનાં કશ્ચિન્માં વૈતિ તત્તત્ત: ॥ અને વહ્નનાં જન્મજન્મન્ટે જ્ઞાનવાન્માં પ્રપચતે । શાશ્વદેવ: સર્વમિતિ સ મહાત્મા સુવુલ્લભ: ॥ વળી અમુક કાળ સુધી જેટલા જન્મે તેટલા બધા જ જો આવા માર્ગે જવા માટે તો નવી પ્રજા ઉત્પન્ન થતી અટકી જ જાય અને ધર્મપ્રજ્ઞાલિંગનો અંત જ આવી જાય; તેમ અમુક કાળ સુધી બધા જ આત્મબળવાળા પુરુષો એ માર્ગે જવા માટે તો સમાજ માત્ર મૂઢોનો જ બની રહે. આ કારણોને લીધે શ્રીશંકરાચાર્ય કહે છે તે પ્રમાણે એ નિવૃત્તિધર્મની સાથે સાથે જ એક બીજો પ્રવૃત્તિધર્મ પરાપૂર્વથી જ આર્ય પ્રજામાં પ્રચલિત હતો. એ ધર્મમાં નિષ્ક્રિયતાને બદલે સક્રિયતાનું પ્રાધાન્ય, પરમાર્થપરાયણતાને બદલે સ્વાર્થપરાયણતાનું. પરંતુ સ્વાર્થ બુદ્ધિને લીધે મનુષ્યહૃદયમાં સ્વભાવે કરીને જ કામક્રોધાદિ પુરિપુઓનું જોર વધે છે અને તે વખેથી તેના આત્માની ઉન્નતિ થવાને બદલે અધોગતિ થાય છે; માટે આપણા દીર્ઘદર્શી ઋષિમુનિઓએ એવી યોજના ધડી કાઢી હતી કે જે સર્વ નિયમે નિવૃત્તિધર્મમાં પાળવા પડે તે કડકપણે નહિ, પણ થોડા મિશ્રિત, મોળા પડેલા સ્વરૂપમાં, સતત નહિ, પણ થોડા થોડા વખતને અંતરે, પાળવા પડે અને તેથી સ્વાર્થની સાથે સાથે થોડો પણ પરમાર્થ, અબ્યુદયની સાથે સાથે થોડું પણ નિઃશ્રેયસ, અર્થ અને કામની સાધનાની સાથે સાથે પણ મોક્ષસાધન માટેની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થઈ શકે એવું થોડું પણ સાધન થઈ શકે કે જેથી જો કે સહોમુક્તિ ન મળે તોપણ ક્રમિક મુક્તિને માટે સંસારીનો આત્મા પણ ધીરેધીરે તૈયાર થાય. વળી સ્વાર્થપરાયણતાને લીધે પરસ્પર કલહ ઉત્પન્ન થવાના પ્રસંગ પણ જરૂર અવારનવાર ઉપસ્થિત થાય. તેથી જ એવી વ્યવસ્થા રાખેલી કે સમાજની વર્ણપરત્વે અને આશ્રમપરત્વે ચાર વિભાગમાં વહેંચણી થઈ

૧. મહા. ૧. ૧૦૫. ૧૪-૧૫; ૧૨. ૩. ૧૭૭.

૨. મહા. ૧૨. ૩. ૧૫૨.

જય કે જેથી મનુષ્યો પોતપોતાના સ્વભાવિક ગુણો પ્રમાણે સ્વાર્થસાધનમાં પ્રવૃત્ત થયાથી એકબીજાને અડચણરૂપ ન થતાં મદદરૂપ થઈ પડે. ઉદાહરણ તરીકે બ્રાહ્મણ ધર્મ અને વિદ્યાના યોગક્ષેમ માટે પ્રયાસ કર્યાં કરે. તેને ક્ષત્રિય રક્ષણ આપે અને વૈશ્ય ધન આપે. ક્ષત્રિય દેશનું અને પ્રજાનું રક્ષણ કરે. અને તે માટે બ્રાહ્મણ તેને સદ્ધર્મોના માર્ગ દેખાડે અને વૈશ્ય તેને પોતાની કમાણીમાંથી અમુક હિસ્સો આપે. બ્રહ્મચારી વિદ્યાબ્યાસ કરવામાં કાળક્ષેપ કરે તેને ગૃહસ્થીઓ ભિક્ષા આપે. સંન્યાસીઓ તત્ત્વચિંતનમાં બાકીનું આયુષ્ય વ્યતીત કરે તેને ગૃહસ્થીઓ ભિક્ષા આપે. આ પ્રમાણે ચારે વર્ણો અને ચારે આશ્રમોના ધર્મો જ એવા નિયત કરવામાં આવ્યા હતા કે જેથી સ્વાર્થ સાથે પરમાર્થ સધાતો અને સમાજનું બંધારણ પરસ્પર સહકારના ધોરણ ઉપર આપો-આપ જ બંધાઈ જતું.

એ સર્વસ્વપણે ધર્મપ્રધાન યુગમાં દરેક સ્ત્રીને પરણવું જ પડે એવા નિયમ નહોતો. ગૃહદારણ્યકની વાચકનવી ગાર્ગી બ્રહ્મવાદિની હોઈ યોગ-સાધનથી પદાર્થભાવિની દશાએ પહોંચેલી, એટલે જનકની ભરી સભામાં નવસ્ત્રી જઈને ઊભી રહેતી અને મહારથી વિદ્વાનો સાથે તત્ત્વજ્ઞાનની ચર્ચામાં ઊતરતી. એવી જ બીજી સુલભા ક્ષત્રિયની છોકરી હતી. તે પણ બ્રાહ્મણો સાથે સભાઓમાં વાદવિવાદ કરતી. હારિતના ધર્મશાસ્ત્રમાં તો એવું વિધાન-જ છે કે સ્ત્રીઓ બે પ્રકારની હોઈ શકે: એક બ્રહ્મવાદિની, જેને ઉપનયન સંસ્કાર અપાય, અગ્નિહોત્ર અપાય, વેદ ભણાવાય વગેરે પુરુષના જેવા જ સંસ્કાર આપી શકાય, અને બીજી સંઘોવધૂ કે જેને નામનું ઉપનયન આપીને તરત પરણાવી દેવાય. તેમ તે કાળમાં પરણાવવા માટે અમુક ઉમરની વધારેમાં વધારે મર્યાદા ફરાવેલી હોય એમ દેખાતું નથી. મહાભારતના કાળમાં કેટલાય એવા દાખલા છે કે જેમાં બ્રાહ્મણ સ્ત્રીએ ઉમરલાયક થયા પછી વરની પસંદગી પોતે જાતે જ કરી લેલી. વળી કાંઈ સ્ત્રીને કાંઈ બ્રાહ્મણ જોડે લગ્ન કરવાં હોય તો કેટલાંય વ્રત અને તપશ્ચર્યા કરવાં પડતાં. જો બ્રાહ્મણ તેનો સ્વીકાર કરે તો લાગલો સંતાન ઉત્પન્ન કરવાના કાર્યમાં મંડી પડે એમ બનતું નહિ. કર્દમ, વ્યવન, જમદગ્નિ, ગૌતમ, અગસ્ત્ય વગેરે એવા ઘણા ઋષિઓ હતા કે જેઓને ગણેથી કન્યા પરણાવવી પડેલી. તેથી બ્રાહ્મ-વિધિ, જેમાં કન્યાનો બાપ વરને તેને અલંકાર સહિત જઈને આપી આવતો, તે પ્રચલિત થયેલો. પરણ્યા પછી પણ તે કન્યાઓને વરની સુશ્રૂષા જ કર્યા કરવી પડતી અને કેટલે વર્ષે પ્રાર્થના કર્યાથી એકાદ બે સંતાન પ્રાપ્ત કરી

શક્તી. ભલભલા ક્ષત્રિય રાજાઓ પણ થોડી ધણી સંસારયાત્રા કર્યા પછી રાજપાટ અને કુટુંબકબીલો છોડીને વનમાં તપશ્ચર્યા કરવા આજ્ઞા જતા. ઇક્ષ્વાકુ, ઋષભ, ભરત, વગેરે એવા ધણા રાજર્ષિઓનાં ઉદાહરણો ઇતિહાસ-પુરાણોમાંથી મળી આવે છે. સંસારવ્યવહાર પણ શુદ્ધ સત્ય અને ધર્મના જીવ્યાં ધોરણ ઉપર ચાલતો. કોઈથી અસત્ય બોલાઈ જાય કે અધર્મ થઈ જાય તો તે રાજા પાસે જઈને કબૂલ કરી દેતા અને શિક્ષા અગર પ્રાયશ્ચિત્ત સામાં માંગી લેતા. હરિશ્ચન્દ્રને પોતાનું વચન પાળવા માટે અનેક આપત્તિઓ ભોગવવી પડેલી તે આજ યુગમાં. 'ધર્મ' શબ્દની વ્યાખ્યા પણ બહુ વ્યાપક હતી. તેમાં દૈવી શક્તિના અસ્તિત્વ વિષેની, તથા મનુષ્ય સાથેના તેના સંબંધ વિષેની માન્યતા અને તેને સંતોષવા માટેની ક્રિયાઓનો સમાવેશ થતો એટલું જ નહિ પરંતુ કૌટુંબિક અને સામાજિક જીવન જે ધોરણ ઉપર ચાલતું જોઈએ તેને લગતા નિયમોનો પણ સમાવેશ તેમાં થતો. આથી રાજ્ય ચલાવવાનું કામ રાજાઓને બહુ ત્રાસદાયક નહોતું અને તેથી તેઓ પણ અહર્નિશ પોતાના વર્ણાશ્રમ ધર્મના વિચારમાં તલ્લીન રહેતા. ન્યાયના કામમાં જરૂર પડતાં તેઓ વિદ્વાન આદ્યજ્ઞોની મદદ લેતા. ગુન્હો ગમે તેટલો નાનો હોય તોપણ શિક્ષા બહુ કડક આપવામાં આવતી. આજે આપણને તે જંગલી રીત લાગે, પરંતુ જે અંગથી ગુન્હો કર્યો હોય તે અંગ જ નષ્ટ કરવામાં આવતું અગર ન્યાયલગી જે દુષ્ટ મનોવૃત્તિથી કોઈ દુષ્ટકર્મ થયું હોય તે ફેરવાઈને શુદ્ધ ધાર્મિક મનોવૃત્તિ જાગ્રત થાય ત્યાંલગી પાળવાનું કડક પ્રાયશ્ચિત્ત આપવામાં આવતું.

(૬) તે આદર્શમાં કાલક્રમે પેઢલાં વ્યભિચારી તત્ત્વો:—આ પ્રમાણેનો આદર્શમય ધાર્મિક જીવનનો કાળખંડ જ સત્યયુગ તરીકે ઓળખાય છે. તેવી માન્યતા હિન્દમાં છે એટલું જ નહિ યુરોપ અને એશિયાની પ્રાચીન પ્રજાઓમાં પણ ચાલુ હતી. તે જીવનમાં ફેટલાંક કારણોને લીધે ધીમે ધીમે વ્યભિચારી તત્ત્વો દાખલ થવા લાગ્યાં. સત્ય, આહસા, દયા, ક્ષમા, આત્મ-સંયમ, નિરભિમાનતા, અસ્તેય, નિર્લોભીપણું વગેરે ઉદાત્ત ગુણોમાં વિકાર પેસવા લાગ્યા. કામ, ક્રોધ અને લોભને વશ થઈને લોકોએ ધર્મને નામે કિંચિત્ કિંચિત્ અધર્માચરણ કરવા માંડ્યું. તે જોઈને વિદ્વાન અને દીર્ઘદર્શી ઋષિ-મુનિઓએ ચારે વર્ણના સામાન્ય જનસમૂહના વર્તન ઉપર અંકુશ મૂકનાર નિયમો, ધીરે ધીરે ધર્મશાસ્ત્રો (ધર્મસૂત્રો), રચવા માંડ્યાં. તે છતાંય તે વખતના નિયમો ધણા થોડા હતા. તેથી સામાન્યપણે કોઈને જ વ્યકિત-સ્વાતંત્ર્યને ખીલવવામાં બહુ વ્યત્યય નડતો નહિ આદ્યજ્ઞને ધર્માચરણ માટે

પોતાના જ વર્ણની કન્યા પરણવી પડતી, પરંતુ કામવાસના તૃપ્ત કરવા માટે તે ક્ષત્રિય કે વૈશ્યની કન્યા પરણી શકતો; ક્ષત્રિય વૈશ્યની કે શૂદ્રની કે અનાથની અંગર પરદેશીની કન્યા પરણી શકતો. યયાતિ, સંતનુ, બીમ, અર્જુન વગેરેએ એવાં લગ્નો કર્યાના દાખલા મહાભારતમાં પુષ્કળ છે. ધર્મ-સૂત્રોમાં પણ મિશ્રજાતિઓનો, ચંડાળો વગેરેનો ઉલ્લેખ છે તે ઉપરથી જણાય છે કે તે સમયમાં પ્રતિલોભ લગ્નો જો કે શાસ્ત્રસંમત નહિ, છતાં થતાં હશે. વળી તેમાં ઔરસ, પુત્રિકાપુત્ર અને દત્તિમ અંગર દત્તક શિવાયના પણ પુત્રોનો ઉલ્લેખ છે. તે ઉપરથી લાગે છે કે જ્યારે જ્યારે રાજ્યકર્તા તરફથી વર્ણાશ્રમ ધર્મ કડક રીતે પળાવવાને તકેદારી રાખવામાં આવતી હશે ત્યારેજ ધર્માચરણ બરાબર થતું હશે અને જ્યારે જ્યારે મૌર્યો, શૂક્રા વગેરે જેવાના વખતમાં તે બાબતમાં રાજ્ય તરફથી ઉદાસીનતા સેવવામાં આવતી હશે તે વખતે તો સામાજિક વ્યવહાર બહુ અનિયંત્રિતપણે ચાલતો હશે. ધંધાઓની બાબતમાં પણ મુખ્ય વર્ણો પૂરતા વર્ણપરત્વે અમુક ધંધા ગ્રાહ્ય અને અમુક વર્ણ્ય એમ ઠરેલું ખરું. પરંતુ જ્યારે વર્ણસંકરતા વધી પડી અને અનાથજાતિઓ સાથેનો સંસર્ગ વધી પડ્યો ત્યાર પછી તે નિયમોનું બરાબર પાલન થતું હશે કે કેમ એ બહુ જ શંકાયુક્ત છે, કારણ વર્ણ એ જ્ઞાતિઓ જેવી બંધારણયુક્ત સંસ્થા ન હોવાને લીધે એક મિશ્રજાતિમાંથી અમુક વર્ણમાં કે નીચલા વર્ણમાંથી ઉપલા વર્ણમાં જવા માટે છૂટ રહેતી અને તેમ જાળી ગયા પછી પણ ધંધા તો જે કરતા હોય તે કર્યાજ કરાય. મહાભારતમાં શાન્તિપર્વમાં જે રાજધર્મ પર્વ છે તેમાં બધા બ્રાહ્મણો કરથી મુક્ત હોઈ શકે કે અમુક જ એવો પ્રશ્ન યુધિષ્ઠિરે પૂછ્યો છે અને તેના ઉત્તરમાં બીષ્મ બ્રાહ્મણોના જે વિભાગ પાડીને તેને જુદી જુદી સંતાઓ આપે છે તે સૂચક છે. તે સંતાઓ બ્રહ્મબ્રાહ્મણ, દેવબ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિયબ્રાહ્મણ, વૈશ્યબ્રાહ્મણ, શૂદ્ર-બ્રાહ્મણ અને છેવટે ચંડાલબ્રાહ્મણ એ છે.<sup>૧</sup> એ જ સૂચવે છે કે ધર્મશાસ્ત્રો રચાયાં તે વખતે બધા બ્રાહ્મણો પણ આદર્શજીવન ગાળતા હોય એ ખનવા જોગ નથી. જો તે જ એવા તો પછી ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, અને શૂદ્ર કેવા હોય તે સમજી શકાય એવું છે.

(૭) રમૃતિકારોએ તે આદર્શને સજીવન કરવા માટે ઘડેલી યોજના:—પુખ્તમિત્ર શુભે બૃહદ્રથ મૌર્યને મારીને મગધનું સામ્રાજ્ય કબજે કર્યું

૧. મહા. ૧૨. ૧. ૭૬; વળી એ જ તાત્પર્યવાળી જુઓ, અધ્યમ ભતિના બ્રાહ્મણોની, મનુસ્મૃતિ ૩. ૧૪૬. ૬૮ માં આપેલી, લાંબીલચક્ર મોઢી.

હતું અને તેણેજ વર્ણાશ્રમ ધર્મ પુનઃસ્થાપિત કરવાના ઉદ્દેશથી હાલની ભૂગુપ્રણીત મનુસ્મૃતિ રચાવી હશે એમ માનવાને કારણ મળે છે. તે વખતે ઉપર જણાવી તેવી પરિસ્થિતિ હશે એમ સમજાય છે. તે પરિસ્થિતિનો વિચાર કરીને તેણે મૂળ આતુર્વર્ણ્ય વ્યવસ્થા કાયમ રાખી અને ધાર્મિક ક્રિયાઓ માટેની યોગ્યતા તે પ્રમાણે નક્કી કરી. તે વખતે શ્રીકૃષ્ણે ભગવદ્ગીતામાં કહ્યું છે તે ગુણકર્મનું ઉચ્ચ ધોરણ નહિ, પરંતુ જાતિનું મધ્યમ ધોરણ જ સ્વીકારાયેલું હશે એમ લાગે છે. તેથી જે મિશ્રજાતિઓ કાષ્ઠપણ વર્ણોમાં ભળી જમીને પોતાને ફાવતા આહારો મારફતે વૈદિક કર્મો કરતી થઇ ગઈ હતી તેમનો દિવનના ઉપનયન, આહારવિધિ, વેદાભ્યાસ વગેરેના અધિકારો સ્વીકૃત થયા. ધંધાઓ પણ તે વખતે મૂળ ધોરણ ઉપર નિયત કરવા શક્ય નહોતા, તેથી પુરાતન ધોરણ કાયમ રાખી આપદ્ધર્મનું એક એવડું મોટું પ્રકરણ દાખલ કર્યું અને તેમાં એટલા વ્યાપક નિયમો દાખલ કર્યા કે જેને લીધે અધર્મો કહેવડાવ્યા શિવાય આહાર, ક્ષત્રિય, અને વૈશ્ય પોતાને અનુકૂળ પડે તે ધંધો કરી શકતા, શિવાય કે આહારજાતિ માટે કેટલાક અને ત્રણે દિવસવર્ણો માટે કેટલાક હલકા ધંધા વર્જ્ય ગણાવા લાગ્યા. મિશ્રજાતિઓને લગતા પ્રકરણ ઉપર વિચાર કરતાં લાગે છે કે તે સમયમાં જ્ઞાતિઓ અંધાવવા લાગી હશે, પરંતુ હાલના જેવી પેટાજ્ઞાતિઓ નહિ. હાલના સમયમાં પણ ગુજરાતમાં જેટલી પેટા-જ્ઞાતિઓ છે તેટલી ઉત્તર હિંદમાં નથી. હજી ત્યાં આહાર, ક્ષત્રિય અને વૈશ્ય એ સંજ્ઞાઓ પ્રચલિત છે. તે સ્મૃતિમાં ભક્ષ્યાભક્ષ્યના નિયમો સર્વ સમાન છે, માત્ર આહારજાતિ માટે કાંઈ વિશેષ પ્રતિબંધ છે, પરંતુ આજથી ૨૫ વર્ષ ઉપરના સમય લગી ગુજરાતમાં જે કડક નિયમો જ્ઞાતિઓ તરફથી પળાવવામાં આવતા તેની તેમાં ગંધ પણ નથી. પરસ્પર લગ્ન-વ્યવહારની બાબતમાં માત્ર પ્રતિલેખ લગ્ન પૂરતો જ પ્રતિબંધ સર્વ વર્ણો માટે અને શદ્રા સાથે લગ્ન કરવા પૂરતો વિશેષ આહાર માટે; બાકી સર્વત્ર છૂટ. અને એટલાએ પ્રતિબંધ વ્યવહારમાં ખરોખર પળાતા હશે કે કેમ તે માટે શંકાને ધણું જ મોટું સ્થાન છે, કારણ કે તે ખરોખર પળાતા હોય તો જે અનેક મિશ્રજાતિઓ વર્ણવી છે તે અસ્તિત્વમાં આવે જ શી રીતે ? લગ્ન કરવાના વિધિ માટે પણ તેટલી જ છૂટ. તે કાળમાં એક બે નહિ પણ આઠ લગ્નવિધિઓ પ્રચલિત હતા અને તે બધા જ સ્વીકારાયા તો ખરા જ, માત્ર પ્રથમ ચાર શિષ્ટસમ્મત ગણાયા અને તેથી પરણેલી સ્ત્રીના સ્ત્રી-ધનના વારસાના નિયમો અને તે સિવાયની વિધિથી પરણેલીના સ્ત્રીધનના વારસાના નિયમો વચ્ચે કાંઈક અંતર. ગર્હિત હતો માત્ર પૈશાચવિધિ અથવાધમ



તરીકે; એટલે ગાન્ધર્વ, આસુર અને રાક્ષસ વિધિઓ પ્રચલિત હશે જ એમ માનીએ તો ખોટું તો નહીં જ. લગ્નની આટલી છૂટ અને ગણિકાઓ સમાજનું એક અંગ છતાં વ્યભિચાર પણ નહિ થતો હોય એમ કહી શકાતું નથી, કારણ નહિ તો કાનીન અને સહોદ જેવા પુત્રો સંભવે જ શી રીતે ? નિયોગ-વિધિથી પુત્ર ઉત્પન્ન કરાવી વંશવૃદ્ધિ કરવાના દાખલા મહાભારતમાં અનેક છે. કુંતીને સંતાન નહોતું થતું, કારણ પાંડુ રોગિષ્ઠ હતો, તેથી તે વિધિને અધીન થવા માટે તેણે જ કુંતીને સમજાવવા માંડી હતી. વિચિત્રવીર્યની સ્ત્રીઓને તેજ કામ માટે સમજાવીને વ્યાસ મુનિ પાસે મોકલનાર તેમની સાસુ જ હતી. અલખત, આ વિધિમાં કામવાસનાને સ્થાન ન હતું. મનુએ તે માટે ઘણા કડક નિયમો લખેલા છે. પરંતુ આખરે પર-પુરુષ સાથે સ્ત્રીનો સંપર્ક તો ખરો જ ને ? આ અને આવા રિવાજોનું મૂળ એ માન્યતા હતી કે ન્યાંલગી પુત્રપ્રાપ્તિ ન થાય ત્યાંલગી પિતૃઋણ અદા કર્યું મનાય નહિ અને મરતી વખતે પુત્ર ન હોય અને મરણ પછી પિંડદાન ન થાય તો સદ્ગતિ થાય નહિ અને અનેક યાતનાઓ ભોગવવી પડે. એ માન્યતાઓને શાસ્ત્રકારોએ પણ પોષેલી અને ક્રોધએ ૧૨ જાતના તો ક્રોધએ ૧૪ જાતના પુત્રો સંભવી શકે એવું જણાવેલું. આમાંથી ચાંડાળ શિવાય દરેકને સમાજમાં કાંઈ ને કાંઈ સ્થાન મળતું. તેથી તેઓને સમાજમાં રહીને ચરિતાર્થ ચલાવવા કાંઈ અડચણ પડતી હોય તેમ લાગતું નથી. માત્ર પિતાના વારસાની વહેંચણી વખતે ઉચ્ચનીચ માતાનો ભેદ લક્ષમાં રખાતો. મનુસ્મૃતિમાં પુત્રની જાતિ નક્કી કરવામાં ખીજને પ્રાધાન્ય આપવું કે ક્ષેત્રને એમ, એ વિષે લંબાણુ વિવેચન છે અને ખીજને જ નિર્ણાયક ગણ્યું છે. આગલા જમાનામાં પણ તે જ નિયમ હતો. દ્વિપાયન વ્યાસ મત્સ્યગન્ધા માછળના કાનીન પુત્ર હતા, છતાં તેને વ્રાહ્મણ સંસ્કાર મળ્યા હતા, કારણ તેના પિતા પરાશર મુનિ હતા. સત્યકામ જાખાલનો પિતા કોણ હતો તે તેની મા કહી શકેલી પણ નહિ, છતાં તેનામાં જૂઠું બોલી અયોગ્ય કાયદો લેવાની વૃત્તિ નહોતી તે જોઈને તેના ગુરુએ તેને દીક્ષા આપેલી અને વેદાભ્યાસ કરાવેલો. તે જ પ્રમાણે આ જમાનામાં પણ થતું હોવું જોઈએ એમ મનુસ્મૃતિના અભ્યાસ ઉપરથી લાગે છે. વળી એક વર્ણમાંથી ખીજ વર્ણમાં જવા માટેના પણ તેમાં નિયમો છે. આવા સામાન્ય નિયમો ઉપરાંત દેશધર્મ, કુળધર્મ અને છેવટે પાખંડ ધર્મનો પણ સમાવેશ એ ધર્મશાસ્ત્રમાં છે.<sup>૧</sup> આવા ઉદાર નિયમો હોવાનું

કારણ એ જણાય છે કે ગૃહ્યસૂત્રો પ્રમાણેના ગર્ભાધાનથી માંડીને ઉપનયન લગીના સંસ્કારો જે દરેક દિવસે કરવામાં આવતા તેથી બીજા અથવા ક્ષેત્રમાં રહેલો દોષ નષ્ટ થતો મનાતો.<sup>૧</sup>

જેમ વર્ણોની બાબતમાં છૂટ હતી તેણે આશ્રમેની બાબતમાં પણ હતી. જે બ્રહ્મચારીને ત્રીજા વૈરાગ્ય આવ્યો હોય તે વ્યક્તા એ આશ્રમે ઓળંગીને સંન્યાસદીક્ષા લઈ શકતો; બાકી સામાન્ય નિયમ તો એ જ કે ઉપનયન સંસ્કાર પછી પ્રથમ વિદ્યાભ્યાસ કરવો. કાર્ત્ત્વ એક જ વેદ સાંગોપાંગ શીખતો, કાર્ત્ત્વ એ શીખતા, કોઈ ત્રણ અને કોઈ ચાર પોતપોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે શીખતા. એક પૂરો વેદ શીખવામાં સાધારણપણે બાર વર્ષ પર્યંત બ્રહ્મચર્ય પાળવું પડતું. એમ ચારે વેદો સાંગોપાંગ શીખવામાં ૪૮ વર્ષ લાગતાં. પરંતુ શિષ્ય શુદ્ધિમાન હોય અને વિદ્યા વહેલી શીખી લે તો તેમ કરવામાં કાંઈ બાધ હોય તેમ જણાતું નથી. શ્રીકૃષ્ણ, શંકરાચાર્ય વગેરેના એવા દાખલા છે કે જેમાં પૂરાં બાર વરસ બ્રહ્મચર્ય દશમાં કઢાયેલાં નહિ.

શિષ્યને વસ્તીથી દૂર જંગલોમાં ઋષિઓના આશ્રમોમાં જઈને જ રહેવું પડતું. ત્યાં ચરણોમાં રહીને ગુરુની સુશ્રૂષા કરીને જ વિદ્યા સંપાદન કરવી પડતી, પછી ભલે ને શિષ્ય ગરીબ બ્રાહ્મણનો કે કોઈ ઐશ્વર્યવાન રાજાનો કે કોઈ ધનાઢ્ય વૈશ્યનો છોકરો હોય. અને દરેકને ગુરુપત્ની કહે તે કામ કરવું જ પડતું; જેમ કે શ્રીકૃષ્ણને લાકડાનો ભારો લાવવા જવું પડેલું. ધનુર્વેદ વગેરે ઉપવેદો શીખવા માટે શહેરોમાં સગવડ રાખવામાં આવતી હશે એમ લાગે છે, કારણ કે અર્જુન, કર્ણ, એકલવ્ય વગેરે પાંચાળ દેશમાં જ દ્રોણ ગુરુ પાસે તે ઉપવેદ શીખ્યા હતા અને અર્જુને વિરાટ નગરમાં ગુપ્તવેશે રહીને વિરાટ રાજાના પુત્ર ઉત્તરને તે વિદ્યા શીખવી હતી. વિદ્યાભ્યાસ પૂરો થયેથી સ્નાતકવિધિ કરવામાં આવતો અને પછી શિષ્ય ગુરુની આજ્ઞા લઈને તે જે માંગે તે દક્ષિણા યથાશક્તિ આપીને પોતાના પિતાને ઘેર જતો અને પછી જ વિવાહનો વિચાર કરી શકતો. દિવ્યવર્ણુ માટે બ્રાહ્મ, દૈવ, આર્ષ, અને પ્રાજ્ઞપત્ય એ વિધિ સમ્માનિત હતા. એમાંથી કોઈમાં ય કન્યાના બાપને કાંઈ પણ શુદ્ધ આપવાની જરૂર પડતી નહિ, બિલકુલ કન્યાનો બાપ અલંકાર અથવા પશુધન વરને આપે છે કે કેમ અને આપે તો કેટલું તે ઉપરથી વિવાહનો પ્રકાર નિર્ણય થતો. ઉદાહરણાર્થે જ્યારે વરને ઘેર જઈને અલંકાર પહેરાવેલી કન્યા બાપ આપી આવે તે બ્રાહ્મ-

વિવાહ, કન્યાનો આપ યજ્ઞ કરતો હોય તે વખતે આવેલા બ્રાહ્મણો પૈકી જોઇને અલંકાર પહેરાવેલી કન્યાનું વરદાન કરે તે દૈવ, જેમાં બે ગાયો સાથે કન્યાનું દાન કરે તે આર્ષ, અને વર સામે માંગવા આવે તેને “ જાઓ તમે બે જોડે ધર્માચરણ કરજો ” એમ કહીને કન્યા આપવામાં આવે તે પ્રાજ્ઞપત્ય વિવાહ કહેવાતો. એથી ઊલટું આસુર વિવાહમાં કન્યાનો આપ વર પાસેથી પોતાના ઉપયોગ માટે કોઈ પણ સ્વરૂપમાં ધન લેતો તે આસુર વિધિ, જે ઉમરે પહોંચેલાં વરકન્યા પરસ્પર પ્રીતિથી જ પરણી જાય તો તે ગાન્ધર્વ વિધિ, વર યુદ્ધ કરીને કન્યાનું હરણ કરી જાય તો રાક્ષસવિધિ, અને જે તે કન્યાને છેતરીને ઊભતી કે મૂંછિત દશામાં તેનું હરણ કરીને લઈ જાય અને તેને સ્ત્રી તરીકે રાખે તો તે પૈશાચ્ય વિધિ કહેવાતો. આ ઉપરાંત ક્ષત્રિયો પોતાની કન્યા માટે વીર્યશુદ્ધિ માંગી શકતા; જેમકે જનક રાજાએ પરશુરામનું ધનુષ વાળી શકે તેને જ પોતાની કન્યા આપવાનો આશ્રય રાખેલો અને રાજા રજવાડાઓને આમંત્રેલા અને રામચંદ્ર ધનુર્ભંગ કરી શકેલા તે ઉપરથી તેનેજ કન્યા આપેલી. દુપદ રાજાએ નીચે પાણીમાં જોઇને ઉપર ટંગાવેલો મત્સ્ય વેધે તેને જ પોતાની કન્યા આપવાનું જાહેર કરેલું અને બધા એકત્ર થયેલા. રાજામાંથી કોઈ ન કરી શકતાં બ્રાહ્મણવેશે આવેલો અર્જુન તે કરી શક્યો તે ઉપરથી તેના મૂળ વર્ણુ વિષે ખાત્રી કરીને પછી તેને દ્રૌપદી પરણાવવાનો નિશ્ચય દુપદે કરેલો. માત્ર કન્યાના ઉપયોગ માટે જ દાગીના, કપડાં વગેરે (પદ્ધતિ) લેવાનો પ્રચાર આ કાળમાં શરૂ થયેલો કે કેમ તેનો નિશ્ચય થઈ શક્યો નથી, પરંતુ એ બનવાનું જો છે કે ક્ષત્રિય સિવાયના વર્ણોમાં તેવો રિવાજ ચાલુ થયો હશે, કારણ તેને લીધે વિવાહ આસુર થતો નહિ. આવી સર્વ પરિસ્થિતિનો વિચાર કરીને સ્મૃતિકારોએ જેટલી શાસ્ત્રસંમત હતી તે તેમ જ જેટલી રૂઢિથી જુદા જુદા દેશમાં પ્રચલિત હતી તે બધી પદ્ધતિઓ સ્વીકારી લીધેલી અને એક સામાન્ય નિયમ રાખ્યો હતો કે શાસ્ત્રાદૃઢિર્બલીયસી (શાસ્ત્ર કરતાં રૂઢિનું પ્રમાણ વધારે બળવાન છે.). લગ્નવિધિના એક અંગ તરીકે જ એક, ત્રણ અગર પાંચ અગ્નિઓ પ્રકટાવાતા અને પછી ગૃહસ્થે તેને જાળવી રાખીને તેમાં રાજ નિયમિત રીતે મન્ત્રોચ્ચાર સહિત આહુતિઓ આપવી પડતી, પૂર્ણિમા તથા અમાવાસ્યા અને વર્ષ પૂરું થતું હોય તે દિવસે, ઇષ્ટિ કરવી પડતી. આ ક્રિયામાં ગૃહસ્થની સ્ત્રીએ બણે બાગ લેવો પડતો અને પતિ બહારગામ જાય તો તેણે એકલીએ પણ વિધિસર એ કાર્ય કર્યાં જ કરવું પડતું, તે માટે તેને ઉપનયન અને યોગ્ય શિક્ષણ આપવામાં આવતું, ઋતુકાળ, પ્રસવકાળ વગેરે વખતે વિશેષ પ્રાયશ્ચિત કરવાં પડતાં,

કડક શૌચ પાળવું પડતું અને બીજા કેટલાક કડક નિયમો પાળવા પડતા. ખેમાંથી જે પહેલું મરણ પામે તેની પ્રેતક્રિયા માટે તેજ અગ્નિનો ઉપયોગ કરવો પડતો, બધું સાહિત્ય અગ્નિમાં હોમી દેવું પડતું અને પાછળથી જે જીવે તેનાથી એકલાં અગ્નિહોત્ર કર્મ થઈ શકતું નહિ. જ્યારે ગૃહસ્થાશ્રમમાં રહેતાં પાકટ (લગભગ ૫૦ વર્ષની) ઉંમર થઈ જાય ત્યારે, અગર પુત્ર મોટો થઈ ગયો હોય ત્યારે, દિગ્ધે વનવાસ કરવા જતા. તે વખતે પોતાના અગ્નિ જોડે લઈ જવા પડતા, ત્યાં પણ નિત્યકર્મ કર્યાં કરવું પડતું, સ્ત્રી સાથે રહેવા છતાં કડક શૌચ અને ક્ષત્ર્યર્થ સદાને માટે પાળવું પડતું, કેશ વધારવા પડતા, વગર ખેડેલું અનાજ ખાઈ શકાતું અને તે પણ અતિથિ વગેરેને સંતોષ્યા પછી, એ વગેરે ધણા ધર્મો પાળવા પડતા. તે આશ્રમમાં રહેતાં પણ ખેમાંથી કોઈનું અવસાન થાય તો પ્રેતકર્મ ગૃહસ્થી માફક જ કરીને અગ્નિનો ત્યાગ કરવો પડતો. જ્યારે કોઈ પણ કારણથી તીવ્ર વૈરાગ્ય આવે ત્યારે અગ્નિ અને શિષ્યાસૂત્રનું વિસર્જન કરીને સંન્યસ્ત દીક્ષા લઈ શકાતી. તે પછી જે કે વૈદિક ક્રિયા કરવાની રહેતી નહિ તોપણ શૌચ, ક્ષત્ર્યર્થ, નિયમિત ભિક્ષાચર્યા, પર્યટન વગેરેના ધણા કડક નિયમો પાળીને આત્મસાધન કરવું પડતું. એમાં ત્રિદંડી, કુટીચક, હંસ અને પરમહંસ એવા ચાર પ્રકારે હતા. તેમાં ત્રિદંડી અને કુટીચકને ધણા નિયમો પાળવાના રહેતા, પરંતુ હંસને થોડા નિયમો પાળવા પડતા. માત્ર પરમહંસને તો કોઈ નિયમ લાગુ પડતા નહિ, કારણ કે એ દશાને માટે લાયકાત ક્યારે આવેલી ગણાતી કે જ્યારે આત્મજ્ઞાનનો પરિપાક થઈને દેહાત્મભુદ્ધિ તદ્દન નષ્ટ થઈ ગઈ હોય અને સર્વાત્મભાવ જગત્ર થયો હોય, અને તેવી દશામાં આવેલાની મનોવૃત્તિ એટલી શુદ્ધ થયેલી મનાતી કે જે સ્વસ્થ ચ પ્રિયમાત્મનઃ ( પોતાના આત્માને જે પસંદ પડતું) હોય તેજ તેની પ્રવૃત્તિનું નિયામક ગણવામાં આવતું.

વ્યાવહારિક ટંટાઓ પણ આ જગતમાં વધી પડ્યા હતા. તેથી ધર્મ-સૂત્રોમાં વ્યવહારનાં જે છૂટાંછવાયાં થોડાં ધણાં અંગો જોવામાં આવે છે તેને બદલે મનુના ધર્મશાસ્ત્રમાં વ્યવહારને ૧૮ વિવક્ષિત વિભાગમાં વહેંચી નાંખવામાં આવેલો જોવામાં આવે છે અને ધાર્મિક અને વ્યાવહારિક ટંટાઓના નિર્ણય માટે જુદી જુદી વ્યવસ્થાઓ કરેલી પણ જોવામાં આવે છે. તેનું વિસ્તારથી વિવેચન કરવાનું આ પ્રસંગે બની શકે એમ નથી. જિજ્ઞાસુઓને તે બાબતમાં મેં પોતે ઇન્ડિયન રિવ્યુમાં સને ૧૯૧૫ અને ૧૯૨૦માં તત્કાલીન ન્યાય કારભાર ઉપર લેખો લખેલા છે તે જોઈ લેવાની ભલામણ કરું છું.

ઉપલા સર્વ શુદ્ધ ધર્મને લગતા નિયમો વૈદિક સંપ્રદાય પ્રમાણેના છે. તે સંપ્રદાયની સાથે સાથે જ શૈવ, વૈષ્ણવ અને શાક્ત સંપ્રદાયો પણ બધા લાંબા વખતથી ચાલુ હતા એમ તે તે સંપ્રદાયોનાં આગમો, તન્ત્રો, પ્રાચીન શિલાલેખો, કાતરકામ વગેરે જોતાં લાગે છે. શૈવ સંપ્રદાય તો એટલો જૂનો છે કે મોહેંજો-ડારોમાં ઈ. સ. પૂર્વે ૪૦૦૦ થી ૫૦૦૦ વર્ષના અરસાના જે અવશેષો મળ્યા છે તેમાંથી પણ તે સમયે શિવલિંગનું પૂજન થતું હશે એમ લાગે છે. શક્તિની ઉપાસના પણ તેટલી જ પુરાણી હોય એ બનવાબેગ છે. તેનો પ્રચાર ક્યારથી શરૂ થયો હશે તે ચોક્કસ કરવું મુશ્કેલ છે, પરંતુ વિચાર કરતાં એમ પણ લાગે છે કે ન્યારથી કપિલમુનિનો પુરુષ અને પ્રકૃતિથી જગતની ઉત્પત્તિનો સિદ્ધાંત પ્રચલિત થયો હશે ત્યારથી કેટલાક લોકોના મનમાં વૈદિક યજ્ઞયાગાદિ ઉપરથી શ્રદ્ધા ઓછી થઈ હશે અને તેમણે પુરુષ-પ્રકૃતિનાં પ્રતીકો તરીકે પ્રથમ અર્ધનારીશ્વરની અને પછી લિંગ અને જળાધારી તથા શક્તિની સાકાર મૂર્તિની ઉપાસના શરૂ કરી હશે. પાછળથી પ્રકૃતિના ત્રણ ગુણો સત્ત્વ, રજસ્ અને તમસ્ના પ્રભાવનાં સૂચક બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, અને રુદ્ર એ ત્રિમૂર્તિની સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ થઈ રહ્યા પછી અંતર્યામી તરીકે વિષ્ણુની અને જગતનાં વિનાશકારક તત્ત્વોની મૂર્તિ તરીકે રુદ્રની ઉપાસનાઓ શરૂ થઈ હશે. તેથી પણ પાછળથી વિષ્ણુના અનુયાયીઓએ એક તરફથી તેને આદ્ય પુરુષ, પુરુષોત્તમ વગેરેની સંજ્ઞા આપી ઉપનિષદ-નિર્ગત સગુણ બ્રહ્મ સાથે તેનું તાદાત્મ્ય સાધ્યું. જગતની ઉત્પત્તિમાં દૈવી શક્તિએ જે સંરક્ષણાત્મક ભાવ બજાવેલો તે વિષ્ણુનાં કૃત્યો ગણીને તેનું માહાત્મ્ય વધાર્યું, અને બીજી તરફથી પરશુરામ, દાશરથી રામ, અને શ્રીકૃષ્ણ એ મહાન પુરુષોએ વર્ણાશ્રમ ધર્મના રક્ષણ માટે મહાન કૃત્યો કરેલાં તે ઉપરથી તેમને વિષ્ણુના અવતાર માનીને તેમજ દત્તાત્રેય જેવા મહાન તપસ્વીઓને પણ તેના ગૌણ અવતાર માનીને તથા તેના નારદ જેવા ભક્તોના ગુણ ગાઈને વિષ્ણુની ઉપાસનાનું મહત્ત્વ બહુ વધારેલું. તેવીજ રીતે રુદ્રના ઉપાસકોએ તેનાં રૌદ્ર અને સૌમ્ય એવાં બે રૂપ કલ્પીને સૌમ્યરૂપને શંકર, મહાશ્વર, મહાદેવ વગેરે નામ આપી, તેને ભોળા, ત્યાગી, યોગી, દુઃખનિવારક, શાંતિદાયક વગેરે વિશેષણો આપીને વૈદિક ગ્રંથોમાં પ્રગ્નપતિનાં જે જે કાર્યો વર્ણવેલાં હતાં તે સર્વ તે દેવને આરોપીને તેનાં દર્શાવેલાં કાઠીને તેનું માહાત્મ્ય એટલું વધારેલું કે લોકો બ્રહ્માને સાવ ભૂલી ગયા. શક્તિના ઉપાસકોએ શક્તિ અને શક્તિમાન, માયા અને માયીનના ભેદ ઉપર ભાર મૂકીને પુરુષને નિષ્ક્રિય ઠેરવી, જે જે મહાન કાર્યો દેવોના લાભાર્થે

કરવાં પડેલાં એટલે કે દૈવી શક્તિઓના વિકાસમાં જે જે વ્યત્યયોરૂપી અસુરો દેવોને ત્રાસદાયક થઈ પડ્યા હતા તે ત્રાસમાંથી મુક્તિ માટે જે વ્યત્યયનિવારક શક્તિઓ જગત્રિયંતાને છોડવી પડેલી તે સર્વને આદ્યશક્તિ, ચૈતન્યશક્તિ, મહા-માયાનો, સત્ત્વ, રજસ્ અને તમસ્ એ ત્રણ ગુણની, મહાસરસ્વતી, મહાલક્ષ્મી અને મહાકાલી એ ત્રિપુટીની, જનેતાનો પ્રભાવ છે એમ વર્ણુવીને તેનું માહાત્મ્ય વધારેલું. આ મુખ્ય દેવતાઓ ઉપરાંત સંકર્ષણ, પ્રહુમ્ન, અનિરુદ્ધ, ગણેશ, કાર્તિકસ્વામી, હૈરવ, યોગિનીઓ વગેરે અનેક ગૌણ દેવતાઓની ઉપાસનાઓ પણ મૈયા કાળના અંત સુધીમાં પ્રચલિત થઈ હતી. જેમ યજુયાગાદિને અંગે પશુહિંસાઓ થતી તેમ ભાગવત સંપ્રદાય સિવાયના બીજા બધા સંપ્રદાયોમાં દેવોને સંતુષ્ટ કરવા માટે પણ થતી. શૈવ સંપ્રદાય અને શક્તિ સંપ્રદાયોમાં તો નરપશુનું બલિદાન પણ અપાતું. પરંતુ બૌદ્ધ અને જૈન ધર્મના પ્રચારથી નરમેધો તો લગભગ બંધજ થઈ ગયા હતા અને પશુમેધો થોડા થઈ ગયા હતા. એવા યજ્ઞો કરવાનો ઉદ્દેશ કામનાઓની સિદ્ધિ સિવાય કાંઈ હતો નહિ અને કામનાઓ ગમે તેટલી તૃપ્ત થાય તો સંતોષ થતો નથી, ભોગને અંતે રોગ પણ આવે જ છે, વિષયજન્ય સુખને અંતે અધઃપતન જરૂર થાય છે; સ્વર્ગ, ઈદ્રભુવન, કરતાં મહાદેવ તથા વિષ્ણુનાં સ્થાન ઊંચાં છે; ત્યાં પહોંચ્યા પછી અધઃપતન થતું નથી; પરંતુ અધ્યાત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થયેથી દુઃખમાંથી હંમેશને માટે મુક્તિ મળે છે; કામ પણ કર્મ નિષ્કામતાથી કર્યાથી અને સંયમિત જીવન ગાળ્યાથી તે ઉચ્ચ સ્થાને પહોંચવાની યોગ્યતા આવે છે; એ જાતનો ઉપદેશ સામાન્ય જનતા સમજી શકે તે માટે સ્મૃતિકાળના ઋષિમુનિઓએ ધર્મશાસ્ત્રોમાં તેનાં મૂળ તત્ત્વો આમેજ કરવા ઉપરાંત વિસ્તાર-પૂર્વક અને સદૃશાન્ત વિવેચન કરવાને અર્થે ઐતિહાસિક અને પૌરાણિક ગ્રંથોની પુનર્રચના કરી હતી. એ પુનર્રચનામાં શૈવસિદ્ધાન્તની પણ અવગણના કરી નથી પરંતુ મહાદેવને નિર્ગુણ બ્રહ્મના પ્રતીક તરીકે ગણ્યું છે. ઉદાહરણરૂપે શ્રીકૃષ્ણે પણ મહાદેવની આરાધના બદરિકાશ્રમમાં રહીને કર્યાને ઉલ્લેખ મહાભારતમાં છે.<sup>૧</sup> તે છતાં તેમાં ભાગવત સંપ્રદાયના સિદ્ધાંતનું પ્રાધાન્ય જોવામાં આવે છે તેનું કારણ એજ છે કે અવ્યક્તની ઉપાસના ઉપર કહ્યું તે પ્રમાણે ધણી કઠિન છે અને સંસારીને સામાન્યતઃ સગુણની ઉપાસનાજ સુસાધ્ય છે અને તેમાં ભગવદ્ભગીતામાંના નિષ્કામ કર્મયોગનો કામવાસનાથી ધર્મને નામે થતા અનર્થને અટકાવવા માટે ઘણો સારો

ઉપયોગ થઈ શકે એવો હતો. મનુસ્મૃતિમાં અને મહાભારતમાં નિયોગવિધિ અને યજ્ઞપરત્વે હિંસાની સામે જે દીકાઓ જેવામાં આવે છે તે પણ ભાગવત સંપ્રદાયના નિયમોની અસરનું જ પરિણામ છે.

આ પ્રમાણે વર્ણાશ્રમ ધર્મના મૂળ ઉદ્દેશને વળગી રહીને વ્યક્તિ-સ્વાતંત્ર્યને ખિલવવા માટે જેટલી સગવડ આપી શકાય તેટલી આપીને છિન્નભિન્ન થયેલા આર્યસમાજને પુનઃવ્યવસ્થિત સ્વરૂપ આપવાનો તે કાળની પરિસ્થિતિમાં શક્ય તેવો અને તેટલો પ્રયત્ન સ્મૃતિશાસ્ત્રોના રચનારાઓ જેમાં હું મહાભારતના અને રામાયણના કર્તાઓને પણ ગણું છું તેમણે કીધો હતો.

(૮) તેનાં આવેલાં પરિણામો:—આ તેમના કાર્યનાં શાં શાં પરિણામો આવ્યાં તે હવે તપાસીએ. કુમારિલ, શંકરાચાર્ય, મેધાતિથિ વગેરે ભાષ્યકારો અને દીકાકારોનો કાળ શરૂ થયો ત્યારપછીની સામાજિક સ્થિતિ કેવી હતી તે તપાસ્યાથી તે પરિણામોનો ખ્યાલ આવે એમ છે. તે જોતાં લાગે છે કે જેમ એક તરફથી એ ખરું છે કે સ્મૃતિકારોએ લીધેલાં પગલાંથી વ્યક્તિગત આત્માના ધર્મરક્ષણ અને તેની ઉન્નતિનો માર્ગ ખુલ્લો થયો હતો અને તેથી આપણો સનાતન ધર્મ જળવાઈ રહ્યો હતો, આપણું સામાજિક ગંધારણ પણ જળવાઈ રહ્યું હતું અને જ્યારે તે ઉપર મુસલમાનો તરફથી આક્રમણ થવા લાગ્યાં તે વખતે તેના રક્ષણ માટે પ્રાણ સમર્પણ કરનારા અનેક વીરો નીકળી પડ્યા હતા તેમ જીજી તરફથી સાથે સાથે એ પણ ખરું જ છે કે શંકરાચાર્યના જન્મકાળના જ અરસામાં જ્યારે સિંધ ઉપર મહમ્મદ કાસમ ચઢી આવ્યો હતો અને તેના અનુયાયીઓ કચ્છ-કાઠિયાવાડમાં પેસી ગયા હતા, જ્યારે મહમ્મદ ગઝની હિન્દમાં પ્રવેશ કરીને સોમનાથનું દેવળ તોડીને તેમાંથી અતોનાત દ્રવ્ય લઈને પાછો ગયો, જ્યારે શાહજુદીન ઘોરીએ દિલ્લી પર હલ્લો કરીને પૃથ્વીરાજ ચૌહાણને કપટ કરીને માર્યો ત્યારે દેખાઈ આવ્યું હતું કે આપણા ધર્મમાં અને અને આપણા સામાજિક ગંધારણમાં એક મોટી ખામી હતી અને તે એ કે તેમાં હિન્દના જુદા જુદા ભાગમાં અને જુદા જુદા સ્થાતિઓ અને મતપથોમાં વહેંચાઈ ગયેલા હિન્દુ સમાજના એકત્વને ખિલવનારાં તત્ત્વો નહોતાં એટલુંજ નહીં, પરંતુ ઊલટું પરસ્પર દ્વેષને પોષનારાં તત્ત્વો હતાં. તેથી એક પ્રાન્ત ઉપરની આક્રમણને બીજા પ્રાન્તો પોતાની ગણી શકતા નહિ, અને રાજ્યકર્તાની આક્રમણને પ્રજાવર્ગ પોતાની ગણી શકતી નહિ, પરંતુ સબ સબ કી સમાલિયો મૈં મેરી ફાહતા હૂં આવો મનોભાવ દરેક વર્ગના મનુષ્યમાં ધર કરી બેઠેલો હતો. તેનું

પરિણામ એ આવ્યું કે ધર્મઝનૂની પરદેશીઓ દેશમાં ઘૂસી જઈ તેના માલેક થઈ બેઠા અને તેમણે કરેલાં આક્રમણો અને અત્યાચારો છતાં જો કે હિન્દુ ધર્મ અને હિન્દુ સમાજ જીવતાં તો રહ્યાં તો પણ તે પરદેશીઓની સત્તાના ભાર નીચે ડબાઈ ગયાં.

ધણી સૈકાઓ પછી હિન્દને મુક્તિ અપાવવાની મહત્ત્વાકાંક્ષાવાળો મહાન દેશાભિમાની શૂરવીર શિવાજી બહાર પડ્યો હતો અને તેણે બીજાપુરનું રાજ્ય છિન્નભિન્ન કરીને અને મોગલ શહેનશાહતને હચમચાવીને થોડું કામ કરી દેખાડ્યું હતું અને આગળ વધવાનો માર્ગ ખુલ્લો કરી આપ્યો હતો. પરંતુ, મરાઠા અને બ્રાહ્મણ, પ્રભુ અને બ્રાહ્મણ, તથા મરાઠા અને પ્રભુ, સરદારો વચ્ચેના કુસંપને લીધે અને રાષ્ટ્રકાર્ય માટે વ્યક્તિગત લાભનો ભોગ આપવાની ઉદારવૃત્તિના અભાવને લીધે શિવાજીની મહત્ત્વાકાંક્ષા પૂર્ણ થઈ નહોતી અને બીજા દરિયાપારના પરદેશીઓ ફાવી ગયા હતા. તે ફ્રાન્સા તેનું મુખ્ય કારણ એ કે લગભગ બધાજ મહારાષ્ટ્રીય અમલદારોના દિલમાં પ્રાન્તીય અભિમાન એટલું બધું હતું કે તેથી તેમણે બીજા પ્રાંતો ઉપર ધણો જીલમ ગુજાર્યો હતો અને તેથી તે પ્રાન્તના લોકોએ પોતાના દેશના કરતાં એ પરદેશીઓને રાજ્યકર્તા તરીકે વધારે પસંદ કરીને તેમને મદદ કરી હતી.

(૯) તે ઉપરથી આપણે લેવાનો બોધ:—આ અનુભવ અને જ્ઞાન ઉપરથી આપણે શો બોધ લેવો જોઈએ એ પ્રશ્ન હવે વિચારવાનો છે. આપણામાં હવે રાષ્ટ્રભાવના જાગી છે. પરંતુ થોડાં ધણાં કેળવણીમાં મનુષ્યો એકમત થાય તેથી આવડી મોટી ડપ કરાડ પ્રજાના એકરાષ્ટ્રત્વની સિદ્ધિ થાય એ બનેજ નહિ, તેને માટે તો તે ભાવના સર્વમાન્ય હોવી જોઈએ. વળી તેટલેથી પણ બસ નથી, તે માટે સ્વાર્થનો ભોગ આપવાની તૈયારી પણ સર્વ કોઈની હોવી જોઈએ. એવી સર્વસામાન્ય ભાવના એ નથી અને સ્વાર્થત્યાગ અમુક હદમાં પણ કરવાની લોકોની તૈયારી નથી, એ પ્રાન્તીય સરકારોએ કેટલાક કર નાખ્યા ત્યારે થયેલા ઊઠાપોઠા ઉપરથી જણાઈ આવ્યું છે. વળી જ્યારે પણ ખરી સત્તા હાથમાં આવવાની હશે ત્યારે મુસલમાનો તો સમજે છે કે ભારતીયોની તલવાર જ ઉપયોગી છે; એટલે તેઓ તો જે સત્તા મળશે તેમાંથી પોતાનો જુદો હિસ્સો પડાવશે ત્યારે જ જંપશે. ત્યાંલગી તો બ્રિટિશ લોકો પાસે જ ખરી સત્તા ભલે રહે, પરંતુ પોતાના દેશ બંધુઓને તે નહીં આપવા દે. મૂર્ખા આપણા જ લોક છે કે તેમાંથી કેટલાક પોતાને રાષ્ટ્રવાદી એટલે કે આત્મીવાદી પર કહેવડાવે છે, અને



બાકીના ન્યાતજ્ઞતાના ભેદ તથા મંતપંથના ભેદને લીધે અને સ્વાર્થને નુકસાન થવાના ભયે એકત્ર મળી જ શકતા નથી. બાકી હિન્દની ૩૫ કરોડની વસ્તીમાંથી વધારેમાં વધારે ૯ કરોડ મુસલમાન અને બાજી બધી કામો મળીને ૧ અગર ૨ કરોડ બાદ કરીએ તોપણ ૨૪-૨૫ કરોડ હિન્દુઓ રહ્યા. એમાં જે રાષ્ટ્રને માટે અભિમાન અને તેની સિદ્ધિ માટે જોઈતું બલિદાન આપવાની તૈયારી હોય અને તેઓ જે એકે અવાજ બોલી શકતા હોય તો તેની અસર મુસલમાનો ઉપર અને બ્રિટિશ પ્રજા ઉપર પણ કાંઈ થોડી થાય નહિ. વળી સનાતન ધર્માનુયાયીઓની ફરિયાદ છે કે આ ગાંધી-મતવાળા મોટે ભાગે હિંદુ હોવા છતાં સનાતન ધર્મનો નાશ કરવા માંગે છે અને પોતાના હાથમાં જે થોડીધણી સત્તા આવી છે તેનો ઉપયોગ પોતાના પાશ્ચાત્ય પ્રજા પાસેથી ઉછીના લીધેલા વિચારો અમલમાં લાવવા માટે કરીને સનાતન ધર્મનો નાશ કરનારા કાયદાઓ ધડાવે છે. માત્ર થોડીક વ્યક્તિઓના વિચાર પ્રમાણે સામાજિક બંધારણના કાયદા થઈ જ શકે નહિ, એ તેઓની ફરિયાદ કેટલેક અંશે વ્યાજબી છે, પરંતુ એમ ખૂબ પાડયેથી કે ભાષણો કર્યેથી કે ઠરાવો પસાર કર્યેથી કાંઈ એ લોકો અટકે એમ નથી. તેને અટકાવવાનો એકજ રસ્તો છે ને તે એ કે હિન્દુઓ કહેવાતા સર્વ લોકોએ જ્ઞાતિઅભિમાન અને ધાર્મિક મતભેદ રાષ્ટ્રને લગતા સામાન્ય વિષયમાં બાજુએ મૂકવા જોઈએ, સર્વેએ મળીને પરિસ્થિતિ ઉપર વિચાર કરવો જોઈએ, ઉદારતાથી છૂટછાટ મૂકવા તત્પર થવું જોઈએ અને સર્વસંમત હોય અગર કામનો મોટો ભાગ જે સામાજિક કાયદો ધડવામાં સંમતિ આપે તે જ કાયદો ધડવા માટે સમૂહબળ વાપરી સત્તાવાળાઓ ઉપર દબાણ કરવું જોઈએ અને તે ઉપરાંત સર્વ કાયદાકાઉન્સિલોમાં જેટલી શક્ય હોય તેટલી બેઠકો હસ્તગત કરીને જે સત્તાનો દુરુપયોગ થતો તેમને લાગે છે તેમાં ભાગ પડાવવો જોઈએ. તે માટે સાથી પ્રથમ વ્યવસ્થિત સંગઠનની જરૂર છે.

(૧૦) હાલની પરિસ્થિતિમાં આપણું કર્તવ્ય અને તેની મૂળ આદર્શો ઉપર ધનારી અસર:-આ પ્રમાણે રાષ્ટ્રની સિદ્ધિ માટે જે ઉદારતા રાખવાનું ઉપર જણાવ્યું તેથી અગાઉ જણાવેલા આપણા મુખ્ય આદર્શને બાધ આવે એમ નથી, કારણ કે તેમાં તો કાષ્ઠ જ્ઞતના ભેદને અવકાશજ નથી, અને સનાતન ધર્મની વર્ણશ્રમધર્મની જે પ્રણાલિકા છે તેમાં ઉપર જણાવ્યું તે પ્રમાણે મૂળ સિદ્ધાન્ત, જે ઘણો વ્યાપક છે, તેમાં પ્રસંગાનુસાર ફેરફારો થયાં જ કર્યાં છે. હાલના સમયમાં કાં સંસારી કે કાં ત્યાગી, કાં આત્મણ કે કાં ક્ષત્રિય, કાં વૈશ્ય કે

કાં શુદ્ધ એમ કહીજ શકે એમ નથી કે તે પોતે આદર્શમય ધર્મ પાળી શકે છે. તેથી જો પરેચ્છાથી તેમાં ફેરફાર થાય તો સ્વેચ્છાથી કરવામાં શો વાંધો, તે મને સમજાતું નથી. અને તે ફેરફારો કરવાના તે ધર્મના મૂળ સિદ્ધાન્તમાં નથી, પરંતુ રૂઢિમાં છે; શાસ્ત્રવિરુદ્ધતા નથી, પરંતુ આપણે શાસ્ત્રથી બહુ દૂર જતા રહ્યા છીએ તેથી પાછા હઠીને શાસ્ત્રની નિકટ જવા માટેના છે. ઉદાહરણ્યાર્થ કાષ્ઠ પણ સ્મૃતિકારે વર્ણોમાં જ્ઞાતિઓ અને પેટાજ્ઞાતિઓ અને તેમાં વળી પેટાજ્ઞાતિઓનો સ્વીકાર કર્યો નથી. વચલા ટીકાકારો અને નિબંધકારો પૈકી જો કાઈએ કર્યો હોય તો તેના મતને વજન આપવાની જરૂર નથી, કારણ કે તેમની યુદ્ધિ કુંકિત હતી. એ બૂલવું ન જોઈએ કે આપણે તો ઋષિમુનિપ્રણીત ધર્મ પાળવાનો છે, નહિ કે પંડિતો તેને જેવો સમજતા તેવો. તેથી જો જ્ઞાતિબંધનો શિશિલ કરવામાં આવે તો તેથી કાંઈજ અધર્મ થાય એમ નથી. તેવીજ રીતે ધાર્મિક માન્યતા માટે બલે તે ગમે તે પંથનો સ્વીકાર કરવામાં આવે; એ તો પુષ્પદંતાચાર્ય કહે છે તેમ રુચિવૈચિત્ર્યનું પરિણામ છે; પરંતુ એ બધા પરમાત્મસ્વરૂપને ઓળખવાના જુદા જુદા રસ્તા છે એમ સમજીને તેને માટેનો દુરાગ્રહ છોડી દઈને હિન્દુ હોવાપણાનું સામાન્ય અભિમાન કેળવવામાં આવે તો તેથી કાંઈજ અનર્થ થાય એમ નથી. માટે મારી સર્વ હિન્દુભાષાઓને આગ્રહ-પૂર્વક એજ સલાહ છે કે સ્મૃતિકાળના ઋષિમુનિઓના જેટલી ઉદારવૃત્તિ તમે પણ રાખો. દુરભિમાન અને દુરાગ્રહ, જેથી કુસંપ વધીને દેશ અધોગતિએ પહોંચ્યો છે તે, છોડી દો અને રાષ્ટ્રના ઘડતરમાં ઉત્સાહપૂર્વક મદદ કરો. તેમ કરવાથીજ, નહિ કે વૃથા શોક કર્યાથી કે કાષ્ઠની નિંદા કર્યાથી, જે સ્વધર્મ તમને પ્રિય છે તેનું રક્ષણ થશે અને સાથે સાથે જે ઉચ્ચ આદર્શ ઉપર હિન્દની સંસ્કૃતિ રચાયેલી છે તે આદર્શ, જેમાં સમાન-ભાવ રાખવાનો ડગલેડગલે બોધ છે, તેની વધારે નિકટ પહોંચાશે. *इत्योम् ॥*

# સર સર્વપદ્મી રાધાકૃષ્ણનને માનપત્ર

સુવિખ્યાત તત્ત્વજ્ઞ સર સર્વપદ્મી રાધાકૃષ્ણનને અમદાવાદની સંસ્કૃતિ, સાહિત્ય ને શિક્ષણની પ્રતિનિધિસમી આર સંસ્થાઓ—ગૂજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી, અમદાવાદ એજ્યુકેશન સોસાયટી, ગૂજરાત સાહિત્ય સભા ને અમદાવાદ થિઓસોફિકલ લોજ તરફથી માનપત્ર આપવાનો એક મેળાવડો તા. ૧૩-૧૨-૩૮ને દિવસે સાંજના સાડા પાંચ વાગ્યે શેઠ મંગળદાસ મેમોરિયલ હોલમાં થયો હતો. હોલ પૂર્ણ ભરાઈ ગયો હતો અને સર રાધાકૃષ્ણનને સાંભળવાને આતુર છતાં હોલમાં પ્રવેશી નહિ શકેલા એવા કેટલાક લોકો હોલની બહાર બેસી રહ્યા હતા. નિયત સમયે સભાનું કામકાજ શરૂ થયું હતું. આરંભમાં મહિલા પાઠશાળાની વિદ્યાર્થીનીઓએ મંગળસ્તવન ગાયું હતું ને તે પછી એન. માવલંકરે બોલતાં જણાવ્યું કે “આજનો દિવસ અમદાવાદમાં સુવર્ણક્ષરે લખવા જેવો છે. સરસ્વતીની પૂજા કરવી એ તો સરસ્વતીના ભક્તોનો ધર્મ છે ને સરસ્વતીના આવા મહાન સેવક, પશ્ચિમમાં પણ જેમણે હિન્દુસ્તાનનું માથું ઊંચું રખાવ્યું છે તેવા વિદ્વાન અહીં આવે ત્યારે અમદાવાદની સરસ્વતીભક્ત સંસ્થાઓ તેમને માન આપે એ જ ઉચિત છે.” તે પછી તેમણે પ્રમુખ માટે જ્ઞાનવૃદ્ધ ડૉ. આનંદશંકર બાપુભાઈ ધ્રુવનું નામ સૂચવી, તેમનો પરિચય આપી એ જ આજની સભાના પ્રમુખપદ માટે સર્વશ્રેષ્ઠ છે એમ કહ્યું હતું, અને ઉમેર્યું હતું કે “ખરેખર ગર્વ લેવા જેવી વાત છે કે આજના પ્રમંગલે દિપાવે એવા પ્રમુખ આપણી પાસે છે. એમણે બનારસ હિન્દુ વિશ્વવિદ્યાલયમાં અપ્રતિમ કાર્ય કરી બતાવ્યું છે. જુવાન પ્રજાને દારવણી આપીને હિન્દનું નાક રાખ્યું છે. તેઓ વયોવૃદ્ધ સાથેસાથ જ્ઞાનવૃદ્ધ છે એ થોડો આનંદનો વિષય નથી.” શ્રી ઇન્દુમતી મહેતાએ દરખાસ્તને હાર્દિક અભિનંદન આપ્યા બાદ ડૉ. ધ્રુવે પ્રમુખપદ સ્વીકારી ત્રણે સંસ્થાના પ્રમુખ તરીકે પોતાને આ માન માટે આભાર દર્શાવી સર રાધાકૃષ્ણનને પરિચય કરાવ્યા પછી તેમને આપવાનું માનપત્ર વાંચી સંભળાવવાની શરૂઆત કરી હતી; પરંતુ તેમનો અવાજ સભાને સંતોષવાને અશક્ત હોઈને તેમણે શ્રી બળવંતરાય ઠાકોરને વ્યાખ્યાનપીઠ પર નિમંત્રણ હતા, ને શ્રી. ઠાકોરે માનપત્ર વાંચી સંભળાવ્યા બાદ સર રાધાકૃષ્ણનને યથાવિધિ માનપત્ર અર્પણ થયું હતું ને હારતોરાથો તેમને ઢાંકી દેવામાં આવ્યા હતા. સર રાધાકૃષ્ણન એક હાર શ્રી. ધ્રુવને પહેરાવવા માટે ખૂબ મથ્યા હતા ત્યારે

ભારે રમૂજ ઉત્પન્ન થયેલી. ત્યારપછી સર રાધાકૃષ્ણન માનપત્રનો જજ્ઞાપ વાળવા ઊભા થયા ત્યારે બધો ઘોંઘાટ શમી ગયો હતો ને સૌ તેમને સાંભળવાને હિત્સુક બની રહ્યા. પ્રવાહી અંગ્રેજીમાં લખણના આરંભમાં તેમણે કહ્યું કે

“મારે માટે નિર્માયેલું માનપત્ર વંચાયું તે મેં સાંભળ્યું. મારે માટે એમાં બહુ બહુ કહેવાયું છે. તમારા ગ્રેમનું એને હું પ્રતીક ગણીશ.

અત્યારે આપણે જે સમયમાં જીવીએ છીએ તે બીજા બધા સમય કરતાં જુદો છે. આજ સુધી અનેક સંસ્કૃતિઓનું ઘડતર થયું, પરંતુ તેમાં દરેકમાં એક પ્રકારની વિશિષ્ટતા હતી: એક સંસ્કૃતિ બીજી સંસ્કૃતિથી અલગ પડી જતી હતી; પરંતુ આ યુગ તો વિશ્વસંસ્કૃતિની કલ્પનાનો યુગ છે; જે કે આજે પણ વિચારોનાં સંઘર્ષણ ચાલુ જ છે ને દેશદેશની વિશિષ્ટ સંસ્કૃતિઓ સેળભળ થતી ચાલી છે. હિન્દ એમાં નવી ભાત પાડશે ને વિશ્વને સંસ્કૃતિની હિન્દોત્થ એકતાનું જ્ઞાન કરાવશે, એવી અત્યારે આશા પડે છે.

છતાં આ જ સમયમાં વિચારોનો જે પ્રવાહ વહે છે, જેઓ વિચારે છે તેમનું સૌનું એક સૂચન છે કે જે વાદો આજ સુધી હતા તેમના વિનાશની ધડી આવી છે ને જગતમાં નવી પરિસ્થિતિ ઉત્પન્ન થવાની હવે વાટ જોવાય છે. તેવે વખતે આપણે આપણી સ્થિતિનું પુનરવલોકન કરી જવું જોઈએ.

જગત આખું વિજ્ઞાનમય બની રહ્યું છે. સંસ્કૃતિને પણ વૈજ્ઞાનિક સ્વરૂપ આપવાનું પ્રયત્ન મંથન ચાલી રહ્યું છે. નવા નવા વિચારો જગતમાં સ્ફુરે છે ને પ્રસારે છે; પરંતુ કશું પણ એમ ને એમ સ્વીકારી લેવાને આ વિજ્ઞાનયુગ તૈયાર નથી. જે કાંઈ તાત્ત્વિક મનાયું છે, મૂલભૂત મનાયું છે તે વિશે પ્રશ્નો પૂછવામાં આવે છે ને ધર્મને વિશે પણ એવા જ પ્રશ્નો પુછાય છે.

જે કાંઈ જૂનું છે, ખખડી ગયું છે, ઉદ્દેશહીન બની ગયું છે તેને સ્વીકારવું? જે સ્વમતામહી છે તેને સ્વીકારવું? અને પછી તો લાગે છે કે ધર્મ એ તો સાધન છે ને જેઓ મુક્તાત્માઓ છે તેઓ તો સદાય ધર્મથી પર જ રહ્યા છે. એ જ પ્રમાણે જેમણે વિજ્ઞાનની એકાંતિક ઉપાસના કરી છે તેમને ય ધર્મની જરૂર જણાઈ નથી.

ત્યારે, હું પૂછું છું કે આપણે ધર્મ વિના રહી શકીશું? જીતી શકીશું? થોમસ હાર્ડી, બર્ટ્રાન્ડ રસેલ, એચ. જી. વેલ્સ વગેરે વિદ્વાનો તો ધર્મની ઠેકડી કરે છે ને હવે માનવીઓનાં દાણાંમાં—જનસમુદાયમાં ધર્મરને નીરૂપી

રહેવાની ઘોષણા થઈ રહી છે. એ કહે છે કે ઈશ્વર મરશે નહિ; એને મારી નાખીશું તોય એ ફરીફરી અવતાર લેશે; ધર્મને દફનાવીશું તોય તત્ત્વજ્ઞાનનાં અવનવાં વહેમનાં ચિત્રવિચિત્ર સ્વરૂપો આપણી વચ્ચે આવીને પડશે. એમ કેમ ? માનવી તત્ત્વજ્ઞાન વિના કેમ નહિ રહી શકતો હોય ? એને ધર્મ તો જોઇએ જ જોઇએ. જો તમે એને સાચો ધર્મ નહિ આપો તો એ ખોટો ધર્મ ઉપજાવી લેશે, સારો નહિ આપો તો નકારો ટૂંકી લેશે. ધર્મજંખનાની વૃત્તિ, એની રહસ્યો શોધવાની જિજ્ઞાસા એના માનસમાં ઊડી ઊડી રાપાયેલી છે તે જ્યાંસુધી એ માનસનું સ્વરૂપ કાઢી અનેરા અમતકારથી ન ફેરવી શકાય ત્યાંસુધી એ વૃત્તિ ટકવાની પણ છે. સંપૂર્ણતાની એની શોધમાં એ નહિ થાકે, નહિ જંપે.

આ પ્રમાણે જો ધર્મ વિના માનવી ચલાવી લેવાનો જ નથી તો એને કેવો ધર્મ આપશો ?

આજ સુધીમાં ધર્મ સમજવામાં ઘણા ગોટાળા થયા છે, ભ્રમો નીપળ્યા છે; તેથી વિજ્ઞાનવાદીઓ તો ધર્મને ભ્રમ જ કહે છે. અને એ વાત પણ ખરી છે: ધર્મનાં ઘણાં વિધાનો અવળાં સમજાયાં છે તે અવળાં રચાયાં પણ છે. અને બુદ્ધિને ગૂંચળાવી મારે તેવી ધર્મજડતા ગમે પણ કેમ કરીને ? પરંતુ વિજ્ઞાન તે Empirical છે. અવલોકન અને અનુભવની ફોસોટીમાંથી એ બધું પસાર થાય તે પછી જ એને સ્વીકારવાનું છે. ખીજી બાજુએ ચેતનવાદી જગતમાં સઘળે ચેતન નીરખીને સંતોષ પમાડે છે, તે ત્રીજો વર્ગ એમ જ માને છે કે વિશ્વ કાંઈ એક નિરાળા શાસનના દોરથી નભી રહ્યું છે; એ ઈશ્વર નથી, પણ નિયંત્રણ છે, તે એની મેળે એ પ્રવર્તે છે; માનવી એને ઝોળખી લે તે અંકુશમાં લે એટલે પત્યું તો વળી કાંઈ એમ પણ કહે છે કે ધર્મ એ તો ઐતિહાસિક વિકાસના ક્રમમાં માનવીએ જે સમાજબુદ્ધિ ફેળવી છે એ સિવાય બીજું કયું નથી; એની વાટમાં જે અનુભવે પડ્યા છે તેમાંથી તારવેલી તત્ત્વબુદ્ધિને એણે ધર્મ કહેલ છે; અને ઈશ્વરી સત્યનું પણ એને નામ આપ્યું છે.

એક વાત તો સ્પષ્ટ છે કે અનેક ધર્મો અને અનેક વાદોને લીધે પરસ્પર વિરોધી મતમતાંતરો પ્રવર્ત્યાં છે તે માનવીએ સમાજમાં વસીને પોતાના કર્તવ્યની સમાપ્તિ માની હોય એમ બન્યું નથી.

મહાન તત્ત્વજ્ઞ હેગેલ કહે છે કે તમારા નિરાળા ને અજાણ્યા અન્તઃસ્થ ચેતનની પ્રગતિ કરશે તો તમે ઋષિ, દૃષ્ટા થશો.

તમે જુઓ છો કે વનસ્પતિ અને પશુઓમાં પણ એતન સળવળે છે, પરંતુ તેમની આસપાસ વીંટાયેલી સંકલનામાં તેઓ એકરૂપ બની ગયાં છે. તેઓ માતબર પ્રશ્નો જગાવતાં નથી ને તેનો તોડ પણ કાઢતાં નથી, તેમને જીવવું છે પણ મરણનો તેમણે વિચાર કર્યો હોતો નથી. તેમની આત્મરક્ષણની વૃત્તિ તેમની જીવવાની ઇચ્છા માત્ર ખતાવે છે. માત્રવી આવે નથી. તેણે તો બુદ્ધિ કેળવી છે ને તેથી તેનામાં અજંપો છે. તેને ખબર છે કે તે મરી જવાનો છે ને એક જાતનો ભય તેની આસપાસ વણાયો છે. તે સમાજ સાથે સંસર્ગ રાખે છે પણ સમાજમાં જ બિરમતો નથી. એને પોતાનું હિત છે ને તેને વિકસાવવું પણ છે. એ હિત ખાતર તો તે ધણી વાર સમાજથી આઘે પણ જાય છે, સમાજના મતને ઠોકરે પણ ચઢાવે છે ને કાનૂનોને ભાંગે છે પણ ખરો; કારણ કે મરણના ભય ઉપરાંત એનામાં self-will આપમતીલાપણુની વૃત્તિ રહેલી છે. આ એ વૃત્તિનો માર્યો એ પ્રશ્ન પૂછે છે, વિચારે છે, ને અનેક સંઘર્ષણોનો શિકાર બને છે. એ કુરુણામય પરિસ્થિતિ ઊભી કરે છે ને સઘળે એને વિસંવાદ જડે છે. એની બુદ્ધિ આમ મરણની પ્રતીતિ ને જીવનની મહેચ્છાનો સરવાળો છે. કેમ બચવું, કેમ ઉગરવું, એ એનો મહાપ્રશ્ન છે.

કોઈ જવાબ આપશે કે subhuman—નિકૃષ્ટ માનવી બનો, પશુની સ્થિતિમાં ઊતરી જાઓ તો એ જવાબ ખપશે ખરો ? ના, એ અશક્ય છે. બુદ્ધિનો હાસ કરવાની એનામાં શક્તિ નથી. જડ એ બની શકે એમ નથી, ધારે તોય. જે માનસશાસ્ત્રીય શાન્તિ બુદ્ધિને અલાવે પશુઓ ભોગવે છે તે તેના નસિબમાં નથી. એ અશાન્ત છે, અસ્વસ્થ છે, અજંપાથી પિડાય છે, પણ પાશવતા એનો ઉપચાર નથી, એનો ઉપચાર બીજો કોઈક છે.

જે બુદ્ધિ એણે સાધી છે, જે એની અસ્વસ્થતાનું કારણ છે, તેને જો એ ઉચિત રીતે કેળવે તો જ એનો અજંપો ટળે એમ છે. એની બુદ્ધિમાં જે અવિદ્યા છે તે દૂર થાય, એ નિરાકાંક્ષી, નિર્ભય અને—disinterestedness—ઉદાસીનતા કેળવે તો જ એનો ભય ટાળવાનું, શાંત અને સ્વસ્થ થવાનું આત્મસામર્થ્ય એ પ્રકટાવી શકે, બધાથી એ પર થઈ જાય ને એને ભાન આવે કે અન્તિમ સત્યની આંખે તો સૌ એકરૂપ, ચિન્મય છે, તો જ એ અભય બને.

અભય બનવાની તક માનવીને મળી છે, કેમકે માનવીમાં મૃત્યુ ને અમૃત બન્નેની પ્રતિષ્ઠા થઈ છે. એનો મોહ એને મૃત્યુનું દર્શન કરાવે છે, એની

સમ્યક્ દૃષ્ટિ એને અમૃત આપે છે. અમૃત વૈષ્ણવ મૃત્યુબંધન દેહે પ્રતિષ્ઠિતમા મોહાવાપચતે મૃત્યુહાનેનાપચતેડમૃતમ્ ॥ નિશ્ચય આપણે કરી લેવાનો છે કે હું ખપશે. આમ બહામાં-ધર્મમાં અભયનો વાસો છે ને બહાત્વ કે ધર્મરત્વનો આદેશ કરતાં ધર્મનું કાર્ય પણ માનવીને મુક્તિ ને અભયતા બક્ષવાનું છે. શુદ્ધિથી પ્રેરાતા માનવીએ શુદ્ધિમાં અભય ને મુક્તિ પ્રેરવાં પડશે ને સ્વકીય વૃત્તિ, અહંને બૂલીને ભય ત્યાગવો પડશે. પણ એની મુક્તિ ને એનો ભય તો અધૂરો, ગંજાય. બીજાઓને પણ એ અભય બનાવશે ને અભય ને અહિંસા, મુક્તિ ને પ્રેમનું એ સામ્રાજ્ય સ્થાપશે ત્યારે ધર્મની ફરજ સમાપ્ત થશે. એટલે જે ધર્મે પ્રેમમાં પોતાનાં મૂળ નાખ્યાં છે ને સત્ય પર જેની આસક્તિ છે તે જ ધર્મ આ ભગ્નહૃદય વિશ્વને સાચું દિશાભાન કરાવશે.”

શ્રી રાધાકૃષ્ણનના હૃદયસ્પર્શો ને પ્રવાહી વક્તવ્ય પછી શ્રી. બળવન્તરાય ઠાકારે તેમનો આભાર માનતાં જણાવ્યું હતું કે, “માત્ર શિષ્ટાચાર ખાતર હું બોલો થયો છું. વ્યાખ્યાનની જે અમત્કારિક અસર નીપજ છે એ બૂંસાય એવો તમારો સમય હું નહિ લઉં. વ્યાખ્યાતા તો સંસ્કૃતિના જ્યોતિર્ધર છે ને જૂના સમયના મહર્ષિનું રમરણ કરાવે એવું તો એમનું તત્ત્વજ્ઞાન છે. અહીંની મ્યુનિસિપાલિટીનું ને આ હોલનું પણ ધન્યભાગ્ય છે કે એને આ પહેલા જ વ્યાખ્યાન માટે આવા મહાન વ્યાખ્યાતા મળ્યા; ને આનંદની વાત છે કે હોલ વિશાળ છતાં ઓતાઓની સંખ્યા વધી જતાં બહાર બેઠેલાં સહિત સૌએ એમના વ્યાખ્યાન વખતે શાન્તિ જાળવી છે. તે માટે હું સર રાધાકૃષ્ણનની સાથે સાથે તેમનો એ આભાર માનું છું.” ડૉ. હરિપ્રસાદે આભારના પ્રસ્તાવને અનુમોદન આપ્યા પછી “વંદેમાતરમ્” ગવાયા બાદ સૌ વિખરાયા હતા.

# મરાઠી સાહિત્યકાર મામા વરેરકરનું ભાષણ

[ગઈ તા. ૫-૨-૩૯ને રવિવારને દિને અમદાવાદમાં બે મહારાષ્ટ્રીય કલાકારોનું સન્માન ગુજરાત સાહિત્ય સભા અને ભારત કલામંડળ તરફથી કરવામાં આવ્યું હતું: એક નક્ષીતા સાહિત્યકાર-નાટ્યકાર મામા વરેરકર અને બીજા શિલ્પકાર કરમારકરને। બપોરે શુ. ૧. સોસાયટીના ખંડમાં એક વાર્તાલાપને નાનો મેળાવડો ગોઠવાયો હતો; સાંજે આચાર્ય આનંદશંકર ધ્રુવને પ્રમુખપદે પ્રેમાભાઈ હોલમાં બેઠા સંસ્થાઓ તરફથી તેમનું જાહેર સન્માન કરવામાં આવ્યું હતું અને સોમવારે સાંજે ડાકર્સ હાઇસ્કૂલમાં ગુજરાતી-મહારાષ્ટ્રીય એમેચ્યુર નટ-નટીઓ તથા રંગભૂમિના રસિકો સાથેના વાર્તાલાપ ગોઠવાયો હતો. પ્રો. આપટે, પ્રો. આઠવળે અને શ્રી. જયંતીલાલે મામા વરેરકરને અને શ્રી. રવિશંકર રાવળે શ્રી. કરમારકરને પરિચય કરાવ્યો હતો. બેઠા કલાકારેના પરિચય અને વાર્તાલાપમાં તેમ જ જાહેર સન્માન પ્રસંગે મામા વરેરકરે દર્શાવેલા વિચારો સંક્ષેપમાં અહીં આપ્યા છે.]

**મામા વરેરકર** મરાઠી ભાષાના એક સુપ્રસિદ્ધ નાટ્યલેખક, ટૂંકી વાર્તાઓ અને નવલકથાઓના લેખક છે. મરાઠી રંગભૂમિને તેમનો ૩૨ વર્ષનો અનુભવ છે. તે એક ક્રાંતદર્શી સાહિત્યકાર છે અને પ્રગતિ સાહિત્યના હિમાયતી છે. જનતાના ઘડતર માટે સાહિત્યદ્વારા જેટલો પ્રયત્ન આજે શક્ય છે અને કરવા યોગ્ય છે તેટલો પૂર્વે કોઈ કાળે ન હતો એવી તેમની માન્યતા છે. હિંદમાં આવ્યા બાદ ગાંધીજીએ રાજકારણમાં પગ મૂક્યો નહોતો તે પહેલાં મામાએ “સંન્યાસીનો સંસાર” એ નામના મરાઠી નાટક-દ્વારા અસ્પૃશ્યતાનિવારણનો પ્રશ્ન ચર્ચ્યો હતો. તેમનાં નાટકો કટાક્ષમય હોય છે. ધણા તેમને મહારાષ્ટ્રના બર્નાડ શૉ લેખ છે. ખ્યેય માટે કલા હોવી જોઈએ એ મતને તેઓ માને છે : કલા માટે કલાને માનનારો મરાઠી લેખકોનો એક બીજો પક્ષ પણ છે. મામા વરેરકર એક બહુવિધ સેવાકાર્ય કરનારા રાષ્ટ્રસેવક છે અને જીવનનાં તેમના તરફથી ઉત્સાહ, ઉત્તેજન અને આશ્વાસન હંમેશાં મળી રહ્યાં જ હોય છે.

\*

શ્રી. કરમારકર એક ચિત્રકાર અને શિલ્પકાર છે. હરિપુરામાં સ્વ. ચિત્રકલાજીનું જંગી પૂતળું તેમણે બનાવ્યું હતું. મુંબઈની આર્ટ સ્કૂલમાં તેમણે અભ્યાસ કરી ઈંગ્લેન્ડમાં જઈ ફેટલુંક શિક્ષણ લીધું હતું. પાત્ર ગાળીને



ધાતુનાં જંગી પૂતળાં બનાવવાની કલા તે ત્યાંથી શીખી લાવેલા અને શિવાજી છત્રપતિનું ઘોડા સાથેનું ૧૨ ફીટ જાંચુ પૂતળું તેમણે મુંબઈમાં જ બનાવી આપીને પરદેશી પૂતળાં બનાવનારાઓને પણ હક્ક કરી દીધા છે. આપબળથી ગરીબ અવસ્થામાંથી આગળ વધેલા એ કલાકાર છે અને પોતા જેવા અનેક જિજ્ઞાસુઓને પોતાની કલા શીખવી પણ રહ્યા છે.

\* \*

### મામા વરેરકરનું વ્યાખ્યાન

આજે મહારાષ્ટ્ર અને ગુજરાત વચ્ચે પ્રાંતિક ભેદભાવો ઊભા કરવામાં આવ્યા છે. આ ભેદભાવ અને ઝેરવેરની લાગણી દૂર કરવા આપણે એક-બીજાની પ્રાંતિક ભાષા સમજવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. હું મરાઠી બોલું તે સાંભળો અને મને સમજવા પ્રયત્ન કરો. તમે ગુજરાતી બોલો તે હું સાંભળું અને તમને સમજવા પ્રયત્ન કરું. એક બીજા પ્રાંતોની ભાષા સાંભળી સમજવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો એથી પ્રાંતિક ભેદભાવ દૂર થશે.

મહારાષ્ટ્રીયો કરતાં ગુજરાતીઓ દેશભરમાં વધુ વ્યાપક થયા છે તેનું કારણ એ છે કે તેઓ ઇતર પ્રાંતવાસીઓને બોલતા સાંભળી તેમની ભાષા અને તે દ્વારા તેમનું હાર્દ સમજવા પ્રયત્ન કરે છે અને એ રીતે સ્વસ્થ સફળતા મળેથી તે પ્રાંતવાસીની ભાષામાં તેની સાથે બોલવાનો વ્યવહાર શરૂ કરે છે. મહારાષ્ટ્રીયોને આ બાબતમાં તેમની શાસ્ત્રીયતા ખૂબ નડે છે. ભાષાનું વ્યાકરણ શુદ્ધ સ્વરૂપે તેઓ અપનાવી ન શકે ત્યાંસુધી તે બોલવાનો તેઓ પ્રયત્ન હરગીઝ નહિ કરે. પરિણામે તેઓ ઇતર ભાષાભાષીઓ સાથે સુમેળ બાંધી શકતા નથી.

\*

ખાસ મહારાષ્ટ્રીયો કાંઈ ગુજરાતીદ્રીષ્ટી નથી. ખાસ મહારાષ્ટ્રીયો મરાઠા નથી. મહારાષ્ટ્રીયોમાં ત્રણ વિભાગો છે: કાનડી, કોંકણી અને ધાંડી. તમે જેઓને ધાંડી તરીકે ઓળખો છો, મુંબઈમાં જેઓ ગુજરાતી કુટુંબોમાં 'રામા' તરીકે કામ કરે છે, ગુજરાતીઓના કુટુંબમાં જેનું 'કાકા' જેવા વડીલનું સ્થાન આજે પણ રહ્યું છે, જેણે પેઢી દર પેઢી ગુજરાતીઓનાં બાળકોને ઉછેર્યાં છે, તેમના કુટુંબના અંતરંગ સંબંધો સાથે પોતાની જીવન ફાંટી સાંકળી છે, એ રામા ધાંડી નથી-કોંકણી કણબી છે. કોંકણી પ્રજામાં પ્રાંતીયતા સંભવી જ ન શકે. સૂરત પાસે આવેલા કુમસના કિનારાથી

કોંકણ પ્રદેશની શરૂઆત થાય છે અને તે છેક દક્ષિણમાં મલબારની સરહદને અડે છે. આમ કોંકણ વિસ્તારમાં ત્રણ પ્રાંતિક ભાષાઓનો સમન્વય સ્થાપેલો છે: ગુજરાતી, મરાઠી, અને કાનડી. આજની મહાસંભાવાદી સરકારમાં પણ કોંકણીઓનું પ્રાધાન્ય છે. શ્રી. ખાળાસાહેબ, ડૉ. ગિલ્ડર, શ્રી. મોરારજી એઓ કોંકણી છે. જ્યારે શ્રી. લઠે અને શ્રી. પાટીલ એઓ ધાટી છે.

શિવાજી મહારાજે સુરત લૂંટયું અને ગુજરાતીઓની બેહાલી કરી એવું ઇતિહાસમાં લખાયેલામાં આવે છે, એ કેવળ રાગદ્વેષ વધારવા માટે જ. શિવાજીએ સુરત લૂંટયું તેમાં ગુજરાતીઓને લૂંટવાનો તેનો હેતુ નહોતો. એમનું ધ્યેય સુરતમાં સ્થપાયેલી પરદેશી વહંદાઓની કાઠી જ લૂંટવાનો અને તેમને હાંકી કાઢવાનો હતો. સુરત પરનું શિવાજીનું આક્રમણ માત્ર અન્યાયનો વિરોધ કરવા ખાતર જ હતું. અન્યાયનો વિરોધ કરવામાં એણે મરાઠાને સુઢાં નથી છોડ્યા. રાન્યના આરંભકાળમાં શિવાજીને રાયગઢ પર પોતાની ગાદી સ્થાપવી હતી. માર્ગમાં મુસલમાન બાદશાહની સહાયતા પર મદદ રાખી રહેલો ચંદ્રરાવ મોરે નામનો મરાઠા સરદાર એને માર્ગ નહોતો આપતો. શિવાજીએ એની સાથે લડાઈ આદરી અને તેનો નાશ કર્યો હતો. શિવાજી મુસલમાનોનો પણ વિરોધી નહોતો. એણે તો એમની સાથની લડાઈઓમાં પણ અન્યાયનો જ સામનો કર્યો હતો. કોંકણના માવળાઓની સહાયથી એમણે કુંગરાળ વિસ્તારમાં જે જે દિલ્લાઓ સર કર્યા એ સર્વના રખેવાળ તરીકે એણે મુસલમાનોને જ રાખ્યા હતા. અઘાવધિ એ સ્થાને પરંપરાગત મુસલમાનો જ છે.

\*

ગુજરાત અને મહારાષ્ટ્ર વચ્ચે દ્વેષભાવ જન્માવવાને પ્રયત્ન કરનારા ધાટીઓ છે. આજના કામી વિદેષવર્ધક મરાઠી વર્તમાનપત્રોનું સંચાલન આવા ધાટીઓના જ હાથમાં આજે છે. કોંકણના લોકો તો ધણા સંપીલા અને મહેનત કરનારા હોય છે. એકવાર હાથ લીધેલું કામ તેઓ પાછું નથી ઠેલતા. મુંબઈના મિલમજૂરોની પડતી હડતાળો એનો પુરાવો છે. આવા લોકોમાં મરાઠી વર્તમાનપત્રોનું સૂત્રસંચાલન પૂનાના સાક્ષરોના હાથમાં છે. પૂના મહારાષ્ટ્રની પેશ્વાની મૃત્યુશય્યા છે. એણે હિંદુ-મુસલમાન ઝઘડા સુઢાં જન્માવ્યા છે. હિંદુ-મુસલમાનના ઝઘડાનું કારણ આજે જે પ્રકારે ધાર્મિક-સામાજિક બન્યું છે તેવું તે કાળે નહોતું. મૂળ કારણ તો

રાજકીય હતું, પરંતુ જેમ જેમ એક પ્રાંતમાંથી બીજા પ્રાંતમાં તે ફેલાતું ગયું તેમ તેને સામાજિક અને ધાર્મિક સ્વરૂપ મળતું ગયું છે, અને એ ફેશ આજ કેટલાંક વર્તમાનપત્રો વધારી રહ્યાં છે. કાંકણરથ ચિત્રપાલન અને સારસ્વત જેવી ફાસ પણ પૂનામાં જઈ વસી અને તેઓ સુદાં આ પ્રવાહમાં તથાયા છે. પૂનાના સાક્ષરો જેની પ્રવૃત્તિઓ અમે લિટરરી ઓટોકસી-કંપૃશાહી કહીએ છીએ એઓના હાથમાં આજે વર્તમાનપત્રો છે. વર્તમાનપત્રોને આજે કેટલાક મૂડીવાદીઓનું પીકબળ છે, એટલે આજે સામાજિક પરિવર્તન સાથે રાષ્ટ્રની જે પ્રગતિ થઈ રહી છે તેનો સુદાં વિરોધ કરવાનું કાર્ય તેઓ કરે છે.

\*

આ બધાં ઝેરવેર દૂર કરવાનો, એક માત્ર પ્રાંતિક લાષાઓના સમન્વય કાર્યથી હેતુ સરે એમ નથી; રંગભૂમિ એ કાર્ય બધું સારી રીતે કરી શકશે એમ હું મારા એ ક્ષેત્રમાંના ત્રીસ વર્ષના અનુભવથી કહું છું. એક ઉદાહરણ છે. આજનાં બોલપટો શરૂ થયાં એ પહેલાં આપણી જનતા પરદેશી મૂકપટો જોતી અને ચિત્રપટોનો લાવાર્થ સમજી શકતી. આજે પણ પ્રાંતિક લાષાઓમાં રજૂ થતાં ચિત્રપટો જનતા પર અસર જમાવી શક્યાં છે. મહારાષ્ટ્રીય રંગભૂમિના પ્રથમ ઉત્પાદક સ્વ. અરૂણ સાહેબ કિલોસ્કર હતા. એ વખતે મુંબઈમાં જાજવાતાં ગુજરાતી નાટકો જોઈ એમને પણ મહારાષ્ટ્રીય રંગભૂમિની રચના કરવાનું મન થયું અને એમણે કિલોસ્કર નાટક મંડળી બિભી કરી. મરાઠીમાં સંગીતનાટકોની રચના પણ ગુજરાતી નાટકોની રચનાની ઝલ્લી છે. શરૂઆતમાં એ ગીતોની ચાલમાં પણ ગુજરાતી ગીતોનું અનુસરણ સ્વીકારાતું. એ ઉપરાંત સાચું પૂછો તો મરાઠી રંગભૂમિને મહારાષ્ટ્રીયોએ અપનાવી છે એ કરતાં વધુ દરજ્જે ગુજરાતીઓએ જ અપનાવી છે અને ગુજરાતી પ્રેક્ષકોનો સહકાર મરાઠી રંગભૂમિને ન સાંપડ્યો હોત તો ગાંધર્વ નાટક મંડળીની જે દશા આજે આવી છે તે કદાચ વહેલી આવી હોત.

\*

ગુજરાતીઓને મરાઠી રંગભૂમિનું આકર્ષણ મારા ‘કુંજવિહારી’ નામના નાટકથી થયું એમ ગણાવી શકાય. આ નાટક શ્રી કૃષ્ણવી બાદશાહવરચાને અનુલક્ષીને રચાયું છે, પરંતુ એમાંથી મેં આધ્યાત્મિક બાબતો કેવળ દૂર કરી છે. રાધાને મેં કૃષ્ણ તરફ પ્રેમભાવ દર્શાવતી રજૂ કરી છે, પરંતુ એ વ્રાતસહ્ય-પ્રેમ હતો. આ નાટકમાં વેશપરિધાનની બાબતમાં મારે ક્ષેત્રે નાટક કંપનીના વ્યવસ્થાપકો વચ્ચે મતભેદ પડ્યો. એમણે મહારાષ્ટ્રીય યોગાકલ્પી

જક્ક પકડી અને મેં કૃષ્ણજીવનને અનુપમ મથુરા-ઢબના વેશનો આમહ રાખ્યો. આખરે મેં એ નાટક ન ભજવવાનો નિર્ણય કર્યો. એ વખતે શ્રી. શ્રીપાદ કૃષ્ણ કોલ્હટકર અને તેમના બંધુ ડૉ. કોલ્હટકર મારી કુમકે આવ્યા. કંપનીના વ્યવસ્થાપકો સમક્ષ એમણે માનું દર્શિમિંદુ સાચું હોવાનું જણાવ્યું અને આખરે મથુરાવેશપરિધાનથી એ નાટક ભજવાયું. એક તો કૃષ્ણની કથા અને ગુજરાતી નાટક કંપનીઓના વેશપરિધાન બાબતના છબરડાથી કંટાળેલી ગુજરાતી પ્રેક્ષક જનતાને આ નાટકનું જખરું આકર્ષણ થયું અને એને પરિણામે છેક બોલપટોનો યુગ શરૂ થયો ત્યાંસુધી એ આકર્ષણને ક્ષીણે મહારાષ્ટ્રીય રંગભૂમિને આર્થિક ટેકા પણ મળ્યો.

\*

રંગભૂમિએ જનતાના હૃદય પર ધારી અસર ઉપજાવી છે; એટલે એ દ્વારા આપણે પ્રાંતિક વૈમનસ્ય દૂર કરવાના પ્રયત્નો આરંભવા જોઈએ. એ કાર્ય મેં મારા એક સહકાર્યકર્તા શ્રી. આલ્તેકર સાથે ઉપાડ્યું છે. અમારો ધરાદો જેમ પશ્ચિમના દરેક રાષ્ટ્રને પોતાનું 'નેશનલ થિયેટર' છે એવું એક 'નેશનલ થિયેટર' હિંદને માટે બિલુ કરવાનો છે. અને એની પ્રાથમિક તૈયારી-રૂપ અમે પ્રાંતિક ભાષાઓદ્વારા નાટકો ભજવી લોકમત કેળવવાનું દુરસ્ત ધાર્યું છે. ગુજરાતનાં યુવક યુવતીઓની નાટ્યમંડળી મહારાષ્ટ્રમાં જઈ પોતાના પ્રયોગો ભજવે; એ જ પ્રમાણે મહારાષ્ટ્રની મંડળી ગુજરાતમાં પ્રયોગો કરે અને મુંબઈ જેવા પચરંગી શહેરમાં દરેક પ્રાંતની મંડળીઓ પોતાના પ્રયોગો ખતાવે.

\*

જનતાને આ વસ્તુ તરફ વાળવી અધરી નથી. શ્રી. આલ્તેકર આ ક્ષેત્રમાં ધણા અનુભવી છે. એઓ કાંકણના જૈન ગૃહસ્થ છે. શ્રી. કનૈયાલાલ મુનશીકૃત 'પૃથ્વીવલ્લભ' નું પહેલાં એક મૂક ચિત્રપટ નીકળેલું તેમાં એમણે બિલ્લનું પાત્ર ભજવ્યું હતું. ત્યારપછી એમની વલણ દ્વિત્વ-ઉલ્લોગ તરફ ઢળતી ગઈ અને એમણે પ્રોડ્યુસર તરીકે ઠીક ઠીક અનુભવ લીધો છે. એ કામને અંગે એઓ ગુજરાતી, હિંદી, કાનડી, તામિલ, તેલગુ, બંગાળી, ઉર્દૂ વગેરે ભાષાઓના પરિચયમાં આવ્યા છે. નેશનલ થિયેટરની યોજના છેક ગઇ કાલ સુધી ક્ષિટને અપનાવી નહોતી, એણે પણ આજે એ અપનાવી છે. ક્ષિટિશ પ્રગ્નજન તરીકે આપણે એમની જૂની ધૂંસરી ફગાવી દેવી જોઈએ. ક્ષિટન જેવું પછાત રાષ્ટ્ર બીજું એક નથી. એને એની સ્વતંત્ર રંગભૂમિ પણ નથી. આજનાં ક્ષિટિશ નાટકો સારામાં સારાં ગણાતાં રશિયન,

ફ્રેન્ચ, જર્મન વગેરે નાટકોની કક્ષામાં ઊભાં રહી શકે એમ નથી. આપણે આ ક્ષેત્રમાં એમના વર્ચસ્વ નીચેથી છૂટા થવું જોઈએ.

\*

શ્રી. આલેક્ઝાન્દરના પ્રયત્નથી અમે પૂના ખાતે મરાઠી નાટકો લખવાનારી એક મંડળી જમાવી શક્યા છીએ અને હવે ગુજરાતમાં અમે સહાય માટે આવ્યા છીએ. ગુજરાતી યુવક યુવતીઓ આ કાર્ય માટે આગળ આવે એ જરૂરનું છે. પૂનાની અમારી મંડળીમાં બે જણુ તો ગુજરાતના—વડોદરાના છે. યુવક યુવતીઓ ઉભય સંસ્કારી અને ફળવાયેલા છે. યુવતીઓ તો એ. જી. ની ઉપાધિ મેળવી ચૂકેલી છે. પણ આ કાર્ય ગર્ભશ્રીમંત કુટુંબના યુવક યુવતીઓએ ઉપાડી લેવું જોઈએ. મહારાષ્ટ્રીય ફિલ્મ-ઉદ્યોગમાં આજે જે સારી નટીઓ આપણે જોઈએ છીએ એનો યથા શ્રીમતી દુર્ગાબાઈ ખોટેને છે. એમણે કરેલી પહેલ પછી બધી યુવતીઓ રંગભૂમિ ઉપર ઊતરી છે. છોકરીઓ રંગભૂમિ પર ઊતરે એમાં સમાજને મોટે ભાગે કશો વાંધો નથી હોતો. પૂનામાં અમે છોકરીઓનો આ બાબતમાં મત લીધો. એમાં મોટા ભાગે હા કહી. કેટલીકે માબાપનો ડર બતાવ્યો. જે બાળાઓએ હા કહી હતી અને જેમને તેમના વડીલોની અનુમતિ હતી તેમને લાઘુ અમે નાફિર-મતવાદી માબાપો પાસે ગયા અને દલીલો કરી. એમાંથી પણ કેટલાકનો મત બદલાયો અને પોતાની બાળકીઓ માટે એમણે અનુમતિ આપી. પણ જે સંસ્થાના વડાને આ કાર્ય સંભાળવાનું હતું એણે છોકરા છોકરીઓ એક સાથે રંગભૂમિ પર ઊતરે એ માટે ગલ્લાંતલ્લાં કર્યાં ! બધીવાર તો એવું માલૂમ પડ્યું છે કે સ્ત્રી રંગભૂમિ પર ઊતરે તો એની મહત્તા વધે અને પોતાની કોઈ કીમત ન રહે એ ડરથી એમના પતિદેવોએ નટી બનવાની પોતાની પત્નીઓની ઇચ્છા બર આણી નથી.

\*

નેશનલ થિયેટરની યોજનામાં ભાગ લેનાર સહુ કોઈએ પોતાના વેતનનો આગ્રહ રાખવો જોઈએ. એ સંસ્થા તો એક નેશનલ ટ્રસ્ટ સમી બનશે. હું મારા ખાત-અનુભવથી કહું છું કે વિના વેતને કામ કરનાર જેવા ત્રાસદાયક બીજા કોઈ નથી. એટલે એમાં કાર્ય કરનારે વેતનનો આગ્રહ તો રાખવો જ પડશે. પછી જલેને તે પોતાનો બદલો ફાંડે સાદર કરે. હું આશા રાખું છું કે ગુજરાતનાં યુવક યુવતીઓનો આ કાર્યને વેગ અને સક્રિય સાથ સાંપડશે.

\*

આમ નટ નટીના વેશ લજવવા માટે યુવક યુવતીઓ જન્માવવા ઉપરાંત બીજું પણ એક કાર્ય કરવાનું બાકી રહે છે અને તે શહેરેશહેરે સ્વતંત્ર મ્યુનિસિપલ થિયેટરની આવશ્યકતા પૂરવી તે છે. એ માટે અમે થોડા વખત અગાઉ આજની મુંબઈ મહાસભાવાદી સરકારના પ્રધાન શ્રી. લક્ષ્મણરાવ પાટીલને મળેલા. ત્યારપછી અમે મ્યુ. સભ્યોદ્વારા મુંબઈ અને પૂનામાં મ્યુનિસિપલ થિયેટરો બંધાય એ માટે પ્રયત્નો કર્યા છે. મુંબઈ મ્યુનિસિપાલિટીમાં તો એ બાબતનો ઠરાવ મુદ્દા થઈ ચૂક્યો છે. પૂના મ્યુ. એ ઠરાવ કરનાર છે, એટલે અમારી એ ઉમેદ છે કે અહીં અમદાવાદમાં પણ જ્યારે મ્યુનિસિપાલિટી અનેક લોકોપયોગી કાર્યો કરી રહી છે ત્યારે આ દિશામાં પણ સંસ્કારી સભ્યો પોતાનું ધ્યાન આપશે. હું આશા રાખું છું કે મુંબઈ પહેલાં આ શહેરને એક સ્વતંત્ર રંગભૂમિ મળે. શહેરનાં યુવક યુવતીઓ આવા નાટ્યગૃહનો લાભ લેતાં થાય એ માટે નાગરિકોએ અથવા તો સાહિત્યસભા જેવી સંસ્થાએ એક ટ્રોફી અથવા શીલ્ડ આપવાનું ઠરાવવું જોઈએ. આ યોજનાથી નાટકો લજવનાર યુવાન મંડળીમાં વધુ સારું કામ કરવાને પણ ઉત્સાહ પ્રકટશે.

\*

આ યોજનાને વધુ વ્યાપક બનાવવા આપણે રેડિઓ સ્ટેશન પણ આપણાં કરવાં જોઈએ. આજે મુંબઈ રેડિઓ મથક મધ્યસ્થ સરકારના અંકુશ નીચે છે; એટલે તેના નિયામક આજે જનતાના અવાજને માન આપતા નથી. આ રેડિઓ સ્ટેશનદ્વારા પણ પ્રાંતીય મતભેદો અને ધાર્મિક ઝગડા જન્માવવામાં આવે છે. હિંદુસ્તાનમાં મધ્યસ્થ સરકારની હકુમત નીચેનાં મુંબઈ, દિલ્હી, લાહોર, લખનૌ અને પેશાવરનાં સ્ટેશનોએથી હિંદી કાર્યક્રમો ઓડકાસ્ટ કરવામાં આવે છે, એના પ્રમાણમાં પ્રાંતિક કાર્યક્રમો ઘણા ઓછા પ્રમાણમાં રજૂ કરવામાં આવે છે. મુંબઈ સિવાય અન્ય સર્વ મથકોનો આર્થિક આધાર મુંબઈ પર છે. એટલે આપણે આ સ્ટેશન પ્રાંતિક સરકારને હસ્તક આવે એવી વલણ લેવી જોઈએ. બંગાળમાં મોટે ભાગે બંગાળીમાં જ કાર્યક્રમોની રજુઆત થાય છે. મદ્રાસ સ્ટેશન તો પ્રાંતિક સરકારો સ્થપાયા પછી જ અસ્તિત્વમાં આવ્યું હોવાથી અને મદ્રાસ સરકારે તેનો કબજો રાખ્યો હોવાથી એને માટે કોઈ મુશ્કેલી નથી, પણ મુંબઈમાં મરાઠી ગુજરાતી કાર્યક્રમોને ભોગે અંગ્રેજી અને હિંદી કાર્યક્રમો રજૂ થાય છે અને બહાની બાબતમાં પણ પક્ષપાતી વલણ રાખવામાં આવે છે. હિંદી

માટે દિલ્હી, લાહોર, અને લખનૌનાં સ્ટેશનો છે, પછી મુંબઈ સ્ટેશને દિલ્હી કાર્યક્રમની જરૂર શી ?

\*

કેળવણીના પ્રચાર માટે આમાફેન રેકોર્ડોના જેવો અન્ય સુલભ અને સુકર માર્ગ બીજો એક નથી. પ્રત્યેક આમોદાર કેન્દ્રે પ્રાંતિક ભાષામાંના કાર્યક્રમોની રેકોર્ડો ઉતારાવવી જોઈએ. એ બધું જો આપણે અત્યાર સુધીમાં કરી શક્યા હોત તો આપણે પ્રાંતિક અને કોમીએદો મિટાવી શક્યા હોત. આજે રાષ્ટ્રભાષાના પ્રચારના પ્રયત્નો થાય છે, પણ આપણે મદ્રાસમાં જોઈએ છીએ કે પ્રાંતિક એકતા વિના એની સફળતા સહેલી નથી. હિંદીને રાષ્ટ્રભાષા બનાવવાના પ્રયત્નો થાય એ પહેલાં જો પ્રાંતપ્રાંતની ભાષા સમજી ગેરસમજૂતીઓ દૂર કરવામાં આવે તો જ હિંદીપણું સાર્થક ગણાય.

\*

આ બધાની સફળતાનો આધાર શિક્ષણસંસ્થા પર પણ અવલંબી રહ્યો છે. પણ આપણી મુંબઈ યુનિવર્સિટીના સૂત્રધાર તો મિલો અલાવવાની કડાકૂટમાંથી પરવારે ત્યારે ને ? એ તો મડદું બની ગઈ છે. સવાલ માત્ર એટલો જ છે કે એનામાં પ્રાણસંચાર કરવો કે અગ્નિદાહ મૂકવો ? અમે એના સૂત્રધારોને કેટલીયવાર સૂચના કરી કે શ્રી. આનંદશંકર ધ્રુવ, પ્રિ. કર્વે, રિયાસતઠાર શ્રી. સરદેસાઈ અને કવિ નાનાલાલ જેવા દેશી ભાષાની સેવા કરી રહેલા વિદ્વાનોને તમે ડોક્ટરેટથી સન્માનો. પણ એઓ શેના સાંભળે ? આજે મહારાષ્ટ્રીય સાહિત્યકારોને નાગપુર યુનિવર્સિટીએ સન્માન્યા છે અને એ રીતે તેણે મુંબઈ યુનિવર્સિટી કરતાં એક ડગલું આગળ ભર્યું છે.

\*

### શ્રી. કરમારકરનો ઉત્તર

આપણા દેશમાં વિક્રમની સાતમી, આઠમી સદી સુધી ચિત્રકાર, સંગીતકાર અને શિલ્પકારનું મૂલ્ય અને માન હતું તે ત્યારપછી ભૂંસાવા લાગ્યું હતું અને થોડાં વર્ષો પૂર્વે તો એ પ્રકારના કલાકારો કેવળ અસ્પૃશ્ય જ લેખાતા હતા. તેમનું સન્માન તો શું પણ અપમાન થતું અને તેમની કલાઓ અપનાવવામાં લોકો પોતાની હીનતા થયેલી માનતા. થોડાં વર્ષોથી એ કલાઓ પ્રત્યે લોકોનો સજ્જભાવ ઝાઝા થવા લાગ્યો છે. આપણી પોતાની કલાને માટે આપણને પૂરતું માન હોવું જોઈએ. એ કલાને જ આપણાં ગૃહોમાં રચાવે હોવું જોઈએ. આપણી કલા શિખવનારી શાળાઓમાં પરદેશી અધ્યાપકો હોય એ પણ આપણે માટે ઓછું ખેદજનક નથી.

શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડના અવસાનને કારણે

## શોકસભા

તા. ૮-૩-૧૯૩૯ના દિને પ્રેમાભાર્ષિ હોલમાં ઓન. શ્રીગણેશ વાસુદેવ માવળંકરના પ્રમુખપદે, વડોદરાનરેશ શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ સેના-ખાસખેલ શમશેર-અહાદ્દરના અવસાનનો શોક બતાવવાને બીજી ત્રણ સંસ્થાઓ સાથે ગૂજરાત સાહિત્ય સભા તરફથી એક જાહેર સભા ખોલાવવામાં આવી હતી. લેડી વિદ્યાબહેન ર. નીલકંઠની દરખાસ્ત અને સભાના મા. મંત્રી શ્રી. ચૈતન્યપ્રસાદ દીવાનજીના અનુમોદનથી ઓન. શ્રી. માવળંકરે પ્રમુખસ્થાન લેતાં જણાવ્યું હતું કે, આપણે આજે શા માટે એકત્રિત થયા છીએ તે વીગતમાં હું નથી જિતરતો. મારે કહેવાનું કે હું વડોદરાનો વતની, મારે જન્મ ત્યાં, મોસાળ ત્યાં. મારા દાદા વડોદરા સરકારની નોકરીમાં હતા. રેલવે નહોતી આવી તે પૂર્વે અત્યારે છે તેના કરતાં પણ વિશેષ વ્યવહાર અને સંબંધ વડોદરા-અમદાવાદ વચ્ચે હતો. એ સંબંધ આજના પ્રસંગમાં કારણરૂપ થાય તેમ છે.

પણ અત્યારના વડોદરાને જીવંત કરનારા શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ વડોદરાના રાજા હતા માટે આપણે નથી મળ્યા, પણ એ એક રાજપુરુષ હતા, અને તે સાથે એક જગ્ગર દિંદી હતા એ માટે મળ્યા છિયે. આજે જે વસ્તુઓની આપણને રાજકારણમાં અને રાજ્યકારોબારમાં જરૂર છે, તે તેમણે વર્ષો પૂર્વે વડોદરામાં અપનાવી હતી. સૌથી પ્રથમ તેમણે આપણી રાષ્ટ્રીય હિલચાલને પુષ્ટિ આપી હતી. રાજ્યકારોબારનાં તત્ત્વોમાં ન્યાય અને પ્રાથમિક ફરજિયાત કેળવણી, સેન્ટ્રલ લાયબ્રેરી, ગામોગામ લાયબ્રેરીઓ, સમાજસુધારા વગેરે તેમણે અપનાવ્યાં. એ રીતે તેઓ પ્રજામાં ઓતપ્રોત થઈ રહેતા હતા. એ કારણે અનેક ધાર્મિક ઝઘડાઓનો જન્મ થયેલો, પણ તે સર્વ તેમણે કુનેહથી પાર ઉતારી દીધા હતા. લઘુચિંતેના કાયદાની પહેલ તેમની છે. પ્રામાણિક મતભેદ અનેક હોય શકે, પણ તેથી તેમના કાર્યને લાગ્યે જ ક્યાંયથી વખોડી કાઢવામાં આવેલ છે. આ રીતે કાયદાથી જ નહિ, અનેક રીતે વડોદરાને બીજાં નમૂનારૂપે લેખે તેવું તેમણે બનાવ્યું છે. અને તેથી જ આજે પણ એ ઇચ્છા રહે છે કે વડોદરામાં જો પૈસો મળી શકતો હોય તો ત્યાં જઈ રહિયે. વડોદરામાં જઈએ ત્યારે ગાર્ડન, મ્યુઝિયમ,



સુરસાગર, સ્ત્રીકેળવણીની સંસ્થાઓ વગેરે જોતાં સજીવન નગરીમાં આવ્યા છિયે, તેવું થાય છે.

તેમણે હિંદી રાષ્ટ્રીય તત્ત્વનું પોષણ કર્યું એ નિર્વિવાદ છે. તેવા રાજ, તેમના જવાથી માત્ર વડોદરાએ જ નહિ, પણ સારા એ હિંદે ગુમાવ્યા છે. એ પછી પ્રમુખસ્થાનેથી નીચેનો ઠરાવ રજૂ કરાયો હતો:

- “ મહાન દેશપ્રેમી રાજવી, દીર્ઘદર્શી સમાજસુધારક, ”  
 “ વિદ્યાના પ્રચારના અગ્રેસર પ્રયોજક અને સર્વધર્મ ”  
 “ પ્રતિ ઉદારવૃત્તિવાળા શ્રીમંત મહારાજ સર સયાજી- ”  
 “ રાવ ગાયકવાડ, સેનાપાસખેલ, સમશેરખલાફૂર, જી. સી. ”  
 “ એસ. આઇ. ના ખેદજનક અવસાન માટે અમદાવાદના ”  
 “ શહેરીઓની આ જાહેરસભા પોતાનો શોક વ્યક્ત કરે છે ”  
 “ અને રાજકુટુંબ ઉપર પડેલા દુઃખમાં પોતાની સહાનુભૂતિ ”  
 “ પ્રદર્શિત કરે છે. શ્રીમંતના અવસાનથી સમગ્ર હિન્દને ”  
 “ જે ખોટ પડી છે, તે પૂરી શકાય તેમ નથી. ”

### શ્રી શારદાખહેન મહેતા

આ ઠરાવના સમર્થનમાં બોલતાં શ્રી શારદાખહેન મહેતાએ જણાવ્યું હતું કે, આજે દુનિયા ઝટપટ દોડી જાય છે. આજે ગયા જમાનાનો વિચાર કરવાનોયે આપણને સમય નથી, ત્યાં આજે શોક શો? આપણો યુવાન વર્ગ ભૂતકાળને નથી જોવા ચાહતો; પણ હું માનું છું કે ભૂતકાળ આપણને ઓછો ઉપકારક નથી. આપણે ભૂતકાળના શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ તરફ જોઇએ, તો જણાશે કે જે સુધારાનો આપણે પ્રાણ લઇ રહ્યાં છિયે, તે સુધારાના એ જન્મદાતા હતા. ફરજિયાત કેળવણી પ્રથમ તેમને ત્યાં જ; તેથી વડોદરામાં કેળવાયેલાંની સંખ્યા વિશેષ છે. હું દૃઢપણે માનું છું કે આવા મહારાજ હિંદ સિવાય બીજે થવા મુશ્કેલ છે. નાનો “ પોરિયો ” મહાન વ્યક્તિ થાય એ અસંભવિત છે; પણ સદ્ગત ગાયકવાડે તે વિધાન જૂઠું પાડ્યું છે. કોલ્હાપુરના ગામડાનો એક છોકરો જખર સુધારક રાજ થાય, એ આપણે નજરે જોયું છે. ખરેખર એઓ self-made man હતા. દત્તક થયા પછી પાંચ વર્ષમાં જ આખા જન્મમાનું જ્ઞાન એમણે મેળવ્યું. ૧૯-૨૦ વર્ષની વયે જ એમણે મતભેદને કારણે સર ટી. માધવરાવ જેવા બાહોશ ઠીવાનને પણ દૂર કર્યા એટલું હૃદયખળ. એમણે ૨૦ મે વર્ષે રાજ્યની લગામ હાથમાં લીધી.

કેળવણી માટે એમને અપાર પ્રેમ અને શોખ. બધાં નવાં પુસ્તકો એમણે પોતાની લાયબ્રેરીમાં વસાવેલાં અને વસાવ્યે જતા. સ્ત્રીશિક્ષણ ઉપર એમને અસાધારણ પ્રેમ હતો. હું ૧૮૯૮માં પ્રથમ મળી ત્યારે હું ત્રિવિધ સ્ત્રીશિક્ષણમાં હતી. મુલાકાતમાં તેમણે ટેનિસનનો એક ગ્રંથ મને આપ્યો.

હરિજન પ્રત્યે સુગતો વિચાર પણ તેમને નહોતો. તેમણે જ એમને સમાન સ્થિતિએ પહોંચાડવાની પહેલ કરી હરિજન શાળા, આશ્રમો રચ્યાં. આજે પણ હરિજનો યોધાર આંસુએ રડે છે કે ગાંધીજી પૂર્વે મહારાજનએ અમારો ઉદ્ધાર કર્યો. સારંગપાણિ જેવા પાત્રોએ હરિજનો સાથે રહી કામ કરવું પડ્યું, તે મહારાજના જ પ્રતાપ,

તેમણે સારું જગત જોયું હતું; તેથી જ સામાજિક સુધારાઓને તેમને વિચાર આવ્યો. તેમાં પ્રજા આગળ વધે તે તેમની હાર્દિક લાવના. આજે એ સામાજિક સુધારાઓની યોગ્યતા આપણે અનુભવી રહ્યાં છીએ.

લક્ષ્મીવિદ્યાના કાયદો વખતે ખુદ તેમના કુટુંબમાં ઝડપે પેટો હતો. મહારાણીનો વિરોધ છતાં એ કાયદો પસાર થયો. તે સહુને શાંતિથી સમજાવી લીધાં. અત્યારે આપણે એ કાયદો ન ધ્વંસીતા હોઈએ, પણ ભવિષ્ય તરફ જોવામાં આવે તો એની યોગ્યતા જરૂર પ્રતીત થશે.

૧૯૧૦-૧૧ માં એમની કીર્તિ પરાકાષ્ટાએ પહોંચેલી. ૧૯૧૨ પછી એમના માનસમાં પલટો થયો. તેમાં બ્રિટિશ સરકાર કારણભૂત છે. મહારાજની બ્રિટિશ સરકાર ડરતી, તેથી પારો ઉતારવા માટે તેમનું અપમાન કરવામાં આવ્યું. ત્યારથી માનસિક પરિસ્થિતિએ પલટો લીધો. આજે સદ્ગત શ્રીમંત ગાયકવાડ તરફ જે માન ઓછું થયું છે, તેમાં દોષપાત્ર બ્રિટિશ સરકાર છે, નહિ કે સદ્ગત મહારાજ.

હિંદના રાજ્યબંધારણનો ચિંતાર તેમના મગજમાં હતો. એમની ફેડરેશનની સમજ જુદા જ પ્રકારની હતી. તેમણે સ્વીકારેલું ફેડરેટડ પ્રિન્ડિયા જોઈએ તો આપણે પણ એ ધ્વંસીએ. આજે એ બધું ગયું છે. સદ્ગતના આત્માને પ્રભુ શાંતિ આપો !

**શ્રી રામનારાયણ પાઠક**

ઠરાવને ટેકો આપતાં શ્રી. રામનારાયણ પાઠકે જણાવ્યું હતું કે—અત્યારનાં માણસોને માન આપવાનું નથી સૂઝતું. નવી દૃષ્ટિ, નવી પ્રણાલિકામાં આપણે પડ્યા છીએ. આજે સદ્ગત મહારાજનએ યોજેલી વસ્તુઓ આપણને સામાન્ય લાગે છે, પણ ત્યારે તે અસાધારણ હતી. તે તેમણે અપનાવી સામાન્ય કરી નાખી. તેમના સુધારા સામે સખત વિરોધ છતાં તેમણે તે બધું કુનેદથી પાર પાડ્યું. રાજશાહી જીવનમાં ખરાબી હોય, શક્તિશાળી

જન રાજ્યમાં પડતાં શક્તિહાસ થાય; પણ તેમને માટે તેમ ન બન્યું એ એમની મહત્તા. ૧૯૧૨ ના દિલ્લી દરબારમાં એમનું અપમાન થયું. એ મોટા આધાત લાગ્યો. તેમને પ્રજાતરફથી ટેકો ન મળ્યો, હતાશ થયા, ઢીલા પડ્યા. પ્રજાની નિર્બળતા એમાં કારણરૂપ હોવાનું હું માનું છું,

એમની મોટાઇ ભવિષ્યનો ઇતિહાસકાર આંકશે. ખરે સમયે એમનાં કાર્યોનો આંક થશે. મને ખાત્રી છે કે એ દિવસ આવશે જ.

**શ્રી ગદુભાઈ ધ્રુવ**

શ્રી ગદુભાઈ ધ્રુવે અનુમોદન આપતાં જણાવ્યું હતું કે, શ્રીમંત એટલે મૂર્ખ, એ આખી દુનિયાનો ખ્યાલ હતો. પણ સદ્ગત ગાયકવાડે એ ખ્યાલને પોતાનાં ઉદાત્ત કાર્યોથી ઉથલાવી નાખ્યો. તેમની ઈચ્છા આખા હિંદમાં સામાજિક સુધારા ફેલાવવાની હતી, પણ સિટિશ રાજ્ય-પરદેશી રાજ્ય તેથી મુશ્કેલી નડી; તેમણે વડોદરા રાજ્યમાં એ ઈચ્છા પૂણી કરી. આજે મહાસભાનું રાજ્ય છે. તેમાં Permissive કાયદા નથી થઇ શક્યા. તે વર્ષે પૂર્વે વડોદરામાં ચાલુ થયા છે. પ્રો. એન. ડી. દરેએ શ્રીજયસુખલાલ મહેતાની જેન સાથે પુનર્લેખ કર્યું. સાંતાક્રુઝમાં મહારાજને આમંત્રણ મળતાં હાજર રહ્યા. છેલ્લામાં છેલ્લું કાર્ય એમણે રાજ્યની કચેરીઓમાં એક સરખી પરિભાષા માટે કેશ બનાવ્યો, તે કર્યું.

એમણે વડોદરાને સારામાં સારા કારભારીઓ બહારથી મેળવી રાજ્ય-કારોબારનો ઉચ્ચ આદર્શ પૂરો પાડ્યો. રમેશચંદ્ર દત્ત જેવા વડોદરામાં આવ્યા એ અહીં મહારાજની ધગશનું પરિણામ.

ચિકાગોની સર્વધર્મપરિષદમાં તેમણે વ્યાખ્યાન કરી તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસવાળા સમાજ સમક્ષ પોતાનો સર્વ ધર્મનો તુલનાત્મક અભ્યાસ રજૂ કર્યો હતો. સંસાર સુધારા પરિષદ પણ એમને આંગણે બરાબ. આ આદર્શ બીજે કયાંથી મળે ?

એ પછી ડૉ. જોસેફ બેન્જમીન, શ્રી પ્રાણલાલ કિરપારામ દેસાઈ એ અનુમોદન આપતાં પ્રાસંગિક વચ્ચેના કહ્યા હતાં; જેમાં શ્રી દેસાઈએ પ્રાચ્ય વિદ્યામંદિર અને ગાયકવાડ પ્રાચ્ય ગ્રંથમાળાના પ્રશ્નસ્થ કાર્યનો ઉલ્લેખ કર્યો હતો.

એ પછી બધાએ ઊભા થઇ ઠરાવને બહાલી આપી હતી, તદનંતર શ્રીનવીનચંદ્ર દેસાઈએ પ્રમુખનો આભાર માન્યો હતો અને આવી સભાના પ્રમુખસ્થાને બોન. માવલંકર જેવા હિંદીને મેળવવામાં યોગ્ય થવા વિશેનાં વચ્ચેનાં કહ્યાં હતાં, અને સભા બરખાસ્ત થઈ હતી.

# આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનાં મૂળ

સ્વામી શ્રી. અદ્વૈતાનંદજી

[ તા. ૪-૨-૩૯ ને દિને હંસરાજ પ્રાગજી હોલમાં ડૉ. હરિપ્રસાદ મ. દેસાઈના પ્રમુખમહે સ્વામી શ્રી અદ્વૈતાનંદજીએ “આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનાં મૂળ” એ વિષય ઉપર એક વિસ્તૃત વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું. સભામાં ૫૦ જેટલા શ્રોતાઓની હાજરી હતી. આશ્રમમાં પ્રમુખસ્થાનની વરણી અને વક્તાનો પશ્ચિમ વગેરે ઔપચારિક વિધિ થયા બાદ સ્વામીશ્રીએ પોતાનું નીચેની મતલબનું વ્યાખ્યાન રજૂ કર્યું હતું : ]

સબજનો અને સન્નારીઓ,

હું ગૂંજરાતી બાપાનો સાક્ષર નથી, એટલે મારી બાષામાં તમને યોગ્યતાનું દર્શન નહિ થાય; એ ક્ષતિ નિભાવી લેવા મારી વિનંતિ છે.

આપણે આ સૃષ્ટિને અવલોકીએ છીએ, ત્યારે માલુમ પડે છે કે માનવ જાતિમાં સર્વત્ર અસંતુષ્ટતાનું તત્ત્વ છે. આપણે અત્યારે જે કાંઈ કરીએ છીએ તેના કરતાં અધિક પ્રાપ્ત કરવું એ આપણું ધ્યેય હોય છે. અને તે ધ્યેય પ્રાપ્ત કરવા માટે આપણે સતત પ્રયત્ન કર્યે જઈએ છીએ. આપણે આપણું ધ્યેય પ્રાપ્ત કરીએ તે પૂર્વે પરિવર્તન કરવાની આપણને ટેવ હોય છે. જે કાંઈ થોડું પ્રાપ્ત કર્યું હોય છે, તેને થોડું ભોગવી આપણે જતું પણ કરતા હોઈએ છીએ, અને બીજા ધ્યેયમાં નેડાઈએ છીએ. આમ કયાંય પણ સંતોષ શોધવા છતાં મળતો નથી. આ અસંતુષ્ટતાનું કારણ શું? નિત્યસુખ એ ધ્યેય સર્વત્ર છે. એ નિત્યસુખ પ્રાપ્ત કરવાને માટે આપણે પ્રયત્ન કરીએ છીએ, પણ સ્વભાવ આડો નડતાં તેમ જ સાંસારિક સુખોમાં વલખાં મારતાં એકને અધૂરું છોડી બીજામાં દોડીએ છીએ. અત્રે પ્રશ્ન એ થાય કે સંસારના ક્ષણિક પદાર્થોમાંથી નિત્યસુખ મળી શકે ખરું? જવાબ એ છે કે ન મળી શકે.

નિત્યસુખ પ્રાપ્ત કરવાની જિજ્ઞાસા તે જીવન છે. જીવનનો નિત્ય-સુખની પ્રાપ્તિ સિવાય બીજો ઉદ્દેશ હોઈ જ ન શકે. હું એમ કહેવા હિંમત કરું છું કે આવાં નિત્યસુખો પ્રાપ્ત કરવાનો પ્રયત્ન ન કરીએ તો જીવીએ છીએ તેમ ન કહી શકાય. અને તેથી જ જેટલો પ્રયત્ન કરીએ છીએ તેટલું જીવન સાધી શકાય છે.

માનવના મનમાં કન્દોનો નિત્ય વાસ છે. આપણે એક ભાવનાનું અસ્તિત્વ સ્વીકારીએ છીએ. આ અસ્તિત્વ આપણને અસંતુષ્ટતાની ભાવનાથી મળ્યું છે. એટલું ચોક્કસ સમજાવે કે જ્યાં અસંતોષ છે ત્યાં નિત્યસુખની સંભાવના છે. એ ન હોય તો દુઃખ થાય છે; એટલે કે જે દુઃખની ભાવના થાય છે, તે નજ હોઈ શકે. કન્દોના અસ્તિત્વમાં આ કારણ છે એ હવે સ્પષ્ટ થશે. ઉપર જે નિત્યસુખ કહ્યું તેની સિદ્ધ વસ્તુ તે આત્મા છે, તે આમાંથી તરી આવશે. બીજાએ એને નિર્વાણ કહે, કાંઈ બીજું નામ આપે, એ બધું એક જ છે. આ આત્મરૂપ નિત્યસુખ તરફ અનંતકાળથી વિશ્વ વહ્યું આવે છે. આ વિશ્વની છાપ આપણા ઉપર અનંતકાળથી પડી આવી છે. પ્રશ્ન એ છે કે આનું કારણ શું છે ?

જગતમાં આપણે કાર્ય અને કારણને નિહાળીએ છીએ. અમુક કારણ અને ફલાણું તેનું કાર્ય છે. આ કાર્ય-કારણભેદ આપણે જોઈએ છીએ. પણ તે વાસ્તવિક ભેદ નથી; એ તો રૂપાન્તરિત ભેદ છે. વસ્તુસ્થિતિએ કારણ જ કાર્યરૂપે પરિણામ પામે છે. જે પરિણામે તે કાર્ય, તેથી બિલકુલ તે કારણ. આ જૂનો સિદ્ધાંત છે. સાંખ્યશાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે નાશઃ કારણે લયઃ । કાર્યકારણની ઘટમાળ અનાદિકાળથી ચાલી આવે છે. બીજવૃક્ષસિદ્ધાંત તે આ. કાર્ય અને કારણની અનન્યતા ઉપરની વ્યાખ્યામાં નાશ શબ્દથી વ્યક્ત છે. વ્યાકરણ શાસ્ત્રમાં નશ બદલાને અર્થમાં છે; એ પ્રમાણે લયાવસ્થામાં કાર્ય કારણમાં ફેરો જવાનો સિદ્ધાંત રજૂ કરે છે.

હવે બીજો સિદ્ધાંત છે તે કારણનો સવાલ બીજો થતાં દેખાય છે. આપણે નિહાળી શકીશું કે આ જે કાંઈ ચાલ્યું આવે છે તે કાંઈક નિયમબદ્ધ છે. ત્રીજો સિદ્ધાંત એ છે કે તેથી જ એક વસ્તુનું સમસ્ત જ્ઞાન થતાં આખું વસ્તુજ્ઞાન થાય છે. અને ચોથો સિદ્ધાંત એ છે કે આદિ અને અંત સમાન છે. કાર્ય અને કારણના પ્રશ્નમાં આમ ચાર મુદ્દા છે. આ ચારે મુદ્દા કાર્ય-કારણવાદના દ્યોતક છે.

હવે પ્રશ્ન એમ થાય છે કે કાર્ય અને કારણની પરંપરાનો વિચાર કરતાં કાંઈ પાર પામી શકાતો નહિ હોવાથી પ્રથમના કારણનું પણ કાંઈ કારણ હોવું જોઈએ કે નહિ ? બધું શૂન્યમાંથી થયું એમ સંભવી શકે તેમ ન હોઈ શકે. બધાં જ કારણોનું આમ હોઈ અન્ય કારણ હોવું જોઈએ. એક Law of Evolution-ક્રમવિકાસવાદને આપણે જાણીએ છીએ. આ કાર્ય કારણવાદ જ છે; કેમકે તેમાં કારણમાંથી પારંપરિક કાર્યોત્પત્તિ છે. બીજો

વાદ Law of Involution ક્રમસંક્રાયવાદ છે. જગતમાં આ બંને વાદ એકી સાથે ચાલુ છે. કારણમાંથી કાર્યની ઉત્પત્તિ એ પ્રથમનો વાદ છે, જ્યારે કાર્યનું કારણમાં લીન થવું તે બીજો વાદ છે. ઉપરના એ વાદો વિજ્ઞાન-શાસ્ત્રે અત્યારે ખતાવ્યા છે. તે જ પ્રક્રિયા પ્રાચીન કાળથી સાંખ્યશાસ્ત્રમાં મોજૂદ છે. આ બંને વાદ આપણે સ્વીકારવા જોઈએ.

હવે ક્રમવિકાસ અને ક્રમસંક્રાય એ બંને વાદનો તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં આપણને પ્રતીત થાય છે કે એક ચૈતન્ય જ સર્વનું આદિ કારણ છે. એ નિરાકાર, નિર્વિકાર ચૈતન્યનો આવિર્ભાવ તે જગત છે. આ ચૈતન્ય નિર્ગુણ, નિરાકાર, સર્વશક્તિમાન વગેરે ધર્મયુક્ત છે. આપણે આકાશમાં અનેક પ્રકારના તારાગણો જોઈએ છીએ, તે સર્વની ઉત્પત્તિ આકાશમાં છે. તેમાં જ તે રહ્યા છે અને આખરે તેમાં જ તે વિલીન થશે. એવી જ રીતે આ બ્રહ્માંડોની સ્થિતિ, ઉત્પત્તિ તે લય એક એ આદિ ચૈતન્યમાં છે. જે બેદ દેખાય છે તે માત્ર રૂપાંતર છે. ચૈતન્ય અને બ્રહ્માંડ એ કોઈ ભિન્ન વસ્તુ નથી.

સમગ્ર જગતના ધર્મોની શાબ્દ પ્રમાણમાં શ્રદ્ધા છે. ઈશ્વર, આત્મા, બ્રહ્મ, God, નિર્વાણ એ વગેરે જુદા જુદા ધર્મોની પરિભાષામાં એક જ તત્ત્વનો નિર્દેશ છે અને પોતપોતાનાં શાસ્ત્રમાં એ પરમતત્ત્વ માટે જે કોઈ નિર્દેશ છે તે તે તે ધર્માનુયાયીઓને પ્રમાણ છે. શાબ્દ પ્રમાણનો સિદ્ધાંત આમ સર્વમાન્ય છે. એનાથી આપણને ચૈતન્ય વિશે બોધ મળે છે.

હવે આપણે આ બ્રહ્મસૃષ્ટિનું નિરીક્ષણ કરીએ. આપણી સમક્ષ આ અનંત બ્રહ્માંડ ખડું છે. જેને આત્મદૃષ્ટિ જગત છે એને તો આમાં સર્વત્ર આત્માનું નિરીક્ષણ થાય છે. એ આત્મા તે જ ચૈતન્ય. બ્રહ્માંડરૂપ અધિષ્ઠાનમાં એક નિત્યત્વનો આવિર્ભાવ છે, તે જ નિત્યત્વ તે ચૈતન્ય, એ હવે સમજાવવું પડે તેમ નથી.

આપણા જીવનમાં શરીર, દ્રષ્ટા, મન, બુદ્ધિ એ વગેરે છે. દ્રષ્ટા એ જીવ છે, અને ‘હું સૂઈ છું’ વગેરે સ્થિતિનું એ દ્રષ્ટા જ્ઞાન ધરાવે છે. મન અને બુદ્ધિનો એ દ્રષ્ટા નિયામક છે; તેના પર તેનો કાબૂ છે.

વેદાંતમાં સાક્ષી-ચેતન એવું એ દ્રષ્ટાનું નામ છે. આપણને અભાવાત્મક જ્ઞાનનો જે કોઈ અનુભવ થાય તે સાક્ષી છે; પણ તેનાથી “હું નથી” એમ કોઈ રીતે કહી શકાતું નથી. “હું નથી,” એવો વિચાર જ આપણે નથી કરી શકતા; કેમકે દ્રષ્ટા એનો વિરોધ કરે છે.

આપણે નિત્યત્વનો વિચાર કરવા ચાહીએ છીએ, ત્યારે આપણા હૃદયમાં પ્રશ્ન થાય છે કે નિત્ય શું હશે? નિત્ય એ જ હોઈ શકે કે જે કદાપિ

પરિવર્તનશીલ નથી. એ નિત્ય બ્રહ્માંડથી પર છે; એને નિયમોનું બંધન નથી; ન જોઇએ. એ નિત્ય બ્રહ્મ-આત્મા પિંડ અને બ્રહ્માંડમાં એક છે. સત્ ચિત્ અને આનંદ એ છે. સત્ એટલે અપરિવર્તન, ચિત્ એટલે જ્ઞાનસ્વરૂપ અને આનંદ એટલે કુખાદિપર. બાહ્યસૃષ્ટિ કે પિંડનું નિરીક્ષણ કરીએ કે પ્રતીત થાય છે કે કારણ ચૈતન્ય અને કાર્ય જગદાદિમાં તાદાત્મ્યસંબંધ સ્પષ્ટ થાય છે. આ સિદ્ધાંતમાં જગતના સમગ્ર ધર્મોની એકવાક્યતા છે. બ્રહ્મ બ્રહ્માસ્મિ-એ વાદમાં જીવનું જીવત્વ-એનાં બધાં લક્ષણો જતાં રહે છે. અંતિમ વિચાર સર્વત્ર આ છે. I and my father are one, એ સિદ્ધાંત સરખાવો.

પરંતુ જ્યાંસુધી જ્ઞાન ન થાય ત્યાંસુધી આપણે અહંતા મમતામાં પડ્યા છીએ. સાચું જ્ઞાન મળતાં સ્વરૂપાનુભવ થાય ત્યારે આપણે પર સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરીએ છીએ, જેનું નામ મુક્તિ છે. ચૈતન્યવાદ અને આધ્યાત્મિકવાદનું આ મૂળ છે. આ પર કોટિ પ્રાપ્ત કરવા આપણે વિશ્વના નિયમોને સ્વાધીન કરી વિશ્વનો ત્યાગ કરવો જોઇએ—એટલે કે ભોગોનો ત્યાગ કરવો જોઇએ.

ચૈતન્ય એ બુદ્ધિની પર છે. એનાં બુદ્ધિ, મન, વગેરે હથિયારો છે. જીઓ, ચીપિયાથી આપણે અન્ય પદાર્થ પકડી શકીએ, તેમાંથી કાંઈ ચીપિયાને પકડી રહેલો હાથ ન પકડાય. એમ મન બુદ્ધિથી સ્વાત્માનું જ્ઞાન કરી શકાય. સ્વરૂપજ્ઞાન માટે તો અહંતા-મમતાનો ત્યાગ જ હેતુભૂત છે. તેનાથી અપરોક્ષ જ્ઞાન-અતીન્દ્રિય પ્રત્યક્ષતા સંપાદિત કરી શકાય છે. તેવી શક્તિ પ્રાપ્ત થતાં બુદ્ધિથી પર ગયે સ્વરૂપજ્ઞાન મેળવી શકાય છે. મન ને બુદ્ધિની વૃત્તિનો ત્યાગ કરી આ માટે અનુભવશીલ બનવું જોઇએ. તે ન થાય તો મન બુદ્ધિની પર ન જ થઈ શકાય.

અહંતાનો વિચાર કરીએ. અહંતા ૩ પ્રકારની છે : ૧. સ્વપ્નાવસ્થામાં મન “હું” છે; ૨. સુષુપ્તિમાં પણ કાંઈક છે; ૩. જગત દશામાં તે મૂર્ત જ છે. આની પર ન થવાય ત્યાંસુધી બધું કર્યું પાણીમાં જાય છે. આ અહંતાને મર્યાદિત અહંતા કહે છે. અમર્યાદ જ્ઞાન માટે આ મર્યાદિત અહંતાના ત્યાગની અત્યંત આવશ્યકતા છે. આ અહંતાના ત્યાગ માટે નૈતિક ગુણોની જરૂર છે. એ માટે ક્ષણિક પદાર્થોમાં અહંતાનો ત્યાગ અને વિષયોમાં અધીન થઈ રહેવાની સ્થિતિનો ત્યાગ જરૂરનો છે. આ માનસિક કરવાનાં છે; માત્ર શારીરિક જ નહિ.

આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનાં આ મૂળ છે; તેમાં નિત્યત્વના જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ અને નૈતિક ગુણો=વિવેક, વૈરાગ્ય, શમદમાદિક એ વગેરેનો વિકાસ આવશ્યક છે. આ નૈતિક ગુણો દારમાત્ર છે. આ દારા આપણે બુદ્ધિનો વિકાસ પૂર્ણ

કરવો જોઈએ. એનાથી Knowledge of Identity સિદ્ધ થાય છે. આ જ્ઞાન બુદ્ધિથી પર છતાં આત્મજ્ઞાન માટે પરમ સહાયક વસ્તુ છે. આ માટે માત્ર નૈતિક જીવનથી ન અટકતાં આગળ વધવાનું છે.

આ પર જ્ઞાન મેળવવા માટે આપણે કર્મત્યાગ કરવો જરૂરનો છે કે નહિ એ વિચારણીય છે. હું એવું માનનારો છું કે જે જાતના કર્મત્યાગની સંન્યાસમાર્ગમાં હિમાયત થઈ છે, તેવી રીતે આ કર્મ ત્યાગ કરવો આવશ્યક નથી. એમ શંકા ઉઠાવવામાં આવે છે કે અહંતાને ત્યાગ તો ઉપર સંમર્થિત કર્યો જ છે, તો પછી કર્મ-જેમાં અહંતા જ નિયામક છે-તેનો ત્યાગ સ્વતઃ આવી રહેતો નથી? એનો એમ ખુલાસો આપવા ચાહું છું કે અહંતાને ત્યાગ કર્યા છતાં કર્મો થઈ શકે છે, તેનો ત્યાગ ક્યાંય આવતો નથી. સંસાર-માં રહી કર્તવ્ય કરતાં જતાં અહંતા મમતા ટાળી જ્ઞાનનો આવિર્ભાવ સાહિત્ય-કળાદ્વારા સાધી શકાય છે. વસ્તુસ્થિતિએ અહંતામમતાના ત્યાગ-થી જ શક્તિઓનો આવિર્ભાવ થાય છે અને તે પરા કોટિ મેળવવામાં સહાયબૂત થાય છે.

અત્યારે કર્મત્યાગનો સિદ્ધાંત પ્રચારમાં છે, તેનો ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ વિચાર કરવામાં આવે તો સ્પષ્ટ માલૂમ પડશે કે તે બુદ્ધધર્મના પ્રચાર સાથે આવ્યો છે. તે પૂર્વે કર્મ પર જોર હતું. બુદ્ધ ધર્મના આવિષ્કાર પછી કર્મત્યાગનો સિદ્ધાંત ભારતવર્ષમાં દાખલ થયો છે. વસ્તુસ્થિતિએ તે સનાતનીય સિદ્ધાંતથી વિરુદ્ધ છે; કેમકે પ્રાચીન કાળથી આપણે ત્યાં ચતુર્વિધ પુરુષાર્થ સિદ્ધ કરવાનું વિધાન છે. કર્મત્યાગથી એ સિદ્ધ ન થઈ શકે અને શાસ્ત્રોનાં વિધાનો વિક્ષણ જાય. ચારે આશ્રમોનો વિચાર કરો. એનો મેળ સાધતાં સ્પષ્ટ દેખાશે કે આત્મપ્રેરિત કર્મ વગેરે જ આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિમાં જ્યેષ્ઠ છે.

આ વિશ્વની ઉત્પત્તિ વિશેના બધા મતોમાં સારરૂપે આ બે મત છે કે ૧. કોઈ એક પ્રધાન તત્ત્વ સર્વનું નિયામક છે અને ૨. નિયંતા કે આદિ તત્ત્વ કોઈ નથી, માત્ર સ્વભાવથી જ બધું થતું આવે છે. એ વિશે વિચાર જ ન કરવો. દેહ રહે ત્યાંસુધી ભોગ ભોગવવો; એ પછી ભોગનો ત્યાગ કરી ચાલ્યા જવું.

આ બે મતમાં ગમે તે સત્ય હો; પણ ભૂત વિષયનો વિચાર કર્યા વિના ભોગ-ભોગ અને પછી ભોગત્યાગ કર્યે જાઓ તો બધું જ ફેડાટ થાય. પાશ્ચાત્ય દેશોમાં અર્થ અને કામ એમ વર્તમાનનો વિચાર છે; સાહિત્ય-



કળા-સમાજ અર્થ એમાં જ તેઓ માને છે. આપણે પણ તેને તો માનીએ છીએ; માત્ર તફાવત એ છે કે તેઓને મન એ ધ્યેય છે; આપણે એને માત્ર સહાયક માનીએ છીએ. આપણે ત્યાં તેથી આગળ વધી ધર્મ અને મોક્ષ પણ પ્રાપ્તવ્ય છે. આપણે ચેતવણી રાખીએ છીએ તે ‘પ્રકૃતિના ગુલામ ન થવું’ તે છે.

અહીં એવો પ્રશ્ન ખડો થાય છે કે અર્વાચીન જડ વાદ સ્વીકારવો કે નહિ? એનો જવાબ તો એ છે કે એ વાદ અહીં ખોખરો થઈ ચૂક્યો છે; દેશમાં આજે ચૈતન્યવાદ પ્રસરી રહ્યો છે. તે ધ્યેય પ્રમાણે નેતાઓ આજે આપણાં જીવન ધડે છે. બીજા દેશોમાં તેમ નથી.

આપણે ત્યાં “ઈશ્વરદર્શન કરવું” એ ઉત્તમ ધ્યેય છે. આપણે ત્યાં આ ધ્યેયને જૂંસી નાખવું કે સમયાનુસાર એમાં કાંઈ કરવું, તે વિચારણીય પ્રશ્ન છે. ઈશ્વરજ્ઞાન માટે જનવિચારો બહુ સ્પષ્ટ નથી. આપણે બાહ્યાચારને વળગી રહીએ છીએ; પણ ચિત્તશુદ્ધિને માટે અહતા મમતાના ત્યાગની જરૂર છે, બાહ્યાચાર માત્ર કામનો નથી. આ દષ્ટિએ આપણે દર્શનાદિ કરવા દોડીએ, તે પણ નકામું છે. આ દષ્ટિએ આ ધ્યેયને વિચારવું જોઈએ. આમાં જ આર્થિક, સામાજિક અને રાજકીય મુક્તિ છે. દેશકાલાનુસાર પરિવર્તન ભલે કરીએ, પણ ધ્યેય બૂલીએ તો બધું પાણીમાં. ખરું જોતાં આત્મિક સ્વરાજ્ય એ સ્વરાજ્ય છે, એ ભુલાવું ન જોઈએ. આંતરિક અને બાહ્ય બંને જીવન સુધારવાં. પ્રકૃતિના બંધનમાંથી મુક્ત ન થઈએ ત્યાંસુધી આપણે પાશ્ચાત્ય સંસ્કૃતિના દાસ થઈ રહીશું; પણ એ ત્યાગ્યે જ ખરી સંસ્કૃતિ મેળવી શકાશે.

આપણી સંસ્કૃતિના મૂળમાં ચતુર્વિધ પુરુષાર્થ છે; ખાસ ધ્યાનમાં રાખજો કે આમાં કોઈપણ એકનું પ્રાધાન્ય નથી. આમ સર્વનો સમન્વય સધાય તો ધ્યેય સિદ્ધ થાય—આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિ સાધ્ય બને.

[સ્વામીજીના વ્યાખ્યાન પછી કેટલાક બાઇઓએ પ્રશ્નો પૂછ્યા હતા, જેનો સ્વામીજીએ ચોક્કસ રીતે દૂકમાં ઉત્તર વાળ્યો હતો. “શુદ્ધ ચૈતન્યમાંથી સૃષ્ટિ”, “ચતુર્વિધ પુરુષાર્થ કરણીય” “જગતને આદિ અત”, “વિશ્વની ઉત્પત્તિ-આંખો પહેલો કે ગોઠલો,” “ચિત્તની મલિનતા હોય તો સર્વ હઝબક” —તો “ક્રિયા કરવી કે નહિ,” “જનકની જેમ સંસારથી અજગા રહી સંસારમાં રહી રાધાય કે નહિ,” “આત્મસાક્ષાત્કાર માટે આવશ્યક પગથિયાં,” “આપે શા માટે સંન્યાસ લીધો,” વગેરે પ્રશ્નો પૂછાયા હતા.]

# અમદાવાદમાં રેડિઓ-મથકની જરૂર

શ્રી. ચંદ્રવદન મહેતા

[તા. ૨૬-૨-૩૯ ના રોજ મંગળદાસ મેમોરિયલ હોલમાં સાંજે ૫ વાગ્યે શ્રી રામનારાયણ વિ. પાઠકના પ્રમુખપદે શ્રી ચંદ્રવદન ચી. મહેતાએ “અમદાવાદમાં રેડિઓ મથકની જરૂર” એ વિષય ઉપર વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું. આરંભમાં શ્રી સુંદરમની દરખાસ્ત અને શ્રી ચૈતન્યપ્રસાદ દીવાનજીના અનુમોદનથી પ્રમુખે પ્રમુખસ્થાન સ્વીકારતાં પ્રકૃત વિષયમાં પોતાની ઓછી લાયકાત હોવાનું સૂચન કરી સભાનું કામ શરૂ કરવા કહ્યું હતું. એ પછી આજના વક્તા, મુંબઈ રેડિઓ-મથક ગૂજરાતી વિભાગના સંચાલક શ્રી ચંદ્રવદન ચી. મહેતાએ બોલતાં જણાવ્યું હતું કે—]

સભામાં હું આવ્યો ત્યારે પ્રોફેસર દીવેટિયા સાથે વાત કરવાના ધરાદે મારી જગ્યા પર બેઠે બેઠે સહેજ લંબાયો અને બેઠક ડાલતાં એમના મોમાંથી સહસા એક ગીતપંક્તિ સરી પડી: “ડાલે ડાલે જગતકા નૈયાં.” મુંબઈના રેડિઓ મથકથી ઘણી વાર આ રેકર્ડ ગવાય છે અને એથી રેડિઓ શોખીનોને તો સામાન્ય વસ્તુ પણ ડાલતી જણાય છે. અહીં હાજર રહેલાઓની આટલી મોટી સંખ્યા જોઈ હું માનું છું કે હાજર રહેલાઓમાંના ઘણા રેડિઓ સાંભળતા હશે. ઘણા વિચિત્ર સંજોગોમાં મારો એ ખાતા સાથે ગ્રહયોગ બંધાયો છે. મને પોતાને એમ થાય છે કે સરકારી જાળામાં હું ક્યાંથી સપડાયો! અને ક્યારે નીકળીશ એ તો સમજાતું જ નથી. આ ખાતું દિલ્હીની હકુમત નીચે છે. મુંબઈ સરકારની એના પર કશી હકુમત નથી. એટલે દરજ્જે ગૂજરાતીઓની એ ખાતાં પર કોઈ હકુમત નથી.

હું તો જન્મ્યો ત્યારથી જ ગૂજરાતી છું. એક નાના ગૂજરાતી બાઈ તરીકે સૂચના કરવા જિભો થયો છું. તમો બધા ગૂજરાત અને બૃહદ ગૂજરાતની સંસ્કૃતિની વાતો કરો છો. ત્યારે મને ગૂજરાત બહારના મોટા ગૂજરાતનો વિચાર આવે છે. વ્યાપારવણજી માટે બ્રહ્મદેશ, ચીન, જાપાન, આફ્રિકા, જર્મની, પારિસમાં વસતા ગૂજરાતીઓ આજે પોતાના દેશ સાથે સંપર્ક રાખવા ઘણા ઇતેજાર છે. એ સંબંધ તેઓ રેડિઓદ્વારા સાધી શકે છે, એમ કહેવામાં આવે છે કે સાહિત્યવિષયક કાર્યક્રમો સાંભળવા કોઈને

ગમતા નથી, પણ આજના પ્રમુખે 'વાર્તા લખવાની કળા' પર રેડિઓ પર કાંઈક કહ્યું તે સાંભળવાને તો ઠેઠ જાપાનમાં અને આફ્રિકામાં વસતા ગૂજરાતીઓ ફેટલા ઇતેજર હતા ! એ તમે ખાત્રીથી માનજો કે કલકત્તા કે દિલ્હીના પ્રોગ્રામો સાંભળવા માટે બહારનાઓની એટલી માંગણી નથી. માત્ર બરમામાં વસતા મદ્રાસીઓ મદ્રાસ મથકના કાર્યક્રમ સાટે આગ્રહ રાખે છે.

આજે એવી ગણતરી કરવામાં આવી છે કે હિંદમાં રેડિઓ પરવાનો ધરાવનારા કુલ ૬૦ હજાર સાંભળનારાઓમાંથી મુંબઈ ઇલાકામાં ૧૭ થી ૧૮ હજાર સાંભળનારાઓ છે. એમાંથી પોણા ભાગના સાંભળનારાઓ ગૂજરાતીઓ છે. આમ આખા હિંદુસ્તાનમાં રેડિઓ સાંભળનારાઓની સંખ્યામાં ચોથા ભાગની સંખ્યા ગૂજરાતીઓની છે. આમ છતાં રેડિઓમાં ગૂજરાતી તત્ત્વ ઘણું ઓછું છે. મારી તો એવી નમ્ર માન્યતા છે કે અમદાવાદની ભાષા તળ ગૂજરાતી છે અને એથી મારી નમ્ર સૂચના છે કે ગૂજરાતી ભાષાના રેડિઓ પ્રોગ્રામ માટે અમદાવાદ એક સેન્ટર હોવું જોઈએ. મરાઠી ભાષાના કાર્યક્રમો માટે પૂનાએ એક સેન્ટર માગ્યું છે તો અમદાવાદ જો પોતાનું સેન્ટર માગે તો ત્યાં થોડા એટલી આપણી ભાષા અને બંધારણ સૂચવાઈ રહે. કેળવણીના પ્રચાર માટે પણ આપણે અહીં મગ્નક માગવું જોઈએ. પંજાબના એક નાના વિસ્તાર માટે જો મથક માગે છે તો મને એ અચંબો થાય છે કે આપણે એ માગણી હજી કેમ નથી કરી !

મારી એક બીજી નમ્ર સૂચના છે. આ બાબતમાં મેં સરકારને દફતરી રીતથી એક અરજી કરી છે, પણ સરકાર માખાપને એમ દરેક બાબતમાં કહેવાની ટેવ છે કે પૈસા નથી ! પરંતુ જો મારી માગણીને ગૂજરાતી જનતાનો ટેકો મળે તો કાર્ય સરળ થાય. માત્ર સાહિત્ય પરિષદને જ નહિ, પણ જો ગૂજરાતી ભાષાનો પ્રચાર કેળવણીનો, ભાષાતત્ત્વનો, ગીતતત્ત્વનો, કવિતાતત્ત્વનો ગામડે ગામડે પ્રચાર કરવો હોય તો અમદાવાદે મહેનત કરવી જોઈએ.

મુંબઈના રેડિઓ મથકથી રોજ રાતના ૬૫ થી ૭૫ દરમિયાન જૂમિજનો માટે કાર્યક્રમ રજૂ કરવામાં આવે છે. આ કાર્યક્રમ સોએ સો ટકા મરાઠીમાં જ રજૂ થાય છે. એ માટેની બધી ગોઠવણ પણ એઓ જ કરે છે. મને થાય છે કે શું ગૂજરાતમાં કોઈ વડોદરા નથી કે પછી ગામડાં જ નથી ? તાજેતરમાં મુંબઈમાં વસતા કર્ણાટકીઓ અને તામિલોએ સુદ્ધાં પોતાની ભાષામાં રેડિઓ પર જૂમિજન (આમજન)-કાર્યક્રમની માગણી કરી છે. આપણે જો બસો પ્રાંતસો સેટ ગામડામાં મુકાવી શકીએ તો એક સારું કાર્ય થઈ શકે.

એવી પણ દલીલ કરવામાં આવે છે કે ગૂજરાત પાસે સારું સંગીત નથી, પણ ગૂજરાતનો ચાહે એવો કર્કશ ધ્વનિ સાંભળવાને ગૂજરાત બહારના ગૂજરાતીઓ ઇતેખર છે. રેડિઓ મુંબઈદ્વારા જ બૃહદ્ ગૂજરાતને સાંધી શકાય એમ હોવાથી મારી તો ગૂજરાતી સાહિત્ય પરિષદ અને સાહિત્ય સભાને એ અરજ છે કે અમદાવાદને તેઓ એક રેડિઓ મથક બનાવવા પ્રયત્ન કરે. આ કાર્યના વિકાસ માટે કાઠિયાવાડ પણ આપણી નજીકમાં છે. અમદાવાદના મથકને માટે કદાચ સરકાર ના પાડે તોપણ મારે તો એવો આગ્રહ છે કે અમદાવાદે પોતે એ પ્રશ્ન ઉપાડી લેવો જોઈએ. રેડિઓ સાંભળનારનો ચોથો વર્ગ આ સાહસ માટે રૂ. બે લાખ રોકે તો બે વર્ષમાં નફો પણ થાય. હું એ કામની જવાબદારી સ્વીકારું છું. આજે મુંબઈ મથક ઉપર દિલ્હીનો દાબ છે. એ દાબ ત્યારે નીકળે કે જ્યારે અમદાવાદ અને પૂના પોતાનાં મથકો માગે અને મુંબઈને નાનું મથક બનાવે. અમદાવાદ અને પૂના બે કાર્યક્રમને અંગે પરસ્પર પૂરક બને તો આ કાર્ય સાધી શકાય એમ છે. આ માટે અહીંના લોકોને મારી અરજ છે.

હું એવી પણ એક સૂચના કરું છું કે જેમ પેશાવરને 'રીલે' સ્ટેશન બનાવવામાં આવ્યું અને તેના કાર્યક્રમને ઉપાડી લઈ દિલ્હી સ્ટેશન જેમ વિસ્તારે છે, તેમ અમદાવાદ બે 'રીલે' સ્ટેશન બને તો બે પાંચ હજારના ખર્ચામાં અહીંના કાર્યક્રમો મુંબઈ મથકને વધુ વ્યાપક બનાવે. આ માગણી પણ અમદાવાદે કરવાની રહે છે. લોકજગણવણી અને અંસ્કૃતિના વિકાસ માટે પણ આ યોજના ભારે અગત્યની છે. હું બે મોટા હોઈ તો સાહિત્ય પરિષદ ભરી હજાર પાંચસો માણસો ભેગાં કરવાને બદલે રેડિઓની સહાયથી એક વિશાળ પરિષદ યોજું.

ગૂજરાત વ્યાપારમાં આગળ પડતું છે, અને આ સાધનદ્વારા પણ વેપારના ક્ષેત્રમાં અસર અને ફાયદો થઈ શકે છે. પણ એની જરૂરિયાત સમજાઈ નથી. એ બાબતમાં વેપારીઓએ ઝુંબેશ કેમ નથી ઉપાડી એ જ સમજાતું નથી. સાહિત્ય અને વેપાર એ બેઉ જુદી વસ્તુઓ છે, પણ આ સાધનદ્વારા તેને એક બનાવી શકાય. આ મોટા શહેરમાં જ્યારે પણ કોઈ સભા થાય ત્યારે એના ઇરાવો સાથે એક આ બાબતને લગતો પણ ઇરાવ કરશો; એથી લોકજગણતિની સત્તાવાળાઓને જાણ થશે તો કોઈ રસ્તો સૂઝશે.

મુંબઈ સ્ટેશનના ગૂજરાતી કાર્યક્રમથી તમને સંતોષ ન હોય તો તમારે એ માટે ટીકાઓ કરવી જોઈએ. ત્યાં જે કાંઈ કાર્યક્રમ ગોઠવાય છે, એ

તો દિલ્હીથી નક્કી થાય છે. એ સ્થાન પર હું આજે છું અને કાલે નહોઉં. પણ તમારે તો એ સ્થાન પર જો હોય તેની ટીકા કરી એ બાબતમાં ખૂબ રસ લેવાની જરૂર છે.

### પ્રમુખશ્રી તરફથી ઉપસંહારના શબ્દો

શ્રી ચંદ્રવદન મહેતાના ભાષણ પછી પ્રમુખસ્થાનેથી શ્રી રામનારાયણ-ભાઈએ બોલતાં જણાવ્યું હતું કે શ્રી ચંદ્રવદન મહેતાએ કરેલી માગણી પૂરી કરવી જોઈએ. અમદાવાદને નિંદા સાંભળવાની ટેવ પડી છે, એ આક્ષેપમાંથી બચવા આપણે જરૂર કાંઈ કરવું જોઈએ:

આપણું ગૂજરાતી સાહિત્ય ઓછું છે એમ કહેવાય છે, પણ મારાથી કહ્યા વિના ચાલતું નથી કે ગુણમાં એ વિશેષ છે. કવિવર રવીંદ્રનાથ ટાગોરને બાદ કરતાં બીજા પ્રાંતોના સાહિત્યની તુલનાએ આપણું સાહિત્ય ઉચ્ચ છે; હરીદ્વાસમાં ઊતરે તેટલું સારું છે.

આપણી કવિતાના હજી ઘણા ઢાળો અણખાણ છે, જેને વિકસાવી પરિચય સાધી શકાય તેમ છે.

અમદાવાદના ઉચ્ચાર શુદ્ધ છે એ બાજુ તરફ શ્રી ચંદ્રવદને ધ્યાન ખેંચ્યું છે, એ વાત નાનીસની નથી. એ ખરું જ લાગે છે કે શુદ્ધ ગૂજરાતીનો વિકાસ મુંબઈ કરતાં અમદાવાદમાં વિશેષ છે.

અત્રે પ્રમુખશ્રીએ ગૂજરાત-કાઠિયાવાડમાંના સંગીતજ્ઞોના વિષયમાં શ્રી. ચંદ્રવદનનું ધ્યાન દોરતાં જણાવ્યું હતું કે ભાવનગરમાં ફેટલાક સાચા સંગીતજ્ઞો છે, જે બિચારાઓને રૂ. ૨૫)એ આપનાર કોઈ નથી. તેઓને ઉત્તેજન આપી આગળ લાવી તેઓ પાસે રહેલી વસ્તુનો પરિચય મેળવવો જોઈએ. આમાં બીજો પણ એક મુદ્દો છે. એ એ કે ગૂજરાતી કાર્યક્રમોનો લાભ દુનિયાના દૂરદૂર દેશોમાં રહેલા ગૂજરાતીઓ પણ મેળવી શકે.

શ્રી ચંદ્રવદન મહેતાએ પૂનામાં છે તેવી નાના રીલેની વાત સમજાવી છે. તે પાછળ થવાના ખર્ચને આપણે બે જ વર્ષમાં વાળી લઈએ તેમ છીએ. આ વિષયમાં પ્રગતિ સાધવા કમિટી નીમવી જોઈએ; પણ એ માટે સ્વતંત્ર પ્રયત્ન થવાની સંભાવના હોઈ એ વાત અહીં સૂચન પૂરતી જ આપું છું. એટલું જ કે એ માટે એક બીજી સભા ગોઠવાવવી જોઈએ.

આપણે ત્યાં આ કામ મોડે મોડે પણ હાથ ધરાય તે જરૂરનું છે. એમાં જો કાંઈ સિદ્ધિ મળશે તેનો યશ તો શ્રી ચંદ્રવદનને જ છે.

ડૉ. હરિપ્રસાદ વક્તાનો અને પ્રમુખનો આભાર માનતા બે શબ્દો કહ્યા બાદ સભા વિસર્જિત થઈ હતી.

# “અસ્મિતા”

માન. શ્રી કનૈયાલાલ મા. મુનશી

[ માન. શ્રી કનૈયાલાલ મુનશી “હૈમ સારસ્વતસત્ર”ની ઊજવણીને અર્થે પાટણ જતાં વચ્ચે અમદાવાદ ઊતરેલા, આ પ્રસંગે તા. ૫-૪-૩૯ ને શુધવારના રાજ પ્રેમાભાઈ હોલમાં સાંજે પાંચ વાગ્યે આપણી સાહિત્યસભાને આશ્રયે “ગૂજરાતની અસ્મિતા ” એ વિષય ઉપર તેમણે વ્યાખ્યાન આપ્યું હતું. આરંભમાં ડૉ. હરિપ્રસાદ દેસાઈએ વક્તાને સત્કાર કરતાં તેમને પરિચય આપ્યો હતો. તેમણે જણાવ્યું હતું કે માન. મુનશી આજે મુંબઈ ઇલાકાના ગૃહસચિવ છે એ ખરું, પણ આપણી દષ્ટિ તો રાજકારણ કરતાં સાહિત્યકીય પ્રથમ છે. એ દષ્ટિએ માન. મુનશી સાહિત્યકાર પહેલા અને પછી રાજકારણી છે. એમણે આપણને “પાટણની પ્રભુતા” પહેલી આપી છે. એમાં આપણે “ પાટણની પ્રભુતા ” ખરેખરી નિહાળી છે. એ પ્રભુતાને સાર્થક કરનારા જ્યોતિર્ધરોમાં આ. હેમચંદ્રનું નામ મા. મુનશીની બીજી કૃતિ “ગુજરાતના નાથ”માં આપણને મળે છે. માન. મુનશીએ એ ગ્રંથરત્નોમાં આપણને “ અસ્મિતા ”નું જ્ઞાન કરાવ્યું હતું. આજે એની સાચી સાર્થકતા કરવાને મા. મુનશીએ બીરું ઝડપ્યું છે: આપણને એનો સાક્ષાત્કાર પાટણમાં થશે. “ હૈમસારસ્વતસત્ર ”ની યોજના કરાંચીના સાહિત્ય સંમેલનમાં ધડાઈ. રા. મુનશીની “ સાહિત્યપ્રિયતા ”ની આ નિશાની. તેમની સાહિત્ય જગતમાં જે લોકપ્રિયતા છે, તે આવી ઉદારતા અને ગુણગતાને આભારી છે. આજે આ હોલમાં ખેસવા પણ જગ્યા નથી, એ શ્રી. મુનશીના કાર્યની કીમતનો આંક છે. શ્રી. મુનશીને ગુર્જર દેશ પ્રત્યે કેટલી દાઝ છે, તે ગૂજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટીને હાલની સરકારે રૂ. ૧૨૦૦૦ ની વાર્ષિક ગ્રાન્ટ આપવાનું નક્કી કર્યું છે, તેમાં જણાઈ આવે છે. માત્ર કલ્પનાશીલ વિદ્વાનો હોય તેઓ મહાત્માજીને અને સરદાર વલ્લભભાઈને નથી ગમતા. એમને કરી ખતાવે તેવા જોઈએ છે. અને તેથી જ સાતે પ્રાંતમાંનાં પ્રધાનમંડળમાં ભણ્યા સાથે ગણ્યા પ્રધાનો આપણે મેળવી શક્યા છીએ. મહાત્માજી વ્યવહારકુશળ સાથે આદર્શવાદી છે, તેથી તેમણે કવિઓને પકડી રાજકારણમાં ખોડ્યા છે. કવિઓની જમાત આજે રાજકારણમાં છે તે આપણું ધ્યેય સફળ કરશે.

ત્યારબાદ આજના મુખ્યવક્તા માન. શ્રી કનૈયાલાલ મા. મુનશીએ વ્યાખ્યાનનો આરંભ કરતાં જણાવ્યું હતું કે ]

**હું.** ડૉ. હરિપ્રસાદને ઘણાં વર્ષોથી ઓળખું છું. કવિની કલ્પનાવાદીઓમાંથી એ ખસવા માગે છે, પણ આપણે એમને નહિ ખસવા દઇએ. તેમણે મારે માટે જે ખૂબ કહ્યું છે તે બધું બરાબર છે, તેમ નહિ માનો, એવી આશા રાખું છું.

હું અહીં નામ. મુનશી તરીકે નથી આવ્યો. ડૉ. હરિપ્રસાદે મારા ઉપર ખોટાં વખાણના ટોપલા ચઢાવ્યા છે, તેને હું સહન કરવાનો નથી. ગૂજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટીને રૂ. ૧૨૦૦૦ મળ્યા તેનો જશ તેમણે મને આપ્યો છે. તે તો મુંબઈ સરકારને છે. દરેક ઠેકાણે પોસ્ટ-ગ્રેન્ટ્યુએટ સ્ટડીને વેગ મળે તેવાં અનેક કાર્યો કર્યા છે. આ ગ્રાન્ટ નક્કી થઈ તેમાં મારો તો થોડો જ હાથ છે. મને ગૂજરાત તરફ પક્ષપાત છે. તેનો ડૉ. હરિપ્રસાદે ઉલ્લેખ કર્યો છે. હું આશા રાખતો આવ્યો છું કે ગૂજરાતી પ્રગ્ન પ્રગતિ સાધે છે, તે વધતી જાય તો પ્રગ્ન જરૂર બળશાળી થશે.

એ સ્પષ્ટ વાત છે કે “બુદ્ધિ ગુમાવવામાં આવે તો બધી શક્તિઓ નિષ્ફળ થાય.” ગૂજરાત એક જ છે; પણ આજે જુદાં જુદાં સ્ટેટ્સ ચાર વિભાગમાં વહેંચાયેલાં છે. કાઠિયાવાડમાં તો ગણ્યાં ગણાય નહિ, તેટલાં દેશી રાજ્યો આવેલાં છે. ગૂજરાતની હદ પહેલાં વિસ્તૃત હતી. આજે તેમાંથી કેટલોયે ભાગ સેન્ટ્રલ ઇન્ડિયા અને દક્ષિણમાં ચાલ્યો ગયો છે. બધા ગૂજરાતીઓ “ગૂજરાતનું અસ્મિત્વ” રાખવું જોઈ એ તે રાખતા નથી. ઇડરમાં ગૂજરાતીઓ જ વસે છે. વસ્તુસ્થિતિએ એ ગૂજરાત જ છે; છતાં આજે ઇડરવાસીઓને પોતાના ગૂજરાતીપણાનો ખ્યાલ છે ખરો? તેમને ગૂજરાતી તરીકે જ્ઞાન કે ભાન નથી. આ જ્ઞાન કે ભાન વેપારથી નથી મળતું, પણ “સંપૂર્ણ ગૂજરાતી બની” સંપૂર્ણપણે કાર્ય કરે ત્યારે આવે છે.

આજથી ૩૭ વર્ષ ઉપર મને સંસ્કૃત ભાષામાંથી “અસ્મિતા” શબ્દ મળ્યો; અને મેં એને વપરાશમાં મૂક્યો: આટલાં વર્ષોમાં હું જોઈ શક્યો છું કે આમ છતાં “ગૂજરાતીત્વ”નું તીવ્ર ભાન થવું જોઈએ તેટલું થયેલું જોવામાં આવ્યું નથી. કરાંચીમાં મળેલા સાહિત્ય સંમેલનમાં અનુભવવામાં આવ્યું કે સિંધમાં ગૂજરાતીઓ છે, પણ ત્યાં શાળાઓ હવે સિંધી થવા લાગી છે; કેમકે ગૂજરાતીઓ બધે વેપારી તરીકે જાય છે, તે તે ભાગને “ગૂજરાતી”

કરી મૂકે એવી ખીક સિંધ સરકારને જાણે કે લાગી હોય તેમ જણાય છે. અને તેથી ત્યાં “ગૂજરાતીત્વ” જવાની તૈયારીમાં છે.

કવિ અને રાષ્ટ્રવિધાયકો જે “અસ્મિતા” કેળવવા ચાહે છે, તે તરફ સર્વની દૃષ્ટિ નથી; તેથી જ્યાંસુધી એકતા ન સમજાય ત્યાંસુધી ટૂંકડા વધુ અને નાના થતા જવાના. ગૂજરાતમાં મહાત્માજીના પ્રયત્ને કેટલાંક વર્ષ થયાં એકતા આવી છે. લડતમાં ગૂજરાતીઓએ જનન અને ધન આપ્યાં છે એ મહાત્માજીએ સ્થાપેલી એકતાનાં સૂચક છે.

દિલ્લગીરીની વાત છે કે ગૂજરાતીઓ સંસ્કારની પરવા કરતા નથી. જ્યાંસુધી તેમ થશે ત્યાંસુધી કશું થશે નહિ. સાહિત્ય પરિષદની બેઠકોમાં અનેક ઠરાવો થયા, પણ પરિણામ કશું આવ્યું નથી. આપણી એકતા સાધવાના પ્રયત્નમાં સાથ આપે એ ઉદ્દેશથી ખદાર રહેતા ગૂજરાતીને કાગળ ઉપર કાગળ લખવામાં આવે છે, પણ તે જવાબ જ આપતો નથી. આ દુઃખદ સ્થિતિ છે. આપણે જોઈએ છીએ કે સિંધ, મારવાડ, દક્ષિણ જ્યાં જ્યાં આપણો ગૂજરાતી જન્ય છે, ત્યાં ત્યાં તે તે ભાષાઓના મંપકે “અસ્મિતા” ભૂલી પોતાની અને પરની જાને ભાષા અને સંસ્કૃતિ ગુમાવે છે.

આ ઉપરથી દાખલો લેવાનો તો એ છે કે ખુદ ગૂજરાતમાં રહેતા આપણે ગૂજરાતીઓમાં પરસ્પર સંપર્ક રાખી “અસ્મિતા” ન રાખીએ તો વાયવ્ય પ્રાંતમાંના ગૂજરાતીઓ ક્યાંથી સાધી શકે? માટે અહીંથી તેની શરૂઆત કરવી જોઈએ.

૧૯૨૫માં હું ગૂજરાતી સાહિત્ય પરિષદનો ઉપપ્રમુખ થયો, આજે પ્રમુખ છું. મેં દર વર્ષે ગૂજરાતને તેની “અસ્મિતા”નું ભાન કરાવવા પ્રયત્ન કર્યો છે, છતાં વસ્તુ હજી હાથમાં આવી શકી નથી. તેનું કારણ શું છે? એ જ કે હજી એકતા સાધી શકાઈ નથી. માતૃભાષાની આજે ઉન્નતિ થાય છે, પણ તેનો ચારે તરફ પ્રસાર થતો નથી. એ પણ જોવામાં આવે છે કે શિક્ષકો પણ સંસ્કારી ગૂજરાતી વાપરી શકતા નથી; અને પરિણામે સંસ્કારી કુટુંબનાં છોકરાંઓમાં ઊઘટા સંસ્કાર નાખે છે.

માતૃભાષા કેળવવાનું અમે કહીએ છીએ તે પ્રાંતીય ગર્વ પોષવા માટે નહિ. તેવી માન્યતા તો દેખીલી છે અને કલંકરૂપ છે. હિંદમાં સર્વત્ર વ્યક્તિગત ભાષાકીય, પ્રજાકીય મોટામોટા જનમે તેને હું અદેખાઈ કહું, પણ આમાં તો માત્ર માતૃભાષા ઉપર જ ભાર મૂકીએ છીએ; એમાં ખીજા પ્રાંતની અદેખાઈનો ભાવ જ નથી. એ ભાવમાં દ્વેષ નથી. પણ માતૃભાષા એ જ એક સાધન છે



કે જેનાથી આપણો વિકાસ સિદ્ધ થઇ શકે છે, તે પછી હિંદનો ગમે તે ભાગ હોય. એ વિકાસ સધાયા પછી જ રાષ્ટ્રના ઉદ્ધારમાં સમષ્ટિગત સિદ્ધિ મેળવી શકવા તૈયાર થવાય છે.

ગૂજરાતીઓનો જ મોટો સમૂહ પ્રથમ કરવો હોય તો તે ગૂજરાતી ભાષાને એક ન કરીએ ત્યાંસુધી ન કરી શકાય. આ દોષ યુનિવર્સિટીની ફળવણીનો છે. યુનિવર્સિટીએ ધરની ભાષાને સાવકાં છોકરાં જેવી કરી છે. બેશક અત્યારે અંગ્રેજી ભાષાનો મોહ ઓછો થયો છે, પણ એટલું એ સાથોસાથ ખરું કે આપણને માતૃભાષા તરફનો પ્રેમ જાગ્યો નથી. સારામાં સારો અંગ્રેજ અંગ્રેજ થઇને જ પોતાનું કાર્ય કરે છે. એ આદર્શ આપણે આપણી આંખ સમક્ષ રાખવો જોઈએ. એટલે ગૂજરાતી ગૂજરાતી રહીને જ પોતાનું કાર્ય કરે.

આજે આપણે આપણો એક સમૂહ સાધવો હોય તો તે માત્ર એક ભાષાનો જ પ્રથમ સાધી શકાય. રાષ્ટ્રીય પ્રચાર પણ ત્યારે જ થાય કે જ્યારે માતૃભાષાદ્વારા એક ભાષાભાષીઓનો એકવાર સમૂહ સિદ્ધ થઈ જાય. આ વસ્તુ ફળવણીમાં ન સ્વીકારાય ત્યાં સુધી દૂષણો રહેવાનાં જ.

ઉચ્ચ ફળવણીમાં હવે ગૂજરાતીને સ્થાન મળ્યું છે. પણ જ્યારે હું યુનિવર્સિટીમાં પેઠો ત્યારે ગૂજરાતી-મરાઠીના પ્રવેશની વાત કરતાંયે હાંસી થતી. આજે ૧૩ વર્ષે ગૂજરાતી ભાષાના પ્રોફેસરો નિમાયા તેથી કાંઈક હર્ષ થાય છે. ગૂજરાતી અને ગૂજરાતી ભાષાના પ્રોફેસરો નીમો તો જ સાચી ઉન્નતિ સાધી શકાશે. એક વર્ગ તમે ઊભો કરો કે જે બ્યેવવાદી હોય. આવા વર્ગ ઊભા ન થાય ત્યાંસુધી સમૂહજન સાધી ન શકાય.

ગૂજરાતી ભાષા લઈને પાસ થવામાં નાનમ લાગે છે, પણ જ્યાં-સુધી તમે એવાં સ્થાન—અસ્મિતાવાળા વિદ્વાનો—ઊભાં ન કરો ત્યાંસુધી ઉન્નતિ સધાવાની નથી. આજે ૧૦-૧૨ પ્રોફેસરો એવા છે કે જેઓ આપણને ઉપરના જેવું કામ આપે છે. ગૂજરાતી ભાષા જેવી વર્તમાન બીજી કામ ભાષા નથી. એ ભાષા ૧૨૦૦ વર્ષની છે. એવું સાહિત્ય પરભાષામાં થોડું છે. આપણી અર્વાચીન સાહિત્યસમૃદ્ધિ પણ ઓછી નથી. મેં બીજી ભાષાનાં સાહિત્ય અને ઇતિહાસ વાંચ્યાં છે અને પછી એમ માનતો થયો છું કે ગૂજરાતીએ અવશ્ય થોડોવત્તો “પ્રોગ્રેસ” કર્યો છે. આજે ગૂજરાતીમાં ગદ્ય-સામર્થ્ય-ઊર્મિદર્શન વાર્તાસાહિત્યમાં બીજા પ્રાંતોથી ઉત્તમ છે. કવિતા લો તો તેમાં પણ રવીન્દ્ર બાબુની કવિતાથી બીજી હરોળમાં ઊભી શકે તેવી કવિતા આપણે ત્યાં છે; જો કે મને તેનાથી સંતોષ થયો નથી.

આપણે ત્યાં સાહિત્યનાં વર્ષોમાં કવચિત્ દુકાળ તો કવચિત્ સુકાળ આવે છે. આ બતાવે છે કે એકંદરે આપણાં સંસ્કારી કુટુંબોમાં સાહિત્ય-પ્રવૃત્તિ તરફ ઓછાં રસ લે છે. કેટલાક સાહિત્ય-રોગિષ્ઠ એવા જ હોય કે લખ્યા જ કરે; પણ તેમાં વિવેક રાખવાની ઓછી જરૂર નથી.

કવિતાના વિષયમાં એક એ કહેવાનું છે કે કવિ માટે આપણે ત્યાં ભૂમિકા ઓછી છે. તેને માટે આપણું હાલનું વાતાવરણ જ જવાબદાર છે. કવિઓએ પણ લોકભોજ્ય ગીતો બનાવવા તરફ લક્ષ્ય આપવું જોઈએ. એ માટે માત્ર સાહિત્યક્ષેત્રમાં પડી ન રહેતાં રાજકારણમાં પ્રવેશ કરવો જોઈએ. ખરો કવિ એમાંથી બચી જાય તો કલમને ખોદું ન લાગે? કવિહૃદયમાં તો તેવી રાષ્ટ્રીય સૂક્ષ્મભાવનાનો ગર્વ આવવો જ જોઈએ.

આપણા જૂના કવિઓમાં નરસિંહ મહેતાને ખાદ કરો તો ભાવના પાછળ મરી શીટ તેવો કવિ અત્યાર સુધી યે ન મળે. પ્રેમાનંદને વાંચો. આપણુ-ને એમાં મુખ્યત્વે “ગાગરિયા ભટ્ટ”નાં દર્શન થવાનાં. તેનો દીકરો તેની જ નાળ ભરી બીજને પાવા મૂકી ગયો. માત્ર જે તલસાટ નરસિંહમાં હતો એ વચ્ચે ક્યાંય ન મળતાં છેક દયારામમાં મળે છે. બીજા કવિઓનાં વખાણ કરીએ તો તે થાય, પણ તે તલસાટ સિવાયના બીજા ક્ષેત્રમાં. મારો કહેવાનો મુદ્દો એ છે કે આપણે આપણી બિચુપો ન ટાળીએ તો હિત ન સધાય.

નાટકોના વિષયમાં તેમ જ રંગભૂમિના વિષયમાં એ કહેવું પ્રાપ્ત થાય છે કે મરાઠી રંગભૂમિ હજાર દરજ્જે જિંચી છે. ગૂજરાતી રંગભૂમિને જિંચે લાવવાને ડાહ્યાભાઈ ધોળશાસ્ત્રીએ પ્રયત્ન શરૂ કર્યો. ૧૯૦૩-૪માં ખાલીવાલા થીયેટરમાં રંગભૂમિનાં જે દર્શન થતાં હતાં, તેના કરતાં આજે આપણે પાછા પડી ગયા છીએ. બંગાળમાં જુઓ, મહારાષ્ટ્રમાં જુઓ-કળાની દૃષ્ટિ એઓનાં નાટકો ઉપરથી ઓળખાય. સાહિત્ય સંગીતનું એ સત્ય રૂપ છે. એ પદ્ધતિનાં નાટકકર આપણે ત્યાં નથી જ.

નૃત્યમાં ગૂજરાતી સ્ત્રીઓ આગળ છે. ગરબાનૃત્યમાં પ્રગતિ આપણે ત્યાં થઈ છે. આ આપણું નવું નથી; આપણે આપણો જૂનો વારસો નવા સ્વરૂપમાં માત્ર રજૂ કરીએ છીએ. તેનાથી આગળ વધી સંગીત-રચના મૂકી રસ પૂર્યો હોય તેવું ખાસ નથી લાગતું.

આવી બિચુપો જોતાં ખરેખર દુઃખ થાય છે. મને નિરાશા એ માટે થાય છે કે આપણે જરા પ્રગતિ કરીએ કે તરત પાછા હઠીએ છીએ.

દુનિયાનો વ્યવહાર આપણને બહુ પ્રિય છે. ગૂજરાતી પ્રોફેસરને ૨૦૦-૨૫૦ વિના ચાલશે નહિ. એ જ શક્તિવાળા પ્રોફેસર બીજા પ્રાંતમાંથી રૂ. ૧૨૫ એ મળવાના. આ પ્રણાલિકા સુધારવાની જરૂર છે. અંગાળામાં-મહારાષ્ટ્રમાં થાય છે તેનું અનુકરણ કરવાની અહીં જરૂર છે. અહીં વાર્તા સિવાય બીજું કંઈ રચાતું નથી. નવરાશ મળી કે આપણે ત્યાં વાર્તા વંચાય. નાટક વાંચવાથી તે મજા ન મળે, અને કવિતા તો કંઈ વાંચતું જ નથી. એ તો ન છૂટકે થોડા સાક્ષરો વાંચે.

પ્રજાની આ જીણપ સાહિત્યકારોથી પુરાય તેવી નથી. એ તો પ્રજામાં એવા પ્રકારના સંસ્કારો જાત્રત થાય તો જ કામ સરે. કળામાં પ્રગતિ પણ આપણે ત્યાં ઓછી જ છે. સાહિત્યસંગીતકલાવિહીન માંથી આપણે “સાહિત્ય-વિહીન” તો નથી, પણ સંગીત-કલાવિહીન તો કાંઈક ખરા જ. સંગીત અને કલાનો શોખ તો આપણે ત્યાં ઓછો જ છે. એ માટે જે વેગ જોઈએ તે મળતો નથી. એવો વેગ ન મળે ત્યાંસુધી “અસ્મિતા” ન સ્થપાય.

ગૂજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી ઘણાં વર્ષોથી કામ કરે છે. નાનું મંડલ કર્તવ્ય કે ધગશથી કામ કરે છે. આપણા વેગની હાલત મેં મુંબઈમાં પણ જોઈ છે. જરા વેગ આવે ને પાછું સૌ શાંત, જેમ હોય તેમ જ હોય.

આપણાં બધાં કાર્યો, માતૃભાષામાં કેળવણીનો શોખ ન વધે ત્યાંસુધી ન સરે. ૧લી ચોપડીથી માંડી ટ્રેન્યુએટ થાય ત્યાંસુધીનો અભ્યાસ માતૃ-ભાષામાં થાય તો જ માતૃભાષાનો ઉદય થાય. આજે અંગ્રેજીદ્વારા અભ્યાસ થાય છે, એ જ ખામી છે. ખામી દૂર કરવાની જરૂર છે. રાષ્ટ્રનો વિકાસ જે થોડો થોડો થતો જાય છે, તેમાં આ આગતમાંયે પ્રગતિ નથી કરતા, તેથી ગૂજરાત પાછું પડે છે.

રાષ્ટ્રભાષા તરીકે જે ભાષા સ્વીકારાય છે, તે બનારસની હિંદી કે યુ. પી. ની હિંદી નહિ. જે ભાષા પરપ્રાંતીયો સાથે વાતચીત કરતાં વાપરતા થઈએ, તે “રાષ્ટ્રભાષા.” તેમાં જ આપઆપણાં જોમ તેજ આપવાનાં છે.

મરાઠી સાહિત્ય આપણા પર અસર કરે છે, તેનો તે વિજ્ય છે. તે પ્રમાણે હિંદીમાં આપણી વાર્તાઓ જાય છે, તે આપણો વિજ્ય છે. પણ આપણે ત્યાં મોટે ભાગે અનુવાદો અંગાળીમાંથી આવે છે. કૃવામાં નહિ હોય તો અવાડામાં નહિ આવે. એટલે આ વિષયમાં વેગ સાધવો જોઈએ.

અને આખા હિંદુસ્તાનનું સ્વતંત્ર રાષ્ટ્રીય સાહિત્ય ઊભું કરવા તત્પર થવું જોઈએ.

એ ચોક્કસ માનજો કે દર પાંચ વર્ષે રાષ્ટ્રીયતા વધતી જવાની છે. થોડાં વર્ષોમાં પ્રાંતીય ભેદો ભૂંસાઈ જશે; આપણે સૌ એકરૂપ થઈ જઈશું. આજની પ્રાંતિક સરકારો સર્વ એક થાય એ ઉદ્દેશે એકતાના ઠરાવો કરે છે. આપણા સમગ્ર દેશનું જીવન એક સરખું ધડવાના આ પ્રયત્ન છે. મહાસભા જે કામ કરી રહી છે, તે થોડા વખતમાં આપણી પ્રાંતીય ભાવનાને જૂની કરાવી આપણને એકરૂપ બનાવશે. આપણા આ પ્રકારના સંગઠનની ખીજાઓને અદેખાઈ પણ થાય છે, છતાં એક્ય લાવવાની મનોવૃત્તિ એટલી સખળ છે કે છેવટે બધું ભુલાઈ જશે અને આપણે એકરૂપ થઈ જઈશું.

હિંદ ભલે જૂનો દેશ કહેવાય, પણ તેને હું નાની ઉમરનું રાષ્ટ્ર કહું છું. રાષ્ટ્ર તરીકેનો હિંદનો જન્મ ખીજી પ્રજાના પ્રમાણમાં નવો છે. સાધનો છિન્નભિન્ન થયાં નથી. બધી ખીજી પ્રજાઓ થાકી હશે, પણ હિંદ તો નવજીવાન બનતો જાય છે.

આજે લાખો માણસો એક સભાના હુકમે કામ કરી રહ્યાં છે. હિંદમાં પૂર્વે એક ખીજામાં વઢવાડ કરવામાં ગૌરવ મનાતું. મુસ્લિમ રાજ મારવાડના રાજાને કહે કે એક લાખ રૂપિયા આપું, ફલાણાને હરાવવા મદદ કર. બસ તે તૈયાર. એવી રીતે ખીજા પ્રાંતોના રાજાઓની હાલત. આ જ પ્રકારે સિંધિયા, હોલ્કર વગેરેની મદદથી વિદેશીઓ ફાવી ગયા.

જે ભાષાઓ જીવાન છે, તેઓને ૪૦ વર્ષ ઉપર કશો ખ્યાલ નહોતો. સદ્ભાગ્યે આજે હિંદમાં એક જ માણસના અવાજે લાખો માણસો તત્પર છે; જેલમાં સખડવા તૈયાર છે. આ જ વ્યવસ્થાશક્તિ હિંદને નવજીવાન બનાવે છે. રાજકીય પાર્ટીમાં પણ લાખો માણસો એકત્રિત થાય છે અને આખા દેશનો પ્રાણ એક હોય તેમ વર્તે છે. આજે હજારો માણસો ભાષા-દાવે દેશહિતમાં પ્રવૃત્ત થાય છે.

હિંદમાં શક્તિ ન આવી હોત તો રાજકાર્યનો વિજય ક્યાંથી થાત ? આ નવી શક્તિ વધારે ને વધારે સાધતા જઈએ તો જે કાર્ય કરવા ઉઘ્ત થયા છીએ તે કરી શકીએ. પણ તેનો આરંભ તો માતૃભાષાથી જ થવાનો. નવા વિધાનના મંત્રો માતૃભાષામાં ઉતારીએ તો ગૂંજરાતના સ્વાતંત્ર્યયજ્ઞમાં પૂરેપૂરે ફાળો આપી શકાય. માતૃભાષાની રાષ્ટ્રવિધાનમાં કીમત ઓછી

નથી. જેટલે અંશે સંસ્કાર ક્રેળવે તેટલે અંશે સિદ્ધિ. આ જ ખ્યેય રાખી સાહિત્યકારો સાહિત્યરચના કરે તો રાષ્ટ્રીયતા જામે, દેશ એના ગૌરવને નીરખી શકે.

x

x

x

x

શ્રી મુનશીના બાષણ પછી શ્રીમતી શારદાબેન મહેતાએ શ્રી મુનશીનો ઉપકાર માનતાં સાથે આજે ખીજ પધારેલા મેમાન શ્રી જયશ્રીરામજીનો પરિચય આપ્યો હતો. એ પછી શ્રી ધૂમકેતુએ બોલતાં જણાવ્યું હતું કે આપણો દેશ સંસ્કારે અત્યંત ગરીબ છે, એ વસ્તુ આપણે હૃદયમાં રાખવી જોઈએ. સંસ્કારિતા જાળવવી હોય તો સાહિત્યની અપેક્ષા રહે છે. તેમ થાય તે દષ્ટિએ સાહિત્યરચન થવું જોઈએ. એ સાથે સંસ્કારિતા માટે પ્રાદ શિક્ષણની જરૂર છે. એમણે એ શબ્દો સાથે શ્રી મુનશીનો ઉપકાર માન્યો હતો, જેને શ્રી મધુસૂદન ચિમનલાલ મોદીના અનુમોદનના શબ્દો કહેવાયા પછી સભા વિસર્જિત થઈ હતી.

# વિભાગ ૩જો

## વાર્ષિક સભા

સ્વ. રણજીતરામ સુવર્ણચંદ્રક  
અર્પણવિધિ

## વાર્ષિક સભા

વાર્ષિક સમાલોચનાવાચન અને રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક અર્પણવિધિ

તા. ૨૭-૮-૩૯ ને રવિવારને દિવસે સભાની વાર્ષિક બેઠક ડૉ. હરિ-  
પ્રસાદ વ. દેસાઈના પ્રમુખપદે અત્રેના ભોળાનાથ સારાભાઈ લેડીઝ ઇન્સ્ટિટ્યૂટ  
હોલમાં સાંજના ૬૧૧ થી ૮૧૧ સુધી મળી હતી. આ પ્રસંગે સભાના સ્થાનિક  
૭૦-૭૫ દ્વિવિધ સભ્યો ઉપરાંત વડોદરાના પ્રણીતા નવલકથાકાર  
શ્રી રમણલાલ વસંતલાલ દેશાઈએ પણ ભાગ લઈ આ પ્રસંગને દિપાવવામાં  
સાથ આપ્યો હતો. આરંભમાં સભાના એક મંત્રી શ્રી ચૈતન્યપ્રસાદ મો.  
દીવાનજીએ ગઈ સભાનો અહેવાલ વાંચી સંભળાવ્યા બાદ પ્રો. બળવંતરાય  
ક. ઠાકોરનો સહાનુભૂતિનો પત્ર વાંચી સંભળાવ્યો હતો, જે પછી પ્રમુખ-  
સ્થાનેથી સદ્ગત શ્રી ગીવૃભાઈ અધેકાના શોકજનક અવસાનની દિલગીરી  
ખતાવતો ઠરાવ રજૂ થયો હતો.

દરેક સભ્યે ઊભા થઈ એ ઠરાવને બહાલી આપી હતી.

તદનંતર મા. મંત્રી શ્રી ચૈતન્યપ્રસાદ દીવાનજીએ ગૂજરાતી સાહિત્ય  
પરિષદમાં સભા તરફથી મોકલવા નક્કી થયેલા નીચેના આઠ સભ્યોનાં નામ  
રજૂ કર્યાં હતાં; જેને શ્રી અચુભાઈ રાવતે અનુમોદન આપ્યું હતું.

શ્રી ગૌ. ગો. જ્ઞેશી

„ મધુસૂદન મોદી

„ ગદુલાલ ધ્રુવ

„ ત્રિભુવનદાસ લુહાર

„ ઉમાશંકર જ્ઞેશી

„ ડૉ. માધવજી મચ્છર

„ પ્રો. વીરમિત્ર દીવેટિયા

„ ઝીણાભાઈ દેશાઈ

„ રતિલાલ ત્રિવેદી

એ પછી ડૉ. હરિપ્રસાદ દેસાઈએ પોતાનું આરંભનું ભાષણ વાંચી  
સંભળાવ્યું હતું.

## રાષ્ટ્ર અને સાહિત્યકારો

બહેનો અને બાઈઓ,

પૂર્વ અને પશ્ચિમની સંસ્કૃતિઓનો મંથનકાળ હવે પૂરો થયો છે, પ્રસન્નિ-  
વેદનામાંથી ભારતમાતા નવે અવતાર આવી છે, અને 'ધય્યાનાં પુણ્યે'   
પ્રાચીન આર્ય પ્રજા પુનર્જીવન પામી છે !

આરોગ્ય, બળ અને ઐશ્વર્ય પામવાની એને આશા ઉત્પન્ન થઈ છે.

નવું હિન્દ હવે કોઈ અજ્ઞાત ભાવિ તરફ ધસતું નથી. પણ એના  
આદર્શો ધડાઈ ચૂક્યા છે. અને એણે પ્રગતિને માર્ગે ઝડપી કૂચ શરૂ કરી છે.

સ્વતંત્રતા, સ્વરાજ્ય, પ્રજાસત્તા, સ્વદેશધર્મ, સમાન હક્ક, ન્યાય અને  
વ્યક્તિવિકાસ મેળવવા હિન્દ આજે ભગીરથ પ્રયત્ન કરે છે. અનેક  
વિધનો છતાં, એણે વિશિષ્ટ સંસ્કારવાળા એક રાષ્ટ્રનું ઘડતર ધડવાનું શરૂ  
કર્યું છે.

ધર્મ કે તત્ત્વજ્ઞાન એને પરાધીનતા અને ગુલામીમાં પડતાં નથી  
બચાવી શક્યું. એ પોતાનો મોટો દોષ એને સાક્ષી રહ્યો છે.

પશ્ચિમની મહાન પ્રજાઓનાં પુરુષાર્થ, સંઘબળ, સુવ્યવસ્થાશક્તિ,  
સ્વદેશાભિમાન, શિસ્ત અને કુદરતી બળો પર મેળવેલું પ્રભુત્વ છત્યાદિ  
ગુણોનો આજે હિન્દ સ્વીકાર કરે છે, અને એ ગુણો અનુકરણ કરવા  
ચોગ્ય માને છે.

પશ્ચિમનાં વિજ્ઞાન અને બુદ્ધિસ્વાતંત્ર્યની સાથે, હિન્દે શ્રદ્ધા, ભક્તિ  
અને પ્રેરણા જોડ્યાં છે અને ભગવદ્ગીતાના નિષ્કામ કર્મયોગને એણે  
સ્વધર્મ તરીકે સ્વીકાર્યો છે.

શ્રુતિ, સ્મૃતિ અને પુરાણોક્ત સનાતન હિન્દુ ધર્મના સિદ્ધાન્તોને  
સમાજવાદ અને વિજ્ઞાનશાસ્ત્રની પ્રયોગશાળામાં એણે તપાસી જોયા છે,  
અને નવયુગની જરૂરિયાતોને પ્રેરણા આપી શકે એ રૂપે એમને પુનઃસર્જન  
કરવામાં આવ્યું છે,

સ્થાપત્ય, શિલ્પ, સંગીત અને ચિત્રકળા તથા નૃત્યમાં રહેલાં પોતાનાં  
સુન્દરૈશ્વર અને મીનાક્ષીને એણે ઝોળખ્યાં છે.

સંસ્કૃત, પાલિ અને માગધી સાહિત્યની સાથે બળ્ય અંગ્રેજી ભાષા  
અને યુરોપી પ્રજાઓના સાહિત્યની એણે ખૂબ આરાધના કરી લોકભાષા-  
ઓને સમૃદ્ધ કરવા માંડી છે.



વિજ્ઞાન, ઇતિહાસ, સંપત્તિશાસ્ત્ર, સમાજશાસ્ત્ર, સામ્યવાદ અને માનસ-શાસ્ત્ર એણે શીખી લીધાં છે.

જૂની ખંડિત મૂર્તિઓમાં નવા ભાવ અને નવી વિધિથી હિન્દે પ્રાણપ્રતિષ્ઠા શરૂ કરી છે, અને અંતર્ધાન થયેલાં દેવદેવીઓનાં એણે ફરી આવાહન કર્યાં છે.

તીર્થો, યજ્ઞો, તપ અને શ્રાદ્ધમાં એણે નવી પૂજ્યઅર્ચનાં તત્ત્વો આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ અર્થે મેળવ્યાં છે.

સહભાગ્યે, એના રાજકીય જીવનનો નેતા એના ધર્મમાર્ગનો પણ નેતા છે. પ્રજામાં આત્મવિશ્વાસ, ગૌરવ, સ્વાશ્રય અને વીરતા એણે આણી આપ્યાં છે. સંકુચિત રાષ્ટ્રવાદનો ઝેરી રોગ, જે પશ્ચિમનાં મહારાજ્યોનાં હાડ અને માંસ ખાઇ રહ્યો છે તેનાથી એ પર છે, સત્ય અને અહિંસાને માર્ગે જ સ્વરાજ્ય મળે તો એને લેવું છે, નહિતો નથી લેવું.

સમસ્ત પૃથ્વી જે અત્યારે રાક્ષસો અને અસુરોના ભારથી ત્રાસી રહી છે તેને પણ અચાવી લેવાની અમર ઓષધિ પોતાની અને પોતાના દેશની પાસેથી મળશે એવી મહત્ત્વાકાંક્ષા એ સેવે છે. એની ધીરજ અગાધ છે. એના પ્રેમને સીમા નથી.

શસ્ત્રયુદ્ધથી, જે જે શરવીરતાના ગુણો ખીલી ઊઠે છે તે તે ગુણો, એણે ધર્મયુદ્ધથી, સત્યાગ્રહથી, દરિદ્રનારાયણની સેવાથી અને રચનાત્મક કાર્યથી ખીલવ્યા છે. એણે અખળાઓને સખળા બનાવી છે, બાળકોને સૈનિક બનાવ્યા છે.

સુધરેલું જગત આજે ભલે આત્મા-પરમાત્માની મશ્કરી કરતું હોય, હિન્દે તો આધ્યાત્મિક જીવનની સાચી મહત્તા સમજી લીધી છે. કહેવાતા જડ યાંત્રિક જગતમાં, પદાર્થવિજ્ઞાને જે શક્તિ જોઈ, તે શક્તિને હિન્દે એકલી શક્તિરૂપે નહિ પણ ચિન્મયી અને આનંદમયી શક્તિરૂપે પિછાની છે.

પ્લેટોએ એક વખત તત્ત્વજ્ઞાનીઓ રાજ્યકર્તા હોવા જોઈએ એમ કહ્યું હતું. આજે કોંગ્રેસરાજ્યમાં કવિઓ અને સાક્ષરો, ભક્તો અને તત્ત્વજ્ઞાનીઓ રાજકારભાર ચલાવી રહ્યા છે. જેઓ ગઈ કાલ સુધી કેવળ સ્વપ્નદ્રષ્ટા અને શેષસક્ષીઓ કહેવાતા, તેઓને વાસ્તવવાદીઓ બની વ્યવહાર-માં પોતાના ભાવનામય સિદ્ધાન્તો ઉતારવાનું કર્તવ્ય પ્રાપ્ત થયું છે.

બહેનો અને બાકાઓ ! સાહિત્યકારોને માટે આ જોવોતેવો અવસર નથી, ચારે તરફ નજર નાખો. મૂળ આદર્શોની ગેરસમજૂત. ઉદ્દેશોનું

અજ્ઞાન, કામીવાદ, 'લીડરી'નો રોગ, રાગ, દ્વેષ, સમસ્ત દેશના કલ્યાણ આગળ પોતાના ક્લુલક સ્વાર્થને આગળ કરવાની દેશદ્રોહી વૃત્તિ એ યોગર-દમ ધૂમી રહ્યાં છે. આવે વખતે શુદ્ધ પ્રેરક વિચારોનો ફેલાવો કરવાની બહુ જરૂર છે. ખરા કે ખોટા વિચારોનો જ દેશની આસુરી કે દૈવી પ્રવૃત્તિઓ ઉપર અમલ હોય છે, ત્યારે રાષ્ટ્રોન્નતિના ઉચ્ચ વિચારો સુન્દર કળા-વિધાનથી આપ સાહિત્યકારો જ સરસમાં સરસ રીતે પ્રસારી શકશે.

તમે સર્જક કલ્પનાબળ, પ્રેમાળ હૃદય, જ્ઞાન અને જગતના ધૃતિ-હાસોમાંથી ઉત્તમ દૃષ્ટાંતો મેળવવાની તાકાત ધરાવો છો. તમે ઊગતી પ્રજાના માનસને ધડી શકો છો.

કેળવણી જડમૂળમાંથી સુધારવાની છે. પ્રૌઢશિક્ષણ, ગ્રામોદ્ધાર, જ્ઞાનપ્રચાર, સારાં સિનેમા, નાટકો, વાર્તાઓ, ગીતો અને કવિતા અત્યારે મહાન પ્રજા તૈયાર કરવાને માટે જોઈએ છે. હજી લોક-લાયબેરીઓ માટે જોઈએ એવાં પુસ્તકો નથી. હજી જડ મંદિરોમાં જેટલાં લોક જાય છે એટલાં નવાં મંદિરોમાં આવતાં નથી. 'ભદ્ર'ભદ્રો' હજી કથાઓ કરે છે, અને ત્યાં હજારો સ્ત્રીપુરુષો દરરોજ જાય છે.

“સિનિફ્સ” —સારામાં સારા કામની મશ્કરી કરનારા, મનુષ્યોના ધિક્કાર કરનારા, નિરાશાવાદીઓ અને કિસ્મતવાદીઓ અને ગમે તેવાં જોર ફેલાવનારા દેશદ્રોહીઓ, હજી આ અભાગિયા દેશમાં વસે છે.

સાહિત્યકારો પર ખુદ દેવી સરસ્વતીની કૃપા હોય છે, અને સુવિચારો શુદ્ધ ભાવનાઓ અને ઉચ્ચ સ્વદેશભક્તિ ઉત્પન્ન કરવાનું કામ રાજદ્વારીઓ કરતાં સાહિત્યકારો વધારે સારી કળાથી કરી શકે છે.

એકેએક વ્યક્તિ, જ્યાંસુધી દેશને અર્થે કાંઈને કાંઈ કામ નહિ કરે ત્યાંસુધી આપણા પતિત દેશનો ઉદ્ધાર થવાનો નથી.

કર્તવ્યબ્રષ્ટ થયેલી પ્રજાને આપે કર્મયોગ શિખવવાનો છે, અને કર્મમાત્રની પાછળ જે તત્ત્વજ્ઞાનની જરૂર છે તે નવા જમાનાનું તત્ત્વજ્ઞાન આપ રચો ! રાષ્ટ્રગીતોએ સમસ્ત ગૂંજરાતને, ત્રીસ વર્ષ ઉપર ખૂબ પ્રેરણા આપી હતી. એવાં બળવર્ધક પ્રેરક કાવ્યો અને નાટકો આપ લોકો આપો ! ફ્રાન્સના અને આયરલેન્ડના સાક્ષરોએ આવાં પવિત્ર કાર્યો કરેલાં છે.

આપ વખતે એમ ધારશો કે હું હિટલર કે મુસોલિની માફક સાક્ષરોને રાજકારણના જ પ્રચારકો બનાવવા માગું છું અને આધુનિક રાજકારણની બાદાઈ કરવા કહું છું; પરન્તુ એમ નથી; હું આપનો સ્વતંત્ર ઉચ્ચ

અધિકાર સુમાવવા કે આપને ક્ષણભંગુર વર્તમાનને તામે થવા નથી કહેતો. હું તો સનાતન સત્યોને જ આ યુગમાં અવતારવા આપને વિનંતી કરું છું. નિરપેક્ષ જ્ઞાનને સાપેક્ષ કરવા, રાષ્ટ્રોદ્ધાર અને લોકસંગ્રહ માટે આપની વિદ્યાને વાપરવા મારી વિનંતી છે.

અધે “ ધર્મની ગ્લાનિ થઈ છે. સાધુત્વના પરિત્રાણ અર્થે, દુષ્ટતોના વિનાશ માટે અને ધર્મની સંસ્થાપના માટે” આપ સાહિત્યને નવો અવતાર આપવા કૃપા કરો !

### વાર્ષિક સમાલોચના

વડોદરાથી પ્રો. મંજુલાલ ર. મજમૂદારે એ પછી સને ૧૯૩૮ નાં પ્રકાશનોની સભાની પ્રેરણાથી જે સમાલોચના તૈયાર કરી હતી, તેમાંથી કેટલાક ઉપયોગી ભાગનું વાચન કર્યું હતું, જેમાં મુખ્યત્વે બાલસાહિત્ય અને નવલિકા સાહિત્યનો વિકાસ બતાવવા સાથે સ્વતંત્ર સમાલોચના વિષયક ત્રૈમાસિક શરૂ કરવા ઉપર ખાસ ભાર મૂક્યો હતો.

### સુવર્ણચંદ્રકપ્રદાન-અંગે

શ્રીરવિશંકર રાવળે આજને પ્રસંગે બોલતાં જણાવ્યું હતું કે—  
પ્રમુખ સાહેબ સજ્જનો અને સન્મારીઓ,

કલાકાર કનુભાઈ દેસાઈના એક સ્વજન તરીકે આ પ્રસંગે બોલવાને મને પ્રમુખશ્રીએ જણાવ્યું તે માટે હું આભાર માનું છું. કનુભાઈએ ઘણાં વર્ષોથી આજ સુધી મારી સાથે જે અભિજ્ઞતા બળાવી છે તેથી જ હું આજના દિવસને મારા જીવનનું સાફત્ય માનું છું અને મને ભય છે કે આજે કાંઈ બોલવાથી મારી અંદરની જાગૃતિઓ હું સ્પષ્ટ કરી શકીશ નહિ. આજના દિવસનો આનંદ હું મૌનપણે માણવા ઇચ્છતો હતો, છતાં સાહિત્યસભાએ મને આજ્ઞા કરી તો મારે આજની ગૂજરાતી કલાના એક અગ્ર નાયકસમા કનુભાઈનું દષ્ટિબિંદુ સમજાવવા પ્રયત્ન કરવો એ મારી ફરજ સમજું છું.

કનુભાઈનો નવેસરથી પરિચય આપવાની ગૂજરાત માટે હવે જરૂર રહી નથી, એમ હું માનું છું. તેણે ગૂજરાતના એકએક ક્ષેત્રમાં પોતાની કલાનો પરિચય કરાવ્યો છે અને ગૂજરાતે તેની કલાને અપનાવી છે.

મારા જીવનના પ્રારંભકાળમાં ગૂજરાતના વિદ્વાનો, પ્રૌદ્ગિસરો શિક્ષકો, અને અમલદારોને ‘કલા’ કોઈ અજ્ઞાણી બાબત હતી; કોઈ જ કલાને જીવનના ઉપયોગી તત્ત્વ તરીકે આદર આપતું. તો પછી ગૂજરાતની અસ્થિમતા-રૂપ કલાકૃતિઓનો વિચાર જ કાણુ કરે ? રવ. રણજીતરામ જેવા કોઈ વિરલ

ગૂજરાતપ્રેમીના મનમાં એવો ખ્યાલ જાડો જાડો પણ જગી રહ્યો હતો અને સૂરતમાં સાહિત્ય પરિષદ સાથે પહેલું કળાપ્રદર્શન થયું હતું. તોપણ એ વિષે સ્પષ્ટ દિશાસૂચન થતું નહોતું. પણ ધીરે ધીરે વીસમી સદીએ ગૂજરાતનાં પાત્રો, ગૂજરાતનાં દૃશ્યો વગેરેથી ગૂજરાતનાં કલાસ્વરૂપો તરફ પ્રગતિ આપી. એવાનિયાની મારફત કલાનો પ્રચાર શરૂ થયો, તેથી ગૂજરાતી કલાકારોને સાહિત્યના સમાગમ અને સહવાસનો એક અનિવાર્ય સંયોગ પ્રાપ્ત થયો. આથી લાભ અને ગેરલાભ બંને છે. સાહિત્યે ખેડેલી સંસ્કારિતા અને રસગ્રાતી પરિચય કલાકારો પામે એ તેમનો લાભ અને સાહિત્યકારોની કૃતિઓને જ અનુસરી તેની છાયામાં કે અસર તળે ચિત્રનિર્માણ કરે એ તેની મૌલિકતાનો અંશ ઘટાવે એટલો ગેરલાભ. ચિત્રકારની કૃતિ કે કલા શિષ્ટતા illustration અન્યચિત્રકાર થવામાં ગણાતી નથી, પણ સ્વયંદૃષ્ટિથી સર્જેલી સ્વતંત્ર કલાકૃતિઓ પરત્વે અવલંબે છે. સમાજમાં એવી કૃતિઓના યોગ્ય આદરના અભાવે માત્ર નિર્વાહના કારણે જગતના ધણા મહાન કલાકારોને પણ એ ધંધો કરવો પડ્યો છે. છતાં ધણાએ એમાં પણ પોતાની પ્રતિભાના પ્રતાપે અન્યકર્તાની યરોબરી કરે એવી પણ કૃતિઓ સરજી છે. કનુભાઈ ને પણ એવી જ પરિસ્થિતિના કારણે અન્યસુશીલનો અને અન્યચિત્રો કરવાં પડે છે; એટલે ધણીવાર આપણને સાહિત્ય કે કવિતાનાં ચિત્રકલામાં સુંદર ભાષાંતરો કે રૂપાંતરો મળેલાં છે. એ રીતે એક જ અન્યમાં બે કલાકૃતિઓનો લાભ મળે છે. સુભાગ્યે કનુભાઈએ એ કૃતિઓ ઉપર મદાર નહિ બાંધતાં પોતાની ઊર્મિથી ધણાં સ્વતંત્ર ચિત્રો સર્જ્યા છે અને જેઓ ગૂજરાતી સાહિત્યના પરિચયમાં નથી તેઓને તેની કલાનો આંતરરાષ્ટ્રીય પરિચય એ જ ચિત્રો કરાવી રહ્યાં છે. એની પાસેથી આપણે એવાં ચિત્રોની વિશેષ આશા રાખીએ અને તેમાં તેને સંપૂર્ણ સફળતા મળે અને જગદ્વ્યાપ્ત કૃતિ મેળવે એવું જ ઇચ્છીએ.

કનુભાઈને સાહિત્યસભા સુવર્ણપદક આપે છે, તેથી જ તેણે સાહિત્ય અને કળા વચ્ચે જે અખંડ સંબંધ બાંધ્યો છે તેનો માનભર્યો સ્વીકાર દેખાય છે. કળા અને વાક્યમય ઉભય, દેશની સંસ્કારિતાનાં વાહનો છે. એ બંનેના ઊગમપ્રદેશ અને પ્રતિભાનાં સ્વરૂપો એક સરખાં છે અને બંને પરપ્રજાની પુત્રીઓ માળણી બેનડીઓ છે એમાં તો સંશય નથી. કવિતાને સમજવા કળાની પરિભાષા કામ લાગે. કલામાં કવિતાની ઊર્મિઓ જડશે. પ્રગ્ન બંને કળાની એક સરખી ઉપાસના કરતી થશે ત્યારે જ માનસિક

જડતા દૂર થશે. નળાખ્યાનમાં વાંચ્યું હશે કે નળરાજને એ વિદ્યાની પ્રાપ્તિ થઈ ત્યારે જ તેના શરીરમાંથી કળિયુગ ભાગ્યો.

સાથે સાથે એ પણ કહી દઉં કે કળાની શક્તિ લોકહૃદય જીતી લેવામાં જણાય છે. તત્ત્વજ્ઞાન કે વિજ્ઞાન અભ્યાસ અને દલીલોથી સિદ્ધ થાય છે, પણ કળામાં તો માતા બહેન કે પત્નીનો સ્નેહ પ્રકટ થવો જોઈએ. જે કળાનો પરિચય ભડકામણી કે આઘાત કરનારો અથવા મૂંઝવનારો નીવડે તે કળાનો પ્રકાર શિષ્ટ તો નજ કહી શકાય. કળાથી કામ કરી લેવું એ વાક્ય જે યુક્તિ અને સરળતા સૂચવે છે તે કળાકૃતિમાં મુખ્ય હોવાં જોઈએ એમ મારું સમજવું છે. રુચિરતા અને મનોરંજન તેના ઉપરના ગુણો હોય અને અંદર રહસ્ય સિદ્ધ હોય. ઉત્તમ કાવ્યના ગુણોમાં પણ સરળતા અને સુવાચ્યતાને પ્રથમ સ્થાન આપું. એ સિવાય તો એ કળાઓ માત્ર અભ્યાસીઓ અને વિભાગી રુચિ ધરાવતા જનો માટે રહેવાની. ગંગાના પટની માફક ભૂમિને આવરી લેતાં મહાકાવ્યોથી તે જુદી પડવાની.

કનુભાઈની કળા એ રીતે માનકળશ પ્રાપ્ત કરી શકે એવા ગુણોવાળી છે. તેથી જ તે સાહિત્યજોને રીઝવી શકી છે, અને મંધાર્થીઓને પણ ગમી ગઈ છે, એનું કારણ મુખ્યત્વે એ કળાનું સારલ્ય જ છે.

ટેકનિક અથવા કળાના કર્મકાંડના પ્રશ્નો તેની કળાની કદરમાં આડા આવતા નથી. એની કળાને ગંગાળી હિંદી કે યુરોપીની છાપ લાગી શકે એમ નથી.

જે પ્રજા માટે તે નિર્માઈ છે તેને તે ગમી છે. એની ઊર્મિઓની તે પરિચિત ભાષા બની છે એટલું બસ છે અને તેથી જ તે ગૂજરાતની કળા છે.

ગૂજરાત પોતાના કળાકારોને અપનાવે અને સત્કારે એ પ્રસંગ રાષ્ટ્ર માટે ધન્ય છે. કળાકારોની પાછળ તેમની સમાધિ પર ફૂલ ચઢાવવા કરતાં તેમના જીવતા કંઠમાં ફૂલહારો આરોપવાનું પુણ્ય વિશેષ છે. રાષ્ટ્રની તે જનગતિ સૂચવે છે. ગૂજરાતનાં વિદ્વાનો, ધનાઢ્યો અને રાજવંશીઓ ગૂજરાતની કલાને અગ્રપદે રાખશે તો કામદુધા ગાયની જેમ તેમની સર્વ ઊર્મિઓને તૃપ્ત કરશે, ઉન્નત કરશે.

એ માટે યુરોપ જાપાન મુંબઈને શાંતિનિકેતનમાં ઢૂંઢવાની જરૂર નથી. કનુ દેસાઈએ તેની કલાની સ્પષ્ટિ માટે ગૂજરાતનાં ગામડાં, શેરીઓ અને મંસ્થાઓમાં શોધ કરી છે અને ઘણી વાર તો રવાનુભવ અને સ્વજીવન-ક્રમમાંથી બનતા બનાવોમાંથી પણ ચિત્રપ્રસંગો ઊભા કર્યા છે. રાષ્ટ્રીય સંસ્કૃતિનું સુપોષણ એવી જ કળા કરી શકશે.

ઇંગ્લેન્ડમાં એક વખત એવો હતો કે રાજમહેલોમાં અને અમીરોનાં ઘરોમાં યુરોપથી આયાત કરેલાં મોટાં મોટાં નામોવાળાં ચિત્રો લટકતાં. આ ચિત્રોને ઇંગ્લેન્ડની સંસ્કૃતિ કે કોઇ ઇતિહાસ સાથે લેશ પણ સંબંધ નહોતો અને તેથી એ ચિત્રો માત્ર દિવાલની શોભા કે વૈભવ તરીકે રહેતાં; તેની જીવંત અસર પ્રજા પર જરાય નહોતી પડતી. ભાવનાશૂન્ય ઊર્મિ-વિહીન ચિત્રોથી કંટાળેલા Preraphaelite ચિત્રકારોના મનમાં આથી ખંડ ઊઠ્યું અને તેમણે ઇંગ્લેન્ડનાં જ દશ્યો, ઇંગ્લેન્ડની જ કથાઓ, બાળબલના પુણ્ય પ્રસંગો અને અંગ્રેજી સાહિત્યની ઉત્તમોત્તમ કૃતિઓમાંના પ્રસંગો લઈ ચિત્રો કર્યાં ત્યારથી જ ઇંગ્લેન્ડની કલાનો સાચો ઇતિહાસ શરૂ થયો છે. આજે ગૂજરાતમાં એવી જ ઘટના બની રહી છે અને એમાં કનુ દેસાઈનો ફાળો મહત્ત્વનો છે અને રહેશે.

#### શ્રી રમણુલાલ વ. દેસાઈનું ભાષણ

શ્રી રવિશંકર રાવળના ભાષણ પછી શ્રી રમણુલાલ દેસાઈ સૌના આગ્રહે ભાષણ માટે ઊભા થયા હતા. તેમણે જણાવ્યું હતું કે સાહિત્યકારનો, જનતાના કાર્યકરનો અને રાજકીય નેતાનો પરિચય કરાવવો એ સહેલું છે, પણ એક ચિત્રકારનો પરિચય કરાવવો એ મુશ્કેલીભરેલું છે. સખ્યા કે ચિત્રકારની એ ત્રણેય કરતાં જુદી જ કોટિ છે. સાહિત્યકાર, જનહિતકાર્યકર અને રાજકીય નેતા પાસે સાધનોની વિપુલતા છે; પણ કલાકાર પાસે તો છે માત્ર એક આંખ. ક્યાં ક્યાંથી રૂપ, રંગ, ગતિ ને રેખા લેવાનાં છે. તેમાંથી તેણે અદ્ભુત સૃષ્ટિ ઉપજાવવાની છે. ઉપરના ત્રણેને એવી કોઇ તકલીફ નથી ઉઠાવવી પડતી. આપણને વાસ્તવિકતા જોવી હોય તો ચિત્ર-સૃષ્ટિમાં મળે છે. વાસ્તવિકતાનો આદેશ તે સિવાય અન્યત્ર નથી મળવાનો. સંગીત, નૃત્ય એ આદિ જેમ ઉચ્ચ કળા છે, તેવી ચિત્રકળા પણ ઉચ્ચ છે; પણ તે સંગીત અને નૃત્યનો પણ આદર્શ-વાસ્તવિક આદર્શ આપણને ચિત્રકળા આપે છે. આ મૂંગી કળા વાણીવાળાઓની ઉપરની કળાઓથી એ રીતે ઉચ્ચતર છે.

જો કે ચિત્રકળાની મને સમજ નથી, પણ એટલું તો હું જોઈ શકું છું કે સંગીત અને નૃત્યકળાથી એ કાંઈ પણ રીતે જીતરતી તો નથી જ. આમ જ્યાંસુધી આપણે નહિ સમજીએ ત્યાંસુધી આપણું જીવન ઉન્નત નહિ બને. હું તો ત્યાંસુધી કહેવા આહું છું કે ચિત્રકાર પણ સાહિત્યકાર જ છે. અને તે જ વસ્તુ નિર્વિવાદ રીતે સ્વીકારાવી જોઈએ.

આપણે ઇટને ચૂના વચ્ચે ખડકાયેલી સંસ્થા નોંધએ છીએ, પણ એ તમને આશ્ચર્ય ઉપજવશે કે મેં શ્રી રવિશંકર રાવળના હૃદયમાં સંસ્થા નોંધ છે, જેનું મૂર્ત સ્વરૂપ નોંધતું હોય વા આપણી આંખ સમક્ષ શ્રી. કનુ દેસાઈના સ્વરૂપમાં આપણને તે મળી રહે છે.

શ્રી. રાવળે કળાની અસ્મિતા આપી છે, એક જૂથ આખું તૈયાર કર્યું છે. હું કહેવામાં જરાય અતિશયોક્તિ કરતો નથી કે કલાકાર એ સાચો સર્જક છે, દેશનો નેતા છે.

પં. મોતીલાલ નહેરૂએ પં. જવાહર આપી ભારતની સેવા કરી છે, તો શ્રી રાવળે કનુભાઈ આપી સાચી સેવા કરી છે. આથી જોટલા ધન્યવાદ શ્રી કનુભાઈને તેટલા જ નહિ, તેથી સવાયા શ્રી રાવળને ઘટે છે. શ્રી કનુભાઈએ ગૂજરાતી કળાને ગૂજરાતી તરીકે આપી છે. તેમણે આપણી અસ્મિતા ખરેખર સાચી કરી આપી છે. બંગાળી કળાને સમજવાની મારી લાયકાત નથી થઈ, પણ ગૂજરાતી કળાને જગત સમક્ષ મૂકી શકાય તેવી ઉન્નત દશાએ પહોંચાડવાનું કાર્ય કનુભાઈએ કર્યું છે, એવી તો મને પ્રતીતિ છે જ. અને તેથી જ સાહિત્ય સભા એમને માન આપે છે તે વાજબી છે.

આપણને એ આનંદની વાત છે કે કનુભાઈથી આપણી ચિત્રકળાને International સ્થાન મળ્યું છે. ગાંધીજીન એમણે રેખાચિત્રોથી આપી આપણને ગૌરવ આપ્યું છે.

રાજકારણમાં જેમ ડોક્ટરો-વકીલો વગેરે પ્રવેશ કરે છે તે જ પ્રમાણે ચિત્રકારે પ્રવેશ કરવાની જરૂર છે, એવો હું મત ધરાવું છું. ચિત્રકારો રાજકારણમાં પ્રવેશે તો જીવન જ પ્રકારની પરિસ્થિતિ રજૂ થાય તેમ હું માનું છું. આ પ્રસંગ ઊજવવા માટે મારા સભાને તેમ જ શ્રી કનુભાઈ બંનેને ધન્યવાદ છે.

### સુવર્ણચંદ્રકપ્રદાનવિધિ

શ્રી રમણલાલ દેસાઈના વક્તવ્ય પછી પ્રમુખશ્રીએ શ્રી કનુભાઈ દેસાઈને રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક અર્પવાનો વિધિ કર્યો હતો, જે પછી શ્રી કનુભાઈએ પોતાનું ભાષણ વાંચી સંભળાવ્યું હતું.

#### કલાકારનો ધર્મ

આપણી પ્રાચીન સંસ્કૃતિ અને તેમાં ફાલેલાં વિપુલ ચિત્રકળા અને સ્થાપત્ય અત્યારે એટલાં લબ્ધ અને આહ્લાદક છે કે તેની તોલે આવવાનું તો બાજુએ રહું પણ તેનો અભ્યાસ કરવા આખું જીવન તેની પાછળ ખર્ચાએ

તોએ તે પૂરું ન થાય, પરંતુ એ પ્રાચીન સંસ્કૃતિમાંથી પ્રેરણા લેવા ઉપરાંત સમયના પ્રવાહ પ્રમાણે જે નવીન સર્જનો, વિચારો તથા જ્ઞાન આગળ વધવાનાં, તેને અનુસરીને સાહિત્ય અને કળાનો પ્રકાશ તેમ જ વિકાસ પણ નવી રીતે થયા કરવાનો. હું માનું છું કે પુરાતન વારસાની પ્રેરણા ભરીને નવા આદર્શનું સર્જન કરવું એ કળાકારનો ધર્મ છે. આપણી વિલાતી સંસ્કૃતિના અમર કે કલ્યાણમય અવશેષોને નવે રૂપે રજૂ કરવામાં અથવા આપણી આસપાસ વહી રહેલાં જીવનનાં સજીવ સુંદર તત્ત્વોને મૂર્તિમંત કરવામાં કે હૃદયની કોઈ અણકથી ભાવના કે જીવનની કોઈ ધૂનના કર્તવ્યનું કાગળ પર રંગસર્જન કરી કૃતકૃત્ય થવામાં હું માનું છું.

### જીવનમાંથી જડેલાં

આપણી આસપાસ અખંડ વહી રહેલા જીવનમાં, રસ્તા, ચોક, શેરી, ઝરખા, શાકબગર કે નદીતટ પર જ્યાં નજર કરો ત્યાં ચિત્રવિષયોની જીવંત ધારા ચાલી જ ગય છે. તેમાં જણાતા વિષયો જુદા જુદા સ્વરૂપોમાં જુદી જુદી પદ્ધતિથી ચીતર્યા જ કરવાની. આકાંક્ષા મને રહ્યા જ કરો છે, અને અત્યાર સુધીનાં મારાં ચિત્રો તેવી જ રીતે જીવનમાંથી જડેલાં છે. આવી આકાંક્ષા હૃદયમાં સતત રહેતી હોવા છતાં દરેક ચિત્ર કે વિચાર તરતાતરત સરજી શકાતાં નથી. કોઈ વિષય શરૂઆત પામીને મહિનાઓ સુધી પડી રહે છે, તો વર્ષો સુધી વિના ચીતરાયું હૃદયમાં જડાઈ રહે છે, તો કોઈ વળી એક બે દિવસમાં મૂર્ત સ્વરૂપ પામી ગય છે: ઘણી વખતે ખૂબ સારા કાગળ પીંછી રંગો લઈ કોઈ સારી કલ્પનામાં ચીતરવા બેઠા હોઈએ અને તે વખતે વિષયની ધૂનમાં ન હોઈએ તો નવીન મંથોજનમાં પછી પ્રાણ રહેશે નહિ. તેમાં નહિ આવે કોઈ ભાવ, લાવણ્ય, કલ્પના કે પછી કવિતા; પરંતુ તેથી જુદું કોઈ એવી ધન્ય ધડીએ એવાં સારાં ચિત્રો ધૂનમાં આવી ચીતરાય છે કે તે પૂરું કરવામાં ચિત્રકારને ઉમંગ અને ઉત્સાહ રહે છે.

### ધૂનમાંથી અદ્ભુત ચિત્ર

મને ખરોખર યાદ છે કે ‘સત્યની શોધ’ અથવા ‘Lead kindly light’ નામનું મારું ચિત્ર મેં જ્યારે કર્યું ત્યારે મને સ્વપ્નેય ખ્યાલ નહોતો કે ‘દાંડી યાત્રા’ નું આટલું સરળ, સાદું અને પ્રતિક ચિત્ર હું ચીતરી શકીશ! આ ચિત્રની પાછળની વાત, અહીં કહું તો એમ છે કે, હું દાંડી-યાત્રા કરીને, ખૂબ જખીઓ, રેખાચિત્રો પાડીને, રસ્તાની ધૂળથી, માણસોની



ધક્કામુક્કી, અને ઠઠથી જુદાં જુદાં ગામોના ખોરાક અને પાણીથી, ભાર ઉપાડીને દોડતાં કે ચાલીને ખૂબ થાક લાગવાથી પાછો અમદાવાદ આવ્યો હતો, પરંતુ સ્મરણપટ ઉપરથી આખો સમય એ જ પગયાત્રા, અસંખ્ય ગામડાંનાં ટોળેટોળાં અને 'રઘુપતિ રાઘવ રાગ્નરામ'ની ધૂન વચ્ચે ચાલતાં, દોડતા એ ભવ્ય ડોસાને-તેમની પીઠને હું બૂલ્યો ન હતો. અમદાવાદમાં એ ચાર દિવસો મોટી રાત્રે 'કુમાર કાર્યાલય'માં બેઠા બેઠા કાંઈ ચીતરવાનું મન થયું અને એ જ યાત્રાનું, ભવ્ય પુરુષનું, પ્રતિક ચિત્ર ચીતરાઈ ગયું. કેટલાએ દિવસોના વિચારો, મંથન અને ભાવના આટલી ઉતાવળે કાઢી અજળ ધૂનમાં ચીતરાઈ ગઈ. ત્યાર પછી તો એ વિષે અનેક જગ્યાએ છપાયું છે અને મૂળ ચિત્ર 'જર્મન ગેલેરી'માં મુકાયું છે. ઘણીએ વખત મને એવી ધૂનના આવેશમાં ચિત્રો કરવાની ઉત્કંઠા થાય છે. તેમાં જે ભાવના અને સંયોજન થાય છે તે બીજી કોઈ રીતે મૂકી શકાતાં નથી.

### રંગલહરીઓ

ચિત્રકળામાં સુશોભનો લાવણ્ય અને ભાવવાહી સંજ્ઞાચિત્રો તરફ મને વિશેષ પક્ષપાત છે. અને ત્યાંસુધી તેવું મારાં ચિત્રોમાં લાવવાની તમન્ના હોય છે, એટલું જ નહિ પણ રંગલહરીઓ ઉડાવવાનું મન થાય છે. એ જ ધૂનમાં મેં અનેક સાહિત્યકૃતિઓ ચીતરી છે, કેટલાકને ગમી હશે, કેટલાકને નહિ ગમી હોય. તે જ પ્રમાણે મારી પ્રકટ થયેલી ચિત્રાવલિઓમાંથી કોઈને ગમી હશે, કોઈને નહિ ગમી હોય, પરંતુ એ 'જધા' તો જુદા જુદા તરંગો મુક્તકો છે, જરાતરા રંગો છે; અને બીજી રેખાઓ છે તેમાં મહાકાવ્યો ભગીરથ સર્જનો કે અકથ્ય, અપાર્થિવ વિચારો નથી, તેમ છતાં તેમાંથી જે ગમશે તે રહેશે-નહિ ગમે તે સમયના પ્રવાહ સાથે અલોપ થશે.

### મહત્વાકાંક્ષા

પરંતુ આથી મને તો આકાંક્ષા છે કે આપણી રંગશાળા, ચિત્રશાળા, બાળશાળાઓ, વિદ્યાર્પીઠો, અને ચિત્રપટધરો કે મોટી મોટી વ્યાપારસંસ્થાઓની ભીંતો આપણા પ્રવાહી જીવનના ચિત્રમય પ્રસંગોથી રંગાઈ જાય, અને એ દ્વારા આપણી પ્રજાનું જીવન કલાથી રંગદર્શી બને. એ આકાંક્ષા અલબત્ત ખડુ મોટી છે, કારણ કે ચિત્રકારોનાં આવાં ઉદ્વેગનો આજીવિકાના પ્રશ્નો, આગળ જતાં અટકાવે છે. મને અને અનેક ચિત્રકારોને પોતાની કળા વેચવાનો વિચાર અવશ્ય મૂંઝવતો હશે. મને તો મૂંઝવે છે જ. ચિત્રકારને પોતાનો અણગમો સંપૂર્ણ હોવા છતાં તે કલા વેચવી પડે છે. ખડું તો તેણે સર્જનના આત્મસંતોષ ખાતર જ કલા પ્રકટાવવી જોઈએ, પરંતુ

ગરીબ અને પરતંત્ર દેશના વાતાવરણમાં કલાને પ્રગ્નનું વણુમાગ્યું પોષણ મળે એ અકલ્પ્ય વસ્તુ છે. જ્યાં રાટીનો પ્રશ્ન પહેલો હોય ત્યાં કલાકારોનો કોણ ભાવ પૂછે ? પરન્તુ એ રાટીના પ્રશ્ન ઉપરાંત પ્રગ્નની રસવૃત્તિનો પણ પ્રશ્ન ઊભો છે ખરો, કારણ કે પ્રગ્નનો એક વર્ગ ચિત્રો ખરીદે છે તો ખરો જ.

**પ્રાણુ ધબક્યાનો સંતોષ**

ખજારમાં મળતાં બેહુદાં ચિત્રો, અમુક અંગાલી કલાકારોનાં અર્ધ નમ્ર ચિત્રો, જૂની શૈલીના જડ અનુકરણ જેવાં વૈષ્ણવી ચિત્રો, કે દેશ પરદેશ ફરતા રાજ મહારાજાઓ અને શ્રીમંતો દ્વારા ખરીદાતાં મોંઘા જાપાની, ઇંગ્લિશ, અને ઇટાલિયન ચિત્રો આપણી ભીંતો પર સ્થાન પામે જ છે. સાહિત્ય સભાએ પોતાના દેશના એક અદના કલાકારની કરેલી આ કદરથી આપણી એ રસવૃત્તિ વિમાર્ગો મટીને સાચું દર્શન પામે, પોતાની જ આસપાસ ધબકી રહેલાં જીવનનાં કાવ્યમય પ્રતિબિંબો અને રંગદર્શનોની કદર કરતી થાય અને પોતાના પ્રાન્તની તળપદી કલા અને ભાવનાઓમાં રાચવાની દૃષ્ટિ તેમાં જાગે તો અમારા જેવાના નમ્ર પ્રયત્નો કૃતકૃત્યતા અનુભવશે અને દેશમાં સાચો પ્રાણુ ધબક્યાનો સંતોષ મળશે.

[ આ પછી આભારાદિ ઉપચાર અને ચા-પાન થયે સભાનું કાર્ય પૂર્ણ થયું હતું. ]

# વિભાગ ૪ થો

ગૂજરાતી લઘુલિપિ-વર્ગ

# ગુજરાતી લઘુલિપિ-વર્ગનો અહેવાલ

ગુજરાત સાહિત્ય સભાના માનનીય પ્રમુખશ્રી  
તથા કાર્યવાહક મંડળના સભ્યો જોગ,

વિ. શ્રોડા સમય પર બહાર પડેલું 'ગુજરાતી લઘુલિપિ'નું પુસ્તક, ટૂંકાક્ષરી લેખનના આપણા સાહિત્યમાં થયેલા બધા પ્રયત્નોમાં વધુ સફળ થયું છે, તથા જો ઉત્સાહી શીખનારા નીકળી આવે તો તેના લેખક, લાઠીવાળા શ્રી હરિકૃષ્ણ વ્યાસ તેના અભ્યાસ માટે માર્ગદર્શક સચિત્તાઓ આપવા સારુ તેનો એક વર્ગ પણ ચલાવવા ખાહેશ ધરાવે છે એ પ્રકારની હકીકત તથા પ્રસ્તાવ કાર્યવાહક મંડળ આગળ રજૂ થતાં તા. ૩૧-૧-૩૮ ના રોજ મળેલી મંડળની બેઠકે એવી મતઘડીનો ઠરાવ કર્યો હતો કે શ્રી વ્યાસને ગુજરાત સાહિત્યસભાના ઉપક્રમથી લઘુલિપિના વર્ગો ચલાવવા આમંત્રણ આપવું. આ કાર્યની સવળી વ્યવસ્થા કરવાનું કાર્યવાહક મંડળે અમને સોંપ્યું હતું.

તે મુજબ શ્રી વ્યાસને આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું; અને તેમણે તા. ૧૧મી મેથી તા. ૨૦મી મે સુધીના દસ દિવસ સુધી અત્રે નવી ગુજરાતી શાળાના મકાનમાં મજકુર વર્ગો ચલાવ્યા હતા.

પહેલેથી જ સ્થાનિક પત્રો દ્વારા આ હકીકતના ખબર જાહેર કરવામાં આવ્યા હતા. વિષય તદ્દન નવો જ હોવાથી, શરૂઆતમાં ભીતિ રહેલી કે કદાચ આ વ્યવસ્થાનો લાભ લેનારા બહુ નીકળી નહિ આવે. ઉપરાંત, એમ પણ લાગેલું કે કદાચ એવા નીકળી આવનારા છેક સુધી ઉત્સાહ નહિ ટકાવી શકે. પરંતુ એ બંને ભીતિ ખોટી ઠરી. તા. ૧૦મી મે સુધીમાં ૩૪ ઉમેદવાર વિદ્યાર્થીઓએ નામ નોંધાવ્યાં હતાં, અને વર્ગો શરૂ થયા પછી એ સંખ્યા ઘટવાને બદલે વધીને ૪૦ની થઈ હતી, એટલું જ નહિ, પણ અંત સુધી એટલી ને એટલી હાજરી કાયમ રહેતી હતી. એ ચાળીસે વિદ્યાર્થીઓનાં નામ, શિરનામાં તેમનાં વય તથા ધંધા વગેરેની માહિતી સહિત આ સાથેના પરિશિષ્ટમાં આપેલાં છે. હર્ષની એક વાત એ છે કે એમાં જ્યોતિસંધની બહેનો પણ ઠીક સંખ્યામાં હતી.

શરૂઆતના ત્રણેક દિવસ, વિષયમાં પ્રાથમિક પ્રવેશ કરાવીને શ્રી વ્યાસે શીખનારાઓને વ્યવહારુ લેખન તરફ દોર્યા હતા; અને શીખેલા પાઠનાં ગૃહકાર્યની બધા વિદ્યાર્થીની નોટો રોજ રોજ તેઓ માર્ગદર્શક નોંધો સાથે સુધારી લાવતા. આ ક્રમ છેક છેલ્લા દિવસ સુધી ચાલુ રહ્યો હતો; અને તેને અંતે વિદ્યાર્થીઓએ સ્વતંત્રપણે પોતાનો અભ્યાસ ચલાવવા જેટલી પ્રગતિ સાધી હતી.

છેલ્લે દિવસે, નવી ગૂજરાતી શાળાના મકાનમાં આ વર્ગોની પૂર્ણાહુતિ માટે જે જાહેર સભા મળી હતી તેમાં, આ વ્યવસ્થાનો લાભ લેનારા વિદ્યાર્થીઓએ સાહિત્ય સભાનો આભાર માનવા ઉપરાંત એક એવી ઇચ્છા પણ વ્યક્ત કરી હતી કે સાહિત્યસભાના આશ્રય નીચે અમદાવાદમાં એક કાયમી 'લઘુલિપિ અભ્યાસક મંડળ' સ્થાપવામાં તથા ચલાવવામાં આવે, જેમાં આ વિષયનો આગળ અભ્યાસ ચલાવાય, તેમ જ તેમાં વિકાસ સાધનારાઓ જેઓ નિષ્ણાત થાય તેઓ, શ્રી વ્યાસની માફક, વર્ષો વર્ષ, ઉત્તરોત્તર, સાહિત્ય સભાના ઉપક્રમથી પ્રત્યેક ઉનાળાની વેકેશનમાં લઘુલિપિના વર્ગો ચલાવે, અને એમ આ વિષયના જ્ઞાનનો પ્રચાર કરે. શ્રી વ્યાસે પણ આ યોજનાને અનુમોદન આપ્યું હતું, અને એવા અભ્યાસક મંડળને જ્યારે જ્યારે જરૂર પડે ત્યારે ત્યારે પત્રવ્યવહાર મારફતે પોતાથી ખર્ચું બધું માર્ગદર્શન કરાવવાની તથા સહાય કરવાની તત્પરતા દર્શાવી હતી.

અમારું આ નિવેદન પૂરું કરવા સાથે, લઘુલિપિના અભ્યાસીઓની એ માગણી પ્રત્યે કાર્યવાહક મંડળનું લક્ષ્ય દોરીને તે બાબતમાં ઘટતું કરવા અમે વિનંતી કરીએ છીએ.

જે પછી આભારવિધિ અને આ પાન બાદ સભા બરખાસ્ત થઇ હતી.

લિ.

ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ

અચુભાઈ રાવત

# પરિશિષ્ટ

ગુજરાતી લઘુલિપિ વર્ગ, અમદાવાદ, ૨૦-૫-૩૯

નંબર	નામ	ઉંમર	વંધો	સરનામું - અમદાવાદ
૧	પેરીન મિસ્ત્રી	૨૫	શિક્ષિકા—ન્યોતિસંઘ	ન્યોતિસંઘ-રાયપુર
૨	પદ્મા કોશર	૨૭	કાર્યકર્તા—ન્યોતિસંઘ	ખાડિયા, અમૃતલાલની પોળ,
૩	પ્રમિલા મહેતા	૩૦	" "	ખાડિયા, દેસાઈની પોળ
૪	ચારુમતિ ચૌહા	૨૭	" "	રાયપુર-ઝનીની પોળ
૫	સુભદ્રા દલાલ	૨૪	" "	ક્રાચર-અરોડવાઈટલાહિસ મામે એલિસલ્લિજ
૬	ઉદયપ્રભા તારકસવાળા	૨૩	" "	રાયપુર--
૭	રત્નપ્રભા કમોદિયા	૨૦	સભ્ય	રાયપુર--
૮	પ્રવીણકાન્ત ટ્રુ	૨૯	શિક્ષક-શેઠ આ. પો. રૂઢા શાંતાકુઝ	C/Oગકુલાલ ગો. ટ્રુ. 'સ્વસ્તિક' એ.લ્લિજ
૯	ઉપેન્દ્ર દેસાઈ	૨૦	કોલેજ અભ્યાસ	C/Oદમનલાલ છ. ટ્રુ. ખીજડાનીપોળ અ.
૧૦	ચતુરભુજ શાહ			માંડવીની પોળ-દેવની શેરી
૧૧	પરમાનંદ શાહ	૧૭	અભ્યાસ	" "
૧૨	સૂર્યપ્રસાદ શાહ	૧૬	અભ્યાસ	ઝાંપડાની પોળ--
૧૩	આલકૃષ્ણ શાહ	૧૭	"	રાયપુર પખાલીની પોળ
૧૪	વિષ્ણુપ્રસાદ કેશવલાલ ભટ્ટ	૧૬	"	રાયપુર, પખાલીની પોળ-અગડાવાડ
૧૫	મણિલાલ એમ. વાણુંદ	૨૬	કલાક-ઈરિગેશન આર્ટિસ્ટ,	કાપડીવાડ, પખાલીની પોળ
૧૬	મગનલાલ શંકરભાઈ પટેલ	૪૨	પ્રી	
૧૭	લક્ષ્મીશંકર સાકરલાલ દત્તે	૨૯	કલાક-લેખર એર્ટિસ્ટ, અમદાવાદ	તાડની શેરી, તાજપુર
૧૮	ભાણુભાઈ એમ. વૈસ્ય	૨૪	"	ખાનપુર, બુનેગેટ પાછળ

નંબર	નકમ	ક્રિમર	અભ્યાસ	મંદો	સરનામું - અમદાવાદ
૧૯	નારણલાલ સોમનાથ પટેલ	૧૬	અભ્યાસ		શાહપુર-વનમાળીવાંકાની પોળ, નાનુંડેલું
૨૦	માણિકલાલ રામચંદ દવે	૧૬	"		
૨૧	જયતીલાલ અમૃતલાલ મોદી	૧૮	"		દેવજી સરૈયાની પોળ, સાંકડીશેરી
૨૨	ભગવન્નદાસ કાલિદાસ મકવાણા	૧૯	"		રાયપુર દરવાજા બહાર-ખાશીપુરામાં
૨૩	ચંપકલાલ ભગનલાલ શુક્લ	૧૯	દરજી		દેલ્હાતખાના, નવી ગૂજરાતી શાળા
૨૪	કરસનદાસ લાધાભાઈ	૨૨	મ્યુ. શિક્ષક		"
૨૫	નટવરલાલ ત્રિભોવનદાસ ગની	૧૮	"		રાયપુર, હજીરાની પોળ
૨૬	શાન્તિલાલ કેશવલાલ ભટ્ટ	૧૮	"		રાયપુર, પખાલીની પોળ
૨૭	સુરેન્દ્ર કીર્તિકર શાહ	૧૩	"		રાયપુર, કામેશ્વરની પોળ
૨૮	દશરથ નાનાલાલ પટેલ	૧૪	"		શાહપુર, વનમાળી વાંકાની પોળ,
૨૯	ચંદુલાલ નાનાલાલ પટેલ	૧૧	"		"
૩૦	ચીનુભાઈ ત્રિભોવનદાસ પટેલ	૧૭	"		"
૩૧	નાનાલાલ દલપતરામ પટેલ	૩૮	વેપાર		"
૩૨	કપિલપ્રસાદ ત્ર. દવે	૩૭	પત્રકારત્વ		સાંકડી શેરી
૩૩	હિરપ્રસાદ કેશવલાલ પટેલ	૨૬	"		રાયપુર, મહેરીવાડ
૩૪	વિનાયકરાય લક્ષ્મણરાય મહેતા	૪૮	"		રાયપુર, હવેલીની પોળ
૩૫	રમેશચંદ્ર મહેતાલાલ દવે [ પુખ્તમ ]	૧૭	પત્રકારત્વ-અભ્યાસ		કડી (ઉ. ગુ.)
૩૬	રવિશંકર મહાશંકર રાવળ	૪૬	ચિત્રકારત્વ અને પત્રકારત્વ		કુમાર, કાર્યાલય, રાયપુર
૩૭	પ્રતાપજી ભોતીજી પરમાર	૨૦	તોફરી		ધી રીટ્રીટ-શાહીઆગ
૩૮	નરહરિપ્રસાદ માણિકલાલ રાવળ	૨૫	પત્રકારત્વ		રાયપુર, પોપરડીની પોળ
૩૯	શાહ નગીનભાઈ દલસુખભાઈ	૩૦	તોફરી		મજૂર મહાનન, મીરગપુર
૪૦	શંકરલાલ પુરષોત્તમદાસ મકવાણા	૨૦	અભ્યાસ		વજીરવાસ, સરસપુર

# સૂચી

## લેખક - ભાષણકર્તા

૧. કનૈયાલાલ માણેકલાલ મુનશી	વિભાગ	પૃષ્ઠ
‘અસ્મિતા’	૨	૬૭
૨. કનુભાઈ દેસાઈ		
રણજીતરામ સુવર્ણચંદ્રકપ્રદાનવિધિનો જવાબ	૩	૮૫
૩. ગણેશ વાસુદેવ માવળંકર		
સૌકસભા : શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ	૨	૫૭
૪. બલુભાઈ જી. ધ્રુવ		
‘શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ વિષે’	„	૫૬
૫. ચંદ્રવદન મહેતા		
‘અમદાવાદમાં રેડિઓ-મથકની જરૂર’	„	૬૩
૬. પ્રહલાદ ચંદ્રશેખર દીવાનજી		
‘સ્મૃતિકાળની સંસ્કૃતિ’	„	૯
૭. મંજુલાલ ર. મજમુદાર		
‘આડત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાઙ્મય’	૧	૧-૧૨૬
૮. મામા વરેરકર		
સન્માન પ્રસંગે આપેલો જવાબ	૨	૪૫
૯. રમણલાલ વસંતલાલ દેસાઈ		
‘શ્રી કનુભાઈ, ચિત્રકાર તરીકે’	„	૮૪
૧૦. રવિશંકર મ. રાવળ		
‘શ્રી કનુભાઈ દેસાઈનો પરિચય’	૩	૮૧
૧૧. રામચંદ્ર બ. આઠવળે		
‘મહાનુભાવ પંથ’	„	૩
૧૨. રામેનારાયણ વિ. પાઠક		
‘શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ વિષે’	૨	૫૫
૧૩. શારદાબેન મહેતા		
‘શ્રીમંત સયાજીરાવ ગાયકવાડ’	૨	૫૪
૧૪. સર સર્વપલ્લી રાધાકૃષ્ણન		
માનપત્રનો જવાબ	„	૪૦
૧૫. સ્વામી શ્રી અદ્વૈતાનંદજી		
‘આધ્યાત્મિક સંસ્કૃતિનાં મૂળ’	„	૫૭
૧૬. હરિપ્રસાદ બક્ષેરાય દેસાઈ		
વાર્ષિક વ્યાખ્યાન : રાષ્ટ્ર અને સાહિત્યકારી	૩	૭૮



# ગુજરાત સાહિત્ય સભાનાં પ્રકાશનો

કીમત

અનુક્રમ નંબર	પુસ્તકનું નામ	કર્તા	રૂ.	આ.	પા.
૧	x ગુજરાતની સંસ્કૃતિનું વિહંગાવલોકન	રતનભણિરાવ ભી. જોડે			
૨	x શાહે આલમ	" "			
૩	x ગુજરાતનું વહાણવટું	" "			
૪	શાહીખાગ	" "	૦	૪	૦
૫	૦ ગુજરાતનું પાટનગર-અમદાવાદ	" "	૬	૦	૦
૬	જોતલસર	" "	૦	૨	૦
૭	અમદાવાદનું સ્થાપત્ય	" "	૧	૦	૦
૮	= ખેલાતનો ઇતિહાસ	" "	૪	૮	૦
૯	x વીર નર્મદ	વિશ્વનાથ મ. ભટ્ટ	૧	૦	૦
૧૦	નર્મદનું મંદિર (પદ્ધતિભાગ)	" "	૧	૮	૦
૧૧	નર્મદનું મંદિર (ગદ્યવિભાગ)	" "	૨	૮	૦
૧૨	Return from Abroad	H. Chatopadhyay	૦	૬	૦
૧૩	સાહિત્ય સભાનો રજત મહોત્સવ		૦	૮	૦
૧૪	ઉત્તર હિંદુસ્તાનની મંગીતની સંક્ષિપ્ત ઐતિહાસિક સમાલોચના	સુંદરલાલ હી. ગાંધી	૦	૧૦	૦
૧૫	સને ૧૯૨૯ના ગુજરાતી સાહિત્યનું દિગ્દર્શન	રામનારાયણ વિ. પાઠક	૦	૬	૦
૧૬	સને ૧૯૩૦ તથા ૩૧ના ગુજરાતી સાહિત્ય પર દૃષ્ટિપાત	ચુનીલાલ વ. શાહ	૦	૬	૦
૧૭	ખત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાહ્મય	વિજયરાય કલ્યાણરાય	૦	૬	૦
૧૮	ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૩-૩૪	વિશ્વનાથ મ. ભટ્ટ	૦	૧૨	૦
૧૯	ચોત્રીસનું ગ્રંથસ્થ વાહ્મય	જ્યોતીન્દ્ર હ. દવે	૦	૧૨	૦
૨૦	ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૫	નવલરામ જ. ત્રિવેદી	૦	૧૨	૦
૨૧	ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૬-૩૭	ડોલરરાય માંકડ	૦	૧૨	૦
૨૨	ગુ. સા. સભાની કાર્યવહી સને ૧૯૩૭-૩૮	અનંતરાય મ. રાવળ	૦	૧૨	૦
૨૩	જ્યંતીબ્યાખ્યાનો	છપાય છે.			

નોંધ:— x નિશાનવાળાં પુસ્તકો ખલાસ થઈ ગયાં છે.

૦ નિશાનવાળું પુસ્તક સાહિત્ય સભાના સભ્યોને રૂ. ૪-૦-૦માં  
આપવામાં આવશે.

= નિશાનવાળું પુસ્તક સાહિત્ય સભાના સભ્યોને અડધી કીમતે  
આપવામાં આવશે.



